

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A RIVER RAIN PREQUEL

KRISTEN

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ASHLEY

*After
the
Climb*

SPECIAL
EDITION

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorununuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

TIRMANIŞTAN SONRA

NEHİR YAĞMURU SERİSİ

KRISTEN ASHLEY

Tırmanıştan Sonra
Kristen Ashley tarafından

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı ©2021 Kristen Ashley

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası 1976 uyarınca, bu kitabın herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması Yayıncının izni, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Kitaptaki materyalleri kullanmak isterseniz (diğer inceleme amaçları dışında), önceden yazılı izin alınmalıdır. [info@ kristenashley.net](mailto:info@kristenashley.net) adresinden yayıncı ile iletişime geçebilirsiniz. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bu kitap Kathy Sizemore ve Kristin Harris'e ithaf edilmiştir.

Yazdıklarına verdiği sarsılmaz destek ve paylaştığımız dostluk, beni bu işi bırakmaya itti.
ve bu hikayeye zaman ayırın.

Açık
konuşayım.
Sizi seviyorum
kızlar.

İÇİNDEKİLER

Haykırış

Önsözü

1. Bölüm 1
2. Bölüm 2
3. Bölüm 3
4. Bölüm 4
5. Bölüm 5
6. Bölüm 6
7. Bölüm 7
8. Bölüm 8
9. Bölüm 9
10. Bölüm 10
11. Bölüm 11
12. Bölüm 12
13. Bölüm 13
14. Bölüm 14
15. Bölüm 15
16. Bölüm 16
17. Bölüm 17
18. Bölüm 18
19. Bölüm 19
20. Bölüm 20

Sonsöz

Senaryo

Sonrası Önsöz

Tartışma & Düşünme Soruları Yazar

Hakkında

Diğer Yazar: Kristen Ashley

SHOUTOUT

Başlangıçta, FB ekibimle her türlü konuda bağlantı kurabiliyordum. Sonra hayat çılgınlaştı. Ve sizinle o kadar eğlenecek zamanım olmadı. Ben de hayatımı değiştirdim ve zaman yarattım. Şimdi, siz olmasaydınız bu kitap olmazdı.

Özellikle Stephanie Neyerlin'e teşekkür etmek gerekir, kedisi Cookie'yi ödünç almama izin verdi. Genny'nin yanı sıra Duncan'la birlikte olabilmek için husky cinsi köpeği Shasta'yı veren Sharon Koole.

Ayrıca Camsi Roy'a (ve Fransızca konuşan tüm okuyucularıma) Chloe için bana rehberlik ettikleri için teşekkür ederim.

Ve son olarak, Katrina Barker Scott, bu kitaba böylesine mükemmel bir isim verdiğiniz için!

Teşekkürler, Chicklets!

PROLOJE

TOPLANTI

Corey

Kırk dört yıl önce.

Duncan'ın yanında durdu ve onun gidişini izledi.

Ve Duncan bir pislik gibi davrandığı için çok kızgın olan onun kaçışını izlerken, onu sonsuza dek izleyebileceğini biliyordu.

Ama o uzaklaşıyordu. Sonsuza kadar zamanları yoktu. Bunu biliyordu, çünkü ormana doğru o dönüşü yapmadan önce derenin aşağısında olmasına rağmen, birdenbire gitmiş gibi görünüyordu.

İşte o zaman yan tarafına ve yukarıya, Duncan'a baktı.

Evet, yukarı.

Çünkü Duncan ondan daha uzundu.

Sadece uzun olmak değildi.

Duncan ondan çok daha fazla "ers" idi.

Corey gözlerini Duncan'ın kafasına diktiğinde, en iyi arkadaşının hâlâ oradaymış gibi en son bulunduğu noktaya baktığını gördü.

Dun'ın yüzü bir tuhaftı. Corey bu tuhaflığı biliyordu.

Bunu garip hissetti.

Göğsünün derinliklerinde.

Sanki hayatı boyunca oradaymış gibi, daha önce hiç hissetmemiş olsa bile.

İyi bir tuhaflıktı.

Corey anlamadı ama belki de en iyi tuhaflık buydu. Hayır.

Duncan aynı şeyi hissedemezdi. Onun için değil.

Onun için değil.

"Neden bunu yapmak zorundaydın ki?" Corey homurdandı.

Dun ona bakmadan, "Bilmiyorum. "Bilmiyorum."

İki kez söylemesine gerek yoktu. Neden iki kez söyledi?

Ve neden onun gittiği yeri izlemeye devam ediyordu?

"O sadece bir kız," diye mırıldandı Corey.

İşte o zaman Duncan nihayet ona baktı. Ve anladı.

İkisi de biliyordu.

Imogen sadece bir kız

değildi. Ve asla da

olmayacaktı.

CHAPTER 1

KUTU

Imogen

M

Rolls bir dönüş yaptığında ve yol engebeli hale geldiğinde başınız yukarı kalktı.

Uzun zamandır bir dağ yolunu takip ediyorduk, kıvrımlar ve dönüşler beni uyuşturmuştu. Kasabanın merkezinden en az yarım saat, belki de daha fazla uzaktaydık.

Doğrusunu söylemek gerekirse, aklımı yaklaşan bu toplantıdan uzak tutmak için, araç kullanırken bir şeye odaklandığımda araba tutmamasını diledim. Maraton boyunca çocuklarımdan birine mesaj atardım. Insta'ya takılırdım. İndirdiğim ve içinde saatlerce kaybolabileceğim o oyunu oynardım.

Daha geçen hafta, Corey'e ne olduğunu öğrenmeden önce, telefonum %10'da olduğum konusunda beni uyarmıştı. Saate baktım ve sabahın ikisiydi. Saat 8:30 olduğunda oynamaya başlamıştım.

Ama sonra hayat değişti.

Telefon geldi.
Corey kendini öldürmüştü.
Sonra başka telefonlar
aldım.
Menajerimden.
Reklamcımdan.
Bir açıklama yapmam gerekiyordu.
Corza bilgisayarlarının arkasındaki kendi kendini
yetiştirmiş teknoloji milyarderi Corey Szabo intihar etti.
Corey.
Corey.
Ve elbette, uzun zamandır en yakın arkadaşlarından biri
olan Amerika'nın sevgilisi Imogen Swan'ın bu konuda
kamuoyuna söyleyecek bir şeyleri olmalıydı.
Sevgili Corey'im hakkında ne
diyebilirim ki? Çocukluk arkadaşım.
Hayatımda en uzun süre kalan çocuk, sonra da adam.
İntihar etmesinin beni ne kadar yıktığını anlatmak için
dünyanın hiçbir dilinde yeterli kelime yoktu.
Gözlerimi sıkıca kapattım, sonra açtım ve pencereden
(bu çakıllı yolda çok yavaş bir şekilde) geçmekte
olduğumuz sık ağaçlara baktım.
Çünkü Corey böyle yapardı. Şu anda olan
şey.
Ben, Bowie'yi ziyarete giderken.
Bowie cenazeye gelmemiştii. Nedenini hiç bilmiyordum.
Ve bu yüzden onun hakkında daha kötü şeyler düşündüm.
Yine de Bowie hakkında en kötüsünü düşünmem için
fazla bir şey gerekmedi.

İlkokulda ve lise boyunca çok iyi arkadaş olmuşlardı.
Duncan "Bowie" Holloway ve Corey "The Stick" Szabo.
Sporcu ve inek.
İmkansız.

Ama işte buradasın.

Sonra Bowie beni vurduğunda, o da Corey'i vurdu.

Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Her iki açıdan da.

Gerçi Bowie bana, tamamen, dolambaçlı ve kalp kırıcı bir şekilde hatalı olsa da, benimle neden işinin bittiğini oldukça açık bir şekilde söylemişti.

Dolayısıyla şu anda o arabanın arkasında Bowie'nin evine gidiyor olmamın tek nedeni Corey'nin iyiliği içindi.

Onun da benim gibi Arizona'da yaşadığını biliyordum.

Bunu biliyordum çünkü kader bir şekilde ondan kaçmayı imkânsız hale getirmişti.

Corey gibi.

Ve benim
gibi.

Duncan'ın bu kadar yakın olduğunu bilmek, ailemi Los Angeles'tan Phoenix'e taşımakta tereddüt etmemin tek nedeniydi.

Ama Phoenix'te yaşamıyordu.

Endüstriden, trafikten, çamur kaymalarından ve yangınlardan bıkmıştım ve tekrarlamakta fayda var, endüstri, ama soğuk, kar ya da nemin saçıma yaptıklarıyla savaşmakla dolu günlerin olasılığını istemiyordum.

Tom'u ikna etmiştim.

Sonra Phoenix'e taşındık.

Birdenbire manzara açıldı ve arabada nefesi kesilen tek kişi ben değildim. Rodney, şoförüm de öyle yaptı.

Yüce
Tanrım.

O şey
miydi?

Kalbim sıkışırken dişlerimi sıktım.

Duncan'ın parası olsaydı seçeceği şey bu olurdu.

Ve parası vardı. İşte
oradaydı.

Şu göl.
Tanrım.

Ve o ev.

Sırf geniş, rustik, paralı mükemmellik.

Ağaçlar ve dağlarla çevrili göl nefes kesici bir görüntü olsa da, Rolls çakıllı yolu dönüp oyma ahşap ön kapıya çıkan basamakların dibinde durduğunda gözlerimi evden alamadım.

Etrafı saran sundurma. Çam yeşili teneke çatı. Kütük kabin tarzı.

Çoklu taş bacalar.

Ek binalar, birkaç tane.

Sanki Phoenix'ten iki saat uzağa gitmiş ve kendimi Yellowstone dizisinin setinde bulmuş gibiydim.

Ama daha iyi bir manzarayla.

Rodney dışarı çıktığında midem sinirden değil, öfkeden zangır zangır titredi.

Corey neden son arzularından biri olarak bana bunu yaşatmaya karar verdi?

Ciddiyim.

Rodney yanıma geldiğinde kendi kapımı iterek açtım ve dışarı çıktım.

"Kutuyu getirebilir misin, sakıncası var mı?" Ona sordum. "Elbette, Bayan Swan."

Başımı salladım.

Gülümsedim. Ve

hazırlandım.

Merdivenlerden yukarı baktım.

Yıllar geçtikçe, dikkat etmemeye çalıştım. Corey gibi değildi. Benim gibi. Corey'den ya da benden kaçamazdın.

Ama nasıl görünüyorsa öyle görünüyordu. Ve yaptığı şeyi yaptı.

Bu nedenle halkın gözü önündeydi ve fotoğrafı çekildi.

Ben de burada, ıssız bir yerde yaşadığını ve bundan kaçınmak için elinden geleni yaptığını düşündüm.

Duncan "Bowie" William Holloway, River Rain Outdoor mağazalarının kurucusu ve CEO'su. Tüm açık hava ihtiyaçlarınız için gittiğiniz yer.

Duncan William Holloway, ateşli bir çevreci, her türü, sulak alanlarımızı, yağmur ormanlarımızı, her şeyi hidrolik kırılmadan kurtarmak için milyonlar bağışladı ve topladı. Adını siz koyun, o kurtarmak için ön saflardaydı.

Bowie her zaman bir şekilde kahramandı ve öyle kalacaktı. Benim için hariç.

Ve işte oradaydı, basamakların başında duruyordu, kot pantolon giymişti. Açık renkli bir kot gömlek. Üzerine bir yelek.

Koyu renk saçlar çok uzun, dağınık.

Bacaklar uzun ve omuzlar geniş.

Mükemmel ve kusurlunun bir araya gelmesiyle oluşan özellikler onları olağanüstü kılıyordu.

Hawk burnu.
Mükemmel açılı elmacık kemikleri.
Gözleri küçüktü ama kapüşonluydu.
Kare çene, neredeyse her zaman kirli sakal ya da sakalla kaplı. Şimdiki gibi.
Bir sakal.
Eskisinden daha büyük görünüyordu.
Daha gençken, bir defans oyuncu s u n u n uzun, kıvrak ve kaslı vücuduna sahipti.
Şimdi, ağır sıklet boksörüne benziyordu.
Ama tabii ki.
Tabii ki Duncan daha da iyi olacaktı.
Yanında bir kadın vardı. Küçücüktü. Gündelik kıyafetli.
Ondan daha yaşlı.
Bana bakarken neredeyse ellerini ovuşturuyordu.
Görünüşüne ve yaşına bakılırsa, Rita's Way'den biriydi.
Hayran.
Belki de tüm yollar buraya çıkar.
Ama daha çok, delicesine popüler, ödüllü, eleştirmenlerce beğenilen televizyon dizisi Rita's Way'de Bonnie'yi canlandıran Imogen Swan'ın hayranı.
O zamanlar Rachel'ı kesmemiş olsalar bile Bonnie'yi kesmişlerdi.
O dizide, aşkım Devon ve ben öne çıkanlardık. Neyse ki usta oyuncular bu konuda rahattı.
Devon ve Bonnie, gençlik aşkıyla yollarını bulmuş, iyi günde kötü günde birbirlerine bağlanmışlardır. Zayıf olan Bonnie'nin hamile kalmasıydı, bu yüzden bunu tartışılar,

politik olarak doğru uzunlukta, iyi bir endişeyle ve sonunda bebeği tutmaya ve evlenmeye karar verdi. Genç Devon kanserle savaşıırken daha zayıftı.

Zavallı Bonnie ve Devon'ın çok fazla kalını yoktu. Çoğunlukla inceliklerle yaşadılar.

Ve Amerikan halkı (ve nihayetinde dünyanın dört bir yanındaki insanlar) tüm yol boyunca onları destekledi.

Dokuz sezon.

Yedide durmalıydık.

Ama sonunda, kalan para çocuklarımın çocuklarının parasal hiçbir şey için endişelenmesine gerek kalmayacağı anlamına geliyordu.

İşte böyle.

Kadından tekrar Bowie'ye baktım.

Bana bakıyordu, elleri kalçalarında, yüzünde hiçbir duygu yoktu.

Şaşırtıcı değil, bizi parçalara ayırmasının üzerinden uzun zaman geçmişti.

Ne yazık ki, orada olmaktan, evini ve onu görmekten hiçbir duygu hissetmediğimi söyleyemem.

Neyse ki ödüllü bir oyuncuydum, bu yüzden sakladığımdan oldukça emindim.

Rodney yanıma döndü, elinde Corey'nin avukatlarının bana vermeleri için talimat verdiği ağır kutu vardı. Kutu mühürlüydü. Ve hem ben hem de Bowie hazır bulunmadıkça açılmaması gerekiyordu.

Sadece Bowie ve ben.

Ayarlamaları asistanım Mary'ye yaptırmıştım. İtiraz edip etmediği ve ikna edilmesi gerekip gerekmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Şu anda tam orada olduğumu biliyordum.

Rodney ve ben merdivenlerden
yukarı çıktık. "Duncan."

"Imogen."

Peki o

zaman.

Hemen anladım.

Bunca yıl geçti ve hala beni kesebiliyordu.

Sadece bu bile bir dilim aldı.

Bana hiç Imogen demedi.

Gen.

Genny.

Güzel, muhteşem, bebeğim, bebeğim, sevgilim, tatlım...

Hayatımın aşkı.

Asla Imogen.

"Bettina aklını kaçırmadan önce," diye devam etti ve eliyle yanındaki kadını işaret ederek hafifçe kıpırdandı. "Bu Bettina. Burayla o ilgileniyor." Tereddüt. "Ve büyük bir hayran."

Son söylediğim küçümseme

değildi. Açıkça değil.

Hâlâ alay ediyordu.

Bettina'nın büyük bir hayranı olduğunu söylüyordu ama o kesinlikle değildi.

Kadına döndüm ve elimi uzattım. "Bettina.

Tanıştığımıza memnun oldum."

Aldı, bakışlarında o tanıdık ışık parlıyordu. Heyecan. Tamamen normal bir insanın elini sıkarken şansına inanmadığının açık bir göstergesi.

"Üzücü koşullar," dedi, muhtemelen sinirden sesi titriyordu. "Ama sizinle tanışmak gerçekten bir onur."

"Bu çok tatlı," diye cevap verdim.

"Hadi şu işi bitirelim," diye homurdandı Duncan. "Bu kadar mı?"

Bettina'nın elini bıraktım ve Rodney'nin taşıdığı kutuya doğru başını salladığını görmek için tam zamanında ona baktım.

"Evet," diye cevap verdim.

Duncan elinden almak için hamle yaptı ama Rodney geri döndü.

Rodney, "Anladım," dedi.

Duncan baktı için Ben. "Bu benim Anlayış bu saçmalığın bitmesi gerekiyor, sadece sen ve ben."

Şoförüne, "Rodney, kutuyu ona verebilirsin," dedim.

"Bayan Swan," diye karşı çıktı.

Biraz şaşırmış bir halde, bir saniye durup onu inceledim. Duncan'dan hoşlanmıyordu.

Bunda beni gülünç derecede mutlu eden bir şey vardı. "Ben iyiyim," diye güvence verdim.

Tam zamanlı bir şoförüm yoktu. İnsanların bana yaltaklanmasından tutun da sarkıntılık etmesine kadar her şeyi yapmadan hiçbir yere gidemediğim günler çoktan geride kalmıştı. Phoenix'te yaşadığım son yedi yıl boyunca, market alışverişimi bile defalarca tanınmadan yapmıştım.

Bir kurtuluş gibiydi.

Rodney, bir sürücü sipariş ettiğimde acentenin gönderdiği iki kişiden biriydi, ancak en sık kullandığım kişiydi.

Sadece iyi biri olduğum için mi yoksa annesinin büyük bir hayranı olduğunu itiraf ettiği ve bunu onunla paylaşmadığım için mi bilmiyorum, ama annesinin ona uğradığımı söylediği açık olmasına rağmen onu huzurevinde ziyarete gittim.

Her neyse.

Benimle ilgilendi.

Ŗu anda, büyük ve kesinlikle ağır kutuyu Duncan'a teslim ederek benimle ilgileniyordu, ama belli ki bundan hoşlanmıyordu.

Duncan, "Bunu ofisimde yapacağız," diye karar verdi. Adam hemen harekete geçti.

Onu takip ettim.

Duncan bunun yapılmasını istediğini daha da fazla paylaşmaktan çekinmedi. Bunu çok hızlı yürüyerek yaptı.

Ve bunu hayal kırıklığı olarak gördüğümü itiraf etmek istemedim (ama ettim).

Çünkü evine girdiğimde durup etrafı seyretmek istedim.

Onun yerine, uçsuz bucaksızlığı hissettim... ve arkasından topuklarımın üzerinde koştururken çok ama çok fazla odun.

Kendi başıma araba kullanabildiğimi ve hatırı sayılır bir gündelik kıyafet yelpazesine sahip olduğumu u n u t m a m ı ř t ı m .

Yani Rodney'e ihtiyacım yoktu.

Ve bu kışlık beyaz ipek gabardin pantolonu, uzun yakalı, yumuşak boz kahverengi, hımbıl, hafif, ilginç ribanalı kazak ve (iftlerimden biri olan) Prada slingback'lerle giymeme gerek yoktu.

Ama işte oradaydım, Duncan Holloway için gösteri yapıyordum. Görünüşe göre, eski alışkanlıklar zor lyormuş.

Bir odaya girdi ve ben de onu takip ettim.

Ama durdu ve nispeten ağır ve hantal kutuyu tek koluyla tutarak, ben tamamen içeri girdikten sonra kapıyı açtı.

Bu beni rahatsız etti.

Kapının kapalı olması için bir neden yoktu. Rodney bizi bekçi köpeği gibi takip etmiyordu.

Bunu sorgulama fırsatım olmadı. Duncan masasına doğru gidiyordu.

Ancak bu, en azından ofisinin etrafına bakma fırsatı sundu.

"Benim bir penisim var!" motifiyle yoğun bir şekilde süslendiğini ve çok ince olmayan nüanslarla "Naked and Afraid'te bütün bir sezon boyunca hayatta kalabilirim, hiç terlemem. Ve bir kibrit ya da bıçağa bile ihtiyacım olmaz."

Bu değerlendirmemde belki de acımasız davrandığımı düşündüm.

Sonuç olarak, ofis çok Bowie'ydi.

Corey sivrisineklerin ısırmasından ya da ayaklarının acımasından ne kadar şikayet ederse etsin, Corey'i ve beni mümkün olduğunca sık uzun yürüyüşlere çıkaran çocuktan büyüyen adamdan beklediğim şey buydu. Kır çiçeklerine isim verebilen ya da bir geyiği, geyik bizi hissetmeden önce hissedebilen çocuk. Ailesiyle yaptığı anlaşmayla doğum günü partilerinden vazgeçen, bunun yerine onu ve iki en iyi arkadaşını ata bindirmeye götüren çocuk.

Ancak Tanrı'nın dürüst gerçeği şuydu ki, beni kendisini aldatmakla suçlayan, inkarlarımı dinlemeyi reddeden, bana "iyi bir otoriteye" sahip olduğunu söyleyen, ancak ne kadar yalvarsam da bu otoritenin kim olduğunu paylaşmayan adamın ofisine de çok benziyordu.

Çünkü, "Genny, biliyorsun."

Bilmiyordum.

Bilmek için nasıl da yalvarmıştım.

Yalvarmıştım.

Beni dinlemesini sağlamak için kendimi tamamen küçük düşürdüm.

Ancak her kim olursa olsun, Duncan onlara benden daha çok güveniyordu. Çünkü dairemizden ve dolayısıyla hayatımdan çıkıp gitti ve kalbimi kırmaktan fazlasını yaptı. Ruhumu, masumiyetimi ve dünyaya aşkla, seksle, ben hallederim, ne olursa olsun, ne gelirse gelsin, çünkü bende bu adam var gözlükleriyle bakışıma olan sadık bağlılığımı kırdı.

Onu bir daha hiç
görmedim. Şimdiye
kadar.

Beni terk ettiğinde, sadece benden kaçmadı ve numarasını değiştirmede.

Utah'a taşındı ve bir süre ortadan kayboldu, ardından tüm havalı çocukların kamp, tırmanma ve kano malzemeleri almak istedikleri gelecek vaat eden bir açık hava mağazasının CEO'su olarak ortaya çıktı.

Onu unutmam yıllarımı almıştı.

Yıllar.

Hollywood'da bir mega yıldız olmak Bowie Holloway'i unutmaktan daha kısa sürdü.

Ama önceden haberim yokmuş gibi değildi.

Lisedeyken de beni kazımıştı.

Her şey onun görkemli son yılında, ben ikinci sınıftayken başlamıştı ve onca yıllık arkadaşlığımızdan sonra benden hoşlandığını itiraf etmişti.

Ve ona kalbimde sonsuza kadar yanacakmış gibi duran şeyi söyledim.

Benim de aynı şeyi
hissettiğimi. Ve
sonra biz olduk. Biz.
Biz. Biz.

Her düşüncem. İkimizin de her anı. Ayrı olsak bile. Bizdik.

Mezun olduktan sonraki yaz, evleneceğim adamın o olduğunu biliyordum. Onu bu kadar erken bulmamı hiç umursamadım. Öldüğüm güne kadar onun tek ve biricik sevgilim olmasından yanaydım.

Bu nedenle ona bekaretimi vermiştim ve o da bunu kabul etmeyi Tanrı'nın yarattığı en büyük hediyeymiş gibi karşılamıştı.

Araya giren onca şeye rağmen hala değer verdiğim bir anıydı bu. Her kız bu deneyimi yaşamalı. Ve Duncan'la aramızda geçen onca şeye rağmen, bana bunu yaşatmış olmasının hiçbir önemi yoktu.

Sonra okul başlamadan bir gün önce beni terk etti.

O zaman da gitmişti ama sadece gelecek vaat eden nakliyecilik kariyerine devam etmek için şehre taşınmıştı.

Ve tam o anda, bu işi bitirmek için can atarak mektup açacağını eline almasını izlerken, başka şeyler de hatırladım.

Herkesin düşündüğü kadar kendinden emin ve ukala değildi. O yakışıklılık. O vücut. Sahadaki hüneri. Herkes Bowie Holloway'in o adam olduğunu biliyordu. Popülerdi. İsteddiği her kızı elde edebilirdi (ve bu doğrudu). Her zorluğun üstesinden gelebilirdi (bu doğru değildi).

Hepsi bu ideale inandı. Bowie hariç.

Corey ile bu kadar iyi anlaşmalarının bir nedeni olduğunu da hatırladım.

Çünkü o seksi erkek dış görünüşünün altında bir doğa ineği vardı, ancak Bowie'nin babasıyla olan ilişkisi, bunu çok derinlere gömmek zorunda kaldığı anlamına geliyordu.

Ayrıca babasının ona ilk kez bir geyik öldürttüğünü ve bağırsaklarını deşerek "Bowie" lakabını kazandırdığını, o gece evime geldiğini hatırladım. Penceremden tırmanıp on yaşındaki kollarımda on iki yaşındaki gözyaşlarıyla ağlamış ve "Babam benden nefret etse bile" bunu bir daha asla yapmayacağını ilan etmişti.

Bir daha yapmadı.

Ve babası ondan nefret etmeye başladı.

Merak etmiştim ve sonunda iki kez onun sevgilisi olmuşum, ama sonsuza kadar arkadaşıydım, bu yüzden Bowie adını neden sakladığını sormakta tereddüt etmedim.

"Hatırlamak için... bir daha asla," diye cevap verdi. Amansızdı.

Son derece inatçı bir çocuk olabilir.

Ve onun da aynı türden bir adam olduğu kabusunu yaşadım.

Ancak, büyük, yakışıklı ve erkeksi masasının arkasında durmuş, tam ortaya koyduğu kutuyu açarken onu izlediğim şu ana kadar hatırlamama izin vermediğim daha fazlası vardı.

Beni karşısında durmaya ve "İyi görünüyorsun" demeye iten şey buydu.

Başını kaldırdı. Ela gözleri bana kilitlendi. Ve ağzı hareket etti.

"Yapmayalım

." Peki o

zaman.

"Elbette," diye mırıldandım.

"Corey'nin ne düşündüğünü bilmiyorum," dedi Duncan. "Ve her zamanki gibi, senin kafandan neler geçtiğine dair hiçbir fikrim yok," diye devam etti. "Ama kardeşim olduğunu bildiğim çocuk için bunu yapıyorum. Seninle birlikte."

Belli ki kafamdan neler geçtiğini bilmeyecekti çünkü sormadı ve yine de konuşsam bile dinlemeyecekti.

Ben o konuya girmedim.

O zaman ben de bu işi bitirmek için can atıyordum. O kutuda ne olduğunu görmek. Ve oradan defolup gitmek.

Başımı salladım.

Duncan kutuyu yararak açtı.

Masaya bir adım daha
yaklaştım. Kapakları açtı.

Eğildim, içeri baktım.

Ve ne gördüğümü anlamıyordum.

Bilgisayarda basılmış tomar tomar kâğıtla dolu görünüyordu ve en üstte mühürlenmiş, önünde el yazısıyla yazılmış bir şeyler olan tek bir #10 zarf vardı.

Gözlerim gördüklerimi işlerken, kâğıtlarda ne yazdığını anlayabiliyordum.

Ve kanım dondu.

Tekrar ve tekrar.

Ve tekrar tekrar.

Özür dilerim.

Üç uzun yığın, yan yana, kutu dolu, üst sayfaların hepsi aynı şeyle kaplı.

Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.
Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.
Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.
Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.
Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.

Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.
Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.

Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.
Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.
Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.
Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.
Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.
Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.
Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.
Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.
Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.
Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.
Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.
Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.
Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.
Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim. Özür dilerim.

Duncan'ın iri, damarlı eli uzanıp zarfı aldı ve ardından bazı kâğıtları kenara kaydırarak altındakini ortaya çıkardı.

Eğer hepsi böyleyse, binlerce ve binlerce
Özür dilerim.

"Bu diyor ki..."

Gözlerim zarftan bir şeyler okuyan Duncan'a kaydı.

Sesi daha sessizdi.

Corey'nin Duncan'dan ve benden ne için özür dilemesi gerektiğine dair hiçbir fikrim yokken binlerce özür dilemesinden inanılmaz derecede rahatsız olduğumun farkındaydım ve bunun bir şaka olduğunu düşünmüyordum.

Yine de Duncan'ın sağlıklı açık hava adamı bronzluğunun altındaki rengin bir kısmını kaybettiğini gördüm.

"...Bunu burada seninle birlikte yüksek sesle okumam gerekiyor," diye devam etti. Bana baktı. "Kendim okumama izin yok. Önce bizim aynı anda duymamızı istediğini söyledi."

"Duncan-" Sesimdeki tedirginliği gizleyemiyordum.

"Bırak da okuyayım, Genny," diye fısıldadı.
İşte oradaydı.
İşte benim Duncan'ım.
Benim Bowie'm.

Benimkini.

Minemineminemine.

Başımın tik taklarına engel olamıyordum, bu da gözlerinin saklamadığı bir endişeyle kısılmasına neden oldu, sonra tekrar başımı salladım.

Zarfı açmakta tereddüt etmedi. Üç katlı mektubu çıkardı, o kadar kaliteli bir kağıda basılmıştı ki hissetmeden görebiliyordum.

Duncan onu açtı ve ölü bir adamın eliyle, ikimizin de kaldırmaya hazır olmadığı ve ikimizin de kurtulamayacağı bir darbe indirdi.

Hiç.

"Dun ve Genny, ne kadar söylesem az. Özür dilerim. O bendim. Bendim çünkü seni seviyordum Genny. Tanrım, bunu hiç anlamadın. Çok açık olduğumu sanıyordum. Ama sen hiç anlamadın. Ve onu seçtin."

"Ne?" Yumuşakça sordum.

Duncan bana bakmadı bile.

"Ben de ona söyledim. Sana söyledim, Dun. Genny ile yattığımızı söyledim. Ve sana söyledim çünkü bana inanacağını biliyordum. Genny'yi o kadar çok seviyordum ki, ona sahip olmak için seni feda etmeye hazırdım. Bu yüzden yalan söyledim ve sana seks yaptığımızı söyledim."

Şokun ürpertisi tenimin üzerinden kayarak beni masadan tahta bir adım uzaklaşmaya zorladı.

"Ve ben evliydim. Tanrım, ne boktan bir durum. Genny'den vazgeçip Samantha'yla evlenerek bunu kendime ben yaptım. Elbette ikiniz de düğünüme gelecektiniz. Elbette ikiniz de birbirinize ne kadar düşkün olduğunuzu hatırlayacaktınız. Ve tabii ki, tekrar bir araya gelecek ve ayrılmaz olacaktınız. İkinize de telefonla bile ulaşamıyordum çünkü çalışmıyorsanız ya da

uyumuyorsanız

Lanet olsun. Ve her gün devam etti, haftalara, aylara, bütün bir yıla dönüştü. İşkence gibiydi. Beni deli ediyordu. Bunu durdurmak zorundaydım."

Titriyordum.

Duncan okumayı bıraktı, nazikçe, "Ben bunu bitirirken sen de buraya gelsene?" dediğinde bunu yaptığını anladım.

Gözlerimi elindeki mektuptan ayırdım ve ona baktım.

I gerekir var tutuldu onlar üzerinde o
aşâğılık,Faul,
iğrenç bir mektup.

Çünkü Duncan harap olmuş
görünüyordu. Solgun değil.

Şaşırmadım.

Kızgın
değilim.

Yıkılmış.

Nedenini
biliyordum.

En iyi arkadaşı ona ihanet etmişti.

Düşündüğü şekilde değil. Çok daha bencil ve kötücül bir şekilde.

Ve bunu, sevdiği kadının da aynı şeyi yaptığına onu ikna ederek yapmıştı.

Corey o kadar iyi bir
otoriteydi. O zaman anladım.

Anlamıştım.

Ona kimin söylediğini neden bana söylemediğini bile
anladım. Söylemesi gerektiğini düşünmedi.

Ama Corey'e şüpheyi yer bırakmayacak şekilde inanmıştı.

Çünkü o sırada bu dünyada Duncan'ın benden daha fazla güvenilebileceği tek bir kişi vardı, o kişi aynı zamanda ona ihanet ediyor olsa bile, bu onun aklına milyon yıl geçse bile gelmeyecek bir şeydi.

Corey.

"Bitir şu işi," dedim. "Genny-

"

"Sadece şu lanet mektubu oku, Duncan," diye tersledim. Bir an sürdü ve nedenini biliyordum.

Duncan babasından ve onun temsil ettiği her şeyden nefret ediyordu.

Ama kanından kaçamazdı ve Burt Holloway'in kanına sahip olduğu için kendisine ne yapması gerektiğinin söylenmesinden hoşlanmıyordu.

Ve istediği bir şeyin reddedilmesinden hoşlanmazdı.

Bu durumda, bunu geri püskürttü ve dikkatini mektuba geri verdi.

"Sam'e de beni terk etmesi için aynı şeyi söyledim ve o da terk etti. Hamile olduğunu bilmiyordum."

Ve bu her şeyi açıklıyordu. Lanet olası Corey.

Görüşmelerin sonunda Sam bana karşı oldukça soğuk davrandı.

Canım yanıyordu, çünkü evliliklerinin sona ermesi, Corey'nin arkadaşı olmam, henüz iki yıllık bile olmayan evliliğinin bitmiş olması ve bir bebek taşıyor olması dışında benden neden birdenbire bu kadar hoşlanmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Yakın değildik ama birbirimizden hoşlanıyorduk ve arkadaş olmaya başlamıştık.

Ve bunun peşini asla bırakmadı. Bunca yıl boyunca. Oğlu ailemizin bir parçası olduktan sonra bile, Corey olmadığında onunla ilgilenebilmemiz için.

Artık nedenini biliyordum.

"Ama bu sondu. O beni affetmedi ve Dun, sen de Genny'yi affetmedin, ben de yoluma devam ettim, ikiniz bittiniz. Ama sonra Gen, sen Los Angeles'a taşındınız ve Duncan,

Utah'a gittiniz ve benim tek yapabildiğim kimsenin istediğini alamadığından emin olmalı."

Bunu kesinlikle yaptı.

"O zamanlar bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum. O zamandan beri biliyordum, itiraf etmeliydim. Sana söylemeliydim, Dun. Ya da sana, Genny. En azından ikinizin arasını düzeltmeliydim. Ama cesaretim yoktu. Kendime bunun için çalıştığımı söyledim, ama-"

"Artık durabilirsin," diye araya girdim. "Corey'nin kendisine ait olmayan bir şeye sahip olmak için ikimize ve hamile karısına neden ihanet ettiğini açıklamasını duymak istemiyorum."

Duncan elindeki kâğıdı masasına fırlattı ve masanın üzerinden gözlerimin içine baktı.

Bu noktada ona ben sana söylemişim demek çok kötü bir davranıştı ve çocukça olduğundan bahsetmiyorum bile.

Bu yüzden
kaçınmışım. Fark
etmezdi.

O bunu biliyordu. Bunu yüzünden okuyabiliyordum. Aslında, her santiminde yazılıydı.

Ama bu benim sorunum değildi.

"İşte böyle," dedim. "Corey, medyanın defalarca ima ettiği şeyin Corey olduğunu tartışmasız bir şekilde kanıtladı. Sosyal açıdan beceriksiz. Tek fikirli. Aşırı uçlara sürüklenen. Ve istediğini elde etmek için kesinlikle her şeyi yapmaya, insanların üzerine yürümeye, onları yıkmaya, yok etmeye istekli."

Buna hiç inanmamışım. Bu
benim Corey'im değildi.
Çok yanlışım.

Duncan cevap vermedi.

En azından sözlü olarak.

Ancak Duncan duyguları sınırlı bir adam değildi ve babası gibi olmamak için çok mücadele etti. Aynı olduğu gerçeğini saklayan bir adamdı çünkü duygulara sahip olmak gerçek bir erkeğin sahip olduğu bir şey değildi.

Ve şimdi, Duncan işlem yapıyordu.

Bunu kutunun içine uzanıp bir tomar kâğıdı çıkararak yaptı. "Özür dilerim "lerieledi. Sonra onları kutunun ötesindeki masanın üzerine attı.

Ben izlerken Duncan'ın incelediği başka kâğıtlar da çıktı.

Ve yine onları fırlattı, çoğu ayaklarımın dibinde yere kaydı.

Bu adamla ilgili sevdiğim pek çok şey vardı.

Bunlardan biri de şu anda tanık olduğum şeydi.

Tuhaf gelebilir ama ben bunun inanılmaz derecede olgunca olduğunu düşünmüştüm, özellikle de o zamanlar, çok gençken.

Çünkü Duncan'ın bir öfkesi vardı. Patlamaya hazırды. Kendini serbest bırakırdı ve eğer buna alışık değilseniz, bu korkunç olurdu.

Ama bunu yapabilecek kadar kendini tanıyordu. Yirmili yaşlarının başında bile. Bu duyguları bırakması gerektiğini bilecek kadar ve kimseye ya da kendine zarar vermemek için onları kontrol etmesi gerektiğini bilecek kadar.

Ama sahip olduğu tüm kontrol buydu.

Bunun en iyisi, o zaman yapıldı. Parlak ve yakıcı bir şekilde alev aldı.

Sonra alev aldı.

Ve bu şimdi olacaktı.

"Du-" Ben
başladım. Çok
geç kalmıştım.

Kutu havadaydı ve güçlü bir hamleyle odanın bir ucundan diğer ucuna uçarak arkası kanatlı bir sandalyeye çarptı. Kutu devrildi, özürler sandalyenin koltuğuna ve yere döküldü, kutu kolların arasına sıkıştı.

Ne bu manevra sırasında ne de sonrasında hareket etmedim. Sonra yanan gözlerini bana çevirdi.

"Bana söyledin," dedi
usulca. "I-"

"Bana sen söyledin!" diye kükredi.

Evet, öfkesi dehşet vericiydi.

Onu tanıyor olsam da, buna şahit olmamın üzerinden uzun yıllar geçmiş olsa da, bu yüzden dehşete kapılmadım.

Sessiz kaldım.

"Sana inanmadım," dedi. "Sana inanmadım çünkü o bana söyledi. Bana ikinizin sarhoş olduğunu ve onu becerdiğini söyledi. Çünkü sana verebileceğim gelecekte emin değildin. Ama ondan emindin."

Vay canına.

Görünüşe göre Corey, bu yumuşak, hassas noktalara nasıl gireceğini bilecek kadar sosyal farkındalığa ya da insani farkındalığa sahipti.

Ve sonra bıçağı daha derine sok.

Çünkü o zaman bile, Duncan bir nakliyeciydi.

O zamana kadar bir ekibin ustabaşısıydı ama "sadece" bir nakliyeciydi.

Ama Corey üniversiteden altı haneli bir maaşla işe alınmıştı, roket yörüngesindeydi ve o zaman bile bunun garip olduğunu düşünmüştüm (sinirimi bozduğundan bahsetmiyorum bile).

Corey'nin aşırı telafi ve özgüven eksikliği değil, Duncan'ın bunu unutmasına ne kadar izin vermediği. Yine de, belki de ne Corey yapmadı Biliyorum oldu

O

Duncan bunu asla unutmayacaktı.

Ya da belki de bunu çok iyi biliyordu.

"Ve sen de öyleydin. Ondan çok emindin," diye devam etti Duncan. "Onunla gurur duyuyordun. 'Corey bir gün dünyayı yönetecek, bekle ve gör' diyordun."

Eskiden söylediğim sözlerin o anda aklıma gelmesi midemi bulandırdı.

Duncan bana "Pişmanlık duyuyordu," diye bilgi verdi. "Onu hiç affetmesem de anlayacağını söyledi. Bir anlık bir zayıflıktı. Sen çok güzeldin ve senin için dünyaları düşünüyordu ve sana aşık olduğunu ve içkinin onu aptallaştırdığını itiraf etti. Beni kaybetmeyi göze almıştı. Ama seni affetmek zorundaydım."

Bu da tabii ki bir erkeğin "Evet, sarhoştum, erkek meselesi" diye düşünmesine neden olur. Kontrolünü kaybetmesini anlıyorum. Ama onu? Elde edebileceği en iyi şeyin peşinde bir sürtük.

Ters psikolojiden bahsetmiyorum bile.

Oğlum, Corey bu işi halletmişti.

Yirmi altı yaşında.

Ancak bu su köprünün o kadar altındaydı ki buharlaşıyor, yağmur yağıyor, tekrar köprünün altına akıyor ve tekrar ediyordu.

Bu nedenle, önemli değildi.

"Bunun üzerine gitmenin bir anlamı yok," dedim. "Olan oldu. Corey'nin ölüm hediyesi son bir siktirip gitmeydi. Ancak, ben bunu sonunda Corey'nin

O neyse oydu ve   m  r boyu s  recek bir dostu kaybetmenin verdiği   z  nt  n   sandığım kadar uzun s  rmeyeceğinin rahatlığını yaşıyorum."

"Bir anlamı yok mu?" Duncan sordu. "Pardon?"

"Bunun   zerinden ge  menin bir anlamı yok mu?" "  ey...hayır."

"Sen benim hayatımın a  kıydın."

Midem o kadar g   l   bir   ekilde kendi   zerine katlandı ki kusacağımı sandım.

"Ve sen sekiz yaşındayken seninle tanıştığım andan itibaren   yleydin," diye devam etti. "Sana o kurbağayı fırlattığımda ve sen bana doğru y  r  y  p beni ittiğinde ve 'Beyler kurbağa atmayın. Kurbağaya zarar verirsiniz' demiştin."

Tanrım, bunu hatırladım.

Ayrıca o kurbağayı attığı i  in ne kadar hayal kırıklığına uğradığımı da hatırladım,     nk     ok tatlıydı ama aynı zamanda a  ık  a bir pislikti.

Bu g  r    n   tersine   evirmesi uzun s  rmedi.

"K    k bir   ocuk a  kıydı ama hi     lmedi," diye bitirdi.

"Evet,   ld  ," diye belirttim.

  rkildi. Kalbim

acıdı. Gitme

zamanı.

"Buna bastığım i  in   z  r dilerim. Seni buna maruz bırakmadan kutuyu a  malıydım-"

Benim   ns  z i  in benim
ayrılı   oldu kesintiye uğradı Duncan
tarafından.

"Bilmemi istemez miydin? Beni en iyi arkada  ımla aldatmadığını bilmemi istemez miydin?"

"Artık pek önemi yok. Corey'i de beni de yirmi yılı aşkın süredir görmediniz."

"Çok mu önemli?"

"Evet."

"Her yere o Rolls'la mı gidiyorsun Genny?" Vay be.

Unutmuşum.

Duncan'ı tanırdım.

Ve Duncan beni tanıyordu.

Duncan vazgeçmedi.

"Hollywood'un ayakları yere basan dişi Tom Hanks, topuklu ayakkabılarını giyip Rolls'a katlanarak ıssız bir dağ evine doğru iki saatlik bir yolculuğa mı çıkıyor?"

Ses tonundan güvensizlik damlıyordu.

"Sanırım burada işimiz bitti. Tekrar hoşça kal, Duncan."

Ve böylece Prada dolgu topuk ayakkabımı giydim (normalde çoğunlukla yalınayak gezerdim ve ayakkabı giymem gerekirse bunlar kaydırak ya da T bantlı düz sandaletler olurdu ve evet, kaydıraklar Valentino, T bantlar Chanel'di ama ikisi de Prada dolgu topuk değildi) ve kapıya doğru ilerledim.

Duncan etrafımdan dolanıp iri gövdesiyle engel olunca durdum.

"İşimiz bitmedi," diye açıkladı.

"Çoktan bitirdik," dedim. "Genny, bunu konuşarak halletmeliyiz."

"Konuşacak ne var ki?"

Onun Kafa sarsıldı, şiddetle, ve kızgın

Çizgiler kaşlarının arasında oluştu.

Onun cevabı da "Her şey" oldu.

"Her şey ne, Duncan? Cidden, ne? Bundan kurtarılacak bir şey yok. Yaşadığım sürenin yarısından fazlasını hayatımdan çıkardın. Ve Corey senin zamanına ya da duygularına layık olmadığını sana göstermediyse bile bana gösterdi."

"Sıçıp batırdım."

"Evet, yaptın, yirmi sekiz yıl önce." "Ve bunu konuşmamız gerekiyor."

"Katılmıyorum."

"Gen, sen bekarsın. Ben de bekarım."

Şaka yapıyor olmalıydı.

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim. "Delirdin mi sen?"

"Kızgın demek istiyorsan, evet. Corey'de kör ve Bu kadar büyük bir hata yaptığım için."

"Kızgın demek istemedim, deli demek istedim," diye açıkladım.

"O zaman ben öyle değilim. Aklım başımda ve çok ciddiylim." Bana doğru bir adım attı. "Ve bunu biliyorsun."

"Aslında senin deli olduğunu düşünüyorum," diye karşı çıktım.

"Bana doyamadın," dedi aniden.

Birçoğunun sahip olduğuma ikna olduğu tüm yeteneğimi soğukkanlılığa zorlamak gerekiyordu.

Elimi aramızda salladım. "Yirmi dört y a ş ı n d a y d ı m ve-"

"Ben de senin hayatının aşkıyım," diye ısırıldı.

"O zamanlar öyleydin Duncan, ama hayatım senin seçiminle sensiz devam etti."

"Ona inanmamak için hiçbir nedenim yoktu." Olamaz.

Başımı salladım. "Bunu yapmayacağız."

Etrafindan dolaşmaya çalıştım.

Önüme geçti.
Başımı geriye attım. "Beni bu odadan çıkar, Duncan."
"Senden uzaklaşmak beni mahvetti."
Kollarımı iki yana açtım. "Ve yine de burada duruyorsun, sağlıklısın, hayalini yaşıyorsun."
"Evet, rüyamı b i l i y o r s u n d u r Genny, değil mi?"
Lanet olsun.
Ama daha bitirmemişti.
"Ve sen burada durmuş, süslenmiş, Rolls'un içinde kulübeme geliyorsun."
"Burası bir kulübe değil Duncan, bu ev kaç metrekare?"
"Altı bin." Aman
Tanrım.
Bu tarihteki en aptalca konuşma mıydı? "Ciddi misin?" diye sordum.
"Bunu o istedi, Genny." Parmağıyla kutunun ve yerdeki kâğıt selinin bulunduğu sandalyeyi işaret etti. "Bu özürler bir sik anlamına geliyor. Bu onun bize son mesajı değil. Asıl istediği, benimle bir odada durman ve bunu yaparsak neler olacağını bilmendi."
"Hiçbir şey olmayacak, Duncan."
"Aramızda hiçbir şey olmaz, Genny." Bu korkutucu derecede doğruydı.
Ve böylece, sonum gelmişti. Taktik değiştirdim.
"I yapamaztarif et nasıl küçük I Bakımo Corey bu işi neredeyse otuz yıl sonra halletti."

paylaştı. "Sevdiğim adamı benden koparmasını meşhur binlerce özürle ve 'Yanlışımı düzeltecek cesaretim yoktu' gibi uyduruk bir bahaneyle açıklayamaz. Artık onun beceriksizliğini örtbas ettiğimiz on beş yaşında değil ve o zamanlar bizi ayırdığında da on beş yaşında değildi."

"Gen-"

"Daha işim bitmedi," diye kestirip attım. Duncan ağzını kapattı.

"Ve burada durup bana neden inanmadığını açıklamaya çalışmanı dinlemeyeceğim."

"Corey'di."

Elimi göğsüme götürdüm. "Ve ben bendim." Bu onun ağzını tekrar kapattı.

"Geri dönemeyiz, sadece geri dönmek istemediğim için değil, çünkü dönemeyiz. Benim bir hayatım, bir kariyerim ve üç çocuğum var-"

"Büyümüş de küçülmüş."

"Bana yaşattıklarından ve Tom'un bana yaşattıklarından sonra, bir erkek istediğimi mi sanıyorsun?"

"O adam sana ne yaptı böyle?" derken ince ama belirgin bir gürlleme vardı.

Ve yine, benim Bowie'm vardı.

Korumacı, neredeyse hatalı.

Tom'u bu işe karıştırmamalıydım.

Başımı salladım. "Bu seni ilgilendirmez." "Genny, Tanrı aşkına-"

"Senin için gerçekten böyle bir anda değişiyor mu?" diye sordum. "Hiçbir zaman başka yöne dönmedi," diye karşılık verdi.

Aman Tanrım.

Bu sözleri vücudumdaki her hücrede hissettim. Ve bunu yapmak zorundaydım. Onu yukarı çekmeliydim.

Bonnie.

Tatlı, nazik ve komik.

Ama daha da önemlisi, güçlü, akıllı ve yetenekli.

"Çok üzgünüm Duncan," dedim sessizce. "Gerçekten öyleyim. Ama benim için öyle oldu. Ve artık geri dönüşü yok."

Orada durup birbirimize baktık.

Onu en son gördüğümde yirmi altı yaşında ve görkemli olduğunu bildiğimden, en ufak bir acı duymadan kabul ettim.

Ve şimdi elli dört yaşındaydı ve daha az görkemli değildi. Saçında gümüş vardı. Sakalında da. Alnında, gözlerinin etrafında çizgiler vardı. Ve belki de sahip olduğu ağırlığın bir kısmı ortasındaki kiloydu, çünkü Duncan her zaman hareketliydi, ama yemeğini severdi.

Ve ah, yol boyunca onun yanında olup karşımda duran adama dönüştüğünü görmeyi ne kadar çok isterdim.

Ama o gitmişti. Corey

onu aldı. Duncan da

ona izin verdi.

Evet, en önemlisi, Duncan ona izin vermişti.

Ve şimdi sahip olduğum Duncan buydu.

Çünkü bunu tekrar yapacaktı.

Yolumdan çekildi.

Ama bu sefer, hayatından çıkıp gitmeme izin verdi. Ve ben de öyle yaptım.

CHAPTER 2

OPERASYON

Chloe

S Arabasında otururken annesinin otele girişini izledi. Ve annesi birçok insanı kandırabilirdi.

Ama Chloe'yi kandıramazdı.

Bu yüzden annem Rodney'yle birlikte içeride gözden kaybolunca Chloe parlak kırmızı Evoque'u vitesine taktı ve park yerinden çıktı.

Gösterge panelindeki düğmelere basarak arabayı sürerken Mary'yi aradı.

"Tanrım, biliyordum," diyerek Mary'yi selamladı.

"Mutluluk Operasyonu'nu kışkırtmak," diye yanıtladı Chloe. "Annen beni kovacak."

"O değil."

"Eğer aşk hayatına müdahale etseydim, arkadaşım olmaya devam eder miydin?"

"Eğer beni yıllardır özlemine çektiğim, savunduğum her şeyi savunan ciddi ve seksi bir adamla yeniden bir araya getirirsen, evet."

Mary'nin buna verecek bir cevabı yoktu.

"Kaybedecek zamanımız yok," dedi Chloe ona. "Hem zaten bütün bunlarda ön saflarda sayılmazsın."

"Her zaman çok dramatiksın."

"Bu aileden biri öyle olmalı."

"Ailenin ayakları yere basmaya olan mutlak bağlılığını telafi etmen her zaman başımı belaya sokuyor."

"Şimdi kim dramatikleşiyor?"

"Yapacak işlerim var."

"Evet, öyle. Byeeeeeeee," diye imzaladı Chloe.

Bağlantıyı kestikten sonra ikinci aramasını yaptı.

"Kahretsin," diye cevap verdi küçük kız kardeşi Sasha.

"Pek iyi gitmedi."

"Zavallı annem," diye fısıldadı Sasha. Sonra, "Mary ilgileniyor mu?" "Kesinlikle."

"Annem çok kızacak."

"Evet. O zaman eninde sonunda mutlu olacak." "Biliyorsun..."

Sasha sözlerini yarıda kesti ve tekrar başlamadı.

"Sen söylemedikçe bilmiyorum," diye söze girdi Chloe.

Sasha, "Corey Amca, beni hep biraz ürkütürdü," derken sanki suçlu bir sırrı paylaşıyormuş gibiydi.

Sasha bu tahminde yalnız değildi. Chloe,

"Ondan hoşlanıyordu," dedi.

"Ona çok düşkün."

Kız kardeşler sessizdi. Sasha bozdu.

"Tamam, ona iyi bak, tamam mı?"

"Bakacağımı biliyorsun," diye
güvence verdi Chloe.

"Bu hafta sonu eve uçmalı
mıyım?" "Hayır. Ben hallederim."

"Matt'e söyleyecek misin?"

"Kesinlikle söylemeyeceğim."

Onların Kardeşim, sinir bozucu
Dümdüz, sorumlu ve koruyucu, her şeyi
mahvederdi.

"Doğru," diye mırıldandı Sasha.

"Her şey yoluna girecek, la petite
amie." "Evet," dedi Sasha.

"Sakin ol."

"Akıllı ol." "Au
revoir."

"Tam bir aptalsın. Hoşça kal, kardeşim."

Chloe aramayı sonlandırdı ve sonra başka tuşlara bastı.

"Onunla konuştun mu?" diye sordu babası selamlayarak.
Tam olarak değil, cevap vermedi.

"Şey..."

Ona vereceği tek şey buydu. Şimdilik.

"Anlat bana. Nasıl gitti, ufaklık?" diye sordu, anne ve kızlarının her zaman yakın olduğunu biliyordu, ama Sasha ve o büyüdükten sonra, annem değişti ve anne-anne anne-arkadaş oldu.

Chloe birbirlerine her şeyi anlattıklarını
söyleyemezdi. Ama paylaştılar.

Hem de çok.

Annem de bunu paylaşmıştı, belki de Corey Amca öldükten sonra acı çektiği ve kırılğan olduğu için.

Ama daha çok sıkı fıkı oldukları ve ailelerinde dürüstlük her zaman teşvik edildiği için.

Aslında, bildiği kadarıyla, bu sonuncusuyla hızlı ve gevşek oynayan sadece Chloe'ydi, ara sıra kız kardeşini de oyuna dahil ediyordu (ama asla erkek kardeşi değildi - sağlam, güvenilir, her şeyi doğru yapan Matt görünüşe göre azizlik için çalışıyordu ve bu son derece sinir bozucuydu).

Ve kaçınılmaz olarak, korkunç bir olayda babası da aynısını yapmıştı.

"Çok iyi değil, baba."

"Cehennem," diye fısıldadı.

"Doğruca otele gitti." "Hmm."

Hmm haklıydı.

Her ne olduysa olduktan sonra, annemin Rodney'den onu hemen eve götürmesini istememesi çok anlamlıydı.

En azından Chloe öyle düşünüyordu.

Aslında, daha yola çıkmadan önce Mary'nin annemin otele gidip öğleden sonrası için yüz bakımı yaptırabilmesi için ayarlamalar yapması, annemin de ertesi gün Prescott'ta yaşayan arkadaşlarıyla planlar yapması ve tüm bunları o kutuyu dağlara götürdükten sonra yapması çılgınlıktı (ve aynı zamanda anlamlıydı).

Eğer annem o adamdan hoşlanıyorsa, yukarı çıkar ve Corey Amca'nın istediği şeyi yapar ve aşağı inerdi.

Corey Amca'nın istediği her şeyi yaptıktan sonra, eğer annem kızgınsa ve bunu aşarsa, annem her şeyi iptal eder ve dağdan aşağıya doğru geri döner ve işi bitirirdi.

Ama değildi.

Yakın duruyordu.

Prescott'ta.

Ona.

Pekala, yani anlatmaktan çok Chloe'nin onu olması gerektiği gibi çarpıtmasıydı.

Ama hedefi tam on ikiden vurmasa bile çok da uzakta olduğunu düşünmüyordu.

"Bu işe k a r ı ş m a y a c a k s ı n , " dedi babası baba sesiyle.

Uh-oh.

"Baba-"

"Chloe, seni tanıyorum. Ortada bir drama yoksa, sen yaratırsın. Ve Corey'i kaybetmek, özellikle de onun kendi canına kıyması, şimdi de her ne olduysa, bir süredir yeterince drama yaşadı, sence de öyle değil mi?"

"İyi drama ve kötü drama vardır, baba."

"Bunu sadece sen söylüyorsun."

Chloe bunu tartışabilirdi ama şimdi zamanı değildi.

"Araba kullanıyorum, belki de şu an babamla sinir bozucu bir konuşma yapmak için iyi bir zaman değildir."

"Tatlım, onu rahat bırak."

Babasına açıkça yalan söylemeyecekti. Ama ihmal ederek günah işlemekten de kaçınmazdı.

Bu yüzden hiçbir şey söylemedi. "Chloe, beni duydun mu?" "Seni duydum, baba."

"Tanrım, büyükannenizin bir kuşağını daha atlayabilirdim. Ailesinin başına bela olan bir toruna sahip olmak hoş olurdu. Bir kız çocuğu, o kadar da değil."

Chloe sahte bir nefes aldı ve "Yaralıyım, mon père bien-aimé bana baş belası diyor," dedi.

"Bana Fransızca konuşmayı kes."

"Fransızca konuşmamı istemiyorsanız, beni Fransa'ya göndermemeliydiniz."

"Üç yıl boyunca orada kalacağını düşünmemiştik."

"Nedenini anlayamıyorum, ikiniz de defalarca Fransa'ya gittiniz. Ve ikiniz de beni baştan sona tanıyorsunuz. Fransa benimle, ben de Fransa'yla tanıştığımızda, sizi bu kadar çok sevmeseydim, ki bu ara sıra eve dönmemi gerektiriyordu, asla gitmeyeceğimi biliyordunuz."

"İşin kötü yanı, bunu tartışamam." Chloe sırttı.

"Tatlım, cidden," dedi ve bunu ciddi bir ses tonuyla yaptı, "her ne yapıyorsan iyice düşün."

Zaten vardı.

Bu yüzden "Yapacağım baba" demenin (tam olarak) bir yalan olmadığını hissetti. Seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum."

Bu onların her zamanki kapanış işaretiydi, bu yüzden bağlantıyı kesti.

O sonra sürdü ve dinlenme. ve yol dışarı . sonunda çakıllı bir yola dönüşüyor.

Rodney'i takip ettiğinde bu kadar ileri gitmemişti. Arabayla geçmiş, geri dönmüş ve onların çıkışını beklemişti.

Aslında bu hafiyelik işini yapmasına gerek yoktu; Mary ona adamın adresini vermişti.

Ama bunu yapmazsa annesinin hareketlerini gerçek zamanlı olarak takip edemezdi.

Şimdi, tarafından ve zaman o durdu içinde ön . O o muhteşem gölün yanındaki muhteşem ev

Annesinin orada yaşamayı sevdiğini ve sevdiğini tamamen gördü ve Range Rover'dan indi, merdivenlerin başında duruyordu.

Annesi olan biteni paylaştığında Google'da onun kim olduğunu araştırmıştı, bu yüzden Duncan Holloway'in yakışıklı olduğu Chloe'nin gözünden kaçmamıştı.

Ama onun tipi olmasa ve babası olacak kadar yaşlı olsa bile, IRL, muhteşemdi.

Kadın arabasına yöneldi ve kadın merdivenlere doğru ilerlerken adam "Yardımcı olabilir miyim?" diye seslendi.

Sesi de güzelmiş.

Devam etti ve ondan iki adım aşağıda durdu. "Merhaba, ben Chloe Pierce."

Belki annesinin bazı özelliklerini taşıdığı için, belki de Tom Pierce adını bildiği için, tam olarak tanımadığı bir acı hissetti.

Ama onu tanımıyordu.

Güzel, süper ünlü Imogen Swan ve yetenekli, seksi tenisçi Tom Pierce, profesyoneller gibi paparazzilere ve hayranlarına acı çektirdiler.

Ancak her ikisi de çocukları söz konusu olduğunda doğrudan vahşileşti.

Başka bir deyişle, ne o, ne Sasha ne de Matt, aksesuar olarak ortalıkta dolaştırılmıştı.

Ailesinin kamusal yaşamı halka açıktı.

Özel hayatları, özellikle de aileleri, şiddetle mahremdi.

Ayrıldıklarında dünya çılgına döndü, onların sağlam olduklarını ve hep öyle kalacaklarını düşündüler.

Ancak bir süre sonra, annem ve babam "en iyi arkadaş olarak kalıyoruz" yalanını gerçekten yerine getirecek şekilde yaptıklarında bunu anladılar (ya da alıştılar).

O gün bugündür çok iyi arkadaşlardı.

Chloe ayrılık sırasında bununla mücadele etmişti. Babasıyla olan ilişkisi darbe aldı.

Bir drama kraliçesi olabilir, bu onun neşeyle beslediği bir kişilik özelliğidir.

Ama o hâlâ annesinin kızıydı.

Ve bu da şu dersi veriyor: "İnsanlar bir şeyleri sayısız sebepten dolayı yaparlar, hayatım. Ne olduğunu bilmemen ya da bilip de hoşlanmaman, bunun geçerli olmadığı anlamına gelmez. Ama günün sonunda, affetme ve yoluna devam etme gücüne sahipsin. Bu, yapabileceğiniz en bencilce şeydir; bu yükü üzerinizden atarak hayatınızda onu taşımadan ilerleyebilirsiniz. Aynı zamanda yapabileceğiniz en şefkatli şey de budur."

Chloe buna güvenmesi gerekeceğini hissediyordu.

"Ben Genny Swan'ın kızıyım. Ve konuşmamız gerekiyor," diye bitirdi.

Anında, doğru şeyi yaptığını bilmesi için ona tam da ihtiyacı olan şeyi verdi.

Karnı yumruk yemiş gibi ortası geriye doğru sallandı.

Ve yakışıklı yüzü bitkinleşti. Bu sonuncuyu saklamak için de hareket etmedi. Ve en önemlisi?

Sanki günlerdir çölde başıboş dolaşan bir adammış da kız onun vahasıymış gibi yüz hatlarını içine çekti.

Ve sonra sordu, "Bira içer misin?"

"Martini tercih ederim."

"Bakalım neyimiz varmış."

Sonra davet edercesine kenara çekildi.

Chloe merdivenlerden yukarı ıktı.

Ve bunu gülümseyerek yaptı.

CHAPTER 3

OTEL

Imogen

S Duncan'ın evindeki olaylardan sonra haken ve bu nedenle ve onu kutulama zorunluluğu nedeniyle Bir kenara bırakıp dağılmadan ilerleyebilmek için (bunu tek başıma yapabilene kadar) otele girdiğimde her şey yolunda gidiyordu.

Trisha ve Scott (benim yan dairemde yaşayan ama üç yıl önce kalıcı olarak buraya taşınan arkadaşlarım) bu mülkün kapsamlı bir yenileme için satın alındığını ve sonunda özel bir butik otel olacağını paylaştıklarından beri, sahibinin bir deli mi yoksa bir vizyoner mi olduğunu merak ediyorduk.

Büyük açılışından beri ziyaret etmek istiyordum.

Böylece, bu gezide bu fırsatı değerlendirmeye ve Heddy'nin yanı sıra Trish ve Scott ile de biraz zaman geçirmeye karar verdim.

Bu nedenle, Corey'nin benim için son dileğini yerine getirdikten sonra (ve şimdi, bunu o adam için yapmış olmam beni çileden çıkardı) akşam kalmayı planladım, spa'larında geç bir yüz bakımı rezervasyonu yaptırdım ve sonra oda servisi almayı, dinlenmeyi ve o gece okumayı planladım.

Ertesi gün Heddy, alışveriş, öğle yemeği için El Gato Azul'da tapas ve Trisha ve Scott ile Farm Provisions'da akşam yemeği vardı.

Aslında, Duncan'ın yakınlarda yaşadığını bilsem bile Prescott'u ziyaret etmekten her zaman keyif almışımdır.

Pek de ücra, az nüfuslu bir kasaba sayılmazdı. Kendi içinde nispeten büyüktü ve Fenikelilerin yazın sıcağtan kaçınmak için bir günlüğüne ya da hafta sonu için tercih ettikleri bir yerdi. Diğerleri de yine sıcağtan kaçınmak için orada mülk satın alıyordu (Trish ve Scott taşındıktan sonra Tom ve ben de bunu düşünmüştük... ama sonra... Duncan).

Ama Bayrak değildi. Büyük kitleleri çekecek kayak pistleri yoktu.

Gölleri vardı. Yürüyüş parkurları. Dells. Alışveriş. Whiskey Row. Ve yazın bir hafta boyunca Frontier Days.

Çoğunlukla oldukça uykuluydu ve kısmen güzel olduğu için, ama şüphesiz rahat, daha yavaş tempolu ve insanlar şehirdekinden daha az tedirgin ve daha arkadaş canlısı olduğu için cazipti.

Baştan çıkarılmamalıydım. Bu sefer olmaz.

Eve, apartman dairesine gitmeli, kendime bir sürahi gimlet yapmalı ve Corey konusunda nasıl bu kadar uzun süre bu kadar çok yanlış yaptığımı düşünmeliydim.

Bunun yerine, yeşil ve altın rengi parşömen duvar kağıdıyla oldukça yakın, ağır, karanlık, muhteşem bir şekilde kesinlikle Viktoryen olan otelin lobisinin iç kısmına baktım. Ve uzun masanın arkasında, boynunun yan tarafında sanatsal bir şekilde bağlanmış bir eşarp bulunan dar, koyu pembe bir elbise giyen şık bir genç kadın duruyordu.

Gözleri üzerime çevrildiğinde bilinçsizce kendimi hazırladım, ezbere bir şekilde bu işin nasıl ilerleyeceğine hazırdım.

Neyse ki önünde durduğumda, Rodney gereksiz yere yanımda, kendi yuvarlayabildiğim Tumi'mi yuvarlarken, aynı zamanda bu katta bulunan barı da görmemi engellerken, konuşmadan önce sadece gülümsedi.

"Bayan Swan. The Queen'de bizimle kaldığınız için çok memnunuz. Süitinizin sizin için hazır olduğunu bildirmekten mutluluk duyuyorum."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim.

Gözleri Rodney'ye ve tekrar bana kaydı ve "Çantanı yukarı taşımana yardım etmemizi ister misin, yoksa-?" diye sordu.

Rodney araya girdi. "Bende var."

"Elbette," dedi ona. Ama bana, "Asistanınızın check-in için verdiği talimatlar anlaşıldı."

Tercüme: Virginie Forbes adıyla rezervasyon yaptırmıştım.

Şimdi bile, yarı emekli olarak, önlemler alınması gerekiyordu.

"Spa müdürü de randevunuzdan haberdar edildi," diye devam etti. "Haberiniz olsun, tesislerimize geldiğinizde bir personel size soyunma odasına kadar eşlik edecek ve buranın temiz olduğundan emin olacak, böylece

değişti. Ayrıca salonda telefon yasaklandı, ancak biz yine de bunu teşvik ediyoruz. Ne olursa olsun, değerli eşyalarınız güvence altına alındıktan sonra doğrudan tedavi odanıza götürüleceksiniz."

"Buna gerek yoktu," gerçi kesinlikle gerekliydi, "ama yine de teşekkür ederim."

"Bayan Sinclair öyle olduğuna inanıyor," diye cevap verdi, mekânın sahibine atıfta bulunarak. Masasında bir şeyleri kurcaladıktan sonra bana anahtar kartımı uzattı. "En üst kattasınız. Oda dört-o bir. Meydan manzaralı. Acil durumlar için cep telefonu numaranız ve arızı masraflar için kredi kartınız dosyamızda mevcut, yani her şey yolunda. Asansör arkamda, sağınızda."

"Tekrar teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk, başka bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen herhangi bir personelden istemekten çekinmeyin."

Başımı salladım.

Bana neyse ki yapmacık olmayan bir gülümseme verip aynı derecede neyse ki yapmacık olmayan check-in işlemini bitirdikten sonra masasında bir şeylerle meşgul oldu.

Asansörlere doğru ilerlerken Rodney beni bardan korumaya devam etti.

Onların önünde durduğumuzda ve beni lobiden korumak için yer değiştirdiğinde, ona baktım.

"Dürüst olmak gerekirse, bundan sonrasını ben hallederim."

"Sizi odanıza götüreyim Bayan Swan."

Davranışlarından bunu yapacağını hissediyordum.

Pes ettim. Küçük asansöre bindik. Ve yukarı çıkarken, süitimin kapısına kadar olan kısa yürüyüşte ve anahtar kartını pede dokundurduktan sonra içeri girerken sessizdik.

Ben etrafa bakınırken Rodney doğrudan büyük, antika, ayaklı gardıroba doğru ilerledi.

Oda, en üst katın yarısını kaplayan ve otelin tüm ön cephesine yayılan delüks süitleri olduğu düşünöldüğünde, olması gerektiği gibi büyüktü.

Altı kemerli pencere (banyoda iki tane daha olduğundan şüpheleniyorum). Mor kenarlı çiçeklerle altın, mavi ve krem renkleriyle bezenmiş siyah arkalıklı duvar kâğıdı. Fildişi brokar şam kumaşıyla kaplı, kolları kıvrımlı deve sırtı kanepeler. Karşısında kahverengi kadife püsküllü koltuklar. Arada, içinde taze şakayıklar, yıldız çiçekleri ve çileklerle dolu görünen yeşilliklerle dolu çekici bir vazö bulunan, ağır oymalı, oval bir sehpa.

Sağdaki duvara dayalı kral yatak yüksek, devasa, baş döndürücü bir şekilde oyulmuş, dolgulu ve radikal bir şekilde yastıklarla kaplıydı.

İki şömineden birinin yanında, odaya bakan bir açıda bir yazı masası vardı. Zarifçe kıvrılan ayakları vardı ve yanında Belvedere marka oval arkalıklı bir sandalye bulunuyordu.

Pencerelerden birinin önünde iki sandalyeli küçük bir bistro masası da vardı; sabah kahvesinin ve kruvasanın tadını meydanın kalabalığına bakarak çıkarmak için daha iyi bir yer.

Ve tuhaf bir şekilde, yatağın tam karşısında yer aldığından, çift kapılar altın duvar kağıdı, mermer kenarlı bakır lavabolar, gömme küvet, madeni para grisine boyanmış karmaşık oymalı lambri kaplamalar ve bunların hepsinin üstünde gösterişli bir avize bulunan abartılı bir Viktorya banyosuna açılıyordu.

Son olarak, içinde bir şişe şampanya bulunan gümüş bir kova ve üzerine özenle katlanıp örtülmüş bir peçete vardı. Çiçek aranjmanının yanında ise cam bir kubbenin altında ev yapımı çikolatalı kurabiyelere benzeyen bir tabak vardı.

Olağanüstüydü. Her santimini sevdim.

O kadar çok ki, o mekanda haftalarca kalabilirim. Ama dürüst olmak gerekirse, beni kurabiyelerle kandırdılar.

Oğlum bana Kurabiye Canavarı derdi.

Ve bunun bir sebebi vardı.

Rodney'nin sesi beni odaya olan hayranlığımdan ve ikinci çocuğumla ilgili düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Seni eve götürmemi istemediğine emin misin?"

Onu kapıda görmek için ona döndüm, ancak yolda bagaj standını kurduğunu ve valizimi üzerine koyduğunu fark ettim. "Ben iyiyim."

"Emin misin?"

Dudaklarımı yaladım ve yüzümün yumuşadığını hissettim.

En iyi aktrisler bile en nazik ruhlara karşı bir şey yapamazdı.

Hiçbir şey bilmiyordu ama yine de sık sık direksiyonun arkasında benimle ya da arkada kızlarımdan biri ya da her ikisiyle ve/veya oğlumla birlikte oturduğu için her şeyi hissediyordu.

"Gerçekten, iyi olacağım," diye yalan söyledim.

Yalan söylediğimi biliyordu ve bunu saklamadı.

Yine de, "Yarın sekizde seni eve götürmek için geri geleceğim" dedi.

Başımı salladım.

Kapıya doğru ilerledi.

Sonra bana son bir kez baktı, çenesini eğdi ve odadan çıktı.

Kapalı kapıya baktım ve gözlerim yanmaya başladı. "Hayır, hayır, hayır, yüz bakımından sonra," dedim kendi kendime ve sonra meşguldüm.

Önce bavulları boşaltın, çünkü sadece bir günlüğüne bile olsa bavulsuz yaşamaktan nefret ediyordum ve ihtiyacım olduğunda banyo malzemelerimin ve diş fırçamın elimin altında olmamasından daha çok nefret ediyordum.

Kontrol et.

Çiçek aranjmanına gidin ve dışarı çıkan notu okuyun. Ağır kağıt. Bir kez katlanmış. Ve önünde, kabartmalı bir
SIENNA SINCLAIR.

İçine el yazısıyla yazılmış,

Bayan Swan,

The Queen'i seçmenizden onur duyduk.

Personelimin veya benim ziyaretinizi daha keyifli hale getirmek için yapabileceğimiz bir şey varsa, lütfen sormaktan çekinmeyin.

Senin

ki,

Sienna

Nice.

Çok

şık.

Oku.

Kontro

l et.

Oda servisi menüsünü inceledim ve sipariş vermek için aşağıya seslendim, onlara teslim etmeleri için bir zaman verdim, böylece ben geldiğimde hazır olacaktı. Ardından şampanya kovamdaki buz tazelemelerini istedim, böylece

akşam yemeğinde tadını çıkarabilecektim.

Kontrol et.

Duncan'la yüzleşirken asla giymemem gereken süslü kıyafetimden, güvercin grisi pilili joggers ve

hafif transparan, V yakalı, uzun kollu tişört ve spaya giderken giymek için gri Valentino kaydırakları çıkarın.

Kontrol et.

Chloe'ye mesaj atıp iyi olduğumu ve onu sonra arayacağımı paylaştım. Kontrol et.

Mary'ye mesaj atıp geldiğimi, otelin muhteşem olduğunu ve yüz bakımımın ve biraz dinlenmenin tadını çıkarabilmek için biraz karanlıkta kalacağımı paylaştım.

Kontrol et.

Telefonu kapat.

Kontrol et.

Kaydıraklara bindim, anahtar kartımı aldım, çantamı ve değerli eşyalarımı odadaki kasaya kilitledim ve spaya doğru yola çıktım.

Kontrol et.

"HEY, ANNE."

Chloe'nin sesini duyunca dünyada her şey yoluna girdi. En azından şimdilik.

"Hey, tatlım," diye cevap verdim, bacaklarımı uzatıp şampanyamla birlikte yatağımda arkama yaslandım.

Oda servisi tepsisi koridordaydı.

Kızımla konuştuktan sonra sırada kurabiyeler vardı.

Şimdi de telefonumu açıp Chloe'mi aramıştım.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Mary'den gelen bir mesajla hemen tıklanmıştı.

Benim için endişeleneceğini bildiğim kızıma odaklanmak için bunu görmezden geldim.

"Nasıl gitti?" diye sordu.

"Gitti," diye cevap verdim, tam o sırada telefonuma iki mesaj geldi, bu mesajlar da Mary'den geliyordu ve !!!!!!! adresinden başka bir şeyle başlamıyordu.

Şampanyadan bir yudum alıp bir kenara koymaya hazırlanırken kaşlarım birbirine yaklaştı.

"Bu kadar mı, 'gitti' mi?" Chloe bastırdı. Parmağımı kaydırmadan önce durakladım.

Çünkü bu Tom ve benim yarattığımız bir durumdu.

Bu, çocuklarımızın kafasına dürüstlük ve şeffaflığın her ilişkide en önemli şey olduğu kavramını kazıyordu.

Ve küçükken, bize bir sorunla geldiklerinde ya da yanlış veya kötü bir şey yaptıklarında ve bunu itiraf ettiklerinde, tepkilerimizi yumuşatmaya ve herhangi bir ceza varsa, dürüstlüklerine izin vermeye çok dikkat ederdik.

Bunu, seks, doğum kontrolü, olası zorbalık, gelecekleri için yapmak istedikleri planlar gibi konular ciddileştiğinde kendilerini açık hissetmeleri amacıyla yapmıştık. Böylece planlanmamış gebelikler ya da kesilme gibi durumlarla karşılaşmadan önce bu konuları ele alabilecektik.

Ancak öğretmek için göstermek de zorundaydık.

Bu, onlar büyüdükçe çok daha açık yüreklilikle yapmaya başladığım bir şeydi, öyle ki Chloe artık Phoenix'te yaşadığından, kutuyu onunla paylaştığım anlamına geliyordu...

Ve Duncan.

Ayrıntılı

olarak değil.

Ama onun benim ilk aşkım olduğunu, nasıl sona erdiğini ve Corey'nin tüm bunların neresinde olduğunu (o zamanlar öyle sanıyordum) açıklamakta bir sakınca görmedim.

Şimdi, bu hayat dersi o kadar da iyi görünmüyordu ve bunun nedeni bu konuda konuşmak istememem değil, konuştuğumda yıkılma olasılığımın çok yüksek olmasıydı.

Corey ile bir ilişkisi olduğu içindi.

Çocuklar için o Corey Amca'ydı. Kendilerini bildiklerinden beri hayatlarındaydı. Onları severdi, onlar da onu severdi.

Ama gerçekten de çocuk işleri ciddileştiğinde yaklaşan çocuklara sahip olmak, bu tür bir durum meydana geldi.

Ve en azından şu anda elimde olan şey, boşanmaya karar verdiğimizde Tom'un uğraştığı şeyden çok daha iyiydi ve neden sonra çocuklara söylemek zorunda kaldık.

Tom kızlarını kaybetmedi. Onlar babalarının kızlarıydı ve her ne kadar hayal kırıklığına uğramış ve bir süre gergin ve üzgün olmuş olsalar da aynı zamanda annelerinin de kızlarıydılar.

Kendilerine geldiler.

Ancak Matt'in babasıyla olan ilişkisinin hâlâ iyileşmeye ihtiyacı vardı.

"Anne."

Chloe sabırsızlanmaya başlamıştı. İçimi çektim.

Ve düşünerek verebileceğim tek kararı verdim.

Sonra, "Duncan'ın onu aldattığımı düşündüğü için benimle ilişkisini kestiğini söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordum.

"Evet."

Şimdi sesi tereddütlü geliyordu.

Babasının yaptıklarını düşününce nedenini bildiğimi sanıyordum.

"Yapmadım, tatlım," diye temin ettim. "Ama o kutunun içinde Corey'nin ona söylediğimi açıklayan bir mektup vardı." Tanrım, bunu söyleyebilir miydim? Sanırım söyleyebilirdim. "Onunla."

Kulağımda bir uğultu duyduğumu sandım, onun sessiz kaldığı o anda tüm seslerin dünyayı terk ettiğini düşündüm.

Sonra benim güzeller güzeli divam Chloe, "Ne?" diye bağırdı. Ama ben bir şey söyleyemeden öfkeyle sordu, "Onunla mı? Corey Amca'yla mı?"

"Evet."

"Sen ve çelimsiz, çelimsiz, sıska Corey Amca mı?"

"Evet, Chloe, ve bir insan sadece görüldüğü gibi değildir-" "Bu adamın en iyi arkadaşı mı?"

"Evet."

"En iyi arkadaşın mı?"

Bunun üzerinde tekrarlamak daha zordu. Ama yaptım.

"Evet."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." "Bir hanımefendi-"

"Anne, bu kesinlikle bir sikiş anı."

Tartışmadım ve bunun tek nedeni şansımın olmaması değildi.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

"Üzgün müsün?"

"Şimdi ne olacak? Sen ve şu Duncan denen adamla mı?"

Mary'den bir mesaj daha geldi ama ben yatakta hareketsiz bir şekilde oturmuş, kalçamın üzerinde duran telefona bakıyor, sorusu karşısında nutkum tutulmuştu.

Çünkü bu Duncan denen adam için "şimdi" diye bir şey yoktu.

Ama lanet olsun, bunu söylediğinde kalbim nasıl da çarpmıştı.

"Anne," diye tısladı.

"Artık bir şey yok tatlım. Yıllar önce bitti," diye zorla söyledim.

"Tamam, yani siz aşık gibiydiniz. Anlattığın gibi, gerçekten aşıktınız. Bana ondan bahsettiğini ve onun kışını Google'da aratmadığımı düşünemezsin. Babam olabilecek birine göre çok seksi. Zengin, belki senin kadar zengin değil, ama o kadar mağazası var, zarar ediyor olamaz. Ayrıca boşanmış. Ve sen de öyle. Peki şimdi ne olacak?"

"Chlo-"

Adını bitirmeme bile izin vermedi. "Bütün bunlar hakkında ne dedi?"

"Yani, köprünün altından çok sular aktığının farkında değil gibi bir şey değil," diye çekindim.

"Bu benim soruma cevap değil. Corey Amca'nın böyle bir şey yaptığını öğrendiğinde ne dedi?"

"Anlaşılabilir bir şekilde
üzgündü." "Ve?"

"Ve... ikimiz de öyleydik. Yani üzgün. Bazı sözler paylaştık. Ama artık bu konuda yapabileceğimiz bir şey yok."

"Corey Amca bunu neden yaptı?"

"O, şey, bana aşıktı."

"Evet. Evet. Sana tamamen aşıktı." Bu beni
şaşkına çevirdi.

Görmeyen bir tek ben miydim?

"Ama ben Ryan Reynolds'a aşığım," diye söylenmeye devam etti. "Ve ondan ayrılmak için psikopatça bir şey yapmayacağım."

Blake ile."

"Ryan Reynolds'ı tanımıyorsun, hayatım."

"Mesele hala geçerli anne."

Öyle oldu.

"Tamam, tatlım, gerçek şu ki, Corey Amca'nın bana bunu neden yaptığını anlamakta gerçekten zorlanıyorum. Bana ve Duncan'a, ama dürüst olmak gerekirse, özellikle bana. O benim kardeşim gibiydi. Duncan hakkında ne hissettiğimi biliyordu. Ve onun için böyle hissetmediğimi de biliyordu. Elimde bu güzel otelin sahibinin ikramı olan bir şişe şampanya ve nefis görünen bir tabak çikolatalı kurabiye var. Mary'nin çok sayıda ünlem işaretiyle mesaj atmasından bahsetmiyorum bile, bu yüzden ona neler olduğunu öğrenmem gerekiyor. Son olarak, üzgün olmanı anlayabiliyorum çünkü o senin için bir amca gibiydi. Ama şu anda bu konuyu seninle birlikte ele alamam."

"Doğru, anne." dediğinde sesi çok daha sakın ve kesinlikle şefkatliydi. Sadece korkmuştum."

"Bu hissi anlıyorum."

"Evet, eminim öyledir. Çok üzgünüm anne." Ben de üzgündüm.

Sanki yeniden ölmüş gibiydi.

Ama daha da kötüsü, çünkü artık beni ayakta tutacak bir anısı bile yoktu.

"Ben de, sevgilim. Şimdi, döndüğümde akşam yemeğine geleceksin. Sevdiğin bir şey yapacağım."

"Yok artık. Beckett'ın Masası. Ben ısmarlıyorum. Kısa kaburgaları için can atıyorum."

Kızım, dramatik.

Ve azimli.

Fransa'dan dönmüştü, güven fonunu aldı ve babasının umutsuzluğuna ve benim endişeme rağmen Phoenix'in Melrose bölgesinde bir butik açtı.

Ama tarzı vardı. Yetenekliydi. Ve kardeşinin deyimiyle bir baller'dı.

O butik bir yaşındaydı, düzenli bir kâr elde ediyordu ve Phoenix dergisine kapak olmuştu bile, gelecek vaat eden kadın girişimcilerle ilgili bir makale için kapak modeli olarak.

Görüşmeleri sırasında ona babası ve benim hakkımda sadece bir soru sordular.

Başka bir deyişle, bana yemek ısmarlayabilirdi. Ama böyle bir şey olmayacaktı.

"Bu bir randevu," diye kabul ettim.

"Harika," diye cevap verdi. "Şimdi, iyi olacak mısın? Arkadaş ister misin?"

"İki saat uzaktayım, geç oluyor ve ben iyiyim. Yani, iyi değilim, iyiyim. Ama iyi olacağım. Yarın harika bir gün planladım. Ve sonra evde olacağım."

"Yarın akşam geleceğim."

"En erken saat 10'a kadar evde olmayacağım."

"Ee? Biraz gimlet hazırlayayım ve Glow'u falan izleyelim."

"Glow'u çoktan izledik."

"Evet, bu yüzden ekledim ya da öyle bir şey." "Çok bilmiş," diye alay ettim.

"Anne, beni olduğum gibi seviyorsun, o yüzden sevmiyormuş gibi davranmaya çalışma."

Ve yine kendimi daha iyi hissettim.

Kızım bunu bu kadar kesin bir şekilde biliyor mu?

Evet, dünyada her Şey yolundaydı.

"Seni seviyorum, sevgilim."

"Seni daha çok seviyorum,

anne." "Sohbet için

teŐekk rl r." "Ne zaman

istersen, anne?"

"Tam burada."

"Şu Duncan denen seksi kızıdan bahsettiğinizi sanmıyorum."

Hiçbir Şey söylemedim, çünkü bağlantıyı kesti.

Veda yorumunu atlatmak için Şampanyadan güçlendirici bir yudum aldım ve mesajlarımı açmadan önce bir tane daha içtim.

Onları okuyamadım.

Ekranda Tom'un fotoğrafı belirdi ve beni aradığını söyledi.

Lanet olsun.

Cevap verdim çünkü onun da endişeleneceğini biliyordum. "Merhaba."

"Hey, Genny, tatlım, iyi misin?"

"Daha iyiydim ama hayatta kalacağım."

Bir an sessizlik ve sonra "Gen."

Adımı bilerek söylediğinde, belki de yetişkin olma ve ihanetinin ötesine geçme kararımızın ve ailemizi güçlü tutmak için ilişkimizin arkadaşlık kısmını kurtarma konusundaki dikkatsizliğimin yanlış olduğunu düşündüm.

Ve sonra dedim ki, "Corey'di. Kutuda Corey'nin Duncan'a onunla yattığımı söylediği bir mektup vardı. Corey, yani. Duncan'a en iyi arkadaşıyla yattığımı söylemiŐ.

arkadaşım. Ayrıca bizi ayırmak için yalan söylediğini, çünkü bana aşık olduğunu paylaştı."

Bir an daha sessizlik ve ardından, yıllar sonra zar zor kontrol edebildiğim bir öfkeyle, "Neden böyle bir şey yapsın ki?" diye sordu.

"Bana aşıktı."

"Ve tekrar ediyorum, neden böyle lanet olası, lanet olası, iğrenç derecede bencil, delicesine zarar verici bir şey yapsın ki?"

"Tom, sakın ol."

"Sakinleşmek mi? Cidden mi? Bu konuda nasıl sakın olabiliyorsun?" diye sordu inanamayarak.

"Ben değilim. Gerçi bu benim için yeni bir haber değil." "Tanrım," diye ısırdı.

"Şu anda şampanya ve çikolatalı kurabiyelerle işlem yapıyorum, ev yapımı. Yarın da Heddy'yle devam edeceğim. Sonra Trish ve Scott'la. Ve yarın akşam eve döndüğümde Chloe bana içki içmeye gelecek."

"Tanrı'ya şükür kurabiyeleriniz var." Neredeyse gülüyordum.

Çünkü o ciddiye.

"Tom, ben iyi olacağım," dedim ona.

"O pisliğin ölmesi iyi oldu, çünkü o inek serseri hayatta olsaydı onu öldürürdüm."

"Tom," diye fısıldadım.

"Biliyorsunuz, onunla bir geçmişiniz vardı, bu yüzden benim bilmediğim bir şey bildiğinizi varsaymak zorundaydım. Ama on üç yaşındaki oğlum bana gelip, belli ki rahatsız olduğunu ve annesinin Corey Amca'sının yanında olmasından hoşlanmadığını söylediğinde ne kadar rahatladığımı anlatamam.

Corey Amca çok ürkütücüydü. O zamana kadar sadece ben varım sanıyordum."

Şaşırmıştım.

"Bu Matt'le mi oldu? Sen de mi böyle hissettin?"

"Kesinlikle."

"Neden bir şey söylemedin?"

"Çünkü adama tapıyordun. Sonra senin için, çocuklar için öyle şeyler yaptı ki, Matt'le bu konuyu konuşmaya başladığımızdan beri, Matt de bizim gibi düşündüğü için kendini pislik gibi hissetti. Ama içgüdülerimi dinlemeliydim. Ve oğlum da aptal değil. Son olarak bir baba olarak Corey'nin kendi oğluna nasıl davrandığına şahit oldum ve onun ruhunun kapkara olduğunu iliklerime kadar biliyorum."

Corey'nin siyah bir ruha sahip olduğunu düşünecek durumda değildim. Belki de bir şekilde akıl hastasıydı.

Ama o değil.

Bununla birlikte, Corey'nin oğlu Hale'i konuşmaya dahil etmek - Corey'nin ve açıkçası Samantha'nın tavırları nedeniyle aslında çoğunlukla bizim oğlumuz olan genç bir adam - Tom'un haklı olduğu bir nokta vardı.

"Tom, gerçekten yapamam-"

"Yapamayacağını biliyorum," dedi sertçe, bana kızgın değildi, yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştı.

O Tom'du, ikinci aşkım, çocuklarımin babası ve arkadaş kalmamızın bir nedeni de buydu.

Çünkü beni incitti ve bunu çok kötü yaptı. Yine de iyi bir adamdı.

"Ama bana ihtiyacın olursa ben buradayım," diye bitirdi. Evet.

İyi bir adam.

"Teşekkürler,
tatlım."

"Uyuyabilmen için biraz melatonin al," diye tavsiye etti.

"Tamam."

"Şampanya işe yaramaz, Genny. İnsanlar şarabın uykuya yardımcı olduğunu düşünüyor ama kesinlikle değil."

Üst düzey bir profesyonel tenis oyuncusu olarak geçirdiğiniz yıllar geride kaldığında ne yapmalı?

Eğer bol miktarda kişiliğiniz ve yakışıklılığınız varsa,
Tom'un yaptığı gibi yorumculuk **y a p a r s ı n ı z**.

Ve bir yan hobi olarak, spor hekimliği doktoru olmak için eğitim alıyorsunuz.

Tom'un yaptığı gibi. İkimiz
de aşırı başarılıyız.

Ve çocuklarımızı şahin gibi izledik, hayatlarının köklerini salmalarını ve güçlenmelerini istediğimizde gölgelerimizin içlerindeki bir şeyleri buruşturmasından korktuk.

Şimdiye kadar çok iyi
olduğunu umuyorduk. "Ben
kontrol edeceğim," dedi
Tom.

"Çok memnun olurum," diye
cevap verdim. "Seni
seviyorum, Genny."

"Aynı şekilde,
Tommy." Telefonu
kapattık.

Tavana baktım ve bu çağrıya biraz zaman verdim. Sonra dikkatimi mesajlarıma geri verdim.

Okuduklarım karşısında, bardağım dolmaya yakın
olmasa bile, neredeyse kalanını da dökecektim.

Sonra hemen Mary'yi aradım.

"Sonunda!" diye bağırdı.

"Neler oluyor?" Ben talep ettim.

"Öncelikle, Cookie benimle güvende."

Kurabiyem. Benim kedim. Kurtarılmıştı. İğne kadar vücudu, büyük kulakları, siyah lekeli beyaz, biraz kahverengi ve vizondan daha iyi hissettiren kürkü vardı.

Gezegendeki en tatlı kedi. Ve en iyi arkadaş.

"Daireyi su mu bastı?"

"Sanitasyon" diye cevap verirken ses tonu bile "euw" diyordu.

"Aman Tanrım," diye nefes aldım.

"Üst birimden. Tatildeymişler ve işlerin biriktiğini bilmiyorlarmış. Bina yönetimi henüz hasarın boyutunu bilmiyor. Değerli eşyalarınızı kaldırdım. Biriminize girmelerine izin verdim. Etrafa bir göz attım ve sizin alanınızda yanlış bir şey göremedim, sanırım diğer uçta oldu. Sadece koku. Şu anda, her şeyin temizlenmesi ve kokunun kontrol altına alınmasının en az birkaç gün, muhtemelen bir hafta, muhtemelen daha da uzun süreceğini tahmin ediyorlar. Ben de oteli arayıp o hafta için yer ayırttım. Chloe'yle konuşacağım, aramızda kalsın, arabayı oraya götürürüz, böylece etrafta dolaşabilirsin."

"Hangi otel?" diye sorduğumda sesim boğuk çıkmıştı. "The Queen."

"Burada mı?" Ciyakladım.

"Evet, onlarla konuştum ve Cookie'yi getirebileceğimi söylediler."

"Mary-"

"Etrafı aradım. Kasabada bir şeyler oluyor olmalı ve bu sadece sizin binanızdan toplu bir göç değil. Orada

Phoenician, Royal Palms ya da Biltmore'da sizin için uygun bir süit yok mu-"

"Basit bir oda tutabilirim."

"Prescott'ta serin bir butik otelde süitiniz varken neden? Sonbaharda olduğumuz için sıcaktan kaçmıyorsun ama... Prescott. Harika."

Prescott harikaydı.

Ama burada bir hafta kalamazdım ve bu Prescott'la ilgili değildi.

Bunu (ya da bir kısmını) ona söylemek için ağzımı açtım ama Mary benden önce davrandı.

"Bir çanta hazırlayacağım. Ya da iki tane. Cayenne'i size ulaştırmam biraz zaman alırsa diye elinizde birkaç seçenek olması için onları kuryeyle göndertebilirim."

"Mary, Phoenix'te olmayı tercih ederim."

"Tamam. Sana bir oda ayarlayacağım. Ama Cookie'yi tutmak zorundayım. Bu oteller evcil hayvan kabul etmiyor."

Tereddüt ettim.

Cookie'nin bensiz yapamayacağına inanmak istedim ama aslında muhtemelen yapabilirdi.

Ancak, bundan hoşlanmazdı.

Annesini severdi.

"Peki hangisi? Phoenician mı? Biltmore mu?" Mary sordu.

"Evcil hayvan kabul etmiyorlar mı?" "Şey, kedileri değil."

Bu beni hiç rahatsız etmedi.

Köpekler her zaman ayrıcalıklı

muamele görürdü. Köpekleri

sevmediğimden değil. Onları severdim.

Sadece onlara ayrıcalıklı davranılmasından hoşlanmadım.

"Belki Chloe'yle kalabilirim," diye mırıldandım. Homurdandı.

Aslında homurdandı.

Evet, bu iyi bir fikir değildi.

Chloe, Cookie'yi kendi kanından biriymiş gibi seviyor ve ona tapıyordu.

O da beni sever ve bana tapardı.

Ama şehir merkezinde, sabah brunch'ından gece hipster'larla gece kulübüne gidene kadar kapalı olan gözde bir mahallede küçük, gözde bir apartman dairesinde yaşıyordu.

Birincisi, fazladan bir yatak odası yoktu.

Ve onun evinden çıkarken, Rita's Way Netflix aleminden yeni çıkmış Y kuşağı ile kaplanmış olurdum.

Olan olmuştu.

Hoş değildi.

"Ben burada kalacağım,"
diye izin verdim. "Harika,"
dedi neşeyle.

"Ama lütfen evdeki durumdan haberdar olun. Mümkün olan en kısa sürede evde olmak istiyorum."

"Cookie'nin kuryeyle gitmesini ister misin yoksa-?"

Aklını mı kaçırmıştı?

"Hayır, yabancı yok. Ama Chloe arabayla kısa süre içinde yanınıza gelemezse, Cookie ile gelmenizi istiyorum. Ya da seni takip etmesi için bir servis kiralayabiliriz, sen de benim arabamı kullanırsın, sonra da onlar seni geri götürür."

"Tamamdır. Yarın için iptal edeceğim." "İşlerle ilgilendiğin için her zamanki gibi teşekkürler."

"Bu benim işim patron. Bildiğin gibi."

Gözlerimi devirdim.

Mary benim hızlı asistanımdı.

Chloe benim dramatik kızımdı.

Matt'i babasının suretinde (gerçi şu anda bunu asla söylemem ama tüm iyi yanları vardı ve oğlum yakında bunlardan çok olduğunu hatırlayacaktı) tatlı, komik, koruyucu bir oğul olarak görüyordum.

Ve benim güzel boho veledim Sasha, Coachella'da kamp yapıyor ve Glastonbury'de dizlerine kadar çamura batıyordu.

Şampanyamın kalanını içtim. Daha sonra asistanıma veda ettim.

Sonra yataktan kalktım, telefonumu şarja taktım, bardağımı doldurdum ve tabağı yatağı götürebilmek için kurabiyelerden kubbeyi aldım.

Finansal ve kariyer özgürlüğünden doğan yarı emekliliğin ve onların beni pek umursamadığı, benim de artık onları umursamadığım bir yaşta olmama rağmen bana sonsuz bir nüfuz sağlayan bir isme sahip olmanın getirdiğı pek çok harika şeyden biri, benim üzerimde kontrolü olan ve çalışıp çalışmayacağımı bilen her yapımcı, yönetmen ve stüdyo yöneticisinin ideallerini karşılamak için kendimi aç bırakmam gerekmemesiydi.

İlk kurabiyeyi ısırmadan önce aklımdan geçen buydu.

Ne yazık ki, düşüncelerim bir anlamda artık Duncan'ın memleketi olan yerde sıkışıp kaldığım gerçeğine döndüğünde bunun güzelliğı kayboldu.

Bana tapasla öğle yemeğı yiyen ya da sanat galerileri ve butiklere göz atan bir adam gibi gelmedi. Yürütmesi gereken bir işi, muhtemelen yürüyüş yapması gereken patikaları, belki de binmesi gereken atları vs. vardı.

Bu nedenle onunla karşılaşmam mümkün değildi.

Kendimi bunun iyi bir şey olduğuna ikna etmeye çalışarak iki kurabiye yedim.

Ama Corey'nin ihanetini sakladığım kutu patlayıp açıldığında hissettiğim duyguları bastırmak için dünyada yeterince kurabiye yoktu.

Ve acı, geldiğinde, keskin ve çok, çok gerçektir.

O kadar gerçektir ki, şampanyamı bir kenara bırakıp onunla savaşmak için iki büklüm olmak zorunda kaldım.

Yirmi sekiz yıl boyunca akşam yemeklerini, öğle yemeklerini, hatta tatilleri birlikte geçirmiştik.

Yirmi sekiz yıl boyunca kocamla, çocuklarımla, benimle vakit geçirdi.

Yirmi sekiz yıl boyunca ona sevgi ve dostluk göstermeme izin verdi. Kız arkadaşlarından ayrıldığında onu desteklemek için bana geldi, düşmanları hakkında atıp tutmasını dinlemek için bana geldi, babası öldüğünde, çırağı ayrılıp kendi şirketini kurduğunda bana geldi.

Ah, ihanet!

O adama her şeyi öğretmişti.

Bunu nasıl yapabildi?

Bunu zavallı, milyarder, hain Corey'e nasıl yapabildi?

"Bunu nasıl yapabildin Corey?" Yatakta sallanmaya başlayan kalçalarıma doğru fısıldadım. "Bunu Bowie'ye nasıl yapabildin?"

Evet, sallanıyor, derin

sallanıyor. "Bana mı?"

Bunun üzerine hıçkırıklar başladı.

Tıpkı Duncan'ı kaybettiğimde olduğu gibi, kalbim çok acımıştı.

Hayır, tıpkı Duncan'ı kaybettiğim zamanki gibi. Corey bunu başardığı için gurur duymaz mıydı?

Gözyaşları bilinçli olarak hiç dinmedi.

Çünkü saatler sürdü.

Ve uyuyana kadar ağladım.

CHAPTER 4

YAPRAK

Corey

Kırk iki yıl önce.

Kendisinin çok önüne geçmelerinden nefret ederdi.

Ama Duncan onları nereye götürüyorsa oraya varmak için sabırsızlanıyordu ve Dun ne zaman bir şey için heyecanlansa Genny de heyecanlanıyordu.

Ve her neyse.

Onların nesi vardı?

Nasıl oldu da sivrisinekler tarafından yenen tek kişi o oldu?

Kıyafetleri de dahil olmak üzere her yerine spreyci sıkıyordu. Genny sırtına bile spreyci sıkıyordu.

Ve bu şeyler onu her yerinden ısırıyor gibiydi.

Corey bazen Dun ve Genny'nin kollarına ya da bacaklarına vurduklarını görürdü ama bu onları hiç rahatsız etmezdi. Sadece kollarını tokatlayıp yollarına devam ediyorlardı.

Ve
gidiyorum.

Ve
gidiyorum.

Sonsuza kadar yürümek.

Peki nereye gidiyorlardı? Duncan onları şimdi nereye götürüyordu?

İzlerini kaybetmişlerdi
(yine). Ormanın
derinliklerinde (yine).

O anlamadı (Genny her zaman anlasa da).

Dun onlara çimlerde bir yol gösterir ve Mars'ta yaşamı keşfetmiş gibi "Bu bir oyun izi" derdi.

Genny de "Ne kadar havalı Bowie." derdi.

Sadece çimenlerde bir patikaydı.

Çimenler güzel değildi.

Bazı yollar da güzel değildi.

Gulk.

En kötüsü.

Ona Bowie dediğinde daha da kötü oluyordu. Bu yeniydi ve Corey bundan nefret ediyordu.

Nefret ettim.

Çünkü Duncan'ın babası kocaman bir pislikti.

Bu ismi Duncan'a o vermişti ve Corey nedenini biliyordu.

Bay Holloway Duncan'a yaptığını yaptırdığında ve Corey bunun onu derinden yaraladığını, Duncan'ı derinden yaraladığını bildiğinden, Duncan'a bu ismi vermişti.

Genny de ona böyle sesleniyordu.

O söylediğinde birbirlerine bakarlardı, sanki bir sırları varmış gibi.

Corey başka bir şey daha biliyordu. Bir sırları vardı. Dun, Bay Holloway onu ava gönderdikten sonra ona gitti. Genny'ye gitti. Corey değil. Sonsuza dek en iyi arkadaş olmuşlardı. Ve o Genny'ye mi gidiyordu? Özellikle de babasının yaptığı bir şeyden sonra? Corey'nin babası gibi onun babası da kocaman sikli bir babaydı. İkisinin de kocaman sikli babaları vardı. Ve Genny'nin babası harikaydı. Kocaman sikli bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Ve Duncan ona gidiyordu. Onları ileride gördü. Hayır, ileride Genny'nin saçlarını gördü, güneş saçlarını parlatıyor, altın gibi gösteriyordu ve durdular. Belli ki, güneş onun üzerinde parladığına göre, bir açıklıktaydılar. Genny bir şeye bakıyordu ve Corey sadece yüzünün yan tarafını görebiliyordu ama o şey her neyse, ağzı hayatında daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi açıktı. Ve Dun, Genny'ye hayatı boyunca daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi bakıyordu, her zaman birlikte olmalarına ve kendilerinden iki yaş küçük olmasına ve üçüncü sınıf bir öğrenciyle takılmaları onları aptallaştırmasına rağmen. Beşinci sınıftaydılar. Beşinci sıradaki kimse üçüncü sıradaki biriyle takılmaz.

Özellikle de bir kız.

Dun'un yüzünde tuhaf bir ifade belirince Corey onlara yaklaşmayı bıraktı ve sonra Cory, Dun'un elini kaldırıp saçından bir yaprak koparmasını izledi.

Duncan'a baktı ve Corey'nin şu anda ondan görebildiği tek şey güneşten dökülen parlak saçlarıydı.

"Bir yaprak," dedi Duncan ve Corey onun yüzünün kıpkırmızı olduğunu gördü, bu da Corey'nin Duncan'ın aptal kırmızı yüzüne değil de yaprağa bakması için yaprağı ona göstermek üzere aralarından kaldırdığında iyi bir karar vermesini sağladı.

"Tamam," diye fısıldadı Genny.

Genny'nin ona bakışı Duncan'ın daha da kızarmasına neden oldu.

Ama gülümsüyordu.

Büyüktü.

Corey kusacaktı.

Onlarla birlikte açıklığa ulaşmak için son ağaçları da itti.

İkisi de sanki orada olduğunu bile unutmuş gibi ona döndüler.

Hayır, evet.

Aslında en kötüsü buydu.

Ama sonra Genny kocaman gülümsedi ve etrafındaki her şeyi aydınlattı. Saçındaki güneşten daha parlaktı. Her şeyden daha parlak.

Ve onun yoluna atladı, elini tuttu ve "Bak" diye ısrar etti.

Sonra başını çevirdi, hâlâ onun elini tutuyordu ve adam bunun çılgınca olduğunu düşündü, elinin nasıl hem sıcak hem de soğuk olduğunu

aynı anda. Nemli hissetti. Sıcak. Yazın bütün o yürüyüşler.

Ama o iyiydi.

Ve onun elini bırakmadı. Baktı.

Ve...evet.

Ormanın içinden geçen bir dere vardı. Çok büyük değildi. Bir o yana bir bu yana kıvrılıyordu. Su o kadar berraktı ki, dere yatağındaki kaya ve çamuru görebiliyordunuz. Biraz ileride bir tepe vardı, bu da suyun Corey'nin kabul etmek istemediği (ama etmek zorunda olduğu) küçük bir şelaleden aşağı düştüğü anlamına geliyordu. Ama üzerinde parlayan güneşle birlikte su, sihrin küçük ışıltıları gibi orada burada parıltıyor, bu da onu güzelden de öte yapıyordu. Sanki büyülenmiş gibiydi.

Etrafındaki çimenlerin yanı sıra bazı kayaların üzerindeki yosunlar ve her iki taraftaki iki kalın ama küçük yonca tarlasına benzeyen yeşiller karmakarışık. Hepsinin ne kadar yeşil olduğunu anlatacak kelime yok gibiydi. Vahşiydi.

Koyu renkli kabuklarıyla büyük, uzun ağaçlar ve onların arasında göz alabildiğine uzanan uzun otlar ve koyu kahverengi toprak parçaları.

Yüzük Kardeşliği'nden bir şey gibiydi.
kitaplar falan.

Corey ona doğru ilerlemeye başladı.

Duncan onu durdurmak için Genny'ye doğru uzandı.

"Ayak izi bile bırakmayalım," dedi Dun, erkekçe bir tavırla.

Corey içinde garip bir şey hissetti, yanma gibi bir şey.
Bu Duncan için bir anlaşılmıyordu.

Dışarı çıktıklarında hep şöyle derdi: "Fotoğraftan başka bir şey çekmeyin. Ayak izinden başka bir şey bırakma.

Kameraları bile yoktu.

Duncan'ın babası bunun eski bir Kızılderili deyiş olduğunu söyledi ama söylediğinde Dun gözlerini devirdi ve daha sonra Corey'e "Vahşi Batı'da ellerinde Polaroidlerle dolaşan insanlar yoktu. General Custer 'Canon'umu kapın!' demiyordu. Bunu kimin söylediğini bilmiyorum, belki de bir yerliydi, sadece akıllı olduklarını biliyorum ve keşke babam da ağzından çıkanı yapsa ama yapmıyor."

Dun haklıydı.

O yapmadı.

Burt Holloway kesinlikle buranın her yerinde tepinir, birkaç tavşan, kuş, silahını doğrultabileceği her şeyi öldürürdü.

Corey'nin durmasına neden olan da buydu, her ne kadar gerçekten yaklaşmak istese ve Duncan'ın onu durdurması pek hoşuna gitmese de.

Genny'nin hâlâ elini tutuyor olması onu çok etkilemişti.

Sertçe çekiştirdi çünkü poposunun üzerine düşüyor ve onu da beraberinde götürüyordu.

Corey onun yanına oturdu, o da Corey'e doğru eğildi ve Corey birdenbire şırıl şırıl akan dereye, yosunlara ya da yoncalara yakın olmayan bu yerde oturmaktan rahatsız olmamaya başladı.

"Buradan uçan perileri görebiliyorum," dedi.

Gördün mü?

Tamamen büyüledim.

"I olabilir bkz. Troller saklanmak altında
şunlar kayalar," Corey cevap verdi.

Vücudunu bir itme hareketiyle onunkine doğru itti ama sonra ona kocaman bir sırtış atarak ondan uzaklaştı.

Üçüncü sınıf öğrencisi olabilir ama gülümsediğinde çok tatlı oluyordu.

"Burası kesinlikle bir peri yeri," diye itti.

"Troller," diye karşılık verdi.

"Yani
periler."

"Yani
troller."

Duncan, Genny'nin yanına oturarak, "İkisi de," diye karar verdi. Corey ona bağırarak istedi.

Ya da suratına yumruk at.

Neden gidip bir ağaca falan yaslanmıyor?

Genny Corey'i yanına oturması için çekti, Duncan'ı değil.

Ve şimdi.

Evet.

İşte gitti.

Bükülmüş bacağının yan tarafını Duncan'inkine vuruyordu.

Duncan ritmi buldu ve vurmaya başladı. Evet.

Corey...

Bağırma

k istedi...

Duncan verdi onu YONCA ve a küçük Şelale ve parıltılara bayıldığını biliyordu.

Duncan'ın hakkını vermek lazım.

Corey'nin bir şey almasına izin veremez miydi?

Küçük bir şey mi?

Aptal burnunu sokmadan mı?

Tanrım, Corey ondan nefret
etmeye başlayabilir.

Bu düşünceyle göğsü fena halde tılandı, boğazına
tıkanan şey her neyse, hemen midesi bulandı.

Asla.

Asla.

Hiçbir zaman.

Herkes Corey'nin ezik olduğunu
düşünüyordu. Ama Dun değil.

Duncan onun harika olduğunu
düşünüyordu. Çocuklar bir şeyler
söylerlerdi. Terbiyesizleşirlerdi.

Duncan hep oradaydı.

Sadece tükürmelerini söylemek değil.

Ama onlara Corey ile arkadaş oldukları için çok şanslı
olduklarını söylemek.

"Seni alıp satacak kadar büyüdüğünde ve sana iş
vermesi için burnunu onun kıcına sokmak istediğinde, bana
geri dön ve neden şu anda böyle bir aptal olduğunu söyle."

Evet.

Dun onun hakkında böyle demişti.

Bu yüzden her yerde yürümekten, böcekler tarafından
ısırmaktan, çamurda kaymaktan ve Duncan büyük bir kedi
ya da yılan gördüğü için kıpırdamadan durmak zorunda
kalmaktan nefret ediyordu ve Corey iğrenç bir yılan
tarafından ısırılmak ya da bir pumadan (ya da her neyse)
kaçmaya çalışmak istemiyordu.

Ama Duncan, Corey'nin evinde onunla Mattel futbol
oyununda turnuvalar oynayarak çok daha fazla zaman
geçirdi

ya da Kaptan Kirk'ün televizyonda harika şeyler yapmasını izlemek.

Eğer Duncan olmasaydı... kimsesi olmazdı.

Ve eğer Genny olmasaydı... sadece Duncan olurdu.

Ve Genny onlarla bütün erkek şeylerini yaptı. Ayrıca bu konuda hiç sızlanmadı. Mattel'inde onlarla turnuvalara bile katılırdı.

Genny için Barbie ya da o tür şeyler yok.

Şimdi başını Corey'nin omzuna koydu ve Corey kendini Duncan kadar uzamış gibi hissetti.

Ama hâlâ dizini Dun'ın dizine çarpıyordu.

Tamam.

Her neyse.

İkisi de ondaydı.

İkisine de sahipti. Dun

ikisine de sahipti.

Corey daha fazlasını istese bile nedenini bilmiyordu. İkisine de sahipti.

Yani her şeye sahipti.

CHAPTER 5

KAHVALTI

Duncan

"Lanet olsun, adamım."

Duncan masalarında kahvesinin üzerine kıvrılmıştı.

Zeke'inkilere baktı, gözlerini java'ya dikti, eliyle ensesini ovuşturdu.

Az önce Harv'a hikayeyi anlatmıştı. Hepsini.

Altı yaşındayken Corey ile tanışmalarından. On yaşındayken Genny'ye kurbağa fırlatmasına kadar. Yavaş yavaş ona aşık olmasına ve nihayet on yedi yaşındayken bu konuda bir şeyler yapmasına. On sekiz yaşındayken tam bir ezik olduğu için onunla ilişkisini kesmesine ve yirmi dört yaşındayken bir pisliğe dönüştüğü için tekrar birlikte olmasına kadar.

Ve son olarak, dün olanlardan, onun gösterdiği gibi göstermesinden, kızının sürpriz ziyaretine ve daha da büyük sürpriz mesajına kadar.

Ve bu Harvey'in cevabıydı.

Ki bu işin yarısına bile dokunmadı.

"Ve şimdi de kadının kızı, annesi için bir oyun oynamanı mı istiyor?" Harvey devam etti.

Duncan elini bıraktı, başını kaldırdı, sandalyesine geri oturdu ve arkadaşına baktı.

Harvey ile yirmi yıl önce, Duncan Prescott'a taşındığında tanışmıştı. Önce arkadaş olmuşlar, sonra Duncan onu işe almıştı.

Harv, River Rain'in COO'suydu.

İri adam. İri yarı. Her yerinde bir sürü saç. O kadar çoktu ki kollarını kaplıyor ve ensesine kadar uzanıyordu, kalın ve artık beyazlamıştı.

Ayrıca iyi bir adamdı. Karısını severdi. Kızlarının üzerine titrerdi. Duncan'ın çocuklarına düşküdü. Harvey, Dora'yla (özellikle Dora derken hıyarlık etmiyordu) araları düzelmeden önce ortalığı karıştıran boşanmadan sonra bile Dora'nın üzerine titriyordu.

Duncan kesinlikle Harv ve karısı Beth'i boşanmaya ikna etti.

Ancak kaynaşmanın gerekli olduğu işlevler artık rahatsız edici değildi.

Ve bunun Harvey ile çok ilgisi vardı.

"O istemiyor, dostum. Bunu yapmamı o emretti."

Harvey'nin yüzü gülümsemesini engellemeye çalışmaktan buruşmuştu.

Duncan, "Bu durumda çok fazla mizah hissettiğimden emin değilim," diye belirtti.

Harvey ciddileşti. "Tahmin edebiliyorum Bowie. Corey Szabo'nun size o pisliği yaptığına hâlâ inanamıyorum. Corey Szabo ile bu kadar yakın olduğunuza bile inanamıyorum. Yani, sen

Onunla büyüdüğünden ve eskiden arkadaş olduğunuzdan bahsetti ama Tanrım. Bununla birlikte, eski kız arkadaşının Imogen Swan olduğu gerçeğine oldukça takıldığımı söylemem yeterli. Dikkatinizi çekerim, bundan hiç bahsetmediniz."

Duncan parmaklarını kahvesine doladı ve bir yudum aldıktan sonra, "Konuşmak istediğim bir konu değildi," dedi.

"Anlıyorum. Szabo'yla çocukluktan beri yakın olduklarını duymuştum, o yüzden bir araya getirmeliydim ama yine de Tanrım."

Mm-hmm.

Tanrım.

Harvey konuşmaya devam etti.

"Biliyorsunuz, Beth'in listesinde Antonio Banderas, Javier Bardem, Benicio Del Toro var ve iki tane daha var ama bence buradan onun bir tipi olduğunu anlayabilirsiniz ve bu ben değilim."

Duncan dudaklarının seğirmesine engel olamadı.

"Ama açık konuşmak gerekirse," diye devam etti Harv, "benim de bir tipim var. Listemde Cate Blanchette, Anna Torv, Robin Wright var ama devam etmeme gerek yok çünkü zaten bildiğiniz bir şeye dikkat çekeceğim, hepsi Beth'e benziyor."

Duncan artık eğlenmiyordu. Ve arkadaşına nedenini söyledi.

"Ve Genny," diye homurdandı.

"Listemin en başında o var, dostum," diye onayladı Harvey. Onun listesi.

Duncan neden bahsettiğini biliyordu.

Başka birine bağlı olsanız bile becerebileceğiniz sahte bedavaların listesi.

"Tanrım, Harv, bunu bana neden söyledin?"

"Çünkü Beth ağzından kaçırmadan önce durumun böyle olduğunu bilmen gerekir. Ki söyleyecek. Ama ben eşek olmayan en iyi arkadaşım. Oraya asla gitmeyecek olan. Sana ve sana olan derin sevgime alınma ama benim karıma olan sevgim daha derin ve daha kalıcı, o yüzden böyle bir şey söz konusu olamaz."

"Bu hiç komik değil, Harvey."

Harv onu görmezden geldi. "Ve Imogen Swan'a 'Genny' demene hâlâ şaşırdığımı söylemeliyim. Daha da önemlisi, onunla tanıştığım da aptal gibi davranırsam beni görmezden gel. Eninde sonunda atlatacağım. Ve sanırım bu, tamamen gri olduğumuzda ve karavanlarımız bir yerlerde yan yana park edildiğinde ve sen ve ben hamburger ızgara yaparken Beth ve Genny kızarmış patates kızarttığında gerçekleşecek."

"Onunla tanışmayacaksın çünkü Genny için bir oyun oynamayacağım," dedi.

Harvey'nin kalın kaşları havaya kalktı. "Sen değil misin?" "Tabii ki hayır."

"Neden olmasın?"

"Harv, sana söyledim, oraya gitmek istemediği konusunda oldukça kararlıydı."

"O da topuklu ayakkabılar giyerek süslenmiş bir şekilde evinize geldi. Ve inan bana, iki oğlun var, ama Tanrı'nın beni bu kadar ağır bir şekilde cezalandırmak istemesine neden olacak ne yaptığımı dair sonsuz dehşetime ve şaşkınlığıma rağmen, üç kızım var. Ve size şunu söyleyebilirim, bir kızın bir erkekle işi bittiğinde, bitmiştir. Artık umurunda değildir. Örnek olarak, Mandy geçen gün benimle Costco'daydı ve şampuan rejiminde 'üçüncü gün' dedikleri şeydi ve sormayın, açıkladılar, hala anlamıyorum. Sadece önemli olduğunu biliyorum."

Makyajsız. Kapüşonlu. Robbie ona doğru yürüdü ve iki ay önce bu çocuk onu kendinden geçirmişti. Onunla konuştu, o da karşılık verdi ama hâlâ orada olduğunu biliyor muydu bilmiyorum. İşleri bittiğinde, çocuk yıkılmış görünüyordu. Bana döndü ve bir karides tepsisi alıp alamayacağımızı sordu."

"Genny liseli bir kız değil."

"Bowie, Dora'yla ayrıldığınızdan beri çıktığın kızların asla kız olmadığını anlamadın mı? Bir kadına doğum gününde elektrikli süpürge almayı dene. Bu olgun, yetişkin, 'hey, biz bunu yapıyoruz, birlikte bir hayat kuruyoruz' hediyesi. Bunu kullanacak tek kişinin o olduğunu ilan ediyor değilsiniz çünkü o küçük bir kadın ve izleyecek futbolunuz var, süpürecek halılarınız değil. Ama Tanrım, sanki ona çirkin demişsin ve gidip köpeğini öldürmüşsün gibi davranacak. Ona pembe bir şey alın ve bu şeyin ne olduğu önemli değil, pembe bir süpürge bile olabilir, sizi öpecek ve yatma zamanı geldiğinde bu boku hatırlayacaktır."

"Harv-"

Harvey birdenbire masanın üzerinden olabildiğince uzağa eğildi ve yüzü granite döndü.

"Becer onu," diye fısıldadı. "Ve Bowie, onu becermek için en iyi yol bu. Ve bunu sadece intikam için savunmuyorum. Tanrı biliyor ya, Dora sana neler yaşattı, seni mutlu görmek istiyorum. Anladığım kadarıyla Imogen Swan sağlam bir kız. Onun da mutlu olması iyi olur ve bunu ona vermek için kendini parçalayacağını biliyorum. Ama senden aldığını geri al. Bunun senin için nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum. Ama arkadaşın olarak, içim yanıyor.

Arkadaşım dediğin bir adamın sana bunu yapması çok derin. Hasarı tersine çevir, Bowie. Bir şansın var. Bunu mahvetme."

Duncan arkadaşının sözlerinin oraya girmesine izin veremezdi. O istedi.

Ama bu Genny ile ilgiliydi.

Genny'ye göz kulak olmalıydı.

"O zamanlar onu görmedin, Harv. Onu dinlemem için bana yalvarırken onu görmedin. Bana bunu asla yapmayacağına yemin ederken. Beni sevdiğini söylerken, asla bir erkeği beni sevdiği gibi sevmeyeceğini söylerken. Ben onun için her şeydim, ben onun geleceğiydim, beni asla terk etmezdi. Onu görmedin, dostum. O mahvolmuştu. Onu mahvettim çünkü onu dinlemedim. Corey'i dinledim."

Harvey biraz arkasına yaslandı, başını salladı ve cevap verdi, "Tamam. Bunun ikiniz için de zor olduğunu anlıyorum ve dinlemediğin için kötü bir durumdasın. Ama Tanrı aşkına Bowie, bu birdenbire ortaya çıktı. O bile kabul etmeli ki, Szabo ona gelip senin aldattığından şüphe duymadığını söylese, bir dakika bile düşünmezdi."

Duncan yavaşça göz kırptı.

Çünkü o bunu düşünmemiştii. O düşünecekti.

Genny kesinlikle bir dakika sürer.

Ve onu dinlemesi için hızlı konuşması, bağırması, yalvarması, yakarması, sürünmesi gerekirdi.

Corey onlar için buydu. İkisi için de.

"Bu adam senin adamındı. İkinizin de adamıydı," diye Duncan'ın düşüncelerini dile getirdi Harv. "İkiniz de onun bilerek, kötü niyetle ve önceden planlayarak size bu tür bir zarar vereceğine dair hiçbir ipucuna sahip olamazdınız."

Tanrım.

"Köy usulü kızarmış omlet," dedi garson kız, masadan kalkıp tabağı almak için geri çekilen Harv'ın önüne yemek dolu bir tabak koyarken. "Yeşil şili ve peynirli omlet." Ve Duncan yemeğini aldı. "Üstü için tekrar geleceğim. Başka bir şey var mı?"

"Hayır, Shirl," diye yanıtladı Harvey. "Sağ ol tatlım," dedi Duncan.

Ona göz kırptı, Harv'a küstah bir gülümseme gönderdi ve "Lafı bile olmaz" dedi.

Sonra hızla uzaklaştı.

Duncan çatal bıçak takımını almaya gitti. Harvey de öyle.

Yemeye başladılar.

Harv onları oraya geri götüren kişiydi.

"Biliyorsun, adamla tanıştım ve gerçek şu ki, böyle bir adam hiç de adam değildir."

Duncan gözlerini yemeğinden kaldırıp arkadaşına dikti.

"Pardon?"

Yine, sanki hiç konuşmamış gibiydi.

"Ve sen o zamanlar olduğun adam değilsin," diye devam etti.

Duncan bunun neyle ilgili olduğunu bildiğini hissediyordu ve artık Corey'yle ilgili değildi.

"Harv-"

"Baban ahmağın tekiydi, Bowie."

Evet, hissettiği şey buydu.

Harvey büyük eldivenlerinden birini kaldırdı ve konuşmaya devam etmeden önce salladı. "Üzgünüm ama bunun doğru olduğunu benden çok daha iyi biliyorsun. Senin kafanı sikti. Szabo da bir dâhiydi ve sonunda bunu çeşitli şekillerde kanıtladı. O da kafanı karıştırdı. Sen artık bunu aşkın ve o ikisine rağmen nasıl bir adam olduğunu bilmeli."

"Benim zayıflığım bizi mahvetti," diye belirtti Duncan.

"Kardeşim, sen yirmi küsur yaşındaydın. Sen Kışını yerdeki bir delikten bile zor tanıyordum."

"Yine de oldu."

"Annem beni dışarı ittiği andan itibaren benimle gurur duyan bir babam vardı. Ve bunu hiç gizlemezdi. Büyürken bu benim için her şeydi Bowie, her şey."

Duncan hiçbir şey söylemedi, Harv bunu duyduğuna çok memnun olmuştu.

Ve o gün bugündür, elli dört yaşındayım, kaybetmediği bir uzvu gibi özlüyorum.

Harvey devam etti.

"Annelerin tek başına iyi evlatlar yetiştirebileceğini biliyorum. Ama bir çocuk ve babasıyla ilgili bir şey var. Onunla tanıştığımda, o adam, baban, geçmişte kalmıştı, bir milyon yaşında görünüyordu ve zar zor hareket edebiliyordu ve hala ne kadar büyük olduğu umurundaymış gibi aletini sallıyordu. Sen saygı duyulan ve başarılı birisin, bunu sen de biliyorsun, o da biliyordu ama yine de sana bir serseriymişsin gibi davrandı. Hiçbir şey onun için yeterince iyi olmazdı, Bowie. Bana futbol oynamak istemediğini söyledin, ama yine de oynadın, çünkü o istedi. All-State'e girdin, tesisatçı olduğu için sana bok attı, ama

Babasının mezun olduğu okula tam burs alamadın. Bu bir baba değil, dostum. Bu, kendini sabit tutmak için tek besin kaynağı yavrularıyla beslenmek olan bir çakaldır."

"İki oğlum var Harv, bunu biliyorum." "Peki, onun da bilmesi gerekmez mi?"

Duncan bir çatal dolusu yumurta, biber ve peynir yedi ve cevap vermedi.

Ama o da oraya girdi.

Harvey ona, "Şimdi söyle bakalım, yanlış mı anladım?" diye çıkıştı. Ama Duncan'ın canına tak etmişti.

"Dinle, Harv-"

"O, güzel, yetenekli, Hollywood'da bir aktris olarak büyük işler yapmak istiyor ve sen de babanın seni olduğuna ikna ettiğı adamsın. Onu serbest bırakmak için geçerli bir nedeniniz olduğunda ne kadar rahatladınız?"

Duncan'ın boğazı kapandı.

İçinde hissettiğı şey yüzüne yansımış olmalıydı, çünkü Harvey kararlı bir şekilde bir kez başını salladı.

"Tam da düşündüğüm gibi," diye mırıldandı Harvey ve ağzına yumurta, bisküvi, sos ve kızarmış biftek tıktırdı.

Ama Duncan atılmıştı.

Çünkü bu daha önce hiç kimseye söylemediğı bir şeydi. Kendisine bile zar zor itiraf etmişti.

Ama Genny'nin ona bunu yaptığını düşünmek onu ne kadar mahvetmiş olsa da, zaman geçtikçe rahatladığını inkar edemezdi.

Onu kaybettiğı için değil, asla. O gittikten sonra bir daha aynı şekilde nefes alacağından bile emin değildi.

Ta ki dün, onun merdivenlerinin dibinde durana kadar.

Ama taşınmaya hazırlanıyorlardı. Muhtemelen New York'a. Ama o, havasından dolayı Los Angeles fikrini tercih ediyordu ve orada onu ilgilendiren daha fazla fırsat vardı.

Lisedeki tüm oyunlarda başroldeydi. Tiyatro öğretmeni ona hayrandı, onda bir şeyler olduğunu, bunun için gerekenlere sahip olduğunu söylüyor ve her fırsatta onu cesaretlendiriyordu.

Üniversiteye gitmiş, drama ve eğitim üzerine çift anadal yapmıştı, oyunculuk işe yaramazsa öğretmenlik yapabilir ve yedek bir pozisyona sahip olabilirdi.

Ama hayalleri, hedefleri ve bir planı vardı.

Ve bu planı uygulamanın eşiğindeydiler.

Ancak Duncan bu konuda endişeleri olduğunu inkar edemezdi.

Çünkü el emeği gerektiren herhangi bir işte çalışabilirdi.

Ama o biri olacaktı.

Onun da kendi planı vardı ve o zamanlar bu, Genny'nin aktörlük kariyeri yapma hayalinden daha uzak bir hayal gibi görünüyordu.

İşte o zaman Corey vurdu.

Lanet olsun, o adam ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Dahası, bir yıldan uzun bir süredir ilk kez onsuz uyuduğu o geceden, şimdi itiraf etmek zorunda olduğu şeye kadar, ayak bileğine kelepçelenmiş, kaybetme umudu olmayan bir pranganın hayaleti gibi peşini bırakmamıştı, gerçekte olan şey Harvey'nin az önce söylediği şeydi.

Genny'yi serbest bırakabilmek için Corey'nin söylediklerine hemen atlamıştı.

Onun yükünden kurtuldum.

Olması gerektiği gibi olabilmesi için özgürdü.

"Oraya giriyor muyum?" Harvey ağzı dolu bir şekilde sordu. "Sen bir pisliksin," diye yanıtladı Duncan ve daha fazla

Yiyecek.

"Bu durumda, bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim."

Duncan'ın telefonu göğüs cebinde titreşti.

Elini sokup çıkardı ve Chloe'den gelen bir mesaj olduğunu gördü.

O vardı onun sayı Çünkü o el konuldu şifresini istedi ve o Genny'nin kızıydı.

Hayatı boyunca onu reddedemedi.

O yapmadı ve kız onun telefonundan kendine mesaj attı. Yani şimdi açık oyundu.

Metni okumadan önce iç çekti,

Plan hazır. Öğlen 30, El Gato. Suç ortağımız ne yapacağını biliyor.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

"Ne?" Harvey sordu.

"Chloe, tam gaz ilerliyor." "Ve?"

"On iki buçukta El Gato'da olmamı istiyor."

Harvey ağzına daha fazla yemek tıkıştırmasından önce, "Biraz sığır pinchos kullanabilirim," dedi.

Duncan ona bir süre baktıktan sonra, "Eğer ben gidersem, sen benimle gelmeyeceksin," dedi.

"Kesinlikle öyleyim," diye karşılık verdi

Harvey. "Bud-"

"Ve sen

gidiyorsun." "Har-"

Harvey hâlâ çatal ve bıçak tutan ellerini masaya koydu ve tüm dikkatini Duncan'a verdi.

"Tanrım, Bowie, bütün bunları Beth'e anlatacağımı biliyorsun ve biliyorsun ki o çok romantik ve biliyorsun ki seni bir kardeş gibi seviyor ve biliyorsun ki seni on iki buçukta El Gato'ya götürmediğimi öğrenirse kendini kaybedecek. Ve son olarak, eğer tereddüt edersen kıcıma bineceğini ve ben seni toparlayana kadar binmeye devam edeceğini biliyorsun. O yüzden bir erkeğe kemik at, lütfen. Onun kulağında gevezelik etmesine ihtiyacım yok, senin de Beth'in bu duruma karışmasına ihtiyacın yok."

Tüm bunların içinde Duncan'ın bildiği tek bir şey vardı. O da gerçektir.

Harv daha az saçmalayarak, "Cidden dostum, ne zararı olacak?" diye sordu.

Duncan, "Bu onu incitebilir," dedi.

Harvey, "Bunu bir endişe kaynağı olarak görüyorum," dedi.

"Bence Corey ve ben yeterince şey yaptık, s e n c e d e öyle değil mi?" Duncan sordu.

"Corey, evet. Sen..."

Harvey onun gözlerinin içine baktı. Ve çekici indirdi.

"Yakınından bile geçmez."

Genny'ye yaptığını yapmak.

Ondan uzaklaşmak.

Yirmi sekiz yıl boyunca birbirlerine ulaşmamış olmak, sadece birbirlerine yaptıkları onca şeyden sonra yeniden bir bağ kurmak için bile olsa.

Harvey'nin söyledikleri Duncan'ın bildiği bir başka şeydi. Arkadaşı haklıydı.

CHAPTER 6

ÖĞLE YEMEĞİ

Imogen

"Kafan **iyi** mi?"

Heddy'nin sesi yükseliyordu.

"Sessiz ol," diye tısladım, hiçbir sahnenin hayranı değildim, ama kesinlikle benim dahil olduğum bir sahnenin hayranı değildim.

Şimdiden bir kişinin telefonunu gizlice bize doğru tuttuğunu fark etmiştim.

Bu hayatta kesin olarak bildiğim tek bir şey vardı.

Kameralı telefonların ortaya çıkışı berbattı.

"Sevdiğin adama... birlikte büyüdüğün adama... en iyi arkadaşın olarak... bekaretini verdiğin... adama..."

William-Shatner gibi kekeliyordu, bunun ona acı verdiğini söyleyebilirdim, bana da acı veriyordu, bu yüzden onu durdurmak zorunda kaldım.

"Evet, o adam," diye onayladım. "Ve evet, sana söylediğim şeyi ona da söyledi."

Ve El Gato Azul'un verandasında otururken Corey'nin son sevişmesinin uzun süreli etkileri olacağını görüyordum.

O akşam Trisha ve Scott'a söyleyip söylememeyi de tartışıyordum.

Scott bütün parasını kaybedecekti. Trisha aklını kaçıracaktı.

Paylaşmazsam ikisi de incinecekti, çünkü Corey'nin intihar etmesi nedeniyle benim için endişelendikleri için bu ziyarete her zamankinden daha fazla istekli olduklarını biliyordum.

Ama Corey'nin son ihanetini yaşamaktan bıkmıştım.

Bunu yeterince yaşadım, çok teşekkür ederim.

Yakın zamana kadar bunun olduğunu bilmesem bile.

"Ve o adam, konuşmanız gerektiğini söyleyerek sizi ofisine kapattı ve siz de gittiniz öyle mi?"

"Heddy, konuşmak istediği şey uzun zaman, bir kariyer, bir koca ve üç çocuk önceydi," diye belirttim.

"Ohmigod," diye nefes aldı. "Yine mi kafan güzel?"

Kalabalık verandadaki metal sandalyeme oturup iç geçirdim ve bir yandan da güçlendirici bir yudum almak için roze şarabıma uzandım.

Heddy, "Biliyorsun, onu etrafta gördüm ve bu olay gerçekleştiğinde senin olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını söyleyerek önsöze başlayacağım, ama onu gördüm ve çok şehvetli düşüncelerim oldu," dedi.

Bunun beni etkilememesini diledim.

Ama o zamanlar bile, Duncan'ın birden ona kadar olan bir ölçekte on beş yaşında olması ve bu yüzden kadınların ilgisini çekmesi beni hep rahatsız etmiştir.

Ŗu anda bu duyguya sahip olmak ne kadar saçma ve anlamsız olsa da, ben bu duyguyu yaşıyordum.

Bunu arkadaşım Heddy ile paylaşmadım.

En azından ben paylaşmadığımı sanıyordum.

Ama o yuhaladı ve ardından "Kıskanıyorsun" dedi.

"Kıskanç değilim ve o benim değil," diye karşılık verdim ve sonunda şarabımdan bir yudum aldım.

"Tamam, ben kocaman bir televizyon dizisinde üçüncül bir karakterim, karakterimin Devon kanserle savaşıırken Bonnie'nin hastanede edindiği arkadaş olarak kısa ama yürek parçalayıcı bir hikayesi var. Onu ısırarak arkadaş, çünkü...tabii ki, o kanser. Bir yönetmene, kığım şişman olmasına rağmen insanların bana kığımın şişman olduğunu söylemesinden bıktığım için onu itip kakmamı söylediğim için kariyerim dibe vuruyor. O şeytani sektörden defolup gidiyorum ama sette arkadaş olduğum o süper ünlü hatunun arkadaş tutma konusunda insanüstü bir kararlılığı var. Bu nedenle, zaman ya da mesafe ne olursa olsun beni arkadaş olarak tuttu. Sonra kendimi onun eski erkek arkadaşı, ilk aşkı, kiraz hediyesinin bekçisiyle aynı kasabada yaşarken buldum. Onu arzuluyorum ve bunu paylaşıyorum. Bana ölüm bakışı atıyor. Ve o senin değil mi?"

Açıkçası, dün geceki ağlama nöbetimden ve süitimdeki bistro masada kruvasan ve kahve eşliğinde geçirdiğim fazla yalnız zamandan sonra, restorana vardığımda içimi boşaltmaya hazırdım.

Yaptığım bir şey.

O kadar çok ki, şarap sipariş etmeyi başardık ama hiç yemek sipariş etmedik.

Ve o anda keşke yapmasaydım dediğim bir şeydi.

"Senin kıçın şişman değil," diye tersledim.

Heddy büyük ölçüde sıırttı. "Bebeğim, bu senin arkadaş edinme konusundaki insanüstü kararlılığının bir göstergesi, tüm bunlar olurken sadece kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak şeyi seçmekle kalmıyorsun, bunu Duncan Holloway olayının peşini bırakmam gerektiğini ima ederek yapıyorsun. NOT. Bu Duncan Holloway olayının peşini bırakmayacağım."

"Arkadaşlığa insanüstü bir bağlılığım yok, Heddy. Dünyadaki en iyi arkadaşım beni onu aldatmakla suçladı. Sonra da hayatımdan kayboldu. Ondan sonra ünlü oldum ve insanların ünlü olduğunuz için sizi kullanabilecekleri, kullanacakları ya da size kazık atabilecekleri yolların zenginliğini çok çabuk öğrendim. Bu yüzden iyi olanları korumak için epey çaba sarf ettim."

Pişman görünüyordu ama sadece "Bebeğim" dedi.

Menüyü elime aldım, bakışlarımı menüye diktim ve "Tapaslarımızı seçip bu konuyu tartışmayı bırakabilir miyiz?" diye sordum.

Cevap vermediğini fark ettiğimde ona doğru baktım ve dikkatinin verandaya açılan kapıya yöneldiğini gördüm.

Bakışlarımı hissetmiş olmalı ki gecikmeli olarak, "Her ikisi için de evet diye düşünüyorum, çünkü tam şurada otururken ve hepimiz için öğle yemeği vakti gelmişken biriyle tartışmak kabalık olur" diye cevap verdi. Sonra elini kaldırdı, salladı ve yüksek sesle "Yoo hoo!" diye seslendi.

Derim gerildi, gözlerim kapı aralığına kayd ve evet.

Masalar arasında dolanan iri yarı, yakışıklı bir adam vardı.

Ve onun arkasında da Duncan vardı.

Aman Tanrım.

Çok geç, Heddy'nin havaya kalkan koluna uzandım, ama hasar verilmiş olsa bile, Duncan ve arkadaşı ve diğer herkes bize bakıyordu, Heddy o kadar yana eğildi ki sandalyesi neredeyse devriliyordu ve el sallarken seslenmeye devam etti.

"Evet. İşte. Onları tanıyoruz. Ve fazladan iki koltuğumuz var! Bir masa ayırın! Bizimle oturabilirler!"

"Yemin ederim Heddy," diye tısladım nefesimin altında. Ama nafile.

"Hey!" diye gürledi koca adam, öyle geniş gülümsedi ki yüzüm acıdı ve rotalarını bize doğru ayarladı.

Duncan beni dikkatle inceleyerek takip etti.

Someonekillmesomeonekillmesomeonekillme.

#İkinciKötüGün

Tamam, belki üçüncü, Duncan beni terk ettikten sonra, sonra dün.

Ne düşünüyordum ki?

Dördüncü.

Çünkü Tom'un beni aldattığını öğrendiğim gün kesinlikle en üst sırada yer almak için yarıştım.

Hayır, beşinci.

Çocuklarımıza evliliğimizin sona erdiğini söylediğimiz gün tamamen yukarıdaydı.

"Hiyeeee!" Heddy masayı hazırladıklarında parlak bir sesle şöyle dedi. "Tanrım. Tanrım. Şuna bakar mısın?" dedi iri yarı adam.

Duncan bana bakarak şöyle dedi.

Sonra hareket etti ve çirkin bir metalik kazıma sesiyle sandalyem geri geldi ve beni sandalyemden çekip çıkardı ve sıkı bir kucaklamayla etrafımı saran iki kolun içine aldı.

Ne oluyordu?

Geri çekilip bana bakacak kadar tutuşunu gevşetmeden önce beni oldukça güçlü bir şekilde itti.

"Kim bilir, sen Genny'sin, Bowie'nin sevgilisi," diye buyurdu.

Tüm bunlardan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum, ama işin çılgın tarafı, çoğunlukla bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum.

O kadar uzun süredir Imogen Swan'dım ki, sadece Genny olmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştum.

Bowie'nin kızı ya da değil. "I-"

Beni bıraktı, ama sadece kısmen. Elimi tuttu ve şiddetle pompaladı.

"Harvey. Harvey Evans. Arkadaşlarım bana Harv der. Bowie benim oğlum," diye kendini tanıttı.

"Harv, dostum, onun kolunu koparmak istemez misin?" Duncan önerdi.

Beni bıraktı. "Tamam. Özür dilerim." Heddy'ye döndü. "Hey.

Ben Harv."

Ona doğru coşkulu bir el uzattı. "Heddy. Bu uzun boylu, muhteşem su içeceğinin uzun süredir acı çeken arkadaşı." Başını bana doğru salladı.

"Heddy-" Denedim.

"Otur, otur, otur, otur." Harv'ın elini sıkmayı bitiren Heddy, cömertçe masayı işaret ediyordu.

Harv sandalyeye oturmak için hareket etmekte tereddüt etmedi. Duncan yaptı.

"Merhaba, sen Duncan'sın, değil mi?" Heddy aradı. "Ben Heddy.

Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum. Otur!"

Son kelimeyi neredeyse bağırarak söyledi.
Tüm gözlerin üzerimizde olduğunun farkındaydım.
Oturdum ve biraz ısrarla, "Evet, lütfen. Otur.
Sadece otur."

Duncan'ın istediğimi yapmak için vücudunu kaydırırken dikkatini çektiğini hissettim ama sonra "Hayır. Sen. Orada Gen'in yanında. Sen benim yanımda Harv."

Aman Tanrım.

Heddy ve ben kedicik köşesinde oturduğumuz için, onun sözleri, küçük kare masada Duncan yanımda olacak şekilde oğlan, oğlan, kız, kız olacak anlamına geliyordu.

Ve dizi benimkine çok yakındı.

Patlayıcı öfkesi beni korkutmuyordu.

Ama bu korkuttu.

"Bu iyi mi, Genny?" Yumuşak bir sesle sorduğunu duydum.

Ayı gibi sarıldığım sırada kucağımdan taş zemine düşen peçetemi kurtarmakla meşguldüm.

Yerine düzelttim ve mırıldandım, "Evet, evet. Lütfen otur," diye mırıldandım ona bakmadan.

"Otur, dostum," diye alçak sesle arkadaşına emretti. "Tamam," diye mırıldandı Harvey.

Heddy masaya doğru eğildi ve komplocu bir tavırla fısıldadı, "Dikkat çekiyor. Buna alışık olmadığından değil, sadece, bilirsin, çok fazla olursa baskıcı olabilir. Anladın mı?"

Bakışlarımı ona yönelttim. "Kendi adıma konuşabilirim Heddy."

Arkasına yaslandı ve iri gözlerini bana dikti. "Pekala. Sakin ol, anne."

Birileri beni öldürüyor. Duncan içeri girerken dizi benimkine değdi.

Elektrik fiskeyeleri oradan uyluğuma, bacaklarımın arasına doğru fırladı.

SOMEONEKILLMESOMEONEKILLMESOMEONEKILLME.
E.

"Evet. Evet. Güzel. Bayanlar şaraplarını aldı. Nut Brown, muslukta. Menülerimizi gözden geçirirken bize şu sığır pinchos'larından da getir," diye emretti Harv.

Kafamı kaldırdığımda garson kızın masamızın yanında durduğunu gördüm. "Ve keçi peynirli incir," diye ekledi Heddy.

"Bu iyi mi?" Harv ona sordu.

"Aman Tanrım," dedi cevap olarak.

"Bunlardan iki tane alalım mı?" Harv sordu. "Çünkü Bowie çoğunlukla sebzeli olsa da, bence iki tane biftekli pinchos almalıyız. Kahvaltı en az bir saat önce bitti."

Heddy cevap vermek üzereydi ama Harvey'nin söyledikleri karşısında o kadar şaşırmıştım ki başımı Duncan'ın tarafına çevirip "Vejetaryen misin?" diye sordum.

Ağzını açtı. Ama Harv cevap verdi.

"Çoğunlukla. Metanla ilgili bir şey. Arada bir onu hamburger yemeye ikna edebilirim. Ve tavuk, eğer serbest dolaştıklarından emin olursa."

Duncan Harv'a, "Ben de kendi adıma konuşabilirim Harvey, mesele sadece metan değil," dedi ve bana döndü. "Sorun yağmur ormanları."

"Elbette," diye mırıldandım.

Heddy, "Aramızda bir vejetaryen olduğuna göre, brie nachos ve falafel de yaparız," dedi ve Harv'a sordu. "Sen de ister misin koca adam?"

"Yeni başlayanlar için," diye izin verdi.

Garson kız bakışlarını ona doğru çevirdiğinde Duncan içki tercihini "Liquid Amber," diye belirtti.

"İçkilerinizi getireceğim ve tapaslarınızı da hazır olduğunda çıkaracağım," diye söz verdi ve gitti.

Heddy hemen bana döndü. "Yağmur ormanından bahsetmişken. Ormanı kurtarmak için düzenlenen bağış kampanyasında giydiğin elbiseyi hatırlıyor musun?" Cevap vermeme izin vermedi. Dikkatini beylere çevirdi. "Çok güzel görünüyordu." Sonra Duncan'a odaklandı. "Ve o hayır kurumuna bilmem kaç milyon dolar bağışlamıştı."

"Heddy," diye tısladım.

Bakışlarını aldığımda, tamamen masumdu. "Ne? Sen yaptın."

Onu görmezden geldim, Harv'a döndüm ve konuyu değiştirmek için umutsuz bir çabayla yeni bir alan keşfetmeye başladım.

"Peki Harv, sen ne iş yapıyorsun?"

Duncan'a başparmağını salladı. "Bu adamla çalış. Ben onun COO'suyum."

"Oh," diye mırıldandım.

Belki de yeni bir bölgedeydik.

Ama doğru bölgede değil.

"Hayatımda yaptığım en iyi işti," dedi Harv. "Biz arkadaştık. Yıllardır arkadaşız. O zamanlar profesyonel bir dükkân işletiyordum. Bok gibi para kazanıyordum... Fransızcamı bağışlayın, para. Ama o dükkân ben oraya başladığımda, yine affedersiniz, boka batmıştı. Bowie'ye her zaman ne kadar zor olduğunu anlattım. Bana yardımcı olan birkaç ipucu verdi. Çalışanlar bir sırtlan sürüsü olduğu için hikaye daha uzun, ama kısa keseyim

İş i tersine çevirdim, o da beni avladı." Kocaman sırttı. "Dükkan sahipleri çok kızdı. Dükkanın geçmişı iyi değildi, nihayet kâra geçiyorlardı ve müdürleri gitti. Yine de Bowie için büyük bir riskti, çünkü küçük bir dükkânı yönetmekle on beş büyük dükkânın operasyonlarını denetlemek arasında fark vardı. Gerçi o zamanlar öyleydi. Şimdi yetmiş beş tane var."

Duncan'a döndü ve ciddiyetle başını eğdi. Ve sonra konuşmaya devam etti.

"Karım size teşekkür ediyor, zira artık on yıllık dandik bir minivan yerine pırıl pırıl yeni bir GMC ile dolaşıyor. Kızlarım da üniversiteye gitmek için böbreklerini satmak zorunda kalmayacakları için size teşekkür ediyor ve on yıllık eski minivanla dolaşmayı utanç verici buluyorlar."

Duncan, Harvey'ye hiçbir şey söylemedi. Döndü ve bana söyledi.

"Prescott'ta bir River Rain var. Çok uzakta değil, ama seni şimdi deniz ayakkabısı almaya götürürsem, ki buranın ne kadar derinleştiğini düşünürsek ikimizin de buna ihtiyacı var, keçi peynirini kaçıırırız."

Ben durduramadan ortaya çıktı.

Bir kahkaha patlaması.

Bu, Duncan hakkında unutmadığım başka bir şeydi.

Ne kadar komik olabiliyor.

Ve beni güldürebilen bir erkeğe sahip olmayı ne kadar çok sevdiğimi.

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde halletmeyi başardım. Ama yeterince hızlı olmadığını fark ettim.

İşim bittiğinde Heddy'nin yüzünde neşeli, Harv'ın yüzünde umutlu bir ifade vardı.

Duncan'ın gözleri yumuşak ve sıcaktı. Tanrım.

"Tamam, verandada bir fil var ve o piç kurusu üzerimize oturmadan önce," diye başladı Harv, dikkati benim üzerimdeydi, "o benim oğlum, ben de onun oğluyum ve o senin kızın, sen de onun kızıydın ve hepimiz burada neler döndüğünü biliyoruz, bu yüzden sadece söyleyeceğim. Ölen arkadaşın pisliğin tekiydi. Sana o kadar kötülük yaptı ki, ölmüş olması beni öldürüyor, bu yüzden izini bulup canını çıkaramıyorum. Ama yine de ikinizin bu konuyu konuşma şansına sahip olacağınıza sevindim."

"Ben, şey-" Tam olarak başlayamadım. "Ben de," diye katıldı Heddy.

"Biraz ara vermek ister misin?" Duncan'ın arkadaşına yönelttiği sözler bir öneri gibi görünse de söyleniş tonundan öyle olmadığı açıkça anlaşılıyordu.

"Biraz dinleniyorum," diye cevap verdi Harv. "Beth burada mı?" "Tanrım, eğer onu ararsan-" Duncan kırptı.

"Ben bunun üstünde değilim," dedi Harv. "Tehdit gerçek, dostum. O yüzden programa uy." Son derece büyük bir elini kaldırdı ve masanın üzerinde döndürdü. "Kendi aranızda konuşun. Eminim ben ve Heddy'nin konuşabileceğimiz çok şey vardır."

Daha sonra dağ gibi omzunu masaya doğru çevirip aynı lanet şeyi yapan Heddy'ye doğru eğilecek kadar ileri gitti.

Heddy ile arkadaş kalmaya olan bağlılığımı yeniden gözden geçirerek nefes aldım.

Duncan bana döndü.

"Özür dilerim," dedi.

"Sorun değil," diye cevap verdim. Sonra "Beth kim?"

diye sordu. "Harvey'nin karısı."

"Korkutucu mu?"

"Hayır. Ama bir şey istiyorsa, onu elde etmek için tek bir amacı vardır."

"Sanırım insanların bizimle ilgili istedikleri şeyler konusunda tek fikirli olmalarından bıktık, sizce de öyle değil mi?" diye sordum.

"Beth söz konusu olduğunda önemli bir fark var. O sadece değer verdiği biri için bir şey istediğinde tek düşüncelidir. Ve bu durumda, bu benim mutlu olmam olurdu."

Buna söyleyecek bir şeyim yoktu.

Yine de şarap seçimimden yakınıyor ve garsonumuzun nerede olduğunu ve bir şişe cin sipariş etmenin kabalık olup olmayacağını merak ediyordum.

Biraz bana doğru kaydı.

Sertleştim.

Daha fazla kımıldamadı.

Ama sesi alçaldı. "Yine de konuşmak için bir şans istiyorum."

Bakışlarını yakaladım. "Ve hâlâ söyleyecek bir şey olmadığını hissediyorum." "Bu sabah Harvey ile bu konuyu tartışırken, kendime itiraf etmediğim bazı şeyler netleşti ve

Gen, bunları seninle paylaşmak istiyorum ve eğer beni dinlersen çok memnun olurum.

Beni dinle."

"Birinin söyleyeceklerinizi dinlemesini dilemek hakkında birkaç şey biliyorum."

Dudakları gerildi ve çenesi sakalının altından fırladı.

Sonra omzumun üzerinden bana odaklanırken yüzünde şaşkın bir ifade belirdi.

Odağını bana geri verdi. "Biri fotoğrafımızı çekiyor."

Bakmaya zahmet etmedim.

Aramızda bir el salladım. "Bu işin doğasında var."

"Bunu ister misin?"

"Ne istediğimin bir önemi yok."

"Ve bu yanıtta bunu istemediğinizi çıkarabilirim."

"Tekrar söylüyorum, önemli değil."

Sözlerimi zar zor tamamladım ve o da oturduğu yerden kalkmaya başladı.

Harv ve Heddy'nin dikkatini çektik ama ben hızla hareket ederek Duncan'ın ön kolunu tuttum.

"Duncan, otur," diye emrettim.

Bana baktı. "Durmalarını rica edeceğim." "Lütfen oturun."

"Bu konuda pislik yapmayacağım." Tanrım, çok inatçıydı. "Bowie, lütfen otur." Başını sertçe eğdi.

Sonra yerine oturmak için hareket etti. Elimi kolundan çektim.

Sonra bana doğru kaydı ve tam yüzüme gelene kadar durmadı.

"Bunu sosyal medyada yayınlayacaklar," diye açıkladı.

"Evet, muhtemelen yayınlayacaklar."

"Buna alışkın olduğumu biliyorum Genny, ama-"

"Duncan, medya yayınlarına yabancı olmadığın gözümünden kaçmadı."

"Evet, etkinliklerde, mitinglerde ve mağazalar için yaptığımız basın işlerinde çekilen fotoğraflar. Çocuklarımı ve annelerini defalarca yemeğe götürdüğüm bir restoranda değil, ama şimdi anneleri olmayan güzel bir kadının yanında oturuyorum. O, babalarının bir zamanlar kendi hayatından daha çok sevdiğini bilmedikleri dünyaca ünlü bir aktris."

Nabzımın boynumda sertçe attığını hissedebiliyordum. Konuşmaya devam etti.

"Yani sizin için önemli bir şey olmayabilir, sadece katlandığınız başka bir şey çünkü bu hayatınızın bir parçası, ama benim bir parçam değil."

Onu görmüştüm.

Ama araştırmamıştım.

Araştırmak istemiştım.

Ne kadar zor olursa olsun (ve zordu), kendime izin veremezdim.

Bu yüzden, şimdi bundan bahsettiğine göre, bilmek zorundaydım. "Oğlunuz var mı?"

Sessizce sordum.

"Evet. İki tane. Sullivan, biz ona Sully diyoruz ve Gage." Ona benzeyip benzemediklerini merak ettim.

"Peki boşanmanızı unutmadılar mı?" Sorguladım.

"Bitirdiğimiz için o kadar rahatladılar ki, sanırım Gage hepimize birer teşekkür kartı yazmayı düşündü. Ve bunu hayatında hiç yapmamıştı, annesi bunu yapmak için kışına binmemişti."

Yani mutlu bir yuva değildi.

"Bu sizin için de, onlar için de, onun için de pek iyi görünmüyor."

"Değildi. Sağlıksızdı ama yıkıcı hale gelmeden önce buna bir son verdim. Ama onlar iyi çocuklar ve annelerini önemsiyorlar. Dahası, aramız çok iyi ve bir kadınla birlikte olmama ve en azından Instagram'a düşmeden önce ondan haberdar olmamalarına çok kızarlardı. Ve bu, olduğun kişi olmasaydın bile olurdu. Ama söylemeye gerek yok, onlara söylememem daha kötü olurdu çünkü sen olduğun kişinin ve dahası, benim için her zaman olduğun kişisin."

Son kısmı ben yazmadım.

Bunu düşünmeyi bile planlamıyordum.

"Birlikte dışarı çıkmıyoruz, Duncan."

"Yan yana oturuyoruz, Genny."

Bunun üzerine dudaklarımın
inceldiğinden şüphelendim.

"Ne kadar süredir evliydiniz?" diye sormak için ellerini
çözdüm. "On altı yıl, altı boşanma. Ve evet, o kadar uzun
sürdü ki

Kısmen kimse senin kadar iyi olmadığı için birini bulmaya
çalışıyordum, ama aynı zamanda mağazalarımı devam
ettirmeye çalışıyordum, çünkü başka bir kadınla birlikte
olup ona ihtiyacım olan şekilde bakamayacaktım."

Bu çok iyi bildiğim bir nakarattı.

Ve şimdi bile, bu beni çok rahatsız ediyor.

Arkasındaki sebep yüzünden.

"Babanın sana bunu yapman gerektiğini düşündürme
şekli," diye düzelttim.

"Bunu yapmak için ihtiyacım olan yol, Genny,"
diye karşılık verdi. "Yani aslında o senin kafanın
içinde sıkışıp kalmış," diye çıkardım.

"Hayır tatlım, sen kendi karavanına sahip olmayı ve
kabul konuşmaları yapmayı hayal ettin. Ben de para
konusunda endişelenmemeyi, ailemin bana güvenebileceği
bir konumda olmayı hayal ettim.

değilendişe hakkında o ya dave yaşamak içinde
a büyük ağaçlar ve belki de bir gölden başka
hiçbir şeyle çevrili olmayan bir ev."

Bunu bana söylemesine gerek
yoktu. Rüyasını biliyordum.

"Yani sonunda ikimiz de istediğimizi aldık."

"Evet, ama bunu birlikte yapma şansına sahip olmak
güzel olurdu."

"Ne yazık ki böyle bir şey olmadı."

"Sonunda bir konuda hemfikiriz. Gerçi 'ne yazık ki'
benim için yeterince güçlü bir kelime değil."

Önceki konumuza devam etme zamanı.

"Peki evliliğiniz neden sağlıksızdı, Duncan?"

"Çünkü Dora harikaydı. Eğlenceliydi. Yemek
yapabiliyordu, yürüyüş yapmayı ve dağ bisikletine binmeyi
seviyordu, güzel bir gülümsemesi vardı ve kendi başına bir
şeyler yapma arzusu vardı. Başlangıçta ve uzun bir süre
boyunca karanlığın içinde bir ışık gibiydi. Ayrıca benimle
tanışmadan önce onu iki pislik aldatmış. Bu kısmı
bilmiyordum. O da bilmiyordu. İkimiz de bunun olacağını
tahmin edemedik. Ama ona bir numara yaptılar. Ve her
nedense bir yerlerde bir şeyler ters gitmiş ve benim
hareket eden her şeyi becerdiğimi kafasına sokmuştu. Ne
söylersem söyleyeyim, onu başka türlü ikna edemedim.
Aklını başına getirmek ve evliliğimizi yeniden sağlam bir
zemine oturtmak için ne önerdiysem işe yaramadı. Sinir
bozucuydu. Sonra eskidi. Sonra sinir bozucu oldu. Sonra
delirdi. Ve bu çılgınlık çocuklarımıza da bulaşacak gibi
göründüğünde, ilişkimizi bitirdim."

Bu eğlenceli bir hikaye değildi.

Aslında, bunu yaşamak ıstırap verici olmalıydı.

Ancak bu aynı zamanda mükemmel bir açılıştı.

Ve iç huzurumu korumak amacıyla, içinden geçip gittim.

"Nasıl hissettiğin hakkında az da olsa bir şeyler biliyorum Bowie," dedim yumuşak bir sesle.

"Ve o 'özür dilerim'leri gördüğüm andan beri aklımdaki en önemli şeyin bu olmadığını sanma," diye karşılık verdi.

"Sana yaptığım şey için bin kat cezam buydu."

Başımın şaşkınlıkla seğirdiğini hissettim.

"Yani o özürleri gördüğünüzde ne olacağını biliyordunuz?"

"Sanki idam sehpasındaymışım ve ilmiği takıyorlarmış gibi hissettim."

"Bu oldukça dramatik," diye alay ettim.

"O anda seni bir hiç uğruna bir kenara attığımı bildiğimi ve aynı zamanda acını şahsen anladığımı mı? Bu dramatik değil mi?"

Bu acıyı anlamak ve sadece bir kez yaşamış olmak, bir evliliği bundan koruyamamak gibi oldukça rahatsız edici, yürek parçalayıcı ve moral bozucu bir süre değil, bunu tartışamazdım.

Duncan beni zorlamadı.

"Yine de seni bir hiç uğruna bir kenara atmadım. Bunu yaptım çünkü zayıftım ve bir pisliktim çünkü lisede ilişkimizi bitirdikten sonra sana verecek değerli bir şeyim olana kadar tekrar bir araya gelmememiz gerektiğini biliyordum. Ama seni gördüm ve kendimi durduramadım. Bu hem zayıf hem de pislik olduğum kısımdı."

Tanrım!

Zamanda geri gitmek gibiydi.

"İhtiyacım olan değerli bir şeye zaten sahiptim Bowie," ona bildiği bir şeyi söyledim.

"Evet, Genny, bebeğim, bunu o zaman milyonlarca kez söyledin ve milyonlarca kez daha söyleyebilirdin. Ama dürüst olmak gerekirse, Los Angeles ya da New York'un bir parçası olmak istemediğimi, bana sahip olmak için Chicago'da kalman gerektiğini söyleseydim, senden ihtiyacın olan ayrılmaz bir şeyi almış olurdum."

Bu beni kızdırdı.

"Seni geride tutmuyordum, Bowie."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Kulağa öyle geliyordu."

"Demek istediğim, sahip olduğumuz şeyin ne kadar büyük olduğunu anlayamayacak kadar gençtik. Babamın bana verdiği zararı çözmenin yanından bile geçmemiştim. Ve ben tamamen seninle ilgiliydim. Seni kaybetmiştim. Ve aynı zamanda senin için olmam gereken adam değildim. Ve buna ihtiyacım vardı, Genny. Anlasan da anlamasan da buna ihtiyacım olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz."

Bizi nasıl bitirdiğini tam olarak bilmesem de bu mantıklı geldiğinden, daha eski bir konuya geri dönme zamanının geldiğine karar verdim.

"Yapmak istediğin bu konuşmayı yaparsak, ki yapmayacağız, ve başlangıç aşamasını geçerse, ki geçmeyecek, o zaman sonunda insanların benim fotoğrafımı çekmesinin, bana yaklaşmasının, hatta bana dokunmasının, tanımadığım insanların, hayatımın bir parçası olduğunu anlayan gereken kısma gelecektir, Duncan. Gittiğim her yerde böyle bir şeyle karşılaşmaya hazırım. Bu otomatik bir şey. Bu

beni rahatsız ederdi, ama artık alıştım. Ve hayatımdaki herkes de buna alışmak zorunda."

"Nasıl kaçırdın bilmiyorum güzelim ama az önce konuşmamızın birinci, ikinci ve hatta belki de üçüncü bölümünü yaptık. Bilgin olsun diye söylüyorum, eğer buna alıştıysan ve umursamıyorsan, oğullarımı üzmediği sürece beni rahatsız etmez."

Ona göz kırptım.

"Yemek geldi bebeğim," diye fısıldadı.

Kıpırdamadan başımı masaya
çevirdim. Tapaslar her yerdeydi.

Biralar servis edilmişti.

Heddy neşeli görünüyordu.

Harv umutlu

görünüyordu. Ama

Duncan?

Bir falafel almak için uzandı.

Ve gülümsüyordu.

CHAPTER 7

ÖĞLEDEN SONRA

Duncan

C Ögle yemeğinden sonra evine giderken Chloe'nin Bettina ile verandada takıldığını düşündü, Duncan garaja geri dönmedi.

Ön tarafa park etti.

Annesi için endişeleniyordu, bu yüzden Chloe gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılarıyla merdivenlerden aşağı atlamadan önce Tesla SUV'undan çıkmamıştı.

Aracının etrafında tam olarak dönmemişti ve topuklu ayakkabılarını bir çift Chucks gibi giyiyor gibi görünmesine rağmen, "Eee?" diye seslenmeden önce ona kesinlikle atlamamasını yoksa boynunu kıracağını söyleme şansı yoktu.

"Hadi içeri girelim tatlım. Konuşmamız gerek," diye cevap verdi. Kadının yüzü düştü.

"Kötü gitmedi," dedi ona çabucak. "Ve bu yüzden konuşmamız gerekiyor."

Kızın kahverengi gözlerine öyle bir heyecan ışığı vurdu ki, Genny bunu boğazında bir yumruk gibi hissetti.

Sonra sıçrayarak merdivenlerden geri döndü. Duncan daha sakin bir şekilde onu takip etti.

Bettina'ya bir bakış attı ve hizmetçisi heyecanla karışık bir endişeyle neredeyse ellerini ovuşturuyordu.

Bu, Duncan paylaşmasa da Chloe'nin paylaştığı anlamına geliyordu. İç çekti.

Bettina, Dora'yla ayrıldıklarından beri onlarla birlikteydi. Bu evi inşa etmeden önce bile.

Onunla birlikte yaşamıyordu ama her gün gelip ortalığı toparlıyor ya da kafasındaki rotaya göre temizlik yapıyor, çamaşırlarını (ve evde olduklarında çocuklarınkini) yıkıyor, mutfığı ve çeşitli eşyaları stokluyor, normal bakımın yanı sıra ortaya çıkan ev sorunlarıyla ilgileniyor ve araziyle ilgilenen Bill'i denetliyordu.

Duncan'ın olmadığı zamanlarda atlara, tavuklara ve bahçeye o bakıyordu.

Bu tam zamanlı bir iş değildi.

Onun için bu, kendi programına göre yapabileceği, iyi para kazandıran ve en geç bire kadar bitireceği, sonra da torunları okulu bitirdiğinde onlara bakabileceği bir işti. Çünkü kızı, çocuk bakımı için yeterli ödeme yapmayan bir işte çalışmak zorundaydı ve ayrıca sık kafalı bir bebek babası vardı.

"Her şey yolunda, gidip çocukları okuldan alabilirsin," dedi ona.

"İyi misin?" diye sordu.

Geçici olarak harikaydı.

"Ben iyiyim," diye cevap verdi.
Başını sallamadan önce ona uzun uzun baktı.
Chloe'yi evine kadar takip etti.
Şimdi Chloe.
Geçici olarak orada yaşıyordu.
Onun kararı, onun daveti değil.
Kadın bir silindir gibiydi.
Annesine hiç benzemiyordu.
Ama Duncan bunu sevimli buluyordu, daha çok da neden böyle davrandığı yüzünden.

Bir önceki öğleden sonra Chloe ona yakın kalmak istediğini, ama annesinin onu görüp (ve "görüp" sözcüğünü kullanmıştı) olanları anlamaması için kasabada kalamayacağını söylemişti.

Yani onunla öyleydi.

Ama kadın ona bir seçenek sunmuş olsaydı bile (ki sunmamıştı, ama adam bastırabilirdi, ki bunu yapmadı), onu reddetmezdi.

Genny'nin kızını tanıma fırsatı mı? Bu fırsatı kaçırmamasına imkan yoktu.

İşte oradaydı ve dün öğleden sonra geç saatlerden beri oradaydı.

Babasının daha baskın özelliklerine sahipti, koyu renk saçları, koyu renk gözleri vardı.

Annesinin aşırı kadınsılığına sahipti. Kalp şeklinde bir yüz. Uzun, ince bir çerçeve. Zarif eller. Uzun, zarif bir boyun.

Yine de çoğunlukla kendi kendisiydi ve kişiliğinin gücü bunu kanıtlıyordu.

Tabii babası istediğini elde etme konusunda agresif değilse.

İkisi de içeri girdiğinde Duncan durumu devraldı ve onu ofisine götürdü.

Bu daha resmi olmalıydı, çünkü söyleyecekleri kadının hoşuna gitmeyecekti ve o da boyun eğmeyip zorlamalıydı.

Bu genç kadınla bir gün bile geçirmemişti ve Harvey'nin acısını hissederken aynı zamanda kızları olmadığı için memnundu.

Başka bir deyişle, tam bir çocuk oyuncağıydı. Bu konuda hiçbir çekincesi yoktu.

Ama bunun sorunlara yol açtığını görebiliyordu.

Ofisine vardıklarında, masanın önündeki bir sandalyeyi işaret ederek arkasına geçti.

Onun karşısına otururken, "Bu, benimle konuşulacakmış gibi hissettirmiyor mu?" dedi.

Duncan onun "konuşmak" konusuna yabancı olmadığını hissediyordu.

O da oturdu, gözleri kızın üzerindeydi.

Giydiği kıyafetler de Genny'nindi.

İkisinin de hiç parası olmadığı günlerde bile, kızı bir moda tabağı olmak için elinden geleni yaptı.

Ve orada, dağlarda, Prescott'ta kimse Chloe gibi giyinmezken, ama kesinlikle şehirden biraz uzakta, geniş ve lüks, ama sonuçta büyük bir kulübeden ibaret olan bir evde değilken, dar bir kot pantolon, şık bir bluz ve muhtemelen Gage'in okulunun dörtte birine mal olan ölüme meydan okuyan topuklu ayakkabılar giyiyordu.

"Doğru, öğle yemeği yedik. Arkadaşım Harvey de benimle geldi. Ajanınız Heddy de işinin başındaydı. Bizi masaya oturttu ve annen de itiraz etmedi," diye açtı.

Chloe kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

"Harvey'e neler olduğunu anlattım, o da kabul etti. Heddy ve onun arasında, Genny ve benim sohbet etmekten başka seçeneğimiz yoktu."

Gülümsemesi zafer kazanmışçasına daha da kendini beğenmiş bir hal aldı.

Tanrım, dışarıdaki bir adam ya da kadın çok vahşi bir yolculuğa çıkmıştı.

"Ve şimdi bitti," dedi. Kadının ifadesi değişti. "Bitti mi?"

"Bu gece otele gideceğim ve kışkırttığımız bu planı açıklayacağım."

İri kahverengi gözleri kocaman oldu ve öne doğru eğilerek "Bunu yapamazsın!" diye bağırdı.

"Tatlım, beni dinle," dedi sakın bir sesle. "Ben fevkalade başarısız iki ilişki yaşamış biriyim. O yüzden bu konuda bana güven, çünkü biliyorum. Önemli olsun ya da olmasın bir şeye başlamazsın, ama bence işin içinde olan herkes bunun ne kadar önemli olduğunu biliyor, bu yüzden özellikle bu, bir oyun üzerine. Bir yalan. Bir aldatmaca."

"Bu bir aldatmaca değil," diye hararetle açıkladı. "Annenle oynadığımızı inkâr mı ediyorsun?" Hiçbir şey söylemedi.

Doğru.

Paylaşmadan önce sesini daha da yumuşattı, "Sanırım oraya girdim ve zaman kaybetmezsem daha da girebilirim. Ama bunu yapsam da yapmasam da, bu onun seçimi olmalı ve bunu yapma sürecinin kontrolü onda olmalı."

"Birisi Corey Amca'nın hatasını düzeltmeli-"

Kahretsin, ama bu tatlı, zorlayıcı kızın o adama "Corey Amca" demesi onu sınırdan öfkelenendirmediyse.

Buna takılıp kalamazdı.

"Ve ben de bunu yapmaya çalışıyorum."

"Ve annemin mutlu olmasını istiyorum."

Bunu hissetti.

Bunu annesine verebileceğini düşündü ve o da bunu yapabileceğini düşündü.

Sıcak ve keskin olduğunu hissetti, tıpkı bir çıbanı keser gibi, zehri serbest bırakıyordu. Acıyordu ama yine de rahatlama çok tatlıydı.

"Ve ben de her türlü girişimde bulunacağım," dedi sessizce. "Eğer bana izin verirse. Ama bu seçimi o yapmalı, manipüle edilmemeli."

Ağzını açtı.

Elini kaldırdı, avuç içi ona dönüktü. Kadın ağzını kapattı.

Elini bıraktı ve "İkimiz de manipüle edildik Chloe ve ben bu sırada ölümcül bir karar verdim. Nedenlerini anlıyorum ve eğer anneni hâlâ tanıyorsam, o da anlayacaktır. Ama daha fazla ilerlemeden buna bir son vermeliyiz. Ve şimdi, bu işi bana bırakmalısın."

"Yani hepimizi otobüsün altına atacaksınız ve elebaşı olarak otobüsün altına en uzak kişinin ben olacağından habersiz değilim, öyle mi?"

"Annenin seni böyle bir şey yapacağını bilecek kadar iyi tanımadığını mı söylüyorsun?"

Gözlerini devirmeden önce bir saniye tereddüt etti. Şüphelendiği gibi.

Bu karakter dışı değildi. Hem de hiç.

"Ben hallederim," diye güvence verdi ona.

Bir saniye sürdü, bu sırada koltuğunda kaydı, sonra "Babam-" dedi.

"Yapma tatlım," diye fısıldadı. "Biliyorsun, eğer bu istediğimiz gibi olursa, annen bunu bana vermek zorunda."

Omurgasını dikleştirdi. "O iyi bir adam." Bunu görmek için beklemek gerekiyordu.

"Ve bilmelisiniz ki onlar hâlâ çok iyi arkadaşlar," diye devam etti. "Her gün konuşuyorlar."

"Tekrar söylüyorum, iş o noktaya gelirse bunu bana annen verecek."

"İş oraya varacak."

Onun haklı olduğunu umuyordu.

Öyle bir şey söylemedi.

Sadece başını salladı.

"Bu akşam Trisha ve Scott'la yemeğe çıkacak," diye haber verdi.

"Biliyorum, bunu bana zaten söylemiştin. Daha sonra otele gideceğim."

"Yani bize yemek hazırlıyorum."

"Bir erkeğin yemesi gerekenden daha fazla tapas yedim." "Şimdi servis yapmayacağım."

Ona sırttı.

Sonra da "Bunu yapmak zorunda değilsin" dedi.

Ayağa kalktı, "Kesinlikle yapıyorum. Fransız yemekleri yaparım ve harikayımdır. Damak tadınız neye uğradığını şaşıracak. Ama bunu yapmak için hazırlığa ve zamana ihtiyacım var. Fransızlar hiçbir şeyi aceleyle getirmez."

"Al o zaman, sevgilim."

"Kilerinizi değerlendireceğim ama muhtemelen markete gitmem gerekecek."

"Paraya mı ihtiyacın var?"

Bir göz devirmesi daha ve uzun bir "Pulütfen." "Doğru," diye mırıldandı gülmemeye çalışarak. "Yine de Tesla'nı kullanmak istiyorum."

Kahkahasını daha fazla tutamadı. Ve kahkahanın içinden, "Fob içinde." dedi. Evet.

Tam bir kolay lokma.

"Merveilleux," diye cevap verdi bir kolunu ona doğru uzatmadan önce ve hızla uzaklaştı.

Telefonunu çıkarıp ekranı meşgul etmek için onun gitmesini bekledi.

Eve gitmeden önce iki oğluna da mesaj atmış ve fırsat bulur bulmaz geri aramalarını istemişti.

Sullivan oldu içinde Indiana, alışma Purdue'da evre mühendisliği.

Gage Tucson'daydı, A Üniversitesi'nde bira pongu çalışıyordu.

İkisi de ona geri mesaj atmamıştı.

Duncan bakışlarını pencereden göle çevirdi ama onu göremedi.

Öğle yemeğini düşündü.

Duncan ve Genny dikkatlerini masaya verdikleri anda Harvey ve Heddy, görevlerini en ince ayrıntısına kadar planlamış ve senkronize etmiş deneyimli taktikiler gibi kontrolü ele geçirmişlerdi.

Kötü bir şekilde gizlenmiş "Yeni iftin Arkadaşları Sizi Daha İyi Tanıyor" seansına başladılar.

Heddy'nin Harvey'den "yakında en iyi arkadaşım olacak, bunu hissedebiliyorum" Beth ile gecikmeden tanışabilmek için bir akşam yemeği ayarlamasını talep etmesiyle (göründüğü kişiden şaşırtıcı olmayan bir şekilde) sonuçlandı.

Aslında bu, Genny ve Duncan'a, birbirleriyle anlamlı, hayatlarını değiştirecek ya da daha az külfetli bir şekilde iletişim kurmakla uğraşmak zorunda kalmadan birbirlerinin yanında olma fırsatı vermeleri idi.

İşe yaradı.

Genny tamamen olmasa da sohbete katılacak kadar rahatlamıştı, her ne kadar Duncan'a nadiren baksa da ya da o aynısını yaptığında.

Ancak, öğle yemeği sırasında yanında oturan kadını tanıyordu.

Ve daha önce o masada olduğu gibiydi. Uzak değildi.

Utangaçtı.

Ve yanında oturan adamın çok farkındaydı.

Bunu biliyordu çünkü o kadın, Duncan'la birlikte, her zaman oldukları "Üç Amigo "nun, ikisi ölümcül derecede birbirine düşkün üç arkadaşına dönüştüğünün farkına varmaya başlayan kızdı.

Görünüşe göre, erkek amigoların ikisi de ondan hoşlanıyordu, hatta biri daha da ölümcül bir şekilde, ama Duncan bile bunu görememişti.

Genny'ye kızları hakkındaki hislerini söylemeden çok önce Corey'ye itiraf etmişti.

Corey'nin de vardı. Yalancı, aşâğılık, pislik kurtçuk.
-Tamamen hevesliydim.

Gözleri hâlâ masasının üzerinde duran ve düşürdüğünden beri dokunmadığı, dolayısıyla okumayı bitirmediğı mektuba takıldı.

O da Genny gibi, o pisliğin başka ne söyleyeceğı umurunda bile değildi.

Ama mektubu alıp şöminede yakmak gibi bir şey yapamadan telefonu çaldı.

Gage'di.

Facetime aramasını kabul etti.

Ve Gage bağırmadan önce tek kelime etmedi, "Tanrım, baba! Imogen Swan ile öğle yemeğı mi yedin?"

Siktir, siktir,
siktir. "Gage-"

"Telefonum patlıyor. Bazı arkadaşlarım onu takip ediyor. Milyarlarca kez etiketlendi. Sen de öyle." Gerçekten sosyal medyaya girmeli.

Bir hesabı vardı ama ona hiç bakmıyordu. Hesap, River Rain aracılığıyla anlaşılan profesyonel bir sosyal medya yöneticisi tarafından yönetiliyordu.

Duncan kişisel olarak kendini koruma çabası içine girmemiştir.

Sully akıllı davranırdı. Eğer yaptıysa, bunu dünyaya duyurmazdı ama çocuk o kadar aşırı sorumluluk sahibiydi ki, muhtemelen yapmazdı.

Gage, ancak.

Duncan, Gage'in yaptığından emin olduğu şeyleri görseydi, oğlunu bodruma zincirlemeyi düşünürdü.

"Oğlum-"

"Onu, Steve Jobs'u bir korkak gibi gösteren o adamı tanıdığından mı tanıyorsun? Ve fiziksel anlamda değil, çünkü... gölge yok, eski arkadaşın bir bücürdü... 'Bir ada satın alacak kadar param var ve o ada Avustralya' anlamında."

Duncan, "Sanırım 'amcık' kelimesini kullanmanla ilgili birkaç konuşma yaptık," diye homurdandı.

Gage sesini kesti.

"Ve evet. Onu tanıyorum çünkü onunla birlikte büyüdüm." "Ne?" Gage sordu. "Bu delilik."

Telefonu titredi, bir bildirim geldi ve Sully Facetime yapmak istedi.

Lanet olsun.

"Neden bize söylemedin?" Gage talep etti.

"Bu uzun bir hikaye ve-"

"Evet, uzun bir hikâye gibi görünüyor. Neredeyse onu öpüyorsun."

Lanet olsun.

"Dinle-"

"Ve seni bütün olarak yutmak istiyormuş gibi görünüyor," diye açıkladı Gage.

Bu Duncan'ın çenesini kapatmasına neden oldu.

Ayrıca bu resmi görmek istemesine neden oldu.

"Siz birbirinizle görüşüyor musunuz?" Gage sordu.

Sully tekrar denemek için bağlantıyı kesmişti.

"Tamam, Gage, dinle ve araya girme, beni duyuyor musun?"

Gage başını salladı.

"Dediğim gibi, bu uzun bir hikâye ve dinlemenin zamanı geldi. Keşke yüz yüze anlatabilseydim."

ama bu pek mümkün görünmüyor. Şimdi de kardeşin bağlantı kurmaya çalışıyor ve ikinizin de bunu bilmesini istiyorum. Her ne kadar bu şekilde yapmak istemesem de, işin aslı şu ki, Genny benim lisedeki kız arkadaşımdı. Mezun olduktan sonra ondan ayrıldım ama birkaç yıl sonra tekrar bir araya geldik. Çok yoğundu. Sonsuza dek sürdü. Ve sonra bir gün paylaşabileceğim çeşitli nedenlerden dolayı bunu öyle yapmadım, ama bugün o gün değil. İkimiz de kendi yollarımıza gittik, ama şimdi hayatıma geri döndü ve hayatıma ne kadar geri döneceğini göreceğiz. Size söyleyebileceğim şey, onu çok sevdiğimdir. O benim dünyamdı. Gitmesine izin vermek beni öldürdü. Ama şimdi şimdi ve göreceğiz."

Gage kuşkuyla, "Genny?" diye sormadan önce bir süre sessiz kaldı.

Hayatındaki tüm insanlar bunu atlattığında iyi olacaktı.

"O benim kız arkadaşımdı, dostum."

"Annemin bundan haberi var mı?"

Başını salladı. "Ona uzun zaman önce söyledim. Yine de Genny'nin geri döndüğünü biliyor mu bilmiyorum. Bununla birlikte, bildiğin gibi ikimiz de hayatımıza devam ettik. Bu yüzden bunu annen için bir sorun olarak görmüyorum."

Aklına bir şey geldi ve Gage her zamanki gibi, ne kadar uygunsuz olursa olsun bunu paylaşmaktan çekinmedi.

"Aman Tanrım, Imogen Swan ile seks yapmışsın. Babam Imogen Swan ile seks yaptı."

Duncan gözlerini kapadı ve başını geriye eğdi.

Gage, "Bunun harika bir şey olduğunu mu düşünsem yoksa hiddetlensem mi bilemiyorum," diye paylaştı.

Tekrar oğluna baktı. "Bunu hiç düşünmemeye ne dersin?"

"Bu iyi bir karar," diye mırıldandı Gage, yüzü tiksintiyle çarpılmıştı, sonra aklına başka bir şey geldi ve bunu hemen dile getirdi. "Lanet olsun, eğer tekrar birlikte olursanız, herkes babamın Imogen Swan'la birlikte olduğunu öğrenecek."

"Gage, bu konuyu kapatalım, olur mu?" "Kesinlikle," diye kabul etti Gage.

"Bu senin için sorun olur mu?" Duncan, soru ağzından çıkarken boyun kaslarının kasıldığını hissederek sordu, çünkü cevabı her şeyi değiştirebilirdi.

Ama Gage sadece şaşkın görünüyordu.

"Neye tamam? Bir film yıldızıyla takılman mı?" Duncan, "Evet ve bu daha da artarsa," diye onayladı. "Baba, ciddiym." Gage şimdi ciddi görünüyordu. "Yani, ben bunu saymak zorunda mısın?"

"Oğlum olduğun gerçeğini göz önünde bulundurursak, seni seviyorum, düşüncelerin ve duyguların benim için önemli ve bu kadın benim için önemliydi, hayatlarımıza devam etsek bile bu durum asla sona ermedi ve onun tekrar hayatımın büyük bir parçası olacağını umuyorum, bu da senin hayatın anlamına geliyor, evet. Bunu geri saymalısın."

"Doğru, ama bunu nasıl yaptığıma kızamazsın."

Muhteşem.

"Sadece paylaş, Gage," diye iç geçirdi Duncan.

"Bir, ve bunu tartışamazsın, o bir MILF." Tanrım.

Oğlu.

"Yani, ciddi, o muhteşem. Gwyneth Paltrow gibi muhteşem. Gwyneth Paltrow'la kesinlikle yataardım."

"Konuşmayı kes," diye kırptı

Duncan. Gage utanmazca sırttı.

"İkincisi, babam seksi bir kızla takılıyor olabilir. Katılıyorum, bunu yüz yüze yapmıyor olmamız çok kötü, bu yüzden sana beşlik çakamıyorum."

Tanrım.

Oğlu.

"Üçüncüsü, eğer doğru okuyorsam, bu Imogen Swan'ın üvey annem olmasına yol açabilir ve bu kesinlikle berbat olmaz. Yani, herkes onun Hollywood'daki en havalı hatun olduğunu biliyor."

"Phoenix'te yaşıyor, Gage."

"Daha iyisi, muhtemelen harika bir evi vardır ve Larry Fitzgerald'ın yanında falan yaşıyordur ve onu bir havuz partisine davet edebiliriz ve o ve ben kanka olabiliriz."

Duncan kıkırdamaya başlayınca boynundaki gerginlik azaldı.

Oğlunun ses tonunu duyduğunda ve yüz hatlarındaki değişimi gördüğünde hemen geri çekildi, "Tüm hikayeyi istediğimden emin değilim, belli ki seni o kadar çok üzmüş ki bize onun hayatının bir parçası olduğunu bile söylemedin. Her şeyi başlatan o adamın ölmesi gerekirken ve o da bir hafta önce intihar etmişken onu geri almak için bu kadar uğraşıyorsun. Yani zaman kaybetmiyorsun. Ama sana doğru davranırsa, baba, çılgınlık yapmazsa, onu sonsuza dek severim."

İsa.

Onun

oğlu.

"Annen deli değil," dedi dikkatle.

"Biliyorum, ama o uzun zamandır berbat durumdaydı baba ve biz bunu hissetmeyelim diye onun sana yüklediğinden daha fazlasını senin omuzlaman ne Sully'nin ne de benim gözümünden kaçmadı. Kendini toparladığını biliyorum, onunla gurur duyuyorum ve onu seviyorum. Ama ben de seni seviyorum ve senin bir kez olsun rahat ve iyi olduğunu görmek hiç de kötü olmazdı."

Tamam.

Belki de oğullarını hasardan korumamıştı. "Bunu duyduğuma sevindim dostum. Ama fazla umutlanma, Genny ve benim için işler belirsiz. Ama bunu değiştirmeyi umuyorum ve bunu yapmadan önce senin de katılmana ihtiyacım var."

"Ben de varım."

"Sağ ol oğlum," diye mırıldandı.

"Baba?"

"Evet."

"Parlak ışıkların, şatafatın ve ihtişamın sizi değiştirmesine izin vermeyin. Ben seni sade ve gösterişsiz seviyorum, olduğun gibi," diye şaka yaptı.

Ama bu onun gerçek mesajını gizliyordu.

Babasına inanıyordu ve buna sahip olduğunu biliyordu. Bu harika hissettirdi.

Ve Duncan onun haklı olduğunu umuyordu.

"Büyük bir kafa yapmamaya çalışacağım. Şimdi git işe yarar bir şeyler yap, mesela ne bileyim ders çalış. Kardeşini aramam lazım."

"Görüşürüz, babalık."

"Görüşürüz, evlat."

Bağlantı kesildi ve Sullivan'a gitti. Sully hemen devreye girdi.

Duncan, "Hey, oğlum," derken Sully, "Annem biliyor mu?" diye sordu.

Duncan, "Genny'yle olan fotoğrafı görmüşsündür," sonucunu çıkardı. "Imogen Swan'la olanı kastediyorsan, evet. Annem biliyor musun?"

"Annen ve ben bu tür şeyleri paylaşma noktasını çoktan geçtik," dedi temkinli bir şekilde.

"Evet, Betsy'yle çıkarken, hatta iş ciddiye binmişken, gerçi öyle olmadı. Ama bu o ve annem onu biliyor."

Duncan hareketsiz kaldı.

Tabii ki Dora Genny'yi biliyordu. Ona söylemişti. O onun karısıydı. Her şeyini onunla paylaşırdı. Ve bunu karısı olmadan önce de yapmıştı.

Bilmediği şey ise oğlunun bunu nasıl bildiği idi.

O daha soramadan Sully, "Ve bu onu çok kötü etkileyecek," dedi.

"Annen sağlam Sul," diye güvence verdi. "Bağlandığı bir terapist buldu. Zihninin onu götürebileceği saplantılı yolları anlıyor. Ve artık bunlardan kaçınmak için zihinsel araçlara sahip ve bu araçları kullanıyor."

"O yaptı."

"Ne?"

"Her şey onunla başladı."

"Ne diyorsun, Sullivan?"

"Imogen Swan. Her şeyi başlatan şey. Sıfır noktası. Onun senin olması. Her şeyi başlatan buydu. O'ydu."

Duncan'ın göğsü yanmaya başladı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Oregon'a gittiğin zaman. Bend'de mağaza açmıştın. Hatırlıyor musun?"

Kahretsin.

Dora'yla yaşadıkları özellikle kötü bir olaydı. "Evet," diye ısırdı.

"Ondan seninle gelmesini istedin. Hatta seninle gelmesi için ona yalvardın. Onu duydum. Yalnız gitmen gerektiğini söyledi. Bu bir testti."

Dora ile birkaç test yapmıştı. Her seferinde başarısız oldu.

"Bunu hatırlıyorum, Sully." Ve hatırladı.

Sadece oğlunun bunu duymuş olmasından nefret ediyordu ve o ana kadar böyle bir şeyden haberi yoktu.

"Gage, Jack ile kamp gezisindeydi. Ben de Wyatt'larda yatıya kalmıştım ama Wyatt kendini iyi hissetmeyince annesi beni eve getirdi. İçeri girdiğimde annem telefonda seninle konuşuyordu. Ve sana çok kızgındı."

Duncan hiçbir şey söylemedi.

Karısının ve evliliklerinin başına gelenlerin yarattığı hayal kırıklığının, bazen öfkenin, bazen sinir bozucu iktidarsızlığın ve bazen de zayıflatıcı üzüntünün ötesinde olduğunu düşünüyordu.

Ama öfke geri dönüyordu.

Duncan, "Bunu çok net hatırlıyorum Sully ve senin o gece yatıya kalmadığını bilmiyordum," dedi.

"Evet, çünkü telefonu yüzüne kapattıktan sonra olanlar yüzünden s a n a söylememem için bana söz verdirdi."

Evet.

Fury.

"Beni sana yalan söylemeye zorladı baba. Ve bu berbattı. Beni gerçekten kızdırdı. Çünkü sen bize hiç yalan söylemedin. Bunu büyük bir mesele haline getirdin. Ve işte oradaydım, annem bana yalan söyletiyordu."

Mm-hmm.

Fury.

Dora hasta olduğu için suçluluk duyduğunu, bunu hissettiğini inkâr edemezdi.

Ancak, bu o zamanlar bile yeni bir haber değildi.

Ama "birbirimize bağlanamıyoruz" diye kovduğu terapistlerin sayısı bir türlü silinmiyordu. Ve şehirdeki ofisinde isteyken bile onun yanında kalması için sürekli yaptığı teklifler, böylece onu terk ettiğinde bunun başka bir kadınla ilgili olmadığını gösterebilecekti. Teklifi kabul etmedi.

Sebebi ne olursa olsun, herhangi bir hastalığın evliliğini bitirmesine izin vereceğini düşünen bir adam değildi.

Ancak kanseri, hastalığın kökünü kazıma umudu olmayan homeopatik ilaçlarla tedavi etmeye karar veren bir eşin sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacağı gibi, bir şeylerin korkunç derecede yanlış gittiğini anlayan ve tedavi yerine inkar yolunu seçmeye karar veren bir eşin sonuçlarıyla da yüzleşti.

O Dora'nındı.

Ve sonunda, ona sahip oldu.

Ne yazık ki, bunu yaptığında, boşanmaları kesinleşmekle kalmamıştı - ve "onunla işi bittikten" sonra onu "kendi kadınlarıyla" takılmakla suçlayan kadının daha fazla tacizine katlandıktan sonra, onun iyiliği için,

çıkmaya başlamamıştı - sonunda ona ulaşabilecek bir terapist bulmuştu.

Ama artık çok geçti.

Çünkü Betsy ile tanışmıştı.

Onunla hiçbir şey başlatmamıştı ama onunla tanışmıştı ve bir şeyler başlatmaya niyetliydi.

O yaptı.

Betsy o zamandan beri Park City'ye taşınmıştı, Duncan'ın onunla birlikte yapmak istemediği bir hamle ve Prescott'ta kalmaya istekli değildi, bu da gerçekten ne kadar bağlı olduklarını anlattı ve sona erdi.

Ama şimdi Imogen'di.

Ve Genny'nin herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Daha evlenme teklif etmeden önce Dora'ya ondan bahsetmişti.

Ve o zamandan beri bu konu hiç gündeme gelmedi.

Dükkanlarını sekiz yıl önce Bend'de açmışlardı. Sully on üç yaşındaydı.

Ve Duncan bu konuda hiçbir şey bilmiyordu.

"Telefonu kapattıktan sonra ne oldu?" diye sordu sıkıca.

"Kendini kaybetti, baba. Mutfağı tamamen mahvetti. Buzdolabındaki her şeyi çıkarıp etrafa fırlattı. Her yerde ketçap vardı. Domates sosu. Salsa. Mayonez. Kırık kavanozlar. Kilerden bir şeyler çıktı ve onunla karıştı. Makarna. Un. Baharatlar. Şişeler etrafta yuvarlanıyordu. Her tarafa kayıyordu. Tabakları çıkarmadan önce onu durdurdum. Ama bunu fiziksel olarak yapmak zorundaydım. Onu kilitlemek zorunda kaldım. Sonunda bir hap içti ve yattı ama o pisliği temizlemek üç saatimi aldı."

"Oğlum, bana söylemeliydin."

Oğlu için duyduğu acı sesine işlemişti. Ve kalbine.

"Baba, sen olsan ne yapardın? Bunu görmek ve onun kendine gelmesi, bilirsin, yaptığı gibi, onunla birlikte olmak ve sonra kızacağın için çok endişelenmek ve bana söz verdirmek."

"Kızmazdım. Ama bu konuda bir şeyler yapardım."

"O zamanlar bunu bilemeyecek kadar gençtim. şimdi anlıyorum. Bilirsiniz işte, o... o. Nasıl da şüpheli oluyordu. Sanki hasta olmaktan besleniyordu. Bundan bir şeyler çıkartıyordu. Bilirsin, olumsuz ilgi yine de ilgidir. Bu tür şeyler. Ve ne kadar berbat durumda olduğunu daha fazla ciddiye almanızı istemedi. Belki de onu ldrmenizi falan."

Duncan burnuna keskin bir nefes çekti ve hiçbir şey söylemedi çünkü ikisi de tüm bunların doğru olduğunu biliyordu.

"Ve etrafa bok atarken, Imogen Swan hakkında atıp tutuyordu. Onu tekrar bulmaya alışıyormuşsun. Tüm 'diğer kadınların' sarışın ve mavi gözlü olduğunu ve onun hayatının aşkı olduğunu. Ve sen onu zlyordun. Ve o tenisçi bir adamla evli olduğu için, onu asla geri alamayacaktın, bu yüzden onu geri almak için yüzlerce Imogen Swan'ı beceriyordun."

"Tamam oğlum," diye sözünü kesti Duncan, kendisi için değil ama oğlu için kolay olmayacağı için.

"Daha bitirmedim baba. Bana ikinizin bir resmini gösterdi. Sakinleştikten sonra. Bana deli olmadığını kanıtlamak için. Bana bir resim gösterdi. Ve oradaydınız, birlikteydiniz. Ama onu hep cüzdanında taşıdığını söyledi. Onu orada buldu. Czdanında. Anlamamış gibi görünüyordu.

Sen Bend'deydin, biz Prescott'taydık ve o fotoğrafı almak için bodruma gitti, yani belli ki her zaman cüzdanında değildi. Temizleyeceğini söylediğin ama bir türlü temizleyemediğin o eski kutulardaki bir şeydi. O da bunu buldu ve bu onu kızdırdı. Hepsi bu."

Duncan ne söyleyeceğini ve ne yapacağını bilmiyordu.

Bu da geride bıraktığını düşündüğü hayal kırıklığı hissini geri getirdi, çünkü evliliğinin son bölümünün çoğunu ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını bilemeden geçirmişti.

Sully, "Annem seni Insta'da takip ediyor, baba," diye uyardı.

Duncan ona, "Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum, evlat," diye hatırlattı.

"Bir etiketi ya da hashtag'i takip edebilirsiniz. Sen ve Imogen Swan'ın olduğu fotoğraf her ikisini de içeriyor. Bu arada, sizin hashtag'iniz isitgonnabeimoway."

"Ne?"

"Imoway. Imogen ve Holloway birbirine karışmış. Ünlü çiftlere böyle yapıyorlar."

Lanet olsun.

"Sully-"

"O fotoğrafı gördüm baba. Ve sadece Instagram'dakinden bahsetmiyorum."

Duncan sessiz kaldı.

"Annemin, aranızda geçenler yüzünden böyle konuşması ya da böyle davranması için bir neden olduğunu söylemiyorum. O hastalanmadan önceki güzel zamanları hatırlıyorum. Onu sevdiğini biliyorum. Bunu saklamazdın. Bize her zaman duygularımızı gömmememizi ya da saklamamamızı söyledin.

gösteri hakkında. Ama o resmi gördüm baba ve birbirinizi sevdiğinizi anlamak zor olmadı. Bunun neden işe yaramadığını bilmiyorum ama sen müsaitsin, o da öyle ve eski arkadaşının kendini öldürmesi berbat bir şey. Ama ikiniz bu şekilde yeniden bir araya geldiyse, umarım bundan iyi bir şey çıkar. Ve bu artık senin sorunun değil, ama birinin anneme söylemesi gerekecek. O kişinin ben olmamı istiyorsa, söylerim. Ama bunu söylemekten nefret ediyorum, muhtemelen sen olmalısın."

O haklıydı.

Ve belki de Duncan bu gece Genny'yi ziyarete gidip neler yaptıklarını açıklamanın bir yolunu bulamayacak ve onun hayatına olan ilgisinin ve yanında utangaç bir şekilde durmasının, her şeyi konuşmayı bitirecekleri, geçmiş bırakmanın ve geleceği keşfetmenin bir yolunu bulacakları anlamına gelmesini umamayacaktı.

Çünkü Dora ile ilgilenmesi gerekiyordu. Ve bu biraz zaman alabilirdi.

"Anneni arayacağım," diye kabul etti.

Sully rahatlamış görünmemeye çalıştı ama bunu başaramadı.

"Genny'ye ne olduğunu bilmiyorum oğlum," diye devam etti. "Ama eğer bir şeyler oluyorsa, senin için sorun olmadığından emin olmalıyım."

"Kesinlikle," dedi Sully. "Aubrey ve Charlie, It Wasn't Easy filmindeki rolüyle Oscar'ın elinden alınıp alınmadığı konusunda o kadar büyük bir kavga ettiler ki bize filmi izlettiler. Ve Aubrey haklıydı. O filmde gerçekten iyiydi. Ama ben, bilirsin, annem olayından sonra ondan uzak durdum. Ama Aubrey onun büyük bir hayranı ve bazen onun hakkında konuşuyor ve söyledikleri gerçekten harika görünüyor."

"Ne olacağından emin değilim Sul, ama madem bundan bahsettin, onun hayatının bizimkinden çok farklı olduğunu anlamak önemli."

"Evet, öğle yemeği için El Gato'ya gitmeniz ve bunun birkaç saniye içinde tüm dünyaya yayılması gibi mi?"

Duncan gülümsedi. "Evet. Aynen öyle."

"Baba, sen de ünlüsün. Açık hava ekipmanlarının Ralph Lauren'i gibisin."

"Ne?"

"Bilmiyorum. Aubrey'nin söylediği bir şey. Ralph Lauren'in nasıl şirketinin yüzü haline geldiği ve kıyafetleri ve ev eşyalarıyla satmaya çalıştığı hayatı nasıl yaşadığı hakkında. Bir belgesel izliyordu. Dikkatimi vermiyordum. Çalışmam gereken bir sınav vardı."

"Aubrey'nin ne demek istediğini anlıyorum ama El Gato'ya gidebilirim ve birkaç saniye içinde tüm dünyaya yayılmayabilirim."

"Demek istediğim, bu bir mesele değil. Ondan hoşlanıyorsan ve seni mutlu ediyorsa, başka bir şey kimin umurunda?"

Tüm bunlar olurken, bildiği bir şey ona harika hissettiriyordu. İyi çocuklar yetiştirmişti.

"Anneni ben hallederim. Bu konuda endişelenme. Şimdi git ve ders çalışmayacağın bir şeyler yap. Aubrey'i ara. Kız arkadaşını dışarı çıkar. Biraz eğlen. Biraz yaşa."

"Biraz yaşamak için summa almanın yolu yok."

"Sul, hayatta elde edilecek başarılardan daha fazlası var."

Sully ona sıırttı. "Destansı, baba. Noel için sana ne alacağımı merak ediyordum. Bunu bir kahve kupasına koyacağım."

Başını salladı ama bunu dudakları seğirerek yaptı.

"Tamam, git çalış. Seninle sonra konuşuruz."

"Seni seviyorum, babalık."

"Ben de seni seviyorum, evlat."

Bağlantıları kesildi ve Duncan, Genny'nin hayatına geri dönmesi nedeniyle Dora'yla uğraşacak sabra sahip olabilmek için kendini toparlamaya ara vermişti; Dora'nın oğullarından istedikleriyle ikisinin de değiştiremeyeceği eski konulara girmemek için kendini kontrol etmekten bahsetmiyordu ki Tesla'nın yola çıktığını gördü.

Görünüşe göre, "kileri" uygun şekilde stoklanmamıştı.

Bu onu gülümsetti ama gözleri tekrar Corey'nin mektubuna takılınca bu gülümseme kayboldu.

Telefonu bir mesajla çınladığında ona uzanıyordu.

Dora'dan bir şey bekleyerek ona baktı.

Gördüğü şey programlamadığı bir numaraydı, ancak altı-oh-iki alan koduna sahipti.

Ve açtığında, gülümsemesi genişti.

Bu Imogen. Haklısın. Olayı kapatmak için konuşmamız gerek. Bu akşam için planın var mı? Saat 8:30 gibi The Queen'in barında buluşabilir miyiz?

Hiç oyalanmadan hemen mesaj attı.

Evet.

Bu doğru olmayabilirdi ama Genny'den bunu öğrendikten sonra yapacağı şey buydu.

Bu yüzden eski karısıyla mesajlaşmaya başladı ve "Yarın konuşmak için vaktin var mı?" diye sordu.

Imogen'dan "Görüşürüz." cevabını aldı.

Dora'dan bir cevap aldığında, "Count on it." diye mesaj atıyordu.

Gördüm. Ben iyiyim. Benim için endişelenme. Bunu yeterince yaptın.

Şok içinde ona bakarken eski sevgilisinden bir mesaj daha geldi.

Mutlu ol, Duncan. Bir ara öğle yemeği yeriz. Eğer Tucson'a gidip oğlumu ders çalışmaya zorlamak için silah zoruyla tuttuktan sonra hapse atılmazsam. Instagram'dan uzak dur. Hesabımı siliyorum. Beni öldürüyor. Yavaş yavaş.

Kendisi için işe yarayacak bir yardım bulduğunda Dora'nın geri dönmüş olması onu şaşırtmamıştı. Evlendiği ve birlikte bir aile kurduğu, sevdiği kadın.

Artık çok geçti, sahip oldukları ve inşa ettikleri şey ne yazık ki ama geri dönülmez bir şekilde yok olmuştu.

Ama bu tür bir kilide sahip olduğunu bilmek, şaka yapabileceğini ve gerçek olabileceğini bilmek...

Uzun zamandır ilk kez Duncan'ın nefesi daha kolay geliyordu.

Şükran Günü'nde bir müdahale yaparız. O da mesaj attı.

Eğer o kadar uzun süre hayatta kalırsa. O cevap verdi.

Ona bir başparmak yukarı emojisi ve bir gülen yüz verdi.

Kızgın bir yüz ifadesi ve göz deviren bir emoji ile karşılık verdi.

Doğrudan Genny'nin mesajına geri dönüp numarasını programladığında sırtıyordu.

Asistanının telefonuna indirdiğinden beri dokunmadığı Instagram hesabını açtığında hâlâ sırtıyordu.

Bir dakikasını aldı ama sonunda #isitgonnabeimoway aramasını yaparak buldu.

Ve onu bulduğunda, görebiliyordu.

Nasıl da b i r b i r l e r i n e doğru eğilmişlerdi, yüzleri yakın, odakları yoğun, o restoranda onlardan başka kimse yoktu.

Derin, bilgilendirici ama pek de rahat olmayan bir konuşma yapıyorlardı.

Resimde öyle bir şey yazmıyordu.

Onu öpmek üzereymiş gibi görünüyordu.

Çok sertti.

Ve onu bütün olarak yutmak istedi.

Duncan ayağa kalkıp ofisinden çıktığında hâlâ sırıttıyordu.

Corey'nin mektubunu tamamen unutmuşum.

CHAPTER 8

ADIMLAR

Corey

Otuz sekiz yıl önce.

Duncan'ın arka merdivenlerinde oturmuş onu bekliyordu ki arkadaşı çıkageldi.

Bunu yaparken Corey Duncan'ın hareketlerini izledi, vücudu iri ve kaslıydı, omuzları genişti ama tüm bunlar Dun'a ağır ya da hantal gelmiyordu. Sanki o bedende doğmuş gibi hareket ediyordu.

Corey bunun ne olduğunu bilmiyordu ve bu onu rahatsız hissettiriyordu ve başka bir şey daha vardı, babası onu futbol oynamaya zorlamasa bile Duncan'ın böyle olacağını bildiği için kızgın gibi görünüyordu.

Duncan sadece bir şeyler yaptı.

Sadece etrafta yürüyüş yapmak değildi.

Daha iyi manzara görebilmek için ağaçlara tırmandı. Ve dereye yüzdü, bir dereye ya da gölette yüzmenin "herhangi bir yüzme havuzundan kesinlikle çok daha iyi" olduğunu söyledi. Babası onu şömine için odun kesmeye zorladı ve Duncan buna aldırmadı çünkü dışarıdaydı ve hareket ediyordu ve "Sadece kesilmiş odun kokusu, dostum, hiçbir şey o kadar güzel kokmaz." Ya da, "Aptal bir kuklayla tekrar tekrar uğraşarak sonsuza kadar terleyebilirim. Ama bu, bu iyi türden bir ter."

Corey hiç sadece kesilmiş odun kokusu almamıştı (ya da aldıysa bile bunu düşünmemişti çünkü sadece Duncan böyle şeyler düşünürdü, diğer herkes hiçbir şeyin fırındaki kurabiyeler kadar güzel kokmadığını bilirdi). Corey'nin ayrıca bir mankenle mücadele etmeye ya da balta kullanmaya hiç ilgisi yoktu.

Corey de Duncan'a benzemiyordu.

Hiç benzemiyordu.

Oh, boyu uzamıştı.

Ama her ne kadar berbat olsa da, ona Sopa demekte haksız olduklarını söyleyemezdi.

"Ee?" diye sordu, Dun'ın yüzündeki aptal ifadeye bakılırsa sorması gerekme de.

O da biliyordu.

Duncan'ın Dun'ın az önce yaptığı şeyi yapmaya gitmeden önce bildiğinden daha fazlasını biliyordu, biraz gergindi, sanki her şeyin iyi olduğunu zaten bilmiyormuş gibi.

Evet, Corey biliyordu. Sonsuza dek sürecekmış gibi görünen bu kâbusu yaşıyordu.

Dun ve Genny.

Birbirlerinden

hoşlanıyorlardı. Hem de çok.

Daha o sormadan, Dun'ın yüzündeki o lanet ifadeyi görmeden önce, Duncan'ın onları arkadaşlık bölgesinden çıkarmasına evet dediğini biliyordu.

Ona çıkma teklif etmek.

Duncan basamaklarda Corey'nin yanına oturdu. Bunu iki adım aşağıda yaptı ama yine de iri vücudu tüm alanı kaplıyor gibiydi.

Dun dirseklerine yaslandı ve arka bahçesine gülümsedi.

"Cumartesi günü dışarı çıkıyoruz," dedi avluya, konuşurken bile gülümsemeyi bırakmıyordu.

Corey çok heyecanlıymış gibi görünmeye çalışarak, "Bu harika," diye yalan söyledi ama o his geri gelmişti.

Yanık.

Çok yoğundu ve gerçekten yapması gereken bir şeyi yapmıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

Bir şey fırlat. Bir

şeyi tekmele.

Bir şeye bağır.

Bir şeyi incitmek.

Duncan başını geriye attı ve Corey'ye bakabilmek için çevirdi.

Ve Corey, Duncan'ın yüzündeki mutlu ifadeyi görünce kendini tuttu. Tanrım, hiç bu kadar mutlu görünmemişti.

Belki de hiç o kadar mutlu olmamıştı. "Onu öptüm, dostum."

Evet.

Aynen

öyle.

Corey'nin bir şeylere zarar vermesi gerekiyordu.

"V a y c a n ı n a . Vay canına," demek Corey'nin aklına gelen tek şeydi.

Sonra da "Harika" diye bağırdı.

Duncan'ın gözleri tekrar avluya kayd ı , çok yavaşt ı ,
"Tadı, bilmiyorum, taze gibi. Ama sıcak. Meyve gibi ama
değ il. Şeftalili turta gibi bir şey." "Kızlar var dudak
parlaklık o tatlar gibi Bu," Corey
Hiç kız öpmediğ i için hakkında hiçbir fikri olmadığ ı bir şey
hakkında bilgilendirdi.

Gerç i böyle bir şey duymuştu.

Duncan ona dö ndü . "Dudak parlatıcısı sürmüyordu ve
ben de dudaklarının tadından bahsetmiyordum."

Corey'nin midesi
bulandı. Kızdı.

Ve ilgimi çekti.

"Yani ona dilini mi yutturdun?" diye sordu. Duncan baş ını
salladı.

Sonra Corey arkadaş ının kapanış ını izledi.

İşte böyle olacaktı.

Ve Duncan bu çizgiyi çizecek bir şey söylemeden önce o
bunu biliyordu.

Corey'nin alacağ ı tek şey buydu. Bu
onun olmayacaktı.

Bu onların olacaktı.

Duncan onu daha fazla öpecekti ve Corey bunu asla
bilmeyecekti.

Ona dokunacaktı ve Corey bunu da bilmeyecekti.

Sonunda onunla seks yapacaktı ve Corey de bunu
bilmeyecekti.

Duncan, Genny'nin Dun'ın sikini emdiğ ini ona söylemedi.

Ya da aşağıda nasıl hissettiğini... orada.
Ama bunların hepsi olacaktı.
Olacaktı.
Sonsuza kadar.
Sonsuza dek olacaktı.
Çünkü hiçbir şey onları ayıramazdı.
Üçünü değil.
Ve şimdi, onların ikisi değil.
Bunu biliyordu. Duncan'ın yüzündeki ifadeden bunu
iliklerine kadar biliyordu.
Ne kadar mutluydu. Ne
kadar mutluydu.
Duncan hep böyleydi.
Her zaman neyi sevdiğini bilirdi. Ne istediğini her zaman
biliyordu. Her zaman nasıl olmak istediğini biliyordu.
Artık kiminle birlikte olmak istediğini biliyordu.
Ve Duncan bir şeyi bildiğinde, bir şeye karar
verdiğinde, o sadece oldu.
Corey avuçlarının terlediğini, boğazının ısındığını ve
aletinin sertleşmeye başladığını hissetti.
Kahretsin.
Kahretsin, kahretsin, kahretsin.
Bu Duncan'la ilgili değildi.
Onunla ilgiliydi.
Genny ve onun altın sarısı saçları ve artık şeftali pastası
gibi bir tada sahip olduğunu bildiği (ama asla
bilemeyeceği) ağzı ve sakso çekmeyi düşünmesi.
Ondan.
"Her neyse, biz dışarı çıkıyoruz," dedi Duncan.
"Yemeğe," diye bitirdi, sanki bu önemliymiş gibi.

Belki de öyleydi.

"Arabalı sinemaya falan değil mi?" Corey sordu, çünkü orası erkeklerin kızları öpüşüp koklaşmak için randevuya götürdükleri yerdı. Ucuz, karanlık ve özel bir yerdı ama tamamen özel değildi. İnsanlar onları arabanın camından görebiliyordu, konuşuyorlardı ve adam ne kadar ileri gittiğiyle övünebiliyordu, ama diğerleri bunu görebiliyordu, böylece biliyorlardı, bu da bir erkek için bonus puanlardı (tabii ki).

Tanrım, Corey bunu Genny için istememişti.

"Hayır, arabalı sinemaya birlikte gideceğimiz zaman gideceğiz. Resmi olarak," diye açıkladı Duncan.

Çünkü bu olacaktı. Mesela...

Resmi olarak.

Dun'ın sesinden bunu duyabiliyordu. Ve bu resmi olarak yakında olacaktı.

"Doğru," diye mırıldandı Corey.

"Yap o uygun gibi, sen Biliyorum. Başla ile süslü bir şey." Başını tekrar Corey'ye çevirdi. "Ben Genny."

Bu her şeyi açıklıyordu ve Corey'nin o baş sallamayı, o anlaşımayı zorlamasına gerek yoktu.

Genny'ydi.

Düzgün ve süslü gitmek için tek yoldu.

Duncan tam bir şey söyleyecekti ama söylemedi.

Dun'ın söyleyeceği şey daha ağzından çıkmadan arkalarındaki kapının açıldığını duydular ve Corey omuriliğinin karıncalandığını hissetti.

Başka bir deyişle, daha başını çevirip bakmadan orada kimin olduğunu biliyordu.

"Tanrım, ne oluyor lan? Siz iki serserinin yapacak daha iyi bir işi yok mu?" Bay Holloway sordu.

İçinden başka bir duygu geçti. Ve bu duyguyu Corey biliyordu.

Bunu çok iyi biliyordu.

Hiçbir şey gibi hissetmiyordu. Ne olduğunu çok iyi biliyordu. Ayağa kalkmak, arkasını dönmek ve yumruklamak istediğini biliyordu.

Duncan'ın babasının boğazından.

Bay Holloway, "Evlat, çöplerin dışarı çıkarılması gerekiyor, annen akşam yemeğini hazırladı ve lanet arabamı benzinsiz getirmesen iyi edersin," dedi.

"Bir sürü benzin var baba," diye cevap verdi Duncan.

Bay Holloway, Duncan'ın konuştuğunu bile kabul etmedi.

Corey'ye sanki arka merdivenlerinin kırık betonunu kirleten sıcak, dumanı tüten bir bok yığınıymış gibi baktı.

"Ev ödevin ya da yapacak bir şeyin yok mu?" diye sordu.

O yapmadı.

Çoktan yapmıştı.

Corey ev ödevleri söz konusu olduğunda hiç boş durmazdı. Bu boktan kasabadan, boktan ailesinden kurtulmanın yolu buydu,

ve onun boktan hayatı.

Yani,

hayır.

Kesinli

kle

hayır.

Yapacak ödevi yoktu.

Corey ödevini yaptı ve sonra ekstra kredi almak için daha fazlasını yaptı çünkü Duncan ve Genny'nin birbirlerinden hoşlandıklarını bildiği gibi, bu boktan kasabadan, boktan ailesinden uzaklaşacağını ve bu boktan

hayata veda edeceğini de biliyordu.

"Evet," dedi, ayağa kalktı, arkadaşına baktı ve "Görüşürüz Dun," diye mırıldandı.

"Yarın görüşürüz Corey," diye yanıtladı Duncan. "Asıldığın ve beni beklediğin için teşekkürler."

"Sorun değil," diye mırıldandı ve gitti.

Bay Holloway'in duyulmak için yalvaran bir sesle, "Şu çocuğa dikkat et, Bowie. Bence o bir ibne. Ve sen de yakışıklı bir adamsın. Her zaman burada çünkü senin kışının peşinde. Gençken bile, onun biraz sapık olduğunu düşünürdüm. Ama artık büyüdü ve senin yaşındaki çocuklar çükleriyle düşünür. Seninkini denemesine izin verme."

O yanma geri geliyor, onu tüketecekmiş gibi hissediyordu, Corey görüş alanının dışında durdu ve dinledi.

"Corey eşcinsel değil baba," diye karşılık verdi Duncan, sesi kararlıydı. Her zaman.

Kocaman sikli babasıyla bile. Dun kimsenin Corey'e bok atmasına izin vermezdi.

"Sana fikrini sordum mu?" Bay Holloway talep etti.

"O benim arkadaşım," diye kestirip attı Duncan.

"Eğer ibne değilse, aptalın tekidir. Onunla neden vakit harcıyorsun anlamıyorum."

"Çünkü zeki, çünkü komik, çünkü futbolu ve basketbolu seviyor ama bu dünyada bunlardan çok daha fazlası olduğunu biliyor. Benim bildiğim gibi."

Corey futbol ve basketbolu gerçekten sevmiyordu. Sadece sevmesi gerekiyordu.

O da öyle davranmış.

"Her neyse, çöpün çıkarılması gerekiyor. Hallet şu işi. Soğuk bir akşam yemeği yemek istemiyorum," diye emretti Bay Holloway.

İşte oradaydı.

Bay Holloway gibi insanlar böyleydi.

Duncan on altı yaşındaydı ve Bay Holloway onun babasıydı.

Ama Duncan geri adım atmadı.

O av olayından sonra Duncan geri adım atmayı bıraktı.

Bazen ceza alırdı ya da Bay Holloway ona sonsuza dek bağırırdı ya da yapması için aptalca işler uydururdu, ama yine de Duncan asla geri adım atmazdı.

Corey, Bay Holloway'in ne zaman durgunlaşmaya başladığını fark etmişti ve sonra daha hızlı ve daha hızlı yapmaya başladı.

Bir bok söylerdi, Duncan yemezdi ve Bay Holloway susardı.

Kapının çarptığını duydu, içeri girdiklerini ve Duncan'ın çöpü çıkaracağını biliyordu, bu yüzden Corey aceleyle uzaklaştı.

Genny ve Duncan'ın birbirine çok yakışacağını düşünerek eve doğru yürüdü. Adam esmer, kadın açık renkliydi. İkisi de uzundu. İkisi de güzeldi.

Ve tamam, Dun hakkında böyle düşünüyordu ama bu onu eşcinsel falan yapmıyordu.

Bu sadece bir gerçektir.

Corey gerçekler karşısında kendini güvende hissediyordu ve bu bir gerçektir.

Ve bu ikisi peri deresine gittikleri zaman birbirlerinden hoşlanmışlardı.

Belki daha önce bile.

Belki Dun ona kurbağayı fırlattığında bile ondan hoşlanmıştı.

Ve ondan hoşlandı.

Yani çıkacaklardı. Hiç şaşırmadım.

Önemli bir şey değil.

Her neyse.

İkisini de kaybetmeyecekti. Bunu o da biliyordu.

Genny, güneş patlayıp dünyayı da beraberinde götürdüğünde Corey'nin gitmesine izin verecekti. Babası ona bir pislik gibi davrandığında, Genny'nin babasına bakışından, kızgınlığından ve yanaklarının pembeleşmesinden bunu anlıyordu.

Bunu biliyordu.

Babası hıyarlık yaparken kimse ona öyle bakmazdı.

Annesi değil.

Hiç kimse.

Bekle.

Genny ve Duncan'dan başka kimse.

Yani Dun'ı da asla kaybetmeyecekti.

İkisini de asla kaybetmeyecekti.

Ne olursa olsun.

Hiçbir zaman.

Bu konuda güvendeydi.

Çünkü bu bir gerçektir.

CHAPTER 9

İÇECEKLER

Imogen

Bunun kötü bir fikir olduğunu bilerek bara oturdu.

Bunun kötü bir fikir olması için pek çok neden vardı,

hiç komik değildi.

İlk olarak, Kurabiye üst kattaydı, Mary tarafından teslim edildi, o zaten muhtemelen Phoenix'e geri dönmüştü, bu da Rodney tarafından teslim edildi.

Chloe kedimi ve arabamı bana getirirken ona yardım edecek durumda değildi, o da Mary'nin her zaman yaptığı şeyi yaptı. Elini taşın altına koydu ve işleri halletti.

Artık Cookie, kum kabı, mama ve su kapları, altlarında tuttuğum servis altlığı ve yaklaşık bir aylık kedi maması süitimdeydi.

Tüm bunların yanı sıra, Avrupa'da geçirdiğim zaman boyunca yanıma aldığım devasa valizler de dahil olmak üzere dört valizin daha içindekiler. Bavulları açtıktan sonra, bana mümkün olan her türlü gardırop değişikliğini sağladığını gördüğüm teklifler (bir şehirli için

Hareket halindeki kadın, belirtmek gerekir ki, rahat bir dağ kasabasında mola veren bir kadın değil), ayakkabı ve çantalarla sınırlı kalmayan aksesuarlar da dahil.

Mary'nin neden altı ay boyunca The Queen'deki lüks süite taşınıyormuşum gibi davrandığına odaklanamıyordum.

Odaklanmam gereken pek çok başka şey vardı.

Akşam yemeğine gitmeden önce kedimle yeni bir ortamda yaklaşık yarım saat geçirebildim ve bunun yeterli bir zaman olmadığını düşündüm.

Annesine ihtiyacı vardı.

Yemekten döndüğümde kontrol etmek için kalkmışım ve tamam, kapıyı açtığımda onu uykusundan uyandırmışım.

Ama yine de tedirginlik hissettim.

Bunun kötü bir fikir olmasının ikinci nedeni, bar tabureme kaymamdan birkaç saniye sonra Matt'in mesaj atmış olmasıydı.

Metninde dört kelime yer alıyordu.

Kim bu adam?

Ve bir fotoğraf.

Duncan ve benim öğle yemeğinde çekilen fotoğraflarımızdan biri.

Corey Amca'nın ve benim eski bir arkadaşına mesaj atmaktan başka çarem yoktu. Uzun hikaye. Sonra anlatırım.

Matt cevap vermedi.

Fotoğrafın bir randevudaymışız gibi görüldüğü düşünülürken bu bir endişeydi, ama yüzde yüz bir ilk randevu değildi.

Daha çok yedi yüz elli yedinci gibi.

Duncan ve benimle bir randevu olsaydı (ki değildi), belki de doğru sayıya yakındı.

Ancak bu konuyu büyütmenin ve oğluma açıklama yapmaya zorlamanın iyi bir fikir olmadığını düşündüm, oysa bu hiç de önemli bir şey değildi ve eve dönüp normal programıma devam edebildiğimde kolayca açıklanabilirdi.

Ben de buna izin verdim.

Üçüncü neden ise çeşitli kıyafet değişiklikleri yapmamdı ve anlamaya başlayamadığım bir nedenden dolayı, çünkü bu hiç de önemli bir şey değildi, Trisha ve Scott ile akşam yemeğine gitmek için kıyafet değiştirmiştım.

Chloe'nin birkaç hafta önce getirdiği bir kıyafet. Hafif solmuş koyu gri kot pantolon. İnce siyah kemer. Parlak, ipeksi, kabarık, siyah üstü düşük kesim. Altında esnek siyah bir atlet. Ve ciddi bir ayak dekoltesi veren seksi kırmızı ayakkabılar.

Chloe'nin kovduğu bir stilistim vardı, "Kadın seni Betty White gibi giydiriyor. Elli iki yaşındasın, yüz iki değil." Ve bu tamamen doğru olmasa da, Betty White'ın o kadar yaşlı olmadığı gerçeği de dahil olmak üzere (yakın olsa da), tamamen yanlış da değildi.

Artık Chloe benim stilistimdi. Kendisine bu rolü bıçtıktan sonra, dolabımın yarısını boşalttı (hayır işi için açık artırmaya çıkardı demek istiyorum), görünüşümün "keskin zarafet" olduğunu ilan etti ve sonra dolabımı bununla doldurmaya başladı.

İtiraf etmeliyim ki, o başa geçtiğinden beri birçok en iyi giyinen listesi yaptım.

Ve benim için seçtiği kıyafetleri giydiğimde, bir şekilde kendime dönmüş gibi hissettim.

Ama bu artık bir sorundu.

Çünkü bu sıradan bir şeymiş ve benim için bir şey ifade etmiyormuş gibi görünmek yerine, öğle yemeğinde giydiğim kıyafetle içki içmeye gittiğimde çaba göstermiş gibi görünüyordum.

Ya da ben kendimdeydim ve Hollywood'u Prescott'tan çıkaramazdım, ki bu da tamamen kendime kalmış bir şey olurdu.

Bir savunmam vardı.

Mary "Edgy Elegance!" diye bağırmayan tek bir şey bile paketlememişti.

Aslında, şu anda erişebildiğim tek topuklu olmayan ayakkabılar kendi hazırladığım kaydıraklardı.

Ama o kaydırakları bu kıyafetle giyebilirdim. Ya da hiç değişmeyebilirdim.

Ve ben ikisini de yapmadım.

Bunun iyi bir fikir olmamasının bir diğer nedeni de fotoğrafın ortalıkta dolaştığının ve şimdi Duncan ve benim halka açık bir barda olduğumuzun farkına varmamış olmamdı.

Eğer birisi bir kez daha atış yaparsa, ki yapmaları büyük bir olasılıktı, bu ateşi körükleyen bir fan olacaktı.

Ancak, sohbet etmek için odama gelmesini istemenin pek de iyi bir fikir olmadığını düşündüm.

Hayır.

Öğle yemeğindeki diz fırçasından sonra bunun çok ama çok kötü bir fikir olduğunu anladım.

Bunun iyi bir fikir olmamasının son nedeni de Duncan'la bu görüşmeyi benim istemiş olmamdı.

Kapanışa ihtiyacımız yoktu.

Kapanışı yapmıştık.

Yirmi sekiz yıl.

Ama bu Mary'den onun cep telefonu numarasını istememe engel oldu mu?

Hayır.

Ne yapıyordum

ben? "Genny."

Taburemde döndüm ve Duncan'a baktım.

Öğle yemeğinde soluk kot pantolonuyla giydiği gündelik ekose gömleğin gittiğini ve yerine koyu yıkamalı kot pantolonla güzel bir düğmenin geldiğini gözden kaçırmadım.

Gerçekten çok iyi

görünüyordu. Hay aksi.

Kapanış için gitmiyorduk.

İkimiz de sanki bir randevudaymışız gibi davranıyorduk.

"Duncan," diye selamladım.

Bize doğru gelen barmene baktı ama sipariş veremedi.

Dikkatimizi, şimdi yanımızda olan güzel, kusursuz giyimli Afro-Amerikan bir kadın çekti.

Lanet

olsun.

Bir

hayra

n.

"Bayan Swan, Bay Holloway, ben Sienna

Sinclair." Hayranı değilim.

Belki de hala bir hayranım.

Aynı zamanda otelin sahibi.

"Beni takip etmek isterseniz, yepyeni VIP alanımızda oturmanızın sizin için daha rahat olacağını düşünüyorum," diye sözlerini tamamladı.

Bakışları yana kaydı ve ben de omzumun üzerinden dönüp baktığımda oldukça rahat bir köşe kabininin içine girdiğini gördüm.

Arkada bir oyuk vardı ve önünde iki personel çekici, bağımsız bir paravan kuruyordu.

"Bana siparişinizi vererseniz, Bay Holloway, masanıza getirtirim," dedi.

O rahat kabin rahat görünüyordu.

Ancak o ekranı konumlandırma şekillerine bakılırsa, birinin ekranın etrafında fotoğrafımızı çekmeye çok niyetli olması gerekirdi.

Ve Duncan ile odamda konuşmaktan çok daha iyiydi.

İçkimi aldım ve taburemden kaydım.

Duncan biraya benzeyen bir şey sipariş etti.

Yolu göstermeden önce başını eğen Bayan Sinclair'e teşekkürlerimi sundum ve Duncan beni kabine yönlendirmek için elindeki ışığı sırtıma tuttu.

Birisi beni bunu yaparken görürse nasıl görünebileceğinden dolayı bunu yapmaktan vazgeçmedim.

Ama ne kadar hafif olursa olsun, dikkatimin her zerresinin onun elinin dokunuşunda olduğunu düşünürsek, bir ayağımı diğerinin önüne koymayı nasıl başardığımdan emin değildim.

Tamam, bu buluşmayı benim istemem çok ama çok kötü fikir.

Ve bu fikir her geçen saniye daha da kötüye gidiyordu.

İçeri girdim, içkimi küçük masanın üzerine koydum ve Duncan da yanıma kaydı.

Kalçalarımız birbirine değiyordu ve bundan kaçınmak istiyorsam biraz daha kaymam gerekecekti ki bu da beni yere yatıracaktı.

Dişlerimi sıktım.

Sienna Sinclair gecemizin tadını çıkarmamızı diledikten sonra gözden kayboldu ve personel bizi perdeyle kapattı, sadece bir insanın karnını emmesi halinde geçebileceği küçük bir açıklık bıraktı.

Hemen Duncan'a döndüm.

"Fazla kalamam. Kedim üst katta."

Gözlerini hızla kırptırdı ve "Özür dilerim?" diye sordu.

"Kedim. Binamda bir temizlik sorunu var ve bu sorun çözülene kadar daireme dönemem. Bu yüzden burada kalıyorum. Ve kedime çok yakınım. Sizin de bildiğiniz gibi ben bir hayvanseverim. Bu yüzden asistanım onu getirdi. Az bakım isteyen bir kedi ama hala yeni bir çevrede, bu yüzden orada uzun süre yalnız kalmasını istemiyorum."

"Binanızda temizlik sorunu mu var?"

"Bunu düşünmemeye çalışıyorum ama evet, benim binam. Ben, uh... bir apartman dairesinde yaşıyorum."

"Doğru. Gen-"

"Gerçekten güzel bir ev. Ama çok büyük bir ev olabilir çünkü çocuklar artık yok."

"Tamam. Ama, görüyorsun, Ge-"

"Yine de süslü, etrafta bir parça ahşap yok. Bir sürü mermer. Kristal avizeler. Ahşap yok."

Hiçbir şey söylemedi ama şimdi yakışıklı yüzünde çok ama çok tehlikeli bir ifadeyle beni çok yakından izliyordu.

Bu da gevezeliğe devam ettiğim anlamına geliyordu.

"Yedi yıldır oradayım. Burayı seviyorum."

"Şimdi anladın mı?" diye mırıldandı, gözleri ağzıma kaydı.

Ohmigod!

"Ah, evet. En muhteşem manzaraya sahibim." "Mm," diye mırıldandı.

Kalçalarım titremeye başladı. Ağzım gevezeliğe devam etti.

"Bugünün normal olmadığını bilmelisin. Belki Prescott yüzündendir. Ama çoğunlukla sensin."

Bu onun gözlerinin benimkilere dönmesini sağladı. "Ben neyim?"

"Benim seninle olmam. Ve senin sen olman. Ben de ben oluyorum ama sen de sensin."

"Ben benim," diye onayladığında derin sesinde mizahın yanı sıra ipek de vardı.

Neden konuşmayı kesemedim?

Gerçekten yapamadım çünkü yapmaya devam ettim.

"Demek istediğim, tanınmadan market alışverişine ve her şeye gidebiliyorum. En azından Phoenix'te."

"Bu doğru mu?"

Başımı salladım, belki de hararetle ve bunu yapmaktan vazgeçmek için içkimi kaptım ve gereğinden fazla büyük bir yudum aldım.

Gimletteki misket limonu bana ekşi geldi ve suratımı asmamak için kendimi zor tuttum.

İç, kötü.

Onu yere bıraktım.

"Affedersiniz," diye duyduk ekranın ötesinden. "Evet?"

Duncan cevap verdi.

Etrafta bir garson kız belirdi. "İçkiniz, efendim," dedi.

İçkisi masaya geldi, aynı şekilde zarif, kesme kristalden, uzun kenarlı bir kâsenin içi de gevrek bir kâğıt parçasıyla doluydu ve neredeyse taşacak kadar çok sayıda baharatlı chicharrones vardı.

Yum.

"Bir içki daha ister misiniz Bayan Swan?" diye teklif etti. Kesinlikle istemem.

"Hayır," diye cevap verdim. "Ama teşekkür ederim."

"Seni kontrol etmek için birazdan buralarda olacağım," dedi, sıkıca uzaklaşmadan önce.

Derin bir nefes aldım.

Duncan birasından bir yudum aldı.

Bu konuşmaya sıkı sıkıya tutunmak için ona döndüm, bu da konuşmayı yapmak, bitirmek ve uzaklaşmak anlamına geliyordu.

İyilik için.

İlk kelimeyi söyleyemedim. "Kedinin adı ne?" diye sordu. Otomatik olarak çıktı. "Kurabiye." "Ben seni köpek sever sanıyordum."

"Öyleyim. Bir köpek için çok fazla seyahat ediyorum. Ve oturduğum bina belli bir kilonun üzerinde hayvan beslemenize izin vermiyor. Bu yüzden gizli kedi kişiliğimi keşfettim."

"Bu berbat. Belli bir kilo kuralı yani. Senin gizli bir kedi olman değil."

"Evet."

Bana sırtıttı ve bu sırtıtışının ne kadar eğlenceli olduğu gözümde n kaçmadı.

Ve ne yazık ki etkili.

"Siz zengin, jet sosyete ünlülerinin uçak kiralayıp hayvanlarınızı her yere götürdüğünüzü sanıyordum."

"Zengin ve jet sosyete mensup bir ünlü olabilirim ama aynı zamanda sorumluluk sahibi bir evcil hayvan sahibiyim ve bir kedi ya da köpeği dünyanın dört bir yanına sürüklemenin o kedi ya da köpek için iyi olduğundan emin değilim. Kurabiyeye rağmen," diye eklemek için acele ettim. "Ama sadece bu yolculuk için ve araba yolculuklarına pek aldırış etmediği için..."

"Demek istediğin, onsuz olmak istemedin, bu yüzden buraya gelirken arabada olmanın her saniyesinden nefret ettiğini bildiğin halde boyun eğdin."

Cookie'nin durumu kötü görünmüyordu.

Aslında, ben yemeğe çıkmadan önce yatağın üzerindeki yastıkların arasında kıvrılmak için rahat bir köşe bulmuştu, döndüğümde de aynı köşeye uzanıyordu.

Gerçi Mary tüm yol boyunca sesini yükselttiğini söylemişti ve Cookie'nin pencerelerden daha iyi bir manzara görme arzusunu paylaştığını sanmıyordum.

"Nefret güçlü bir kelime."

"Mm-hmm."

Böyle derin ve gürültülü bir şekilde mırıldanmayı bırakmasını diledim.

"Dinle, Duncan-"

"Beş tane var."

Başım döndü. "Pardon? Beş mi?"

"Hayvanlar." Bir chicharron'a uzandı. "Atları saymıyorum. Üç köpek. Bir kedi. Ve bir tavşan."

Hayvanları hep sevmişti.

Hepsini.

Yılanlar bile.

Yani bu beni şaşırtmadı.

Gerçi bir yılanı olduğunu paylaşmadığı için muhtemelen sağlıklı olandan daha fazla rahatlamıştım, çünkü paylaşırsa benim için ne fark ederdi ki?

Onları saymaya başladı.

"Shasta, kurtardığım husky. Rocco, Sully'nin tripod gümüş alıcısı. Bounce, Gage'in tavşanı. Tuck, kedimiz. Ve bebeğim, Killer."

"Bebeğin mi?" Fısıldadım.

"Bir Peekapoo. Pekingese, kaniş karışımı. Yaklaşık 12 pound ağırlığında. Barınaktaki skoruna inanamadım. Yine de hepsi barınaktan gelen puanlardı."

Chicharron'a yumuldu.

"Senin vejetaryen olduğunu sanıyordum," dedim.

"Et yemekten kaçınıyorum. Hayvanlardan, özellikle de ineklerden ve domuzlardan üretilen ürünlerin alımını sınırlandırıyorum çünkü inekler çevre sorununa neden oluyor ve domuzların tüketim için muamele görmesi vicdansızlık. Örnek olarak, badem sütü kullanıyorum ve tereyağı yerine zeytinyağı tercih ediyorum. Ama vejetaryen değilim."

Tamam, bu her şeyi açıklıyor.

"Yine de," diye devam etti, "saniyeler önce kanıtlandığı gibi, domuz etine hayır demekte zorlandığım için bilincim tam olarak açık değil çünkü... domuz pastırması ve şey..." Dudakları seğirerek başını chicharrones'a doğru eğdi.

Her zaman domuz etine meyilliydi. Restoranlarda bile biftek yerine pirzola tercih ederdi.

Onu ne kadar iyi tanıdığımı gösteren bu anıya ihtiyacım yoktu.

"Killer adında on iki kiloluk bir kız köpeğiniz mi var?" diye sordum.

"Oğlum Gage'in ilginç bir mizah anlayışı var."

Duncan'ın "bebeğim" dediğı küçük bir köpeğı ya da sevgiyle bahsettiğı, ilginç bir mizah anlayışı olan bir oğlu olduğunu düşünmekten kendimi alamadım.

Yakalamam gereken şey, ulaşmamız gereken kapanış için bize rehberlik etmekte.

Ama merakım beni ele geçirdi.

Çünkü atları hep sevmiş ve hep bir at sahibi olmak istemişti.

"Kaç tane atınız var?" "Üç."

"Çok ata biner misin?"

"Evet, çalıştırmam gereken üç atım var ve çocuklar da okulda."

"Onları nerede sürüyorsun?"

Çıtırdadı, çiğnedi, yutkundu ve dedi ki, "Arazimin etrafında. Komşularımı satın almak için on yıl uğraşmama rağmen doksan dönümlük bir arazi kapmayı başardım."

"Oh," diye mırıldandım.

"Bu alanın çoğı Ulusal Orman'a bitişik, dolayısıyla sürüş için bolca alanımız var," diye paylaştı.

"Bu harika," diye

mırıldandım. Ve

sormamalıydım.

Bilmek istememeliyim.

Benim için bir şey ifade etmemeli.

Ama yine de sordum.

Çünkü benim için bir anlamı vardı.

"Oğulların okulda mı?"

Başını salladı, birasından bir yudum aldı, kenara koydu ve başka bir chicharron'a uzandı.

Ama bir ısırık bile almadı.

"Sully Purdue'de. Babasının yapamadığı şekilde dünyayı kurtaracak. Çevre mühendisi olmak için çalışıyor."

"Etkileyici," dedim. Öyleydi de. "Peki ya Gage?"

"Arizona Üniversitesi'nde okuyor ve iletişim bölümünü bitirdiğinde işlerin kötüye gittiğini anlamalıydım. Daha çok, benim için çalışmaya başlamadan önce bu çılgınlığı üzerinden atması gerektiğini düşünüyorum. İkisi de lise boyunca mağazada çalışmış. Ama Sully bunu babası ona yapmasını söylediği için yaptı. Gage ise yürüyüş, tırmanış ve patika koşularından hoşlanan kızları tavlama için yapmış. Ama Gage yürüyüşü, tırmanmayı ve patika koşusunu seviyor. Sully de severdi ama toprağı kazmak için dururdu. Gage zirveye ulaşana kadar durmazdı. Ama Gage üniversiteyi bitirdikten, rafting rehberliğinden ya da onun gibi bir şeyden bıktıktan ve ciddileştikten sonra gelip benim için çalışacak."

"Bundan emin misin?"

Omuz silkti, chicharronunu yedi ve cevap verdi, "Önemli değil. Önemli olan neyi seçerse seçsin mutlu olması."

Yani...

Duncan babasının oğlu değildi.

Duncan'ın babası bir tesisatçıydı.

Burt Holloway'in bir gün Duncan'ın da sendikaya üye olarak kendisine katılacağından bahsetmediği tek bir yemek bile yemedim -ki hem küçük bir çocukken arkadaşlarıyla takılırken hem de kız arkadaşı olarak evlerinde pek çok yemek yedim.

Hiç eğlenceli değildi ama Duncan yaşlandıkça konuşmalar daha da çirkinleşti.

Ne, tesisatçı olmak için çok mu iyisin, evlat?

Dışarıda olmayı seviyorum baba ve dışarıda pek fazla su tesisatı yapılmıyor.

Ukala. Her zaman zeki bir ağzı vardır. Ne yani? Park bekçisi falan mı olacaksın? Yüceltilmiş alışveriş merkezi polisi, yapacak hiçbir şeyi olmayan büyük bir adam gibi takılmak.

Duncan'ın park korucusu olmak için neler gerektiğini araştırdığı ve babasına bundan bahsetmek gibi bir hata yaptığı sıralarda gerçekleşen bu konuşmayı hatırlayınca, o günkü öğle yemeğindeki sohbetimiz bunun üzerine dönüştü ve merak ettim.

Çünkü Los Angeles'a gittim ve benim başıma gelenler neredeyse hiç kimsenin başına gelmedi.

Çabucak bir menajer
buldum. Birkaç ticari
iş.

Vekil öğretmen olarak çalışıyordum ve iki oda arkadaşım vardı.

Ve Rita's Way'de sadece iki oyunculuk işinden sonra rol aldım, ikisi de tek satırlık, yüceltilmiş figüranlardı, biri bir sitcom'da, diğeri cesur bir gece polis dramasında.

Ama sonra, gitmiştim.

Duncan benimle gelseydi ne yapardı?

Rita's Way'e kadar River Rain mağazasını hiç
duymamıştım.

ve uzun metrajlı filmlerde oynuyordum.

Mağazalar zinciri bir gecede oluşmadı. Ve
olmadı da.

"Hey," diye seslendi Duncan usulca ve ben ona odaklandım. "Bir milyon mil uzaktaydın."

"Babanın park bekçisi olman konusunda seninle yüzleştiği o akşam yemeğini hatırlıyordum."

Başını salladı, birasından bir yudum aldı ama ben şaşkınlıkla ona baktım çünkü ağzı gerilmedi, gözlerinin etrafındaki deride bir şey yoktu.

Eskiden babasından bahsetmek bile onu öyle kötü bir ruh haline sokardı ki, bunu düzeltmek için biletiğim bazı yeteneklerimi kullanmam gerekirdi.

"Vefat etti. Kalp hastalığından," dedi bana. "Beş yıl önce. Annem Goodyear'da. Burada olmalıydı, ona daha yakından göz kulak olabilirdim. Ama kadınları, boyling kulübü ve her ne yapıyorsa onunla ilgileniyor ve bundan bahsetmiyor bile. Burt Holloway'le elli yıllık evliliğin kolay olmadığını anlamıştım. Sanki sürekli tatildeymiş gibi ve ben onun için endişeleniyorum, ama bunu ondan almak için içimde bir güç bulamıyorum."

Annesini hep sevmişimdir.

Ruthy Holloway sessiz, tatlı, harika bir aşçı, tek oğlunu seven bir anne (ve Burt'ün başka bir çocuk daha yapmaması için onu kasten tek çocukta tuttuğundan şüpheleniyordum) ve kocası tarafından tamamen domine edilen bir kadındı.

"Goodyear bana çok uzak değil. Anneni hep sevmişimdir. Gidip ziyaret etmeliyim," diye mırıldandım.

"Bebeğim," diye mırıldandı
Duncan. Kendime geldim ve ona
baktım.

Duncan'a gidip annesini görmem gerektiğini söylerken ne düşünüyordum?

Şu anda yüzündeki ifade çok şey söylüyordu ve ağzı bunları duyulur hale getirmek için açılıyordu ve bunu yaparsa ne yapacağımdan korkuyordum.

"Üç tane var," diye açıkladım.

Şaşkın görünüyordu, ki bu az önceki halinden çok daha güvenli bir ifadeydi.

"Üç ne?"

"Çocuklar,"

dedim.

Yine ağzını açıyordu. Ama ben konuşmaya devam ettim.

"İşte Chloe, en büyüğüm. Şık, mükemmel aksesuarlı, hiç bitmeyen bir roket yakıtı izi."

Yüzünde başka bir şey hareket etti, okuyamadım ama önemli değildi.

Evet, yine konuşmaya devam ettim.

"Bir de Matt var. Chloe'den ancak bir yıl sonra geldi. Biz...biz...biz..." Her yetişkinin bildiği bir şeyi, çocukların seks yapmanın ürünü olduğunu ifade edecek sözcükleri söyleyebilmek için neredeyse göğsüme bir yumruk indirecektim, ama her nasılsa Duncan'ın başka bir adamla seks yaptığımı ima etmesi, bu adam yirmi dört yıldır kocam olsa bile, beni on dört yaşındaki bir çocuğa gerilettili, "yine hızla hamile kaldım. Tıp fakültesinde ikinci yılında. USC'de. Onunla gurur duyuyoruz."

"Genny," diye fısıldadı Duncan.

"Bir de Sasha var. Bebeğimiz. Matt'ten sonra biraz ara verdik. Çocuklarınız var, bilirsiniz, çok fazla iş. İki bebek birbirine bu kadar yakinken çalışmayı bırakamazdım ama çocuklarımla çok ilgiliydim, bu yüzden yürüyen bir zombi gibiydim. Bu demek oluyor ki Sasha

Matt. O da Chloe gibi üniversiteye gitmemeyi tercih etmiş ve bunun yerine 'gezegenin öğrencisi' olmuş. Onun sözleri. Ben de bunun onun bir bilimkurgu meraklısı olduğu, ülkeyi dolaşıp UFO'ları aradığı anlamına gelmesini diledim. Bu da muhtemelen yargılayıcı olmamaya çalıştığımı gösteriyor, ancak sanırım onu saçlarına taze çiçekler örülmemiş ve bir çift ayakkabısı olduğundan emin olmadığım zamanlarda görmeyeli bir yıldan fazla oldu. Yine de bir cep telefonu var. Ve söylememe gerek yok, tüm bunlarla ilgili endişelerim var. Çünkü cep telefonunu GPS için kullanabiliyor ama yönü yok."

"Gen, beni dinlemeni istiyorum."

Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır.

Sesi ciddi geliyordu.

Çok ciddiydi.

Kapanış hakkında konuşmak istemediğini biliyordum. Tam tersi hakkında konuşmak istiyordu.

Ama oraya varmak için başka bir şey hakkında konuşmamız gerekiyordu.

Ve Corey hakkında konuşmak istemedim. Corey'nin bize yaptıklarından. Corey'nin gerçekte kim olduğunu ve ne kadar aşağılık biri olduğunu.

Ona olan inancımı ve yıllarca süren arkadaşlığımızı hatırlatmak istemedim ve o da yanımda oturan, bir hayali olan ve bunu gerçekleştirmek için çok çalışan bu muhteşem adamı benden uzaklaştırdı.

Onun hayalini onunla birlikte yaşayamadım.

Ve benim hayallerimi benimle birlikte yaşayamadı. Corey yüzünden.

Ve belki de tüm bunlar bir felakete dönüşebilirdi. Ama bu bizim felaketimiz olurdu.

Corey'nin değil.

Bu yüzden Corey'i düşünmek bile istemedim.

Çocuklarımız, arazisi ve Killer adındaki küçük k  eği hakkında konuşmak istedim.

"Onlar yirmi dört, yirmi    ve sırasıyla yirmi," diye ağzımdan kaçırdım.

"Gen-"

"Ve sanırım-"

Kendimi kestim çünkü telefonum çalıyordu.

"Bir saniye," dedim sessizce, arka cebimden çıkardım ve Matt olduğunu gördüm.

Oğlum hiç aramadı.

Mesajlar, e-postalar ve yüz yüze görüşmeler, bu yüz yüze görüşmeler Skype üzerinden olsa bile.

Arayan Matt'ti.

Onunla en son ne zaman telefonda konu tuğumu bile bilmiyordum, öyle ki onunla gerçekten telefonda konu up konu madığımı merak ediyordum.

"Bunu almam gerek. O benim oğlum," dedim Duncan'a. "Kesinlikle," diye cevap verdi Duncan.

Me gul ettim, telefonu kulağıma götürdüm ve "İyi misin?" diye sordum.

"Doğru, anne, konuşma ve beni dinle."

Gözlerim Duncan'a kaydı ve korkunun orada olduğunu biliyordum çünkü kal alarımız birbirine değiyordu, ama sonra sıkıla tılar, kalçamın yan tarafı onunkine bastırdı, çünkü elini boynumun arkasına dolamı  ve beni kendine çekmişti.

"Matt-" diye ba ladım. "Dinle, tamam mı?"

"Tamam, sevgilim." Sesim titriyordu. Duncan'ın parmakları güven verici bir şekilde sıkıldı.

"Onu daha yeni kaybettiğinizi biliyorum ama daha fazla buna seyirci kalamam. Arkadaşlarından biriyle fotoğraf çektirirken olmaz. Bunu duymaktan hoşlanmayacağını biliyorum ama gerçek bu. Babam da aynı şekilde hissediyordu. Ve sanırım kızlar da öyle düşünüyordu, sadece hiç söylemediler. Ama Corey Amca'da doğru olmayan bir şeyler vardı. Ve onun arkadaşlarından biriyle takılman beni pek heyecanlandırmıyor."

Öne doğru düştüm, alnımı küçük masaya çarptım ve mucizevi bir şekilde bardağımı kaçırdım.

Ve chicharrones.

Duncan'ın eli bu sırada hareket etmedi ama başı hareket etti ve boş kulağıma ısrarla "Bebeğim, hey, hey, hey" diye fısıldadı.

Aynı şekilde aniden doğruldum, sahte bir alın hareketiyle Phew! hareketi yaptım ve dikkatimi oğluma geri verdim.

Benim koruyucu oğlum.

Babası hayatımdan tamamen çıkmamış olsa da, kendisini benim koruyucum rolüne büründürmüştü çünkü babası ona öyle olmayı öğretmişti.

"Şimdi bir saniye beni dinler misin?" diye sordum. "Evet, ama-"

"Aması yok Matt. Babanla bu konuyu konuştuk ve ikinizin de böyle hissettiğini itiraf etti. Yani biliyorum. Ve söylediklerin beni üzmedi. Corey'nin bazı önemli sorunları olduğunun tamamen farkında olduğum şeyler ortaya çıktı, özellikle de benimle ilgili olarak. Ben iyiyim. Bir dahaki sefere Los Angeles'a geldiğimde bunları sana açıklayabilirim. Ama sizi temin ederim ki Duncan artık

Corey'nin arkadaşı değil. Bir süredir de değil.

çok uzun bir süre. Birbirlerini on yıllardır görmediler. Ama eskiden üçümüz arkadaşlık. Corey'nin yaptığı bir şey beni Duncan'ı görmeye itti. Yani olan bu. Tamam mı?"

"Corey ne yaptı?"

"Bunu daha sonra Skype'tan konuşabilir miyiz?"

"Sadece bana iyi olduğunu garanti edersen."

Şimdi Chloe'nin hayatı boyunca sürdürdüğü, küçük yalanlara da yer olduğu tartışmasındaki tarafını görüyordum.

"Bu çok fazla, bunu inkâr edemem. Ama ben iyiyim. Gerçekten. Tamam mı?"

"Tamam anne, ama ciddi. Kim bu adam? Neredeyse onunla öpüşüyordun."

"Değildik. Sadece öyle görünüyordu. O eski bir arkadaş."

"Eski bir arkadaş mı?"

Duncan'a kocaman gözlerle baktım.

Endişesi geçti, parmağı enseme gezindi ama eli kayboldu.

Yine de kolunu kabinin arkasında bıraktı. Ve o ense dokunuşu tüm omurgamı vurdu.

Ve daha

uzağa.

Harika.

"Eski bir erkek arkadaş," diye itiraf ettim.

Duncan kıkırdadı ve birasını kaptı.

"Bu sen başlangıç şeyler yukarı Yine mi?"

Matt şüpheyile sordu.

"Matthew, benim biricik oğlum, seni seviyor ve sana tapıyorum. Ama bu konuyu şimdi ya da belki de sonsuza dek konuşmasak olmaz mı, lütfen?"

"Vay anasını," diye fısıldadı. "Her şeyi yeniden başlatıyorsun."

"Üzerinde çalışman gereken bir hayat kurtarma tekniğin yok mu?"

"Şu anda inanılmaz derecede iğreniyorum, o yüzden hayır. En yakın tecrit odasını bulmaya çalışacağım, böylece kendimi oraya kilitleyebilir ve annemin biriyle çıktığını düşünmemeye çalışabilirim. Ama bu konuşma yapılabilir."

"Ne kadar olgun olduğunu göstermen her zaman çok sevindirici," diye takıldım.

"Beni biraz rahat bırak anne. Ben senin tek oğlunum ve hiç kimse senin için yeterince iyi olamaz. Buna babam da dahil."

Uh-oh.

Başımı eğdim ve nazikçe "Matt" dedim.

"Hayır. Ondan da bahsetmiyorum anne. Skype'tan konuşuruz.

Yakında. Seni seviyorum."

"Seni daha çok
seviyorum."

Telefonu kapattı.

Telefonumu masaya koydum.

Sonra Duncan'a döndüm. "Son zamanlarda oğlunun Corey'den hiç hoşlanmadığını öğrendim. Onun bir sürüngen olduğunu düşünüyordu."

"Maalesef, oğlunuz çok haklıydı."

Lanet olsun.

Bunun için hiçbir şey yoktu.

"Corey hakkında konuşmalıyız."

Kelimeler o kadar sıkıydı ki, her birinin ikimizi de çok uzun çekilmiş lastik bantlar gibi koparmaması bir mucizeydi.

"Önce başka bir şey hakkında konuşmalıyız, tatlım."

"Sanırım-"

"Kızınız Chloe şu anda büyük odamdaki kanepeye

uzanmış, ben gitmeden önce kendisine yapmamı istediği
martiniyi yudumluyor.

iyi martiniler ve Amazon şifrem, böylece istediği her şeyi sipariş edebilir."

Gözlerimi kırpmadan ona baktım.

"Dün sen ziyaret ettikten sonra bana geldi ve bunun senin için sürpriz olmayacağını biliyorum ama seni çok seviyor ve seni mutlu görmek istiyor. Anladığım kadarıyla onunla sen ve ben hakkında konuşmuşsun ve o da seni mutlu edecek şeyin ben olduğuma karar vermiş. Yani Harvey ve benim bugün El Gato'da olmamız tesadüf değil. Ve onun şeytani ama nihayetinde sevgi dolu planının tüm farklı yönleri hakkında bilgilendirilmedim. Ama binanızda temizlik sorunu olmadığından şüpheleniyorum."

Konuşmadan ona bakmaya devam ettim.

"Bu akşam bana yemek yaptı. Peynirli soufflé ve ardından bouillabaisse, yanında doyurucu bir somun ekmek ve sonunda çikolatalı mus. Hepsi ev yapımı. Bana bunun 'başlangıç menüsü' olduğunu söyledi. Eğer şanslıysam, kendi yolumda ilerlememe izin verecekti. Yaptığı şeyin, inşa edildiğinden beri mutfağımdan çıkan en iyi şey olduğunu ve benim de berbat bir aşçı olmadığımı düşünürsek, bu aklımı başımdan aldı. Sully de öyle."

Bu beni konuşturdu.

"Eski karının iyi bir aşçı olduğunu söylediğini sanıyordum?" Bu soru karşısında hayrete düşmüş gibiydi. Ve cevabı tereddütlüydü.

"Dora o evde hiç yaşamadı."

"Karınızdan boşandıktan sonra altı bin metrekarelik bir eve mi taşındınız?"

"Hayır, karımdan boşandıktan sonra altı bin metrekarelik bir ev inşa ettim. Bir sürü arkadaşı olan iki oğlum vardı.

ve umarım bana bir ton torun verirler." Sorularım bitmişti.

Duncan başka bir şey söylemedi.

Benim zihnim boş kaldı.

Onunki kalmadı.

Yine enseme dokundu.

Yine omurgamda hissettim.

Sonra nazikçe sordu, "Chloe'ye kızgın mısın?" Ben de tabii ki kahkahayı patlattım.

Ben bitirene kadar bekledi ve tekrar düzgün bir şekilde odaklanabildiğimde, gülümsemek ister gibi görüldüğünü fark ettim, ama bunun uygun olduğundan emin değildi.

"Bundan kız arkadaşına kızmadığın anlamını çıkarabilir miyim?" diye sordu.

"Duncan, Duncan, Duncan" demeden önce başımı iki yana salladım. Eminim Chloe'yle olan yeni deneyimlerinde tüm bunlar sana oldukça yakışksız geliyordur. Ama seni temin ederim, bu düpedüz uysalca. Şimdi Chloe üç yıl süren uzun bir dolandırıcılığı yürütüyor, bu sayede babası ve ben onun Fransa'da kalmasına izin verdik, üstelik bu uzun süreli kalış için para da ödedik. Ve evet, bir çocuk vardı. Ve evet, o bir sanatçıydı. Ve evet, o zamanlar on dokuz yaşında olan çıplak kızımın Fransa'da bir yerlerde resimleri var. Ve evet, oradayken yaptığı tek şey bu değildi, çünkü o çocuğu terk etti ve o çocuğa özlem duymamıza neden olacak başka şeyler buldu. Ve evet, bir dönem babasının içeceklerine ilaç atarak onu gizlice sakinleştirmem gerekebileceğini düşünmüştüm. O yüzden hayır, kızıma bu tür şeyler yaptığı için kızgın değilim.

kızımın ne yaptığını ve kim olduğunu. Sizi bu işe bulaştırdığı için ona kızmadığınız sürece."

"Burada seninle oturuyorum, gözlerin eskiden olduğu gibi parlıyor, o yüzden siktir et Genny. Ona kızgın değilim. Şunu da söyleyeyim, biraz sana benziyor ama sana hiç benzemiyor. Ama uyarayım, bugün Tesla'mı markete götüreceğim kadar beni parmağında oynatıyor ve Amazon şifremini biliyor."

Aman Tanrım.

Benim kızıdan
hoşlandı. Hem
de çok.

"Duncan," diye fısıldadım.

Parmakları tekrar boynumdaydı ve yüzü yine öğle yemeğindeki gibi yakındı.

Ve beni hem korkutan hem de heyecanlandıran bir şekilde ciddiydi.

"Sana, Corey'e inanmama ve gitmene izin vermeme neden olacak kadar beni neyin mahvettiğini açıklamak istiyorum. Ve şimdi kim olduğunu öğrenmek istiyorum, Genny. Çünkü seni çok özledim. Lanet olası yirmi sekiz yıldır özledim. Ve tekrar birlikte bir şeyler bulabilir miyiz diye görmek istiyorum. Daha önce sahip olduğumuz şey olmayacağını biliyorum. İliklerime kadar biliyorum ki, eğer seninle olursa, harika olacak."

"Corey'i bu kadar uzun süre yanlış okuduğum ve bunu yaparken bana çok şey kaybettirdiği için sarsılıyorum," diye itiraf ettim.

"O kulüpte olmak istediğimden değil ama sadece iki üye olduğumuza göre, muhtemelen bu konuda size yardımcı olabilecek tek kişi benim."

"Sam de var," diye belirttim.

"Ona ulaşmak ister misin?"

"Bilemiyorum. Corey'nin bana aşıkken onunla evlendiğini ve bana aşık olduğu için boşandığını ama onu benimle hiç aldatmadığını öğrenmenin onu daha iyi hissettireceğinden emin değilim. Yıllar boyunca benden vebadan kaçır gibi kaçtı ve kaçamadığı zamanlarda da pek nazik davranmadı. Ama Corey oğluyla yakın olmasa bile, ben yakındım. O kaybolmuş küçük bir çocuktı ve Corey ziyaretleri sırasında onu neredeyse görmezden geliyordu. Corey sonunda Los Angeles'a taşındı, benden kısa bir süre sonra ve şimdi nedenini anlıyorum. Ben de programı buldum ve Hale'in yanında olduğumdan emin oldum. Bir bağ kurduk. Hâlâ çok yakınız. Ve dürüst olmak gerekirse, Tom ona Corey'den daha çok babalık yapıyor. Ama sonuçta Hale de bizim küçük boktan kulübümüzün bir üyesi."

"Bunu şaşırtıcı bulmuyorum. Corey ciddi berbat durumdaydı."

"Evet," diye kabul ettim.

"Yarın gelin ve hayvanlarımla tanışın."

"Duncan."

Titrekti.

"En azından gelip kızına merhaba de." Bu beni gülümsetti.

Yüzümü kendine doğru yaklaştırdığında gülümsemem kayboldu ve beni öpeceğini sandım.

Ve o anda, beni öpmesini istedim. Bunu çok istedim.

Ama yapmadı.

Kalın sakalının yanağımnda gezindiğini hissettim ve dudakları kulağımdaydı.

"Lütfen, Genny. Burası sessiz, dikkatini dağıtacak bir şey yok, kameralar yok ve ayrılmak da dahil olmak üzere istediğin tepkiyi verebilirsin. Eğer buna karar verirsen, gitmene izin veririm ve seni bir daha rahatsız etmem. Bundan nefret edeceğim, ama eğer ihtiyacın olan buysa, bunun arkasında duracağım ve bu bir sözdür."

"Burada lezzetli kruvasanlar ve harika kahveler var ve ben yavaş sabahları severim. Saat 10 gibi gelebilir miyim?"

Alnı büyük bir gürültüyle omzuma indi. Gözlerimi sıkıca kapattım ve göğsümün kabarmasıyla savaştım. Bu şansı istiyordu.

Bunu çok istiyordu.

Çenemi çekmeden önce bir anlığına çenemi saçlarına bastırmama izin verdim.

Başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı.

"Seni almamı ister misin?"

Başımı salladım. "Mary bugün arabamı getirdi."

Başını salladı.

"Duncan?"

"Bebeğim, Cookie'yi bir saniye daha bekletemeyeceğine karar verene kadar kığım burada ve hiçbir yere gitmiyor. Ne yani?"

Tanrım.

Tanrım.

Aramızdaki sorunları aşmak ve beni yeniden tanımak için gerçekten bir şans istiyordu.

Ben.

Genny.

Duncan için asla Imogen Swan olamam. Ben her zaman sadece...

Ben.

"Kızıma martini yaptığın için teşekkürler. Bu otoriterliği nereden aldığını bilmediğimi söyleyebilirim ama annemle tanıştınız."

"Evet," dedi sessizce. "Bir şeylerin tanıdık geldiğini düşünüyordum."

"Hırsızlar kadar kalın kafalıydılar. Chloe öldüğünde bir yıldan fazla yas tuttu. Ona danışmanlık almak zorunda kaldım."

"Siktir, bebeğim. Nasıl gitti?"

"Babam öldü ve o da pıhtı attı. Aradan bir yıl bile geçmemişti. Her zaman istediğini alırdı ve onu çok özliyordu. Sanırım vücuduna programa uymasını söyledi, o da uydu, hızlı ve acısız oldu, bu yüzden en azından bunun için minnettarım. Ve Chloe'yi Fransa'dan eve getirdi, gerçi daha farklı bir itici gücü tercih ederdim."

Bu gerçekten de onun itici gücüydü.

Bu ve babasıyla boşanmamız. Ama bu sonraya kalabilir.

Olabilir.

"O kadını hep sevmişimdir," diye mırıldandı ve beni bırakıp uzaklaştı.

Ama çok uzakta değil.

"Annem bir kadındı, değil mi?" Ben sordum.

"Kızınızla tanışmamış olsaydım, Marilyn Swan'ın türünün son örneği olduğunu söyledim."

Ona bir gülümseme attım.

Bir süre yapmamı izledi. Sonra o da bana bir tane attı.

CHAPTER 10

OMELET

Chloe

Sonun geldiğini duyunca mikrodalganın üzerindeki saate baktı.

Adam pijama pantolonu ve geniş göğsünü saran tişörtüyle büyük odaya girip ona doğru yöneldiğinde parlak bir gülümsemeyle hazırды.

Evet, annesinin buna uyanması harika olurdu.

Özellikle dağınık saçlar.

"Bonjour!" diye bağırdı.

Gözleri mutfakta dolaşıyor, çeşitli hayvanları inceliyordu, üçü dikkatini çekmek için yaygara koparıyordu, biri Chloe'nin bulunduğu tezgâhta oturan köpek, biri kedi ve biri de etrafta zıplıyordu, o da leporidindi.

Chloe onları çoktan doyurduğu için yemek için bağıırıp çağırıyorlardı.

Ayrıca Chloe'nin tezgâhta duran kahve fincanını ve çeşitli kâseleri de kontrol etti.

"Saat sabahın altısı," diye belirtti. "Evet," diye kabul etti.

"Siz gençlerin on bire kadar uyuduğunuzu sanıyordum," dedi ve bir yandan kahveye doğru ilerlerken bir yandan da köpeklerini okşadı.

"Öldüğüm zaman uyuyacağım, daha önce değil," diye cevap verdi.

Duncan bir fincan indirdi ve "Tuck'ın tezgâhın üzerine çıkmasına izin vermemeye çalışıyoruz" dedi.

"Üzülerek söylüyorum ki Tuck beni sahiplendi ve onun kölesi olarak ne derse onu yapıyorum ve işimi gözlemlemek ve hüküm vermek için tezgâha çıkmak istiyor. Onun hizmetindeyken, onu reddedemem."

Duncan başını sallıyor, sırtıyor ve kahve dolduruyordu.

Ama yeni sevgilisi Tuck konusunda başka bir şey söylemedi.

Döndü ve Tuck'a göz kırptı.

Baş aşağı duran üçgen suratı ve hınzır gözleriyle şu anda kalbinin sahibi olan ince yapılı smokin kedi, ona baygın baygın göz kırptı.

"Sipariş üzerine omlet yapıyorum," diye paylaştı. "Seçenekleriniz peynir, frenk soğanı, mantar, hindi sosis köftesi parçaları ve salsa."

"Hepsini," diye emretti Duncan.

"À votre service," dedi ve tavaya döndü. "Tatlım, sakınleşebilirsin," dedi o derinlikte, daha zengin ve yumuşak bir sesle. "Annen ve ben güzel bir konuşma yaptık."

Dün gece ve bugün saat 10'da daha fazlasını yapmak için gelecek."

Vücudundaki her kas serbest kalmış gibiydi.

Daha sonra Epsom tuzlarıyla banyo yapmayı aklına not etti.

O zaman sadece "Güzel" diye mırıldandı. Kızgın yağı tavada döndürerek toparladı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Gerçi sokağa çıkma yasağını çoktan aşmış olduğun için bunu tahmin etmiştim."

Kıkırdadı.

Ağlamaya başlamak istedi.

Tekrar toparlandı ve işine devam etti. Bir süre sonra konuştu.

"Biz böyleyiz, Chloe. Genny ve ben. Birbirimize bağlıyız. Ama aşmamız gereken çok şey var ve ikimiz de artık çok farklı insanlarız. Bunu sana söylüyorum çünkü bu süreçte işler kötüye giderse incinmeni istemiyorum."

Ve bu sadece katil değil miydi?

Bunu sakladığını, ona sırtını döndüğünü ve

o.

"Arkadaşlarım bana Coco der," diye bilgilendirdi onu.

"Arkadaşlarım bana Bowie der," diye doğru bilgi verdi.

Geri.

Ona döndü.

Adada oturuyordu ve Killer onun kucağındaydı. Seksi adam ve küçük köpek.

İşe yaraması için buna ihtiyacı vardı.

"Sana neden Bowie diyorlar?" diye sordu.

Kahve fincanını ağızına götürdü, başını menzile doğru eğdi ve "Omletleri bitir de sana anlatayım. Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başını iki yana salladı.

"Kendin için bir tane mi yapıyorsun?"

Tamamen dehşete düşmüş gibi yaptı.

"Sabah sekizden önce dudaklarımdan yemek mi geçiyor? Bu kesinlikle barbarca."

Ona sırtıtarak baktı. "Görüyorum ki bir yönden annenin kızıydın. Yavaş sabahları sevdiğini söylerdi. Eskiden o da aynıydı. Erken kalkmaktan nefret ederdi. Kendine zaman ayırabildiği hafta sonları için yaşardı."

"Annemin pek değişmediğini sanıyorum," dedi öncü bir tavırla.

"Haklı olduğunuzu hissediyorum," diye mırıldandı.

Onu mahvetmemek için omlete geri döndü.

Yemeği bitirdi, tabağa koydu, önceden çıkardığı çatal, bıçak ve peçeteyle birlikte adamın önüne koydu, sonra yanına tırmanmadan önce her ikisinin de bardağını doldurdu.

Duncan yemek hazırlığı için Killer'ı yere bırakmıştı.

Tuck tezgâhtan adaya atladı ve kadın ona mırıldandı.

Uzattığı eli kokladı ama daha çok oturup kuyruğunu sallayarak Duncan'ın yemek yemesini izlemekle ilgileniyordu.

Duncan bir an için, Chloe gelene kadar yasak olan pozisyonunda kediye baktı, sonra da içini çekti.

"Pekâlâ Bowie, bana Bowie olmayı anlat," diye ısrar etti.

"Sana bu hikayeyi anlatıyorum çünkü bu hikayeyi, benim hakkımda ne söylediğini ve annene karşı hissettiklerimi bilmelisin."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Sana Bowie lakabını o mu taktı?"

Bunu söyledikten sonra ısırıldığı lokmayı yuttu, başını salladı ve "Bunu bana babam verdi. Beni ilk kez ava götürdüğünde."

Şok olmuştu.

Bu adamı didik didik araştırmıştı.

Her ne kadar bu konuda kararlı bir muhalif olmasa da, balık, yaban hayatı ve av kurallarına uymayan avcılar hakkında söyleyecek birkaç sözü ve kaçak avcılar hakkında söyleyecek birkaç sözü daha vardı.

Özellikle de Afrika'ya uçan ve yerlileri kiralayarak hayvanları koruma altındaki av rezervi olarak belirlenmiş arazilerden, onları vurabilmeleri için koruma altında olmayan arazilere götüren zenginler.

Duncan Holloway'in bu konuda söyleyecek çok şeyi vardı. "Avlanmak mı?" diye sordu.

"Gitmek istemedim. Çok sinirlendim. O da çok kızmıştı. Sinirliydi, ama şaka yapmıyorum, beni döveceğini sandım. O kadar kızgındı. Beni dehşete düşürdü."

"Seni dövdü mü?" diye sordu sessizce.

Bir sonraki söyleyeceğinin önemli olduğunu bilecek şekilde gözlerinin içine baktı.

"Bir kere bile. Bana hiç elini sürmedi."

"Oh," diye mırıldandı. Memnun olmakla birlikte, adam oğlunu dövmediğine göre, bunun neden bu kadar önemli görüldüğünden emin değildi.

"Ama bunu yapacağını düşündüm ve onunla ava gittim. Arabada kıcıma bindi, ormanda kıcıma bindi ve geyikleri ürkütmemek için sessiz olmak zorunda kalana kadar bırakmadı. On iki yaşındaydım ve berbat bir haldeydim. Bana nasıl ateş edileceğini öğretmişti. Tüfeğim vardı. Ve o şeyden çok korkuyordum çünkü sahip olduğu gücü biliyordum ve o kadar kötü titriyordum ki, parmağımı tetiğe yaklaştırdığımda ona ya da kendime zarar vereceğimi düşünüyordum. Ama korku aynı zamanda odaklanmanızı da sağlayabilir. Çünkü o dişi geyiği gördüğümüzde ve bana onun benim olduğunu söylediğinde, onu bir atışta indirdim."

Chloe, omletine bunları söylerken onun profiline baktı ve profilden bile acısı o kadar açık, o kadar hissedilirdi ki, onunla birlikte hissetti.

Elli dört yaşındaydı.

Kırk iki yıldır bu acıyı taşıyordu.

Görünüşe göre azalmamış.

"Onu yattığı yerde deşmemi istedi. Bowie bıçağını bana verdi ve onu deşmemi istedi. Midem bulanmadı. Mide bulantısı bile hissetmedim. Bana söyleneni yaptım, eli omzumdaydı, o kadar sert sıkıyordu ki başparmağının köprücük kemiğini kıracağını sandım. Ve o andan itibaren bana adımın Bowie olduğunu ve hayatında benimle hiç bu kadar gurur duymadığını söyledi."

Biraz daha omlet yedi.

Chloe tek kelime etmedi.

Yutkunduktan sonra tabağına şunları söyledi: "Bir baba, oğlunu yaratmaya zorladığı ölüm anında, bunu yapmak istemeyen oğluyla asla bu kadar gurur duymaz. Babamı gururlandırdığım tek an buydu. Ama ben onu gururlandırmadım. O beni gururlandırdı."

"Duncan," dedi Chloe
usulca. Adam gözlerini ona
çevirdi.

"Onunla bir daha asla ava gitmedim. Bunu yapmayı
kesinlikle reddettiğim için saygısızlık olarak nitelendirdiği
sebepten dolayı beni en az iki düzine kez cezalandırdı."

"Sevindim," diye fısıldadı.

Yorumunu onaylamak için kısa bir süre başını salladı ve
yoluna devam etti.

"Bu kontrolle ilgiliydi. Bunu anlamam uzun zaman aldı,
Genny'yi kaybettikten sonra bile. Onun gibi adamlar adam
yapmaz. Onlar cahil, akılsız otomatlar yaratırlar ve bu
döngü kırılmazsa aynısından daha fazlasını yaratmaya
devam ederler. On iki yaşındayken erkek gibi davranıp
babama siktir olup gitmesini söylemeliydim demiyorum.
Benimle gurur duyduğunu söylüyorum çünkü o geyiği
öldürmemi sağlayarak beni kendi suretinde
şekillendireceğini düşünüyordu. Ve hayatının anlamı buydu.
Bir çocuğu onu besleyip büyütmek ve bu dünyada
mutluluğu bulup iyilik yapması için özgür bırakmak için
yaratmadı. Daha uzun yaşamak için bir çocuk yarattı,
çünkü her şey onunla ilgiliydi, benimle hiçbir ilgisi yoktu."

"Çok haklısın," diye kabul
etti. "Ama bu konumuzun
dışında." "Tamam."

"Anlatmak istediğim şey, annene yaptığım şey ve bunun
için duyduğum pişmanlık çok büyük. Ama bilmelisin ki,
hayatımda en çok pişmanlık duyduğum şey, o gün bir seçim
yapmam gerektiğidir. Benim için olası bir dayak ya da o
geyiğin hayatı. Ve ben o geyiği öldürmeyi seçtim. Bana hiç
el kaldırmamıştı Chloe ama ben yine de o geyiği seçtim. Ve
ne zaman kendini kaybetse, "şimdi tam zamanı" diye
düşünürdüm.

Ama yapmadı. O geyiği hatırladım. Kendi kıcıımı kurtarmak için onun canını aldığımı hatırladım. Ve bugün, bir daha asla o kişi olmamam gerektiğini hatırlatması için Bowie olarak anılmayı tercih ediyorum."

"Bunu anlıyorum," dedi.

"Hiç kuşkunuz olmasın, keşke annenizle farklı şeyler yapsaydım."

"Bunu ben de anlıyorum."

"Ama hayatımda geri dönüp değiştirebileceğim tek bir şey olsaydı, o geyiği öldürmezdim. Bu annen hakkında hissettiklerim ya da ona yaşattığım acı hakkında hiçbir şey söylemiyor. Bu, babamın beni olmaya zorladığı ve onunla gerçekten birlikte olabilmem için üstesinden gelmem gereken adam hakkında bir şeyler söylüyor. Ama işin aslı, çoğunlukla o geyikle ilgili."

Başını salladı. "Bunu da anlıyorum. Ve bu beni sana karşı kötü hissettirmiyor. Aslında, anlıyorum. Ben hiç bir şey öldürmedim. Ama öldürmüş olsaydım, muhtemelen bunu ben de isterdim."

"Tamam tatlım," dedi o sevimli, nazik ses tonuyla. "Şimdi annenle birlikte olmamın senin için neden bu kadar önemli olduğunu anlamam gerekiyor."

Sinsi saldırı.

Evet.

Bowie Holloway'e karşı hiçbir şey yapmıyordu.

"Onun mutlu olmasını istiyorum."

"Bundan daha fazlası. Bir bıçak kadar keskin ve ölümcül derecede sevgi dolusun. Ama bana müthiş enerjisini bir heves uğruna harcayan bir kadın gibi gelmiyorsun."

"Babam ve o asla bir araya gelmeyecekler," diye ağzından kaçırdı.

"Tamam," dedi.

Daha fazlasını söyleyecekti ama kadın hızlı konuştu. "Nedenini açıklamasına izin vereceğim."

"Buna minnettar olurum."

"Onu koruyacak güçlü birine ihtiyacı var."

Taburesinde doğruldu ve neredeyse havlayarak, "Neden?" diye sordu.

Evet.

O haklıydı.

Oh, evet, öyleydi.

Haklıydı, haklıydı. Bu oydu.

"Takipçisi falan yok," diye çabucak güvence verdi. "O sadece..." başını kısa aralıklarla salladı, "O sadece Imogen Swan."

"Annen güçlü ve yetenekli." "Bu onunla ilgili değil."

"Ne hakkında?"

Omuzlarını yuvarladı. "Benimle ilgili." "Peki ya sen?"

"Sadece ona iyi bakıldığını bilmek istiyorum."

Söylemediklerini ve tanımaya başladığı adamı fark etti, fark edeceğini bilmeliydi.

"Boşanmak berbat bir şey," diye mırıldandı. "Evet, öyle," dedi kadın acı bir sesle.

"Ben olsam da olmasam da iyi olacak."

"Seninle iyi olmasını tercih ederim."

Bir saniye sürdü, ela gözleri endişeli ve sıcaktı.

Sonra da "Ben de" dedi.

Chloe rahatladı.

Sonra da "Alınma Bowie ama baban tam bir pislik" dedi.

"O öldü."

"Alınma Bowie ama memnun oldum."

Adam ona sırtıarak başını salladı ve "Alınmadım Coco" diye cevap verdi.

"Yine de, döngüyü kırdığın için aferin sana."

Sırtmaya ve başını sallamaya devam etti ama hiçbir şey söylemedi.

"Annem geldikten sonra ben gideceğim, böylece ikiniz biraz yalnız kalabilirsiniz."

"Çok memnun olurum."

"Ama haberiniz olsun, gitmiyorum çünkü bu şimdiye kadar yaptığım en iyi tatil."

Bir kahkaha patlattı.

Kadın izledi.

Sonra elini uzattı ve Tuck'ı çenesini kaşımanın verdiği onursuzluğa katlanmaya zorladı.

Daha sonra taburesinden inerek etrafı toparlamaya başladı.

CHAPTER 11

TUR

Duncan

"Gergin değil misin?"

Chloe verandada onun yanında duruyordu, ikisi de siyah Cayenne'in yolda ilerleyişini izliyorlardı.

Kahvaltıdan beri pijamalı, tişörtlü ve Sully'nin aşırılmış flanel gömlekle güzel kızıdan, kot pantolonlu, beli kuşaklı hımbıl kazaklı ve kadınların neden bunu komik bulup yapmaktan vazgeçemediklerini anlamadığı patikli ayakkabılar giyen bir modacıya dönüşmüştü.

Topuklar yine yüksekti.

Bu konuda endişelenmemeyi öğreniyordu.

Aslında, bu noktada, muhtemelen düz ayakkabı giyseydi daha çok endişelenirdi.

"Yaşlandıkça bir sürü şey öğrenirsin tatlım. Öğrendiğin şeylerden biri de, bu dünyada kendi eylemlerin ve tepkilerin dışında kontrol edebileceğin hiçbir şey olmadığıdır."

Ona baktı, ilk kez değil, gözle görülür bir şekilde gergindi.

Kişiliği hakkında netleştirdiği pek çok şeyden biri de Chloe Pierce'ın gergin bir insan olmadığıydı.

Belki de annesinin ona kızacağını düşünüyordu.

Çoğunlukla, işe gelmeyi istediğinden şüpheleniyordu.

"Beni yanlış anlamayın," diye devam etti. "Gen ve benim dün gece başlattığımız iyi işi devam ettirmeyi tüm benliğimle istiyorum. Ama bu işte tek bir görevim var ve yapabileceğim tek şey onu doğru yapmak. Bunu yapmaya tamamen niyetliyim. Bunun sonucunda ne olacağı benim kontrolümün dışında ve yapabileceğim tek şey bu olduğunda anneniz için en iyi olacak şekilde tepki vermek."

"Biliyorsun..." diye tereddüt etti ve sonra, "Bunu söylememeliyim" dedi.

Tamamen ona döndü.

Ve işe koyuldu. Onun için.

Ve onun için.

Çünkü ne olacaksa çok yakında olacaktı.

Ve bunun söylenmesi gerekiyordu.

"Annenle, Chloe'yle, seninle ve benimle ne olursa olsun, sahip olduklarımız var ve bilmeni isterim ki, benim için bir anlamı var. Genny ile işler yolunda gitmezse seni kaybedebilirim. Ve sen olağanüstü genç bir kadınsın. Bu bana acı verecek. Ama anlayacağım ve zamanımızı geçirmiş olacağız. Ve ben zaten bunun bir

Bana verdiğın için onur duyuyorum. Ama bunu yaparken bana bir şey söyleyemeyeceğini düşünmeni istemiyorum."

Ona baktı, ifadesi açık ve tatlıydı ve evet.

Birisi Chloe Pierce'la cehennem gibi bir yolculuğa çıkmıştı.

Ama bu yolculuk bittiğinde, hayat gerçekten çok güzel olacaktı.

"Bana babamı hatırlatıyorsun," diye ağzından kaçırdı.

Dün gece Genny'den eve döndüğünde, Genny'nin barda olduğu gibi, dizüstü bilgisayarını alıp bir kez bile yapmasına izin vermediği şeyi yaparken, yani onun hayatına derinlemesine dalarken, Tom Pierce ile aralarında kesin fiziksel ve okuduklarına inanabilirse başka benzerlikler olduğunu fark etmemiştir.

Duncan alışılmadık biriydi çünkü bir tipi yoktu. Kadınlardan hoşlanırdı. Boy. Kilo. Irk. Bunların hiçbirisi önemli değildi. Çeşitli şeylerden etkilenirdi.

Gen'in uzun boylu, ince yapılı ve sarışın olması, Dora'nın orta boylu, kıvrımlı ve esmer olması ve Betsy'nin uzun boylu, şehvetli ve melez olması bunu kanıtlıyordu.

Ama hepsi komikti. Hepsi sadıktı. Ve hepsi motive olmuşlardı.

Ama Genny'nin bir tipi olduğu açıktı.

Onu rahatsız etmeyen tek şey Chloe'nin açıkça ve farkında olmadan, ama belki de ne kadar önemli olduğunu anlamadan, Gen ile eski sevgilisinin bir daha asla bir araya gelmeyeceklerini paylaşmış olması değildi.

Tom Pierce, söyleyebildiği kadarıyla, azizliğe giden yolun yarısındaydı.

Yine de halk bir şey bilmiyordu.

Duncan da öyle.

Ailenin hâlâ çok sıkı görüldüğü gerçeğini göz önünde bulundurarak, Genny bunu ona verdiyse, öğrendiğinde kendini kaybetmemesini umuyordu.

Bunun üzerine, boşandıklarından beri ikisinin de biriyle çıkmadığını keşfetmişti.

Bir yıldan biraz daha eskiydi, ama yine de ikisi de hayati önem taşıyan insanlardı, yollarına devam etmenin zamanı gelmişti.

Chloe o sabah paylaştığı şeyi paylaşana kadar Duncan bunu endişe verici bulmuştu. Çünkü hâlâ birbirlerine takılı kaldıkları için hayatlarına devam edemiyor olabiliyorlardı.

Şimdi, bunu barda açıklığa kavuşturulan başka bir şey olarak görüyordu.

Genny'nin bu konuda hiç pratiği yoktu.

Bu yüzden dün gece, istediği adamın yanında otururken sevimli, gergin ve geveze bir karmaşa içindeydi.

Onu daha önce iki kez bu şekilde görmüştü.

Ergenliklerinde karşılıklı çekimlerini kabullenmeye başladığında.

Ve Corey'nin düğününde, onu eve götürmeden önce, birbirlerinin kıyafetlerini yırtmışlar ve ön kapısından beş adım ötedeki halının üzerinde seks yapmışlardı.

Genny'nin kızına "Bunu bir iltifat olarak görüyorum" dedi.

"Öyle demek istedim," diye cevap verdi. "Ve son dakika haberi Bowie, annemi çok seviyorum. Ama ben öyle bir kız değilim, o da öyle değil, bir şeyin bir anlam ifade etmesinin önüne geçmesine izin verecek biri değil. Senin ve benim amie olmamızın da bir anlamı var. Bugünkü görevim yarın ata binebilmek için bot bulmak. Ve ben

Phoenix'te binici botlarına ihtiyacım olmadığı için onları burada bırakıyorum. Çünkü tekrar ata binmeye gideceğiz."

"Dileğiniz benim için emirdir," diye yanıtladı. "Olması gerektiği gibi," diye belirtti.

Tanrım, bu çocuğu sevmişti. Ona sıırttı.

Ona küstah bir gülümseme fırlattıktan sonra arabaya döndü ve "Ma mère chérie!" diye bağırarak kendini merdivenlerden aşağı attı.

Vücudu otomatik olarak sarsıldı.

Hayır, hayır.

O topuklularla hâlâ onun için endişeleniyordu.

"Benim alçak, hain kızım!" Arabasından inmiş ve kaputun etrafında dönmekte olan Genny bağırarak karşılık verdi.

Ama yüz ifadesinden öyle demek istemediği anlaşılıyordu. Ve Duncan kıkırdamaya başladı.

Chloe kollarını annesine dolayarak, "Beni sevdiğini biliyorsun," dedi.

"İşimi zorlaştırıyor. Yaptığı çeşitli testlerle her yıl yılın annesi yarışmasında birinci oluyorum ama yine de başarıyorum," diye seslendi Genny Duncan'a. Duncan onun kızına sımsıkı sarıldığını fark etti.

Duncan izledi ama bunu görmeyi reddettiği şeyler olduğunun farkında olarak yaptı.

Hayır.

Hisset.

Bunu daha sonra açacaktı.

Belki Genny ile.

Harvey ile daha muhtemel.

Chloe Genny'nin elini tutup sürüklemeye başlayınca

birbirlerinden ayrıldılar.

"Gel!" diye bağırdı. "Büyük bir tur atmalısın."

Genny, kızı onu merdivenlerden yukarı çektiği için gereksiz yere, "Yolu göster hayatım," dedi.

Duncan onları izledi ve kıyafetlerinin pek de farklı olmadığını fark etti.

Gen'in kazağı yakalı ve vücuda oturan bir kazaktı. Boynunda küçük bir eşarp vardı. Ve botlarının topuk yüksekliği çok yüksek değildi.

Hala Prescott değil.

Ama bu noktada, her iki kadını da daha azıyla hayal edemiyordu.

Chloe annesini çekiştirerek onun önünde durmasını sağladı. "Merhaba Duncan," diye selamladı Genny.

"Genny."

Yine gergin görünüyordu ve ne yapacağından emin değildi.

Bu yüzden onu boynunun yanından yakaladı, içeri ve yukarı çekti ve yanağından öptü.

Adam onu bıraktığında kadının yüzü kızarıyordu.

"Anne, vraiment?" Chloe alaycı bir şekilde mırıldandı. "Kapa çeneni," diye mırıldandı Genny.

Duncan "vraiment" kelimesine baktırdı.

"Tur!" Chloe haykırdı. "O zaman siz yaşlılar kahve içip sohbet etmek gibi sıkıcı şeyler yapabilesiniz diye ben ortadan kayboluyorum. Gel anne. Gel Bowie."

Ve Chloe yine annesini de peşinden sürükleyerek gitti.

Ama Genny omzunun üzerinden baktı ve mırıldandı,

"Bowie?"

O biliyordu.

Dışarıdakilere karşı kararlı bir şekilde

"Duncan" idi. İçeri aldığı kişiler içinse

"Bowie" idi.

Omuz silkti.

Evin içinde kayboldu.

Takip etti ama Chloe Gen'i evin arka tarafındaki büyük odaya çekmesine rağmen birkaç adım sonra durdu.

Sonra etrafına bakındı.

Burayı tasarlamış, haftada bir gelip inşaatını izlemiş ve beş yıl boyunca burada yaşamış ama sanki ilk kez görüyormuş gibiydi.

Kare şeklindeki giriş çok geniş ve açıktı ve bu his, tüm alanı kaplayan üst kattaki galeri ile daha da artıyordu. Yukarıda, biri bir oyuğa gömülmüş oturma alanları vardı. Duvarlar kitapların, Duncan'ın seyahat ederken topladığı eşyaların, çocukların çerçeveli resimlerinin ya da küçüklüklerinden kalma korkunç ama sevimli ve komik sanat eserlerinin ve oğullarının kazandığı kupaların bulunduğu raflarla kaplıydı.

Evin arka tarafı, iki katlı, tabandan tavana pencereleri olan ve arazinin arkasından kıvrılan gölü, ormanı ve dağları gören büyük bir odaydı.

Bunun sağında açık planlı mutfak, gömme kiler, dört arabalık garaja erişim ve yemek odasına açılan geniş bir kapı yer alıyordu. Sol tarafta ise, büyük taş şöminenin bulunduğu duvarın ardına gizlenmiş, yardımcı tesisat ve çamaşırhanenin yanı sıra bir de toz odası yer alıyordu.

Evin geri kalanı, üst ve alt katlar, girişin (aşağı) ve galerinin (yukarı) her iki tarafına açılan iki salona sahipti.

Alt katta ofisi vardı. Bir alışma odası. Yemek odası. Duncan ve arkadaşları poker ve bilardo oynamayı sevdikleri için antika bir bilardo ve poker masası dışında hemen hemen hiçbir şeyin bulunmadığı bir oda. Birkaç misafir banyosu, çünkü çok fazla alan vardı ve bir banyoya ihtiyacınız olduğunda kilometrelerce yürümek zorunda kalmak istemezsiniz. Ve bir oyun/medya/TV odası, çünkü çocuklarının oyun oynayarak televizyonu işgal etmelerini istemiyordu, ne de onları saatlerce kılarının üzerinde görmekten hoşlanıyordu, bu yüzden ara sıra bunu kazdıkları için, onlara bakmak zorunda kalmayacağı bir alan verdi.

st katta, her biri özel banyolu olan tüm yatak odaları vardı ve ebeveynin bir balkonu ve gl, orman ve dağların oldukça muhteşem bir manzarası vardı.

Rahat, sağlam mobilyalarla döşenmiş ve aile, batı, eski batı ve güneybatı tarzında dekore edilmişti.

Erkeksiydi.

şimdiden yaşanmışlık hissi veriyor.

Ve tamamen abartılıydı.

Gülmekten iki büklüm olma isteğini dizginleyemediği için böğründe bir sızı hissetti.

Elbette, şu anki kendini beğenmiş, kendini gerçekleştirmiş haliyle, bunun bir rüyanın gerçekleşmesi olduğunu kabul edebilirdi.

Ama aynı zamanda ölmüş babasına altı bin metrekarelik devasa bir "siktir git "ti.

Ve son olarak, Imogen Swan'ın içinde kendini rahat hissedeceği bir evdi.

Çünkü mobilyanın sağlamlığı ne olursa olsun, birinci sınıftı, harika görünüyordu ve çok pahalıydı.

Batı, eski batı, güneybatı ve Kızılderili eşyaları çoğunlukla sanat eserleri, oymalar, heykeller, dokumalar, antikalardı ve hepsi küçük bir servete mal olmuştu.

Genny'nin hayatına geri dönmesi fikri bir hayal bile değildi. Ta ki birkaç gün önce asistanından bir telefon gelene kadar, bir ihtimal bile değildi.

Ama bunu onun için yapmıştı. Genny için.

Bugün olduğu kadın ve onun için her zaman olmak istediği adam için.

O da bunu inkâr edemezdi.

Genny içeri girerken, "Eğlenmiş görünüyorsun," dedi.

"Öyleyim."

"Burada yaşamayan kızım rehberlik görevini üstlendiği ve bana evinizi gezdirdiği için mi?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdi.

Merakla başını yana eğdi.

Chloe bu konuşmayı duymazdan geldi ve onu merdivenlere doğru çekti. "Buranın geri kalanıyla seni sıkmayacağım. Hepsi erkek

yemek odasının dışındaki şeyler, ki onları gördünüz. Ve hiçbir amacı olmayan çalışma odası, çünkü evin tamamı erkeklerin iç mekanda erkekçe şeyler yapması için düzenlenmiştir ve çalışma odası da farklı değildir. Bu nedenle, bir kadının talep edebileceği ve çiçekli duvar kağıtları ve basma mobilyalarla kaplayabileceği oda orası olacaktır. Bunu sona saklayacağız. Şimdi yatak odama gidiyoruz. Kendinizi sivri uçlu şeylere sokmazsanız, burası harika bir yer."

Genny'nin merdivenlerden çıkarken ona birkaç kez baktığını gözden kaçırmadı.

Ama Chloe'yle birlikte koridorda gözden kaybolana kadar bekledi, sonra ofisine gidip dizüstü bilgisayarını aldı, mutfağa götürdü, kahvesini tazeledi ve açtı.

Chloe'yi koyduğu oda, annesinin ziyarete geldiği zamanlar için tasarladığı odaydı.

Ruthy Holloway çocuklarını seviyordu ama aynı zamanda okumayı ve sessiz zamanlar geçirmeyi de seviyordu ve Duncan'ın, her santimetrekairelik alanı kendisininmiş gibi sahiplenene ve bunun için her saniye ilgi bekleyen bir adamla aynı evde yaşadıktan sonra bunların tadını çıkardığı gözden kaçmamıştı.

Duncan odayı "ilahi" olarak tanımlamazdı ama annesi için son derece rahat olmasını ve nispeten kendi kendine yetecek şekilde tasarlanmasını sağlamıştı.

Diğer yatak odalarının sahip olduğundan daha büyük bir gömme dolap içeriyordu (iki tane olan ana yatak odası hariç). Bir salon alanı vardı. Çok daha küçük olmasına rağmen ana odanın dışında balkonu olan tek odaydı. Ve dolapları, kahve makinesi ve şarap rafı bulunan bir tezgahı ve küçük bir gömme buzdolabı olan kapalı bir nişi vardı, tüm bunlar atıştırmalıklar, içecekler ve küçük bir şarap seçkisi sunmuyordu.

Güzel bir odaydı.

Ama şu anki varış noktalarının orası olduğunu hissetti, çünkü orası havalı bir oda değildi, anne ve kızın biraz zamana ihtiyacı vardı ve o da bunu onlara vermeye hazırdı.

Yanılmamıştı.

Yirmi dakika sonra, yeniden ortaya çıktıklarında adada durmuş bir e-postayı yanıtlıyordu.

"Köpekleri serbest bırakabilir miyim, müdür bey?" Chloe sordu.

O koy ve köpekler içinde ve yardımcı program Yani onlar Genny'yi bunaltmazdı.

"Buyurun," diye davet etti.

Gen onun yolunda ilerledi.

Chloe hizmet odasına doğru gitti.

Genny, "Kızım misafir odanızı dağıtmış," diye paylaştı.

Duncan'ın iki oğlu vardı. Duncan birçok dağınık odanın emektarıydı.

Bu nedenle Duncan omuz silkti.

"Böyle hissetmenize sevindim çünkü Tuck, vazgeçmek zorunda kalsa çok sinirleneceğini düşündüğüm bir şekilde kaşmir kazağına yuva yaptı ve Bounce da bavulunu bir kulübe haline getirdi," dedi.

Duncan sırttı.

Kakofoni başladı ve ona "tazıların" yakında geleceğini müjdeledi.

"Bebeğim, Rocco'nun biraz gücü var. Ön bacağı eksik, diğer köpeklerde olmayan bir şekilde kas geliştirmiş. Şaşırtıcı olabilir. Dikkatli ol. Tamam mı?"

Kadın hızla başını salladı, döndü ve sonra adam onu kaybetti.

Kadın çok alçakta çömeldiği için, adam onun sadece başının üst kısmını görebiliyordu.

"Aman Tanrım. Oh, canlarım benim. Şu değerli varlıklara bakın," diye mırıldandı.

Shasta havlayarak selam verdi.

Katil kayarak etrafında döndü.

Ve tahmin edildiği gibi Rocco onu kıcının üstüne yatırdı. Bir çığlık attı ve kıkırdamaya başladı.

Duncan daha iyi görebilmek için pozisyon değiştirdi. Hepsi onun üzerindeydi.

Chloe, "Seni böyle öpmelerine izin vermeye devam edersen hiç makyajın kalmayacak anne," diye uyardı.

Gen onu yalamalarını engellemek için tek bir hareket bile yapmadı. "İhtiyaç duyarsam senin eşyalarını kullanarak rötuş yapabilirim."

"Chanel kozmetik ürünlerime köpek salyası bulaştırmanız yasak."

"Sana daha fazla alacağım."

"Peki, tamam o zaman," diye homurdandı Chloe. Tanrım.

Bu ikisini seviyordu.

Onları seviyordu.

Bunu sorgulamadı; sadece biliyordu.

Birlikte sadece yarım saat geçirdikten sonra, anne Genny ve kızı Chloe'nin ölene kadar onun sevgisini kazanacaklarını iliklerine kadar hissetmişti.

Birden kızları olmasını diledi ve Sasha'nın nasıl biri olduğunu merak etti.

Ama bunun üzerinde durmayı reddetti. "Eee?" Chloe sordu.

Ondan.

"Pardon?" diye sordu ona.

Annesini işaret etti. "Onu köpek katliamından kurtarmayacak mısın, bu katliamı yapan köpekler senin köpeklerin değil mi?"

Duncan'ın cevap verme şansı olmadı. Genny verdi.

"Dramatik olmayı bırak."

"Son kez söylüyorum, bu asla olmayacak!" Chloe öfkeli bir çığlık attı. "Şimdi gidiyorum. Buna daha fazla tanıklık edemem."

Bunun üzerine adaya doğru tepindi, çantasını aldı, sonra garaj kapısına doğru tepindi, bacağına vurarak, "Buraya gel. Chloe teyzeye gel. Gel de veda et. Bir süre yok olacağım ve beni özleyeceksin çünkü babanın sana ikram olarak hindi sosis köftesi vermediğinden eminim."

Tanrım.

O haklıydı. İki konuda.

Birincisi, bunu o yapmadı.

İkincisi, garajın kapısına doğru giderken köpekler kadının gittiğini anladılar ve yerde insan boyutunda bir köpek oyuncağı olan kadını, kendilerine ödül olarak hindi sosisi veren kadın için terk ettiler.

Duncan Genny'nin yanına gitti ve kalkmasına yardım etti.

"Ta ta, mon ami et ma jolie maman. Dönmeden önce mesaj atarım. Kendine iyi bak," diye seslendi Chloe.

Sonra da gitti.

Köpekler şaşkınlıkla kapıya baktı.

"Makyajım berbat mı oldu?"

Duncan köpeklerinden Genny'sine baktı.

Sol gözünün köşesinde siyah bir leke vardı ama onun dışında yara almamıştı.

"Fena değil, gerçi sizin için ne kadar önemli olduğunu bilmiyorum ama makyaj odası şurada."

Odanın diğer tarafını işaret etti.

"Geri döneceğim," diye mırıldanarak o tarafa doğru koştu. Köpekler peşinden koştu.

"Dur!" diye emretti. "Yeter!"

Kaydılar, döndüler ve ona doğru koştular.

Ve ona ulaştıklarında, neredeyse yere düşüyordu. Gage bir tane daha istiyordu.

Duncan'ın en küçüğü, beş evcil hayvana sahip olmanın evrenin dengesini bozduğu, çünkü sayının eşit olması gerektiği gibi saçma bir argümana sahipti. O bir kedi istiyordu ama bu saçmalığa inanan Sully bir köpek daha istiyordu.

Duncan'ın yanıtı şu oldu: "A Üniversitesi'nden sınıfta kaldığında başka bir hayvan alabilirsin çünkü onları beslemek ve onlara bakmak için yanında olacaksın, ayrıca atlar, tavuklar ve üniversiteden sınıfta kaldığın için sana yaptırdığım diğer her şey için de yanında olacaksın."

Tartışma bu şekilde sona erdi.

Ama o anda, elindekilere sakın olmaları için emir verdi, Shasta ve Rocco da bunu yaptı ama Killer onu tamamen görmezden geldi ve o da bunu yaparken küçük kızını görmezden geldi.

Sonra garajdan gelen bir ses duydu ve Genny banyodan çıktığında hâlâ gülümsüyordu.

"Şimdi seni eğlendiren nedir?" diye sordu. "Kızın arabamı aldı."

Odanın ortasında öylece durdu, ellerini göğsünde kavuşturarak arkasına yaslandı ve Tanrı'ya seslendi: "Lütfen, lütfen dışarıda bir yerlerde onun gibi bir avuç dolusu insanı idare edebilecek bir eş olsun ya da onu sonsuza kadar kendi başına gayet iyi bir kadın yapsın. Lütfen."

"Bebeğim?" diye seslendi.

Ona doğru baktı.

"Eski sevgilin için düşündüğün şu sakınleştirici mi?" Başını salladı.

"Ele avuca sığmaz biri olduğu için değildi. Ele avuca sığmaz olduğu içindi. O bunu biliyor. Düello gibi şeylerin icat edilmesinin sebebi o. Erkekler ya da kızlar ya da her neyle ilgileniyorsa onun için dua etmelisin. Çünkü muhtemelen peşinden sürüklediği bir sürü erkek vardır. Dualarınıza ihtiyacı olanlar onlar."

"Sanırım şimdi sakınleştiriciye ihtiyacım var," dedi ona doğru ilerlemeyi bitirirken.

"Üzgünüm, sadece kahve aldım."

Sırıttı ve adada durdu.

Köpekler, onun yere yığılıp oynamasını umarak etrafına yayıldılar.

Onun yerine dizüstü bilgisayarına baktı ve yüzünü bir parça endişe gölgeledi.

"Çalışman gerekiyor mu?" Bunu inkâr etmek mümkün değildi.

Tüm bunlar olurken, o geride kalıyordu.

Gen ilk kez onun evindeydi, çünkü her şeyi konuşmaya hazırdı, çalışmasına imkân yoktu.

"Hayır."

Dudağını ısırarak başını salladı.

Kadın bir şeyler söylemeye başladı ama adam "Atlarla tanışmak ister misin?" diye sordu.

"Atlarla tanışmak ve tavukları görmek istiyorum ama Bowie, belki de konuşmalıyız."

Dizüstü bilgisayarını kapattı, elini üzerinde tuttu, ağırlığını diğer eliyle tezgaha verdi ve "Aklında yeni bir şey mi var?" diye sordu.

Ama onun dizüstü bilgisayarına bakıyordu.

"Genny, çalışmama gerek yok," diye güvence verdi. "Bunu sen yaptın," dedi kadın eline.

"Pardon?"

Gözleri onunkilere geldi. "O zamanlar bile işler..." elini kaldırıp daire çizdi, "şimdiki gibi ağır değildi. Aklımda bir şey varsa, her şeyi bırakırdın. Ve dinlerdin."

"Genny," dedi usulca.

Nefesini içine çekti ve bıraktı, "Kahvemi içtim. Sadece sabahları iki fincanda tutmaya çalışıyorum. Ama bir fincan daha yapmak istersen bekleyebilirim ve belki arka verandaya çıkıp sohbet edebiliriz?"

O bir kahve tutkunuydu. Hep öyleydi. Bütün gün içerdi. Kafein onu ya da uykusunu etkilemiyordu.

Bunu biliyordu ama hatırlamıyor olsa bile bunun bir önemi yoktu.

Zamanı gelmişti.

Ve bunun için zorlamıştı.

Ama bundan çok korkuyordu.

Fincanını tazeledi. Arka verandaya doğru ilerledi. Genny de onunla geldi.

Göle bakan bir Adirondack sandalyeye yerleşti.

Ayakta durmaya ve bir çatı direğine yaslanıp ona bakmaya karar verdi.

Onun manzarasına bakmadı.

Bakışları ona yapışmıştı.

Bunu yapmanın zamanı
gelmişti.

O zaman sonuçlarıyla yüzleşin.

"Ben başlıyorum," dedi.

"Lütfen yap," diye cevap verdi sessizce.

"Hiçbir zaman kendimi senin için yeterince iyi
hissetmedim."

Acı yüz hatlarına yayıldı ve olduğu yerde kalmak için
her şeyini harcadı.

Ama fısıldadı, "Biliyorum."

"Sen değildin."

"Biliyorum."

"Babamdı." Başını
salladı.

"Ve Corey ikimizle de
oyladı." Tekrar başını
salladı.

"Ona izin verdim çünkü aklım oradaydı. Dün fark ettim
ki, olaydan bu yana içimde her gün dırdır eden bir parçam
vardı ve senin beni terk etmediğini içten içe biliyordum.
Ama seni bırakmak için o bahanenin üzerine atladım çünkü
buna mecburdum. Çünkü seni özgür bırakmam
gerekiyordu. Ama aynı zamanda kendim için de, çünkü
kanıtlamam gereken bir şey vardı."

Başını omuzlarının üzerinde döndürdü. Dudaklarını
birbirine bastırdı.

Ama hiçbir şey söylemedi.

"Babama ve kendime."

Sonunda konuştu.

Yavaşça.

Ve bu bir açıklamaydı.

Bir soru değil.

"Ama ben değilim."

"Sen değil," diye onayladı.

Ayağa kalktı ve bunu itiraf ettikten sonra ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Corey'nin aslında sümsüklük yapmadığı geręeęini itiraf etti.

Duncan'dı.

Ve kafasında, onun bunu şüphesiz, hatta daha önce bilmesi gerekenden daha fazla bilmesinin daha kötü olduğunu düşünüyordu.

Öylece çekip gitmeyecek kadar kibardı.

Ama ona her ne veda ederse etsin, orada durup kabul etmek zorundaydı.

Ve sonra evine girmesine, çantasını almasına, sadece dışarı çıkmasına, arabasına binmesine ve gitmesine izin verdi.

Midesinin bulandığını hissetti.

Ama onun için hareket edemezdi. O yüzden hareket etmedi.

Uzun süre durup onu inceledi. Sonra göle baktı.

Burunlarıyla pencerelere bastıran köpeklerine.

Ve Duncan'a dönelim.

Sonra ona doğru yürüdü ve ellerini kaldırdı.

Öfkeyle onu direğe doğru itmedi.

Onları göğsüne koydu ve bastırdı. Adam nefesini tuttu.

Yukarı.

Ve onun omuzlarına bastırdı. Yukarı.

Ve onları boynunun kenarlarına doladı. Yukarı.

Ve onun çenesini kavradı.

Bunu yaparken ellerini izledi. O da onu izledi.

Nefes almıyorum.

Sonra ellerini adamın yüzünden çekti, kollarını adamın ortasına doladı ve kendini adamın önüne yerleştirerek yanağını göğsüne yasladı.

Nefesini bıraktı ve aniden sızlayan gözlerini kapattı.

"Yardım edemezdim," diye fısıldadı gömleğine. "Hayır," diye homurdandı.

"Bu yolculuğa kendin çıkmak zorundaydın."

"Evet."

"Corey hâlâ seninle

oynuyor." "Evet."

Küçük bir iç geçirdi ve onun içinde daha da eridi. Aman Tanrım.

İsa.

Genny.

Bir kolunu ona doladı, boynunu büktü ve çenesini onun başına dayadı.

"Ama sana her zaman inandığımı biliyorsun."

Gözlerini daha sıkı kapattı ve ıslaklığın burun köprüsünün üzerinden kaydığını hissetti.

"Evet, bebeğim. Her zaman sana sahip olduğumu biliyordum."

"Madem durum bu, o zaman sırada ne olduğunu bulalım."

Sikeyim.

İsa.

Sikeyim.

Kupasını parmaklıklara koymak için gözlerini açmak zorunda kaldı ve bunu çabucak yaptı.

Sonra diğer kolunu kızın omuzlarına doladı ve onu sıkıca kavradı.

O da onu sıktı.

"Boşa harcadım-" diye başladığında sesi kısılmıştı. "Kes şunu."

"Kaybettik-"

"Kes şunu,

Bowie." Sesini

kesti.

"Bilirsiniz işte, bir yerlerde mutlaka olacaktı," dedi.

Evet.

O biliyordu.

"Kariyerimin bu kadar hızlı yükselmesinin nedeni bu olabilirdi. Los Angeles'ı sevmiyor olabilirsin, çünkü orada bulunduğundan emin değilim, ama buradaki gibi bir şey değil."

Göğsünden irkilmiş bir kıkırdama yükseldi ve ona sıkıca sarılmaya devam etti.

"Ben de o yollardan geçtim Gen ve hayranı değilim." "Eminim değildir," diye mırıldandı.

Sessiz kaldılar. İlk

o konuştu.

"Bu da bir şeydir." "Evet."

"Hazır değildik."

"Öyleydin. Ama ben değildim."

Başını geriye doğru eğdi. "Sen beni bıraktın, ben de senin beni bırakmana izin verdim Bowie. Böyle bir şeyle suçlanan bir kadının bunu erkeğinin peşinden koşmak için yapmadığı iddia edilebilir. Ama sen beni daha iyi tanıyordun, ben de seni. Ve ben erkeğimin peşinden koşmadım."

"Bunun suçunu senin üstlenmen konusunda pek rahat değilim bebeğim," diye onu bilgilendirdi.

"Erkeklerin ve kadınların hiçbir sebep yokken işleri berbat ettikleri ve incitici şeyler yaptıkları çeşitli olaylar vardır. Bunlar önlenabilir şeyler ve eğer yaparlarsa affedilemezler. Bu o vakalardan biri değil. Güven bana," diyerek ona dikkatli bir gülümseme verdi, "senin hatan gerçekten çok büyüktü. Corey'e inanmasaydın bize ne olacağını görecektik bir kristal kürem yok. Ama dün söylediğin bir şey aklımdan çıkmıyor. Bu kadar büyük bir şey için çok gençtik. Eninde sonunda bizi ezip geçecekti. Bu yüzden, pembe gözlüklerimi zamanın ellerinin budaklı, çarpık ama ölümcül derecede güçlü parmaklarından kurtarıp burnuma geri takıyorum, yaptığın şey muhtemelen bizi kurtardı ve şimdi sahip olacağımız şeye sahip olabildik."

"Gül renkli gözlüklerini zamanın elinden mi kurtarıyorsun?" diye alay etti.

Kollarıyla onu sarstı.

Ciddileşti ve dedi ki, "O gözlükten o manzarayı göreceğim, Genny. Bundan sonrasını biz hallederiz."

"Güzel," dedi kararlı bir şekilde. Tanrım, onu öpmesi gerekiyordu.

"Ama bu Corey'nin yakasını bırakmaz," diye açıkladı. Belli ki Corey onu öpmemişti.

"Bebeğim-"

"Eğer onu affetmem için ricada bulunacaksan, unut bunu Bowie."

"Bunu yapmamın imkanı yok."

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu.

"Ve bu tamamen onun bana ve sana yaptıklarıyla ilgili değil. Bunca yıl boyunca sana yaptıklarıyla ilgili. Söylediği yalanı ve bunun seni nasıl etkilediğini bilmek ve sana yeterince yakın olmak, çocukların ona Corey Amca diyor. Bu arada Chloe'nin bunu söylediğini her duyduğumda içimden bir şeyler fırlatmak geliyor."

Annelik endişesi yüzüne yansıdı ve "Onun hakkında çok konuşuyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Çoğunlukla bana patronluk taslıyor, dönüşümlü olarak beni besliyor ve hayvanlarımı şımarttığı gerçeğini saklıyor, böylece o evde olmadığında bu ev asla eskisi gibi olmayacak, ki amacının da bu olduğunu biliyorum. Chloe Pierce bir yeri asla oraya gelmeden önceki gibi bırakmaz. Bu eşsiz bir hediye. Tezgâhların tekrar yasak olduğunu açıkladığımda Tuck benden sonsuza dek nefret edecek."

Mutlu bir şekilde onu itip kaktı ve çenesini onun göğsüne koydu, gözleri parlıyordu.

Ne kadar korkutucu olsa da kızıyla gurur duyuyordu. O da bunu seviyordu.

"Gage ona sırlıslıkla aşık olacak," diye mırıldandı.

"Kaç yaşında?"

"On dokuz, on bire gidiyor."

Kıkırdamaya başladı.

"Ya büyük oğlun? Sullivan mı? O kaç yaşında?" diye sordu.

"Yirmi bir yaşında ve gözlüklerini elinden aldığın o zamanın elleri mi?"

"Hmm?"

"Onlar onundu."

Bunun üzerine daha sert kıkırdadı, o kadar çok kıkırdadı ki, adam bunu vücudunda hissetti.

Şimdi onu öpmek için daha iyi bir zamandı. Ve bunu yapacaktı.

Tanrım, Genny'yi tekrar tatmak.

Sabırsızlanıyordu.

Başını eğmeye başladı.

Gülen gözleri daha da büyüdü ve hemen ciddileşti.

Ayak parmaklarının ucuna geliyordu... "Lanet olsun."

İkisi de dondu kaldı.

"Harvey! Sana söylemiştim!"

Genny onun ötesine bakmak için yana doğru eğildi. Duncan'ın bakmasına gerek yoktu.

Ama yine de yaptı, onu yakınında tuttu ve omzunun üzerinden bakmak için başını çevirdi.

Harvey ve Beth verandanın arka köşesindeki parmaklığın ötesinde duruyorlardı.

Harvey, Duncan'ı suçlarcasına, "Kapı ziline cevap vermedin," dedi.

"Evet, çünkü arka verandasında kız arkadaşıyla sarmaş dolaş, seni koca ahmak!" Beth kocasının koluna vurarak tersledi ve bunu sert bir şekilde yapmış gibi görünüyordu.

"Kadın! Nereden bilebilirdim ki? D n ona zar zor bakıyordu."

"Omigod!" Beth döndü ve Genny'ye odaklandı. "Dört kadınla birlikte yaşıyor ve hâlâ hiçbir fikri yok."

"    günlük  ampuan rejimini biliyorum," diye kestirip attı Harvey.

"Bravo sana," diye karşılık verdi.

" kinize birer fincan kahve yapmam için birbirinize ba ırmayı keser misiniz ve Beth, bilmiyorum, belki ondan önce sizi Genny ile tanıştıırırım?" Duncan sordu.

Beth, "Kesinlikle, yüzde yüz, bunu daha fazla vurgulayamam, bir fincan kahve istemiyoruz," diye karar verdi. "Alınma Genny."

"Biraz joe alabilirim," dedi Harvey.

Beth'in kafası patlamadan önce Duncan bir uzlaşma önerdi.

"Sizin için birkaç seyahat bardağı doldurmama ne dersiniz?"

"Gidiyoruz," dedi Beth. Ve Genny'ye, "Genny, seninle tam olarak değil ama yine de tanıştı ıma çok memnun oldum. Keşke sana deli olmadığımızı söyleyebilseydim, ama kesinlikle  yleyiz. Bununla ne yapacaksan yap. Bowie'yi bizden alırsanız, anlayışla kar ılırsınız. Tanrı bize onunla hak etti imizden daha fazla zaman verdi zaten."

"Kendi adına konu , karıcı ım," diye  ıkı tı Harvey. Genny'ye de, "Ben deli değilim. D n kendini gördün, bebeğim. Ben, boktan hayat koşullarının hayatının a kının kollarından kopardı ı ve onları geri kazanmak için benim özel rehberli ime ihtiyaç duyan bir adamın sıradan, günlük en iyi arkada ıyım. Dolayısıyla bunun tüm sorumluluğunu üstleniyorum."

Harvey parmağını Duncan ve Genny'ye doğru uzatarak sözlerini bitirdi.

Uzun süre havada kalmadı.

Beth onun bileğini yakaladı, aşağı çekti ve çekiştirmeye başladı.

"Akşam yemeğine geleceksin. Yakında, birkaç gün içinde fritözde bir şeyler yapacağım," diye seslendi Beth, Harvey'yi de yanına alarak hareket ederken.

"Sen ve o fritöz," diye homurdandı Harvey.

"Ben içinden ev yapımı jalapeño poppers çıkarırken o fritözden şikayet etmedin. Onları ağzına tıkmakla meşguldün."

Beth ve Harvey gözden kaybolmuş olsalar da bunu duymuşlardı.

"Yanılmışsın."

Duncan bu sözler üzerine Genny'ye baktı.

"Korkunç biri," diye karar verdi.

Bir kahkaha patlattı.

O bunu yaparken kadın da onu sıktı.

Ve ona bakıp mutlu bir şekilde gülümsediğini görmesine rağmen bunu yapmayı bıraktı.

Başını eğdi.

Ve ağzını aldı.

Genny ona anında erişim izni

verdi. O da kabul etti.

Tadı sıcak, pürüzsüz ve çökmüştü. Farklı ve hepsi aynı.

Ama her zamanki gibi

sarhoş edici. Ve bağımlılık

yapıyor.

Daha fazlası için başını eğdi. Kollarını onun boynuna dolamak için çekti ve ayak parmaklarının ucunda yukarı doğru itti.

Derin bastırdı.

Onu daha derine çekti.

Ama aleti kıpırdanmaya başladığında, çenesini, kulağının önündeki tüylü deriyi öperek, sonra yanağını başının yan tarafına yaslayarak ve sadece ona yakın durarak bitirdi.

"Tamam, yani, um... görünüşe göre bunu tekrar öğrenmekte sorun yaşamayacağız," diye mırıldandı.

Ahırına bakıp gülümsedi. "Hayır."

"Beni atlarınızla tanıştıracak mısınız? "Evet."

"Peki ya

tavuklarınız?" "Evet."

"Köpekleriniz camı kırmak üzere." "Onları da getireceğiz."

"Bilin diye söylüyorum, kontrol ettim ve haklıydınız. Binamda herhangi bir acil durum yaşanmadı."

"Tahmin etmiştim."

"Bowie?"

"Tam burada."

"Sam Mary'yi aradı. Oturup konuşmak istiyor." Hay sikeyim.

CHAPTER 12

YANGIN

Imogen

I durdu, izliyor Duncan çömelmiş önce
Büyük odasındaki devasa şöminesinde ateş
yakıyor.

Ve bunu berbat durumda olduğumu kabul ederek yaptım.
Çünkü sonumuzun kalp ağrısı olan dağa tırmanmıştık.

Ama önümde uzanan şeyin, güneşle kaplı, yemyeşil,
bereketli günler vaat eden bir vadiye doğru aşağı doğru bir
tırmanış olmadığını anlamaya başlamıştım.

Geçmemiz gereken başka bir dağ silsilesiydi. Belki o
kadar yüksek değildi.

Ama oradaydılar.

Daha önce verandada Samantha'yla ilgili açıklamamdan
sonra Duncan köpeklerini serbest bırakırken şöyle demişti:
"Aklından çıkmayacağını anlıyorum ama bugünün geri
kalanını Corey'nin saçmalıklarından arındırılmış bir bölge
yapmaya ne dersin? Yarın bunun için endişelenecek bolca
vaktimiz var."

Hayatımın büyük bir bölümünde Corey'nin saçmalıklarını yaşamış biri olarak, bu öneriye denize düşmüş bir kadının cankurtaran sandalına atladığı gibi atlamıştım.

Bir keresinde Duncan beni atlarını ziyarete götürdü.

Daha sonra beni çok büyük, sofistike ve "kai-oats sayesinde" korunan, tavukların gezinmesi için geniş bir alan sunan kümesini görmeye götürdü. Bana otuz beş tavuğunu barındırdığını söylediği kümeste "ben ya da Bettina yumurtaları topluyoruz, ancak Bettina onları barınağa götürüyor, böylece onlardan yararlanabiliyorlar."

Ondan sonra beni şaşırtıcı derecede büyük, işlenmiş, şimdi nadasa bırakılmış (sonbahar olduğu için) bir araziye götürdü, "Ben ve Sul etrafta dolaşıyoruz. At gübresini kullanın. Tavuk guanosu. İkisinin karışımı. Ev ve arazi atıklarını kompost yapıyoruz, bunun gibi şeyler, kelimenin tam anlamıyla, en iyi neyin işe yaradığını görmek için. Eski evimizde de aynısı vardı ve Dora bunu onun için saklıyor, çünkü Sully bunu seviyor."

"Peki ya Gage?"

Bir sırtma ve "O kadar da değil."

Daha sonra göle doğru yürüdük ve bana arazisinin ne kadarının kendisine ait olduğuna dair bir fikir verdi ve bunu koluna kıvrılmış Killer'la (ki kendisi katil olmaktan çok uzaktı, tam bir süt dökmüş kedi) yaptı, diğer kolunu ise kendisine ait olan yerlerin işaretlerini göstermek için uzattı.

Tüm bunlar olurken Shasta ve Rocco oradan oraya koşuşturuyordu ve Rocco'nun bir bacağı eksik olmasına rağmen Shasta'ya hiç zorlanmadan nasıl ayak uydurduğunu görmek çok güzeldi.

Ancak Duncan beni uyardı: "Daha çabuk yoruluyor. Yükü taşımak için dörtte bir daha az kapasiteyle tam güçle

alışıyor.

Gözlerimiz bunun üzerinde."

Sonra kafam, onun köpeklerini bu kadar iyi tanımasının ve onlarla ilgilenmesinin ne kadar tatlı olduğunu düşünmekle doldu.

Sonra beni içeri götürdü ve evi güzelce gezdirdi.

Bu konudaki ilk değerlendirmemin belki kaba olduğunu ama yanlış olmadığını zaten biliyordum.

Büyük odaları ve geniş koridorlarıyla (bu da genel temayı kanıtlıyordu, erkekler yayılmayı ve hak iddia etmeyi sevme eğilimindeydi) her santimi kesinlikle erkeksiydi ve çok sayıda vardı.

Ama çekici, ilginç ama en önemlisi sıcak ve davetkâr bir şekilde.

Chloe'nin bana göstermediği (bana sadece üst kattaki fantastik alanını göstermişti) ebeveyn odası ise tam bir keşifti.

Büyük bir yatağı olan devasa bir oda, zeminden başlayan ve gölün engelsiz manzarasını sunan büyük kemerli bir pencereye bakıyordu. Bu duvar taşla kaplıydı, geri kalanı ise kaba ahşap plakalarla. Önünde rahat bir oturma alanı bulunuyordu. İki büyük, iyi tasarlanmış gömme dolap, yan yana, "kadın" olmasa bile erkek ve kadın. Duncan'ın bunu ikinci el satış değeri için ya da ileride bir ortağı olacak oğullarından birine bırakması için akıllıca yaptığını düşünmüştüm.

Ayrıca bir tarafta küçük olmayan, ancak gösterişli olmayan bir teras ve iç mekanı tamamlayan, yatağın yanındaki duvarda bir şömine vardı.

Tüm bunlar inanılmazdı.

Ama ana banyo çılgıncaydı.

Odanın ortasında üç tarafı pencerele bir duş ve dördüncü duvar taştan yapılmış. Zeminler nehir kayası ve arduvazın ilginç bir karışımı, kaya sizi duşun kapısına yönlendiren bir nehir gibi görünmesi için şekillendirilmiş. Duvarlarda kaba yontulmuş tahtalar, yatak odasıyla aynı.

İnanılmaz bir aydınlatma, benim en önemli şey olarak gördüğüm ama Duncan'ın seçmesi şaşırtıcı olan şey de dahil. Bir pencerenin altına yerleştirilmiş büyük, dairesel, ayaklı bir küvet. Böylece hem ıslanıp hem de manzaraya bakabiliyordunuz. Küvetin yanındaki köşede üç küre şeklinde bir avize vardı ve pek kadınsı sayılmazdı ama muhteşemdi.

Ana mekanı gezdiğimizde, o yatakta bir fincan çay ve bir kitapla uzanmak istediğimi biliyordum, böylece ara sıra manzaraya bakabilirdim ve o küvette ıslanmak ve sadece o manzarayı seyretmek istiyordum.

Duncan'ın evine verdiğim tepkiyi görmek istediğini saklamadığı da gözümünden kaçmadı, ama özellikle odasını gösterdiğinde bunu anladım.

Bu nedenle, onun odasının yaşayabileceğimiz hayatın yemyeşil vadisinin bir parçası olması gerektiği aklıma geldi.

Ama hâlâ tırmanılması gereken çok büyük bir dağ silsilesi vardı.

Ateşle işini bitirip yanıma geldi ve ani bir gariplik hissi daha üzerime çöktü.

Bu adamı İncil'den tanıyordum.

Çok iyi arkadaş ve çok iyi sevgili olmuştuk.

Bu Tom'dan bir şey almak değildi.

Duncan ve eski kocam dışında iki sevgilim olmuştu ve hiç eğlenceli değillerdi (bu da neden

sadece iki tane vardı).

Tom, yaptığı her şeyde olduğu gibi, beceri ve sonuçlarla ilgiliydi. Tutku vardı, aşk vardı, samimiyet ve şefkat vardı ve bunların hepsinden bol miktarda vardı ve hatta bazen eğlence bile vardı ve bunların hepsi üzerimde çok işe yaradı.

Duncan'da ise sadece açlık vardı.

Corey mektubunda söylediklerini abartmıştı. Uyumamız, çalışmamız, yemek yememiz, konuşmamız, hayatımızdaki endişeleri ve sıkıntıları paylaşmamız ve sadece paylaşmamız gerektiğini düşünerek, zorunluluktan hava almaya çıktık.

Ama Corey çok da yanılmış sayılmazdı.

Birlikte olduğumuz on dört ay boyunca, bu sürenin dışında korkunç bir soğuk algınlığı geçirdim, ama Duncan omzunu atana kadar (yeni telafi etmiştik), sabah akşam (ve hafta sonuysa, genellikle yatakta geçiriyorduk) sevişiyorduk.

Hiç şaşmadan.

Birbirimize doyamıyorduk.

Sakinleşeceğini düşünmüştüm.

Hiç olmadı.

Gittiği güne kadar değil.

Lisedeyken Duncan'la birkaç yıl sonra yine onun arasında sadece bir erkeğin oraya gitmesine izin vermiştim. Onunla Tom arasında sadece bir erkek vardı.

Ve Tom'dan beri kimse.

Ve şimdi, sanki yeniden on beş yaşındaydım ve ne yapacağımı bilmiyordum.

Bu da tırmanmamız gereken bir dağdı.

Ancak, ilgimi çeken o adamın Duncan olmasının
üzerinden uzun zaman geçmişti ve ben unutmuştum.

Ama olarak o değerlendirildi Ben olarak
o geldi benim yol, Hatırladım.

Ve sonra gösterdi. Beni
okuyabiliyordu.

Ve o her zaman ne yapacağını bilirdi.

Bu sefer elimi tuttu ve yer değiştirdi, böylece
düştüğünde sırt üstü kanepeye düştü ve ben de onunla
birlikte düştüm. Daha sonra bizi öyle ayarladı ki ben yan
yattım, sırtım kanepeye dönüktü, önüm çoğunlukla onun
üzerindeydi, bacaklarından biri kanepeye uzanmıştı, botu
diğer ayağının üzerinde yerdeydi. Bir kolunu bana dolamıştı
ve diğer elini yukarı kaldırıp bir tutam saçımı kontrol altına
almaktan, öne doğru hareket ettirmekten, parmaklarının
etrafında döndürmekten ve düşmesine izin vermekten
çekinmedi.

önümden aşağı.

"Şimdi boyuyorum," diye fısıldadım.

Gözleri saçlarımdan benimkilere kaydı. "Umurumda
değil." Alnımı omzuna koydum.

"Bebeğim, sen kimsin, bundan kaçamadım. Eskiden
olduğun kişiden şimdi olduğun kadına dönüşmeni izledim.
Benim için zamanda donmuş değilsin. Ve hala eskisi kadar
muhteşem olduğunu bilmiyor olamazsın."

Bunu inkar edebilirim.

Kırk beş yaşında sona ermekte olan kariyerim bunu
bana çok açık bir şekilde gösterdi.

Ve ben çok az şanslı olanlardan biriydim.

Başımı kaldırdım.

"Duncan-"

"Biliyorsun, Sam'le yüzleşmemiz gereken şeyler var ve biz yetişiyoruz ve çocuklarımız karışıyor ve sen Phoenix'te, ben burada ve sosyal medyada bir fotoğrafımızın olması, bir hashtag ve çılgın bir isim karışımına sahip olduğumuz anlamına geliyor. Sorun olmayan şeylere odaklanma. On dört yaşındayken de senden hoşlanıyordum, yirmi dört yaşındayken de ve şu anda senden ne kadar hoşlandığımdan şüphe duymam beni biraz şaşırttı."

O mantıklı konuşuyordu ve ben aptallık ediyordum.

Ve manzaramızın zorluklar içermediğinin farkında olan tek kişi olmadığım için büyük bir rahatlama vardı.

"Bunların hepsinin üstesinden gelmemiz gerekiyor," diye belirttim. Şakacı bir şekilde sırttı.

Ve Tanrım, bu sırtışı sevdim.

Daha önce de yapmıştı elbette.

Ama olgunluk her şeyi çok daha iyi hale getirmişti.

"Kız arkadaşın eve geleceğini söyleyene kadar ateşin önünde öpüşemez miyiz?"

Dudaklarımın kıvrıldığını hissettim. "Bu teklif ne kadar cazip olsa da, neyle karşı karşıya olduğunu bilmen beni daha iyi hissettirirdi."

"Peki bu ne olabilir?"

"Bahsettiğiniz gibi, bir hashtagimiz var ve şimdiden bir mashup kazandık. Bunun için reklamcımın devreye girmesi gerekecek."

Bana baktı.

Sonra da "Pardon?" diye sordu.

Evet, korktuğum şey buydu.

O anlamadı.

Açıklamaya başladım.

"Görüyorsunuz, sorular olacaktır ve hiç şüphem yok, zaten var ve Mary akıntıyı durduruyor. Ailelerimizle, arkadaşlarımızla konuşmamız gerekecek, böylece farkında olacaklar ve gafil avlanmayacaklar ve sonra evet, gerçekten de Imogen Swan ve Duncan Holloway'in birlikte olduklarına dair açıklamanın yayınlanmasına izin verdiğimizde karar vereceğiz. O zaman, umarım, 'resmi' olacağımız bir zaman gelecek. Ve 'ciddi' olduğumuzu ilan edeceğimiz zaman. Ve böyle devam edecek."

"Şuna ne dersiniz? İstedığımızı yaparız, senin ve benim reklamcım, çünkü River Rain'in de bir reklamcısı var, her ne kadar bana özel olmasa da, ona bilgi verilebilir ve bu talepleri aldıklarında, 'Bayan Swan ve Bay Holloway özel hayatları hakkında konuşmazlar' diyebilirler."

"Sevgilim," diye fısıldadım dikkatlice, "bu işe yaramaz."

"Nasıl işe yaramaz?"

"Bu ateşi besler." "Ne olmuş yani?"

"Bowie."

"Bu onların işi mi?"

"Şey, hayır," diye izin verdim.

"Peki bu bizi etkileyecek mi? Yani bizi gerçekten etkileyecek Gen. İnsanlar fotoğraf çekecek. Onları yayınlayacaklar. Sana gelecekleri konusunda beni uyarmıştın ve bunu yapacaklarını tahmin edebiliyorum. Etrafta olursam dokunma kısmı bitecek ama hayranlarıyla uygun gördüğün şekilde ilgilenmelisin. Bu senin işinin bir parçası. Yani tüm bunlar ne olursa olsun olacak. Ama bu insanlara, reklamcılara, hayranlarımızla ilgilenmeleri için para ödüyoruz."

ve eninde sonunda insanlar bunu anlayacak. Onları kaşıkla beslemek zorunda değiliz. Kişisel ve özel kararlar verip sonra da nasıl hissettiğimizi paylaşmak zorunda değiliz. Çok paranız olduğundan ve bunun hayatınızı çok konforlu hale getirdiğinden şüphem yok. Bu insanlar televizyon programınızı izleyerek ve filmlerinizi görmeye giderek size bu hayatı verdiler. Dolayısıyla onlara nezaketinizi ve ilginizi borçlu olduğunuz kesin. Ama onlara hayatınızı borçlu değilsiniz."

"Bunun bu kadar mantıklı olması biraz saçma," diye mırıldandım.

Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi.

Kendimi beğenmiş hissetmiyordum.

"Diğeri hakkında konuşmalıyız, Bowie."

"Diğeri ne?"

"Sen, şey... benim senin hayatında değil de yüzünde olmam ve bunun nasıl hissettirdiği."

Bana doğru döndü, bacaklarını benimkilerle birleştirebilmek için ayağını yerden kaldırdı ve iki kolunu da bana doladı.

"Doğru, hiçbir filminizi ya da Rita's Way'i izlemedim. İzleyemezdim. Bu beni öldürürdü. Karımın da bunu görmesini istemedim. Ve o seni biliyordu."

"Oh oğlum."

Nasıl olduğunu biliyordum.

Biliyordum çünkü Tom da Duncan'ı biliyordu. Evlenmeden önce, geçmişteki aşklarımızı paylaşırken ona anlatmıştım. River Rain büyüdüğünde ve Duncan onun yüzü olduğunda, Tom bunu özlemedi, bununla pek iyi başa çıkamadı.

Onu suçlamadım.

Birbirlerine benziyorlardı. İkisi de sportifti, farklı şekillerde de olsa açık havacıydı ve ikisi de kendileri için bir anlam ifade eden amaçlara bağlıydı.

Duncan, çevre.

Tom, müsabakalarda genç sporculara uygun bakım ve muamele (Larry Nassar skandalı patlak verdiğinde, herkesin yapacağı gibi Tom'un da çılgına döndüğünü söylemek yeterli, ancak Tom bunu neredeyse kişisel bir hakaret olarak algıladı, ancak o zaman iki kızı vardı ve o sırada Sasha plaj voleyboluyla ciddi bir şekilde ilgileniyordu).

Duncan'a karşı duyduğu kıskançlık krizini atlatmıştı ve bunu yapmak onun için zor olmamıştı ama bir süre için sarsıcı olmuştu. "Evet," dedi. Duncan homurdandı, getirmek Ben geri için konuşmamız. "Ve ben düne kadar bunun çünkü bana hiç söylemedi."

Gerginleştım ve "Aman Tanrım" diye tekrarladım.

Beni daha da yaklaştırdı, aslında yaklaşacak pek bir şey yoktu ama yine de başardı.

"Onunla işimiz bitti bebeğim," dedi nazıkçe. "Bitti ve artık geri dönüş yok. Ama şunu söyleyeyim, eğer bir sorunu varsa bana söylemeliydi. Bu onun suçu. Çoğu onun suçu ama şimdilik ikimizi ilgilendiren şeylerle uğraşsak nasıl olur? Dora'yı değil. Corey'i değil. Sadece nerede olduğumuzu ve nereye gittiğimizi bilelim ve hepsiyle uğraşmayalım, ki bu imkansız, ama bu tedirgin edici olur ve ben tedirgin olmak istemiyorum. Genny'mi tekrar kollarıma aldığımda kendimi iyi hissedebileceğim bir büyüüm var. Ve tek hissetmek istediğim bu. Şimdilik. Benimle misin?"

Bir ortağın paylaşması gereken bir şeyi paylaşmaması hakkında bir iki şey biliyordum.

Ve Şimdi bu konuya girmenin zamanı değildi.

Şimdi Duncan'ı geri kazandığım için mutlu olma zamanıydı. Ben de coŐkuyla başımı salladım.

"Güzel," diye mırıldandı, bakışları ağzıma kaydı. Onun öpücüğünü istiyordum.

Ancak...

"Bowie," diye seslendim.

Gözleri tekrar benimkilere döndü.

"Doğru. Plan. Beni dinle," dedi.

Başımı salladım.

"Birazdan öpüŐeceęiz ve seni uyarıyorum, seni hissedeceğim. Utangaç davranıyorsun, bu yüzden başına gelecekleri bilmenin adil olduğunu düşünüyorum."

Kıkırdamaya başladım.

Duncan konuşmaya devam etti.

"Ondan önce, senden bana bir hafta vermeni isteyeceğim. Senin evinde temizlik sorunu yok ama Cookie zaten burada ve senin de planların olmadığı belli, o yüzden kalabilirsin. Burada değil. Chloe bana evimi tatil yeri olarak kullandığını söyledi ve bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum ve annesi ve yeni ama yaşlı adamının aynı çatı altında takılması, evin diğer tarafında olsa bile, hiçbirimiz için işe yaramaz. Ve daha da önemlisi, bu işi ağırdan almak istediğini hissediyorum ve kendi alanına ihtiyacın olacak, ben de sana bunu vereceğim. Yani otelde kalacaksın. O hafta boyunca birbirimize yeniden alışır, hayatlarımızı gözden geçirir ve acele etmeden sonrası için bir plan yaparız. Buna var mısın?"

"Peki ya işin?"

"Geride kaldığımı inkâr edemem, bu yüzden ofise gitmem gerekecek. Ama sen bana kolay sıkılmayan bir kadın gibi görünüyorsun, sevgilin burada, arkadaşların burada, umarım bu bir sorun olmaz."

"Olmayacak, ama şimdi senden dürüst olmanı istemek zorundayım, çünkü seni temin ederim, alınmayacağım. Chloe'nin seninle kalması senin için sorun olur mu?"

"Eğer bu noktada eve gidip hayatına devam etme ihtiyacı duymadan beni terk ederse, bu beni mahveder."

Ona baktım, kalbimin olduğu bölgede sıcaklık (ya da daha fazla sıcaklık) yayılıyordu.

"Açıkçası, Gage gittikten sonra, çocuklarım ve onların dağınıklığı, arkadaşları ve kız arkadaşları girip çıkmadan bu eve yerleşmek biraz zaman aldı. Onları sadece iki haftada bir görebiliyordum ama okula gittiklerinde, başka türlü ifade edemem, berbattı."

"Bunu kesinlikle anlıyorum," dedim ona ve gerçekten de anlıyordum. "Evet ve oğullarım, özellikle de Gage, yer kaplıyor.

Aktifler. Bir sürü arkadaşları vardı. İki de seri flörtçüydü. Yani buralarda çok hareket vardı. Ama senin kız tek bir kız ama sanki beş tane varmış gibi görünüyor."

Gülmeye başladım ve "Bunu kesinlikle anlıyorum" diye tekrarladım. "Benim kızım yok," diye devam etti.

"Oğullarımı çok seviyorum

pek düşünmedim. Sadece sahip olduklarımla, onların ne kadar harika olduklarıyla mutluydum, hepsi bu. Ama senin kızın yanında olmak..." Durakladı, sonra temkinli bir şekilde devam etti, "Bu daha sonrası için tatlım, ama çok güzel çocuklarımız olabilirdi ve sen bana kızlarını verebilirdin ve bu asla olmayacak ve bugün keşfettiğim, içimde asla doldurulamayacak bir boşluk var. Ama tüm bunlar Chloe'nin

O kadar çok ilgi var ki, boşluğu çok fazla hissetmeyeceğimi düşünüyorum."

Sözleri başımın öne düşmesine ve çenesine çarpmasına neden oldu.

Alnımdan öpmek için yer değiştirdi.

"Çok güzel çocuklarımız olurdu," diye kabul ettim.

"Yapmadık," dedi homurdanarak. "Ama elimizde olanı aldık ve çok şanslıyız."

En azından bu konuda gerçekten çok şanslıydık.

Başımı arkaya doğru eğdim. "Ondan bu kadar hoşlanmana bayılıyorum."

"O bir pislik."

Ona gülümsedim. "O öyle. Oğullarınızın sesi de aynı."

"Öyleler."

"Onlarla tanışmaktan

korkuyorum." "Larry Fitzgerald'ı

tanıyor musun?" "Uh, hayır."

"Çok kötü. Yine de Gage'in senden hoşlanacağını düşünüyorum." Bu beni kıkırdattı.

Son zamanlarda çok kıkırdıyordum. Güzel bir histi.

"Artık öpüşebilir miyiz?" Duncan sordu.

Bu beni daha çok kıkırdattı.

Duncan beni öptüğünde durdum.

Ve geri geldi, tıpkı verandadaki gibi.

Kaybettiğim şey, sanki bir hismiş gibi. Sanki kör uçuyordum. Dünyada sağır bir şekilde ilerliyordum. Dokunamıyordum. Ya da tat alamadan. Ya da koklayamıyordum.

Duncan, bu ve bana sadece kendim olmam için verdiği özgürlük olmadan tüm bunlar.

Tom'un "Gen "i sevdiğini biliyordum, "Imogen Swan "ı değil.

Ama bu sefer, o devraldı. Olayları o yönlendirdi. Ve onun alfa yöntemleri bunun tek yol olduğu anlamına geliyordu.

Ve bundan keyif almadığımı söyleyemem. Hoşlandım. Bırakmak. Gemiye birinin yönetmesine izin vermek. Kontrolü devretmek tahrik ediciydi.

Bu farklıydı.

Çünkü Duncan aldı ve yönetti, ne istediğini biliyordu ve peşinden gitti.

Ama bana da izin verdi. O zamanlar.

Ve şimdi.

Öpüşmemize kendimi o kadar kaptırmıştım ki, tişörtünü kotundan çekip çıkardım ve daha kazağımın eteğine bile yaklaşmadan onu ellemeye başladım.

O pürüzsüz, sıcak ten, altındaki kas.

Dokunduğumda inledi ve bir dizini kalçalarımın doğru itti.

Daha da yaklaştım ve elimi kot pantolonunun arkasına sokarak kıcına doğru ilerledim.

Elini kazağımın altına daldırdı ve doğrudan göğsüme gitti.

Başparmağı göğüs ucuma sertçe sürtünürken dilini ağzımın derinliklerine çektim ve kalçalarımı onunkilere doğru ittim.

O da sert kasıklarını benimkilere dayadı ve beni sırtüstü yatırdı.

"Duncan," diye soludum, boynumla ilgilenebilmek için ağzımı bıraktığında.

"Siktir, Genny," diye homurdandı, sütyenimin kabını aşağı çekti ve meme ucumu sıkıştırdı.

Oh, evet.

Geri almıştım.

Ona doğru eğildim, başımı çevirdim, kulağını ısırdım ve elimi kot pantolonundan çıkarıp onu sararak paketini avuçladım.

"Siktir, Genny," diye homurdandı, elime doğru kabardı.

Ağzımı tuttu ve elime doğru itti ve saçlarını bir yumrukta yakaladım, baldırlarımdan biriyle uyluğunu yuvarladım, kalçalarımınla ritminde yukarı ittim.

Evet, geri gelen bir his gibi.

Çok önemli.

Aman Tanrım.

Bunu nasıl kaçırmışım.

Telefonum bir mesajla çaldı ve belki bir saniye sonra Duncan'ınki de çaldı.

Öpüşmemizi kesti, alnını boynumun kenarına bastırdı ve elimi kasıklarına kapatıp sırtına doğru çekerek, "Siktir, siktir, siktir, siktir," diye mırıldandı.

İkimiz de zor nefes alıyorduk.

Ama iki mesaj Chloe'nin dönmek üzere olduğunu gösteriyordu.

Başını kaldırdı. "Şimdi en azından o kısmı yavaştan almana gerek olmadığını hissediyorum."

Ve yine kıkırdıyordum.

Ağırlığını bir ön koluna verdi ve diğer eliyle gözümün altından ağzımın köşesine doğru bir çizgi çizdi.

"Senin için yeterince iyi olduğumu bildiğim zamanlar, seni her güldürdüğümde," diye mırıldandı.

Kıkırdamayı bıraktım.

"Sen benim için her zaman yeterince iyiydin," d i y e mırıldandım.

"Biliyorum bebeğim. Ama anlıyorsun, değil mi?" Anladım.

Hoşuma gitmedi.

Ama anladım.

"Nefret etmemeye çalışıyorum. Bu çok çirkin bir duygu. Ve nefret eden hakkında, nefret edilen hakkında olduğundan daha fazla şey söyler. Ama babandan nefret ediyorum Bowie. O zaman da ediyordum, şimdi de ediyorum."

"O bu duyguya değmez, Genny. Ve bunu anladığım zaman onu bırakabildim."

"Henüz oraya gelmedim." "Seni oraya götüreceğiz."

"Bu konuda pek umutlu değilim," diye mırıldandım.

Bana gülümsedi. "Sen ve Coco daha önce girişe geri döndüğünüzde ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Başımı onun fırlattığı yastığın üzerinde yana yatırdım.

"Coco mu?" "Bu sabah ona Coco dememi istediğini öğrendim.

Bowie hikayesi onda."

Aman Tanrım.

"Ona bunu verdiysen seni kaybetmesine şaşmamalı," dedim.

"Benim kim olduğumu ve annesinin yoluna kimi çıkardığını anlamasına ihtiyacım vardı. Ayrıca bu konuda neden bu kadar çok çalıştığını da anlamam gerekiyordu. Bunu sana vermemin dostluk statümü etkilemesinden korkuyorum ve eski sevgililerimizin nasıl eski sevgili

olduklarını her iki tarafın da gözden geçirmesi gereken başka bir şey.

ama **d i k k a t** et. Boşanmayı henüz atlatamadı."

Kalbim acıdı.

Ama ben "Biliyorum" dedim.

Benden bunu açıklamamı istemedi.

Bizi geri götürdü. "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?"

Başımı salladım. "Lütfen."

"Evimi sizin gözlerinizden görüyordum ve fark ettim ki, her ne kadar çoğunlukla geçmişimde olsa da, artık benden aldığı tek şey bu. Beni yanlış anlama, bu evi kendim ve çocuklarım için inşa ettim ve onların da eninde sonunda evimi büyötmelerini umuyorum. Yine de bu evin babama büyük bir siktir git olduğunu da anlıyorum."

Ona kocaman gülümsedim. "Bu gerçekten etkileyici bir sevişme Bowie. Özellikle de ebeveyn. Ve ana banyo."

Karşılığında kocaman gülümsedi. "Odama karşı bir şeyler hissettiğini fark ettim."

"Doğru fark ettiniz."

Gülümsemeye devam etti.

Ve sonra dedi ki, "Bunu senin için de yaptım." Gülümsememin solduğunu hissettim ve gözümü kırptım.

"Pardon?"

"Dora'yı çocukları büyöttüğümüz evde bıraktık ve orası güzel bir ev. Otuz beş yüz metre kare. Dağların tepesinde harika bir mahalle. Ama bu değil. Yakın değil. Şimdi, hayatımda yaptığım her şeyi senin için yaptığımı söyleyemem. Yapmadım. Kendim içindi. Ve sonra ailem içindi. Ama inkar edemem, bu evle birlikte, bir parçam hala

Senin için bir erkek olmaya çalışıyorum ve sen de ünlü aktris Imogen Swan oluyorsun. Şey..."

Muhteşem şömineyi, büyük odayı, evi ve ötesini göstermek için bir kolunu uzattı.

"Teşekkür ederim, bu iltifatı olması gerektiği gibi ağır bir övgü olarak kabul ediyorum."

Derin kıkırdamasıyla birlikte vücudu benimkinin üzerinde hareket etti. "Bir şey değil."

Tüm ciddiyetimle, "Ve gerçekten çok güzel bir ev Bowie," dedim.

"Teşekkür ederim bebeğim," diye fısıldadı.

"Şimdi, yap I var kanepede kuru-tümsekleme saç?"
Ben sordum.

"Hiçbir fikrim yok ama Coco dönmeden önce bunu yapmadığınızdan emin olmak istersiniz."

"Bunu yapacağım."

"Ben de iki süslü karıya öğle yemeği için ne ayarlayabileceğime bakayım," diye cevap verdi ve benden uzaklaşıp ayağa kalkarak köpeklerin dağılmasına neden oldu.

Beni kendime çekti.

"Ben hâlâ o küçük Illinois kasabası kızımı Bowie," dedim ona. "Evet, reklamcıların bu cümleyi dronlara söyleyebilir."

Mermer, avizeler, Cayenne ve sana kedini getiren bir asistandan başka her şeyi yalayıp yutacak biri olarak beni kandıramazsın Genny. Anlaman gereken en önemli şey, şu anda olduğun kişi olduğun için seninle gurur duyuyorum. Bunun emek istediğini biliyorum. Ve muhtemelen cesurca. Ve o lağım çukuru sektör hakkında duyduklarıma göre, muhtemelen çok bok yemişsin. Ama zirveye çıktın Gen. Ve bu olağanüstü bir şey."

Ağız benimkinin üzerinde olmadığı sürece, vücudumun onunkine vereceği tepkiden ve artık yirmi dört yaşında olmadığım için bunun beni nereye götüreceğinden çekindiğim söylenebilirdi.

Ama az önce söylediği şeyi kontrol edemedim. Üstüne atladım.

Kanepeye geri dönmüştük, Duncan oturuyordu, ben kucağına oturmuş, ağzını yalıyordum, iki eliyle kıcımı sıktı, başını geriye çekti ve "Bebeğim, yine sertleştin ve dürüst olmak gerekirse, çocuğuna aşık oluyorum, ama olmasaydım bile, onunla öfkeli bir ereksiyonla yüzleşmem gerekmiyor" dedi.

Ve işte oldu. Bir kıkırdama daha.

"Tırman ve saçını düzelt, çünkü tamamen kuru saç. Bunu yaparsan, nefes almak için bir şansım olacak ve sana bu kanepede, yatağında, duşumda, küvetimde, The Queen'de neler yapmak istediğimi düşünmemeye çalışacağım..."

"Tamam, Bowie."

Tırmandım.

Kollarını kanepenin arkasında iki yanına uzattı ve ben de kasıklarına bakmamak için elimden geleni yaptım (ama başaramadım).

Babasının kötü muamelesi ve en yakın arkadaşının hainliği yüzünden benden uzaklaşan bir adama aşık olmakla şansım yaver gittiye de, başka birçok açıdan da şansımın yaver gittiğinin farkında değildim.

İnce bir nokta koymak gerekirse, hayatımda benim için önemli olan her iki erkek de güzel bir donanıma sahipti.

Tom'un siki uzun, iri ve güzeldi.

Duncan'ınki tamamen kolan ve formasyonla ilgiliydi ve muhteşemdi.

Ve onu geri alacaktım.

"Tanrım, Genny, beni kot değiştirmek zorunda bırakma. Benden daha iyi biliyorsun, Chloe fark edecektir."

Gözlerimi kasıklarından ayırdım.

Ve kendini beğenmiş bir gülümseme sırası bana gelmişti. Banyoya gittim.

Rocco ve Shasta'nın refakatinde (Killer mutfakta babasına yakın duruyordu) dışarı çıktığımda Duncan aradı, "Mesajları kontrol et güzelim. Chloe'nin dünyasında her şeyin yolunda olmadığını düşünüyorum."

Hemen adadaki çantamın üzerinde duran ve turun ilk bölümünde bıraktığım telefonuma gittim.

Mesajları kontrol ettim.

Her şeyin yolunda gitmediğini paylaşmayan bir konfeti patlaması etkisi vardı.

Ama metni okuduğumda anladım.

İlk Imoway ailesi metin dizisine hoş geldiniz.

Huzzah!

Bowie, benim için bir martini hazırlasan iyi olur yoksa birini öldüreceğim.

"Kimi öldürmek istesin ki?" Ben sordum.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Duncan, bir bereket bereketi gibi görünen lezzetleri tüketmek için kullanacağımız tabakları çıkarırken. "Bildiğim kadarıyla ata binebilmek için bot almaya gitti. Böyle bir şey daha önce hiç cinayet eğilimine yol açtı mı?"

"Sınırlı sayıda üretilen bir Fendi clutch vardı, vazgeçmeye karar verdi, sonra fikrini değiştirdi ve onu almak için geri döndü,

ama gitmişti ve hiçbir yerde başka bir tane yoktu. Ondan sonra işler bir süre sıkıntılı gitti ve tanışıklığınızın kısa sürdüğünü biliyorum ama anladığım kadarıyla Chloe için 'sıkıntılı' kelimesinin herkes için 'kıyamet' anlamına geldiğini biliyorsunuz. Ama o kimseyi öldürmekle tehdit etmedi."

Bir yandan kıkırdıyor, bir yandan da "Yakında öğreniriz" diyordu.

Yapardık.

Kilere doğru ilerledi ve sonra dört farklı cips paketiyle kilerden çıktı.

"Sanırım sandviç ve patates kızartması yiyeceğiz," dedim. "Biraz çorba ısıtabilirim," diye teklif etti.

"Çok lezzetli görünüyor, hayatım."

Çenesini kaldırdı ve çeşni almak için buzdolabına gitti.

"Ne yapabilirim ki?" diye sordum.

"Kills'e bir sarıl bakalım, o ölüyor ve benim ellerim dolu," diye cevap verdi.

Köpeğini almaya gittim ve garaj kapısının açıldığını duyduğumda adada oturmuş, nefes nefese babasının et dilimlerini tabağa yerleştirmesini izlerken onu kucaklıyordum.

"Eti dışarı atmamalı ve bunun yerine kapakları kapatmalı mıydım?" Duncan sordu.

Bu da Chloe içeri girdiğinde güldüğüm anlamına geliyordu.

Elinde iki büyük, saplı kâğıt torba taşıyordu; her ikisinin de üzerinde basit bir nehir tasarımı vardı ve kayaların arasında RIVER RAIN (NEHİR YAĞMURU) yazıyordu.

Ve bizi tahmin yürütmeye zorlayacak bir ruh hali içinde değildi.

"Martinim nerede Bowie?" diye başladı.

"Tatlım, bir kuralım var. İçki çıkmadan önce, yemek mideye iner. O yüzden bana sana hangi sandviçi yapacağımı söyle. Sen ye, ben de votkayı çıkarayım," diye cevap verdi Bowie.

"Neler oluyor, Chloe?" diye sordum.

Çantaları bıraktı ve adaya doğru yürüdü.

Duncan'a, "Sana neler olduğunu anlatacağım ve hazırlan Bowie," dedi. "Birini kovman gerekecek."

Uh-oh.

Killer'ı hayal kırıklığına uğrattım (yine de Chloe'yi selamlamak istedi) çünkü Duncan'ın Chloe ile deneyimi vardı. Olgun bir adamdı ve iki oğlu vardı. Bu yüzden yaşları ne olursa olsun çocukların, ruh hallerinin ve sözlerinin farkında olmak ve değerlendirmek üzere eğitilmişti.

Ama Chloe henüz bir anne değildi, uzun süreli bir erkek arkadaşı da olmamıştı, gerçi bir yetişkindi ama zar zor.

Yani Duncan'ı Duncan yapan her şeyi tam olarak anlamamıştı.

Ve bu nedenle, çalışanlarından biri tarafından yanlış yapıldığını ima etmek, kaputunu vızıldatan arı her neyse onunla başa çıkmanın yolu değildi.

Ben müdahale edemedim, o öğrendi.

"Kim?" Duncan havladı ve Chloe sıçradı. "Peki ne yaptılar?"

"Ah, Yargıç," dedi kararsızca.

Duncan'ın kafası şaşkınlıkla seğirdi.

"Yargıç sana karşı soğuk muydu?"

Bu Yargıç her kimse, görünüşe göre, karakterine aykırı bir davranışta bulunmuş.

"Tamam, bundan önce-" diye denedim.

"Benimle dalga geçti," diye paylaştı

Chloe. "Yargıç mı? Yargıç Oakley mi?"

Duncan sorguladı. Kesinlikle karakterinin dışındaydı.

"Soyadını bilmiyorum. Sanırım daha üst düzey biri."

"Evet, Chloe, mağazada bile çalışmıyor. Çocuklar ve Parkurlar programımızdan sorumlu."

"Ne?" Chloe sordu.

"Bu ülke çapında yaptığımız bir şey. Judge'ın programı oluşturmak için yaptığı bazı bağışların yanı sıra River Rain, çoğunlukla düşük gelirli bölgelerdeki şehir içi çocuklar için saha gezileri için ödeme yapıyor. Onları otobüslerle milli parklara götürüyor ve doğa yürüyüşleri yaptırıyoruz."

Vay canına.

Böyle bir programı olduğunu bilmiyordum. Ne kadar hoş.

Kızım burnunu çekti. "Bot alırken bana karıştığında bu işin onun bölümü olmadığını anladım."

Duncan, "Şirket ofisleri Prescott mağazamıza bağlı," diye açıkladı.

"Oh," diye mırıldandı Chloe.

"Ve sana karşı bir pislik miydi?" Duncan sordu. "Popolarımla dalga geçti."

İçimi çektim.

Duncan ona baktı.

"Onlar Jennifer Chamandi," o belirtti, olarak
Eğer Duncan için bir anlamı vardı.

"Seninle dalga geçmediğinden ya da seninle flört etmediğinden emin misin?" Duncan önerdi.

"Evet, patiklerimin maliyetinin bir ilkokulun ögle yemeği programını bir yıl boyunca nasıl finanse edeceği konusunda ikimiz açısından da biraz hararetli ve sadece benim açımdan yüksek sesli bir tartışmaya girdiğimizi düşünürsek, ki öyle değil. Çok ucuz olmadıklarının farkındayım ama elmaslarla kaplı da değiller. Yine de bir adamın ayrıcalıklı olduğum için kendimi boktan hissettirmesine ihtiyacım yok. Öyle olduğumun farkında değilim ve sırf geçimimi sağlamak için şehirdeki okul çocuklarını yürüyüşe çıkarmıyorum, bunun yerine kadınlara kendilerini güzel hissettiriyorum diye kendimi bok gibi hissettirilmemeliyim."

Duncan ekmeği açarken, "Onunla konuşacağım," diye mırıldandı.

"Hayır,
yapmayacaksın,"
dedim. Duncan bana
baktı.

Killer'ı kucağına almış ve ona sarılmakta olan Chloe
bana baktı.

"Anne," dedi Chloe.

Gözlerimi Duncan'dan ayırmadım. "Kendi s a v a ş ı n ı
kendisi verebilir."

"I Yapma. ödeme benim personel için
var görüşler hakkında müşterilerimin yaşam
tarzları," diye karşılık verdi Duncan.

Chloe, Killer'a, "Huh," diye homurdandı, sonra da,
"Babanın söyledikleri çok doğru, googoo," diye mırıldandı.

"Duncan," dedim.

"Ne?" diye sordu.

Ona bir bakış
attım.

Gözleri yüzümde gezindi.

Birkaç dakika düşündükten sonra başını salladı.
"Annerrrrrr," diye sızlandı Chloe.

Ona baktım. "Kızım, hiç katılmaması gereken bir tartışmadan sonra, ama kabul edelim ki Chloe, muhtemelen bunu başlatacak bir şey yaptın ve şimdi bu genç adamın işverenin onunla konuşmasında bir sakınca görmüyorsun, çünkü sinirlisin?"

"Pisliğin tekiydi," diye tersledi. "Yukarı çık," diye emrettim.

"Yükselmemek için çok çaba sarf ediyorum. Bu çok fazla enerji gerektiriyor," diye burnunu çekti.

Kendimi gülmekten alıkoyamadım.
Derinden.

"Çok sinir bozucusun ve bu yüzden bu gece seni lüks kulübe süitime davet etmiyorum ve anne-kız anıları yapmamız için bir şişe şarap açmıyorum."

"Bu Duncan'ın şarabından bir şişe açmak olurdu," diye düzelttim. "Ondan otlandığına göre."

"Ben beleşçi değilim," diye ısırdı. "Sevgilim," dedim usulca.

Gözlerini devirdi, bu onun tartışamayacağı bir nokta olduğunun göstergesiydi ve sonra şöyle dedi: "İyi. Ata binebilmen için sana aldığım binici botlarını almıyorsun çünkü Mary'ye getirmesi gereken kıyafetler hakkında çok açık talimatlar verdiğim için biliyorum ki ata binmek için uygun bir ayakkabın yok. Ayrıca ata binmeyi sevdiğini de biliyorum, bu yüzden ya kendin gidip bir şeyler alacaksın ya da hiç ata binmeyeceksin."

"Benim güzel kızım, sekiz yaşında gibi davranıyorsun," diye uyardım onu iyi huylu bir şekilde.

"Ma m re ch rie, lütfen bunu duyun ve güzel, güzel saçlı ama kalın kafanıza sokun, asla belki on ikiden daha büyük davranmayacağım.  ld ğ m güne kadar bir kızın fikrini değiştirme ve ne olmak istiyorsa o olma ayrıcalığını kullanan bir kızın zevklerine ve bir kızın öfke nöbetlerine sahip bir kız olacağım."

Duncan alçak sesle kıkırdadı, bu da kızımın açıklamasını onayladığını gösteriyordu.

Evet, ondan hoşlanıyordu.

Ve biraz da deli olabilir.

Chloe ona döndü.

"Ve bilgin olsun Bowie, aslında Yargıç'la konuşmanı istemiyorum çünkü annem haklı. O benim gözümün önünde değil."

Ben  yle bir şey söylemedim.

Onu düzeltme şansım olmadı.

"Ama biraz mayonezli hindi ve sosisli sandviç ve biraz Bugles fark edeceğim."

Duncan'ın "Hemen geliyorum" demesi mizahla titreşti. Sonra kızımın sandviçini yapmaya başladı.

İşini bitirip tabağı ona uzattığında, "şimdi, Killer ve ben balkonuma çekiliyoruz. Anne, otuz dakika sonra yanıma gelebilirsin ve o zaman bana Bowie'yle seni, arka planda romantik bir ateşin  tırdadığı, görünüşte hoş bir ev ortamında neden bastığımı dakika dakika ayrıntılı bir şekilde anlatırsın."

"Böyle bir şey olmayacak kızım, çünkü Bowie'yle öğle yemeği yiyeceğiz, sonra da kasabaya inip onu Cookie'yle tanıştıracağım."

"Huh," diye homurdandı.
Sonra o, tabağı ve Killer ile birlikte odadan çıktı.
Rocco ve Shasta'nın da çok geride kalmadığını
söylemeliyim.

"Bebeğim. Sandviç?" Duncan dikkatimi ona çekti.
Ona siparişimi verdim. O da yaptı. Sonra ben yemeğimi
yerken o da kendi yemeğini yapmaya başladı.

Et ya da peynir konusunda cimrilik
etmedi. Muhteşemdi.
İkimiz de bir şeyler atıştırıyorduk ki telefonu adanın
öbür ucuna savruldu.

"Pic of Judge," diye homurdandı ve ardından kocaman bir
ısırık aldı.

Telefonu açtım ve River Rain tişörtü giymiş bir adamın
bir çocuğun yanında durduğunu ve onunla güldüğünü
gördüm, eli çocuğun ensesine dolanmıştı.

Kül sarısı saçlar. Yüksek alınlı. Kahverengi gözler.
Erkeksi burun. Sert çene. Büyük çene. Mükemmel kirli
sakal. Geniş omuzlar. İnce kalçalar. Uzun boylu. Harika bir
gülümseme.

"Aman Tanrım, bu Ryan Reynolds," diye fısıldadım
dehşet içinde.

"Kız kesinlikle onun tipi değil," diye açıkladı
Duncan. Daha da dehşete kapılarak bakışlarımı
onunkilere çevirdim.

Konuşmaya devam etti.

"Bu da şu anlama geliyor: Kadına yüklendiğinde ve
düştüğünde, yanına gitti ve yüzük takana kadar onu
uyumaktan alıkoyacak bir kadın olmadığını kendine
kanıtlamak için kavga çıkardı. Her ne kadar bu çabası
başarısız olsa da, tanıştığı diğer tüm kadınlar onun
isteklerini yerine getirmek için kendini paralıyor ve o
bundan hoşlanmıyor. O

Machu Pichu'ya, eve döndüğünde ona yaltaklanacak bir kadın bulmak için tırmanmadı."

"Machu Pichu'yu mu gezdi?" "İki kez."

Aman Tanrım.

"Chloe olağanüstü bir eğitim aldı ama Machu Pichu'nun ne olduğunu bilmeme ihtimali çok yüksek," diye paylaştım.

"Öğrenecek." Aman Tanrım.

"Onu çiğneyip tükürecek mi?" "Kendini tutacaktır." En zor kısmına geldim.

"Yüzük takar mı?"

"İnkâr edecektir ama muhtemelen şu anda onunla tekrar nerede karşılaşabileceğini bulmaya çalışıyordur, sadece yeni bir kavga etmek için bile olsa."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. "Tabii ki senin adını unutmuş olacak."

"Bu da demek oluyor ki bu akşam bize geleceği için yemeğe çıkacağız ve ben günümün tadını fazlasıyla çıkarıyorum. Saygı duyduğum bir adamla Chloe'ye iyi davranması gerektiği yoksa boynunu kıracağım hakkında 'konuşma' yapmak istemiyorum."

Ve tekrar.

Kıkırdıyordum.

"Ye bakalım Gen," diye emretti, çenesini tabağıma doğru sallayarak. "Kedinle tanışmak istiyorum."

Cookie'ye bayılacaktı. Ben de mecbur kaldım.

CHAPTER 13

TOHUM

Corey

Bundan 29 yıl önce.

COREY SINIR KRIZI GEÇIRIYORDU.

Bununla başa çıkmak
zorundaydı. Ama...

Onun ve Sam'in dairesine gelmeden önce sevişmişlerdi.
Her zaman yaptıkları
gibi. Yüce İsa.

Aman Tanrım.

Ellerini bir dakikalığına birbirlerinden uzak tutabilirler
mi? Sadece bir lanet dakika?

Neden Genny her seferinde cam gibi gözlerle, saçları
dağılmış, dudakları morarmış ve dolgun bir şekilde gelmek
zorundaydı?

Duncan onları öpüyordu ve Duncan Everest'e tırmanmış gibi görünüyordu.

Ve bu sadece onun ve Sam'in evine geldiklerinde değil, o ve Sam onların evine gittiklerinde de oldu.

Kahretsin, çoğu zaman, kapılarını açtıklarında ikisi de hala kıyafetlerini bir şekilde ayarlıyorlardı.

İkisinin birden kapıyı açmak zorunda kalmasının sebebi neydi? Sanki görünmez bir iplikle birbirlerine bağlıydılar ve bir dakika bile ayrı kalamıyorlardı. Sanki onun işe gitmesi ve onun işe gitmesi onlar için katlanılamayacak kadar fazlaydı, bu yüzden evde birlikte olduklarında sürekli birbirlerinin alanındaaydılar.

Duncan da fiziksel olarak bunu başarabildiği kadarıyla Genny'deydi.

İsa.

Corey, Dun'la liseden mezun olduktan ve Duncan akıllı ve nazik olanı yapıp onu terk ettikten sonra her şeyin bittiğini düşünmüştü.

Her şeyin bittiğini sanıyordu.

Kız onun için fazla iyiydi ve Duncan bunu biliyordu.

Onun için hâlâ çok iyiydi. Ve Duncan hala bunu bilmek zorundaydım.

Duncan bir nakliyeciydi, Tanrı aşkına.

Corey değildi.

Altı haneli rakamlar, lisans eğitiminden yeni çıkmış. Altı haneli rakamlar... Üniversite mezunu.

Yirmi üçüncü yaş gününden altı hafta önce ilk ucube apartman dairesini satın aldı - bu arada hala sahibi olduğu ve kiraya verdiği bir daire.

Yirmi üç yaşında bile değildi ve mülk.

Sonra da Sam'e düğün hediyesi olarak takas etmişti.

Genny, o daha üniversiteden mezun olmadan adamın emlak işine girmesini umursamış mıydı? Onu bir hafta sonu için Paris'e götürmeyi teklif etmesini umursadı mı?

Hayır.

Güldü ve "Tanrım, Corey, çok komiksin" dedi. Şaka yapmıyordu.

Bir erkek, bir kadını Paris'e götürüp Eyfel Kulesi'nin altında öperse onu kendine aşık edebilir.

Ama hayır, Corey bunu öneriyor, bu bir şaka.

Takım elbisesi bile olmayan Duncan, düğünde güzel bir elbise giyen kıza öylece bakıyor, sanki onu en yakın boş odaya sürüklemek, bir masanın üzerine yatırıp nefes nefese sikkemek istiyor ve kız da bunun için nefes nefese kalıyor.

Evet.

Ciddiyim.

Sorulması gereken soru.

Ne oluyor lan?

"Hey, yardıma ihtiyacın var mı?"

Corey sarsıldı ve balkonlarındaki ızgaranın başında durduğu yerden Duncan'ın kapıdan çıktığı yere döndü ve yemin ederim, neredeyse elindeki maşayı arkadaşına fırlatacaktı.

Tüm o eşyaların yerini değiştiren Duncan'ın vücudu artık bir lise futbolcusunununki gibi değildi.

O bir güç merkeziydi.

Herkül gibiydi.

"Yardım almadan pırzola kızartabilmek için tek başıma bir kanepeyi kaldırabilmem gerekmiyor, Duncan," diye çıkıştı.

Dun başını salladı ve Corey'ye doğru gelmeden önce kapıyı arkasından kaydırarak kapattı.

"Bu da neydi şimdi?" Evet.

Corey kendini toparlamak zorundaydı.

Tekrar ızgaraya döndü ve yan taraftaki binaya baktı.

Bunu yeni almıştı ama daha iyi bir daireye ihtiyacı olduğuna karar verdi.

Bunu karşılayabilirdi.

Ve yatırımcıları yakalamaya bu kadar yakındı.

Bu yüzden kesinlikle onları oturtacak, eğlendirecek, paralarıyla gelen inancı koyabilecekleri adam olduğunu gösterecek daha iyi bir yere ihtiyacı vardı.

O gerçek bir anlaşmaydı. Bütün paket. İşletim sistemi, yazılım, ve donanım.

Ayrıca, kendini işe gömebilen, oradan çıkan, takım elbise giyen, yönetim kurulunu etkileyen, yeni yatırımcılar getiren, daha fazla para alan, daha fazla büyüme yaratan, yenilik yapan, daha fazla para, daha fazla büyüme ve o ölene ve herkes çok ama çok zengin olana kadar bitmeyen döngüyü tekrarlayan biriydi.

"Yatınızı almanızı sağlayan kişi ben olacağım" diyen adamdı ve eğer zaten bir yatları varsa, daha büyük bir yat satın alırdı ve bunu söylediğinde sadece bunu kastetmekle kalmazdı... bunu yerine getirirdi.

Wicker Park'taki 1200 metrekareselik bu apartman dairesinde bunu yapamazdı.

Wicker Park bok gibiydi. Sam mahalleyi severdi. Ama Michigan Bulvarı değildi.

"Corey," diye seslendi Duncan.

Arkadaşı şimdi onun yanında duruyordu.

"Dikkatli olmazsan onu hamile bırakırsın ve sigortan bile yok, Dun. Evin bok gibi, çocuk büyütecek yer yok. Ve o bir Broadway yıldızı olmak istiyor, 22 yaşında anne olmak değil."

Oh, evet.

Kesin bir şekilde kazdı.

Corey bunu düşün günü yola çıktıklarından beri yapıyordu, Duncan da onun sağdıycıydı, Tanrı aşkına. Dun kadeh kaldırdı, birkaç dans için kaldılar ama Corey ve Sam lanet olası pastalarını bile kesmemişlerdi ve Genny ile Duncan hayalet gibiydiler.

O zamandan beri ayrılmazlar.

Tekrar.

Yani evet, kazılarını yaptı.

Genny Paris'i reddetti ama Duncan onu nereye yerleştirirse yerleştirtsin, aleti emebileceği kadar yakın olduğu sürece kendinden geçiyordu.

Ama son yorumunun çok ileri gittiğini görebiliyordu.

Corey'nin tahminine göre değil.

Hayır, yine de Duncan'ın gözlerindeki bakıştan Dun'ın içinde olduğunu görebiliyordu.

Dun çok kızgındı.

Corey'nin belirlemesi gereken önemli şey, neden Kızgın mıydı?

Corey'nin kendisini ilgilendirmeyen şeyler hakkında konuşmasına mı kızmıştı?

Yoksa Corey haklı olduğu için mi kızgındı?

"Bu seni ilgilendirir mi Corey?" diye sordu.

Tamam, bu onun işi değildi.

Yoksa bu muydu?

Corey ses tonunu şefkatli bir endişeye dönüştürdü. En iyi kankadan en iyi kankaya, içlerinden birinin vajinasını yemeye hakkı olan ama diğerinin olmayan diğer en iyi kankalarına atıfta bulunuyordu.

"Haklı olduğumu biliyorsun, Dun."

Şimdi Duncan caddenin karşısındaki binanın pek de harika olmayan manzarasına bakıyordu çünkü Corey'nin haklı olduğunu kesinlikle biliyordu.

Corey onu izledi, merak ediyordu, bırakacak mıydı? Yoksa daha derine mi inmeliydi?

Corey pirzolaları yakıp yakmadığını umursamıyormuş gibi yaptı ve mırıldandı, "Sadece, bilirsin, umarım dikkatli oluyorsundur."

"On altı yaşında değilim ve on altı yaşındayken bile, o zaman da benimdi, ona baktım."

Corey, kısık gözlerini arkadaşına çevirip "Onu on dört yaşındayken mi becerdin?" diye sorduğunda hiçbir şey yapmamış gibi davranmasına gerek yoktu.

"Hayır, Corey, Tanrım," diye karşılık verdi Duncan, daha da sinirlenerek. "Ve sadece söylemek için söylüyorum, bu onunla ilgilenmemin yollarından biriydi. Oraya ne zaman gideceğimize ya da gidip gitmeyeceğimize onun karar vermesine izin verdim. Ama bu seni de ilgilendirmez. Genny bu konuda konuşmamızı istemezdi, ikimizin bu konuda hiç konuşmamamızın nedeni de bu. Muhtemelen gerekmediği halde bunu dile getirmek de onunla ilgilenmemin bir başka yolu."

Bu geri çekilmen için bir uyarıydı.

Corey için de kafasında evirip çevireceği bir şeydi.

Genny, Duncan'la bu konuyu konuştuklarını bilse nasıl tepki verirdi?

Duncan, "Kışında bir şey olduğu için başka bir şeye işaret etmekten nefret ediyorum ama yine de... pirzoları yakıyorsun," dedi.

Corey odaklandı ve Dun haklıydı.

Yağ kömürlerin üzerinde cızırdadı, alevler yükseldi ve birden pirzoları yakma fikri onu mantıksız bir şekilde rahatsız etti.

Bunun nedeni Duncan'ın ızgarayı başka hiç kimsenin yapamadığı gibi yapabilmesiydi. Asla bir pirzolayı bile yakmazdı.

Corey etin yerini değiştirdi.

Duncan daha sonra balık tutmaya gitti, Corey "Sam'le her şey yolunda mı?" diye sorduğunda öyle olduğunu anladı.

Karısı Samantha çok güzeldi. Ancak,

Gen. kadar güzel değildi.

Çok tatlıydı.

Genny kadar tatlı olmasa da.

Son derece zekiydi.

Ancak Genny, Sam kadar entelektüel olmasa da, aptal olmaktan çok uzaktı ve Sam'in asla olamayacağı kadar yetenekliydi.

Samantha'yı bulmuştu ve ondan hoşlanmıştı, ondan etkilenmişti, yatakta harikaydı - hem kariyer açısından hem de Corey'yi mümkün olduğunu düşündüğünden bile daha sert bir şekilde boşaltmak için gerçek bir girişimciydi.

Ama Genny'nin bir aleti olduğunu fark etmesini sağlamak için onunla çıkmıştı.

O yapmadı.

Sonra Corey sınırı zorladı, nişan, kocaman bir düğün, her şey, hepsi Genny'nin gözlerinden "arkadaşlık" at gözlüklerini silip atması ve onu kendisine her şeyi verebilecek adam olarak görmesi umuduyla.

Sadece Duncan'ın yapamadığı her şeyi değil, her şeyi.

Mesela erken evlilik hediyesi olarak gözde bir semtte yeni bir daire.

Bu tür her şey.

Bunu görmedi ve sonra birden Corey'nin kızı evlendi, Gen Dun'a geri döndü ve Corey cehennemdeydi.

"Orada hayatta mısınız?" Duncan sordu, ses tonunda endişe vardı ama hâlâ kızgın olduğu için ses tonu da keskindi.

"Sam ve ben harikayız," diye mırıldandı

Corey. "O zaman kışında ne var?" Dun sordu.

"Seni ve Genny'yi önemsiyorum, tamam mı?" Corey tersledi. "Bu sadece bir suç değil, siz ikiniz benim en iyi arkadaşlarımsınız. En son ilişkiniz yürümediğinde arada kalan bendim, hatırladın mı? Sen onun kalbini kırdıktan sonra parçaları birleştiren bendim."

Söylemediği şey ise her dakikasını sevdiyordu.

Ta ki bu işten bir şey elde edemeyeceğini anlayana kadar.
o.

Ama söyledikleri hedefi vurdu.

Duncan azarlanmış görünüyordu.

Gerçi, bu muhtemelen daha çok kırılmanın acısıydı.

Corey'nin parçaları toplamak zorunda kalmasından duyduğu suçluluktan çok Genny'nin kalbi (bunu yaptığında da onu çok üzmişti, çünkü bunu yapmak istememişti).

Corey o parçaları toplamayı bir fırsat olarak gördüğü için suçluluk duyması için bir neden yoktu.

Sonra.

Ve acımasızca dürüst olmak gerekirse, şimdi sadece kendine karşı.

"Seni anlıyorum Cor, ama tekrar birlikteyiz ve her şey y o l u n d a . Endişelenecek bir şey yok."

"Her şeyin iyi olması için orgazmı kullanarak onu kör etmekten daha fazlası gerekir."

Duncan yine sinirlenmeye başlamıştı. "Neyin durumu şeyler?"

"Dördüncü sınıf öğretmenliği yaparken aynı zamanda yerel reklamlarda oynayarak Broadway'e giremeyecek."

Duncan sanki kendi kendine, "Daha çok LA düşünüyor," dedi. Corey bir kahkaha patlattı ve bu gerçektir.

Duncan Los

Angeles'ta mı?

Çok komik.

Duncan onu yanlış anladı.

"Komik olan ne? Ve dostum, buna nasıl cevap verdiğine dikkat et." Corey'nin, bir kadınla birlikte olma ihtimaline güldüğünü sanıyordu.

Genny Hollywood'da başarıyor.

Corey bu yanlış anlamayı düzeltmekte gecikmedi.

"Los Angeles'ta seni düşünüyorum."

"Peki o zaman, bunun neresi komik?" Dun karşılık verdi.

"Sörf yapmayı öğreneceğim. Hep bunu yapmak istemişimdir. Ve parkları var. Korucu olmaya çalışacağım."

Corey tekrar pirzola ile ilgileniyormuş gibi yaparken dudaklarının seğirmesine izin verdi.

Duncan, "Şimdi bunun neresi komik?" diye sorduğunda ses alçaktı ve acıyordu.

İşte o zaman Corey hatırladı. Her zaman yaptığı gibi.

Dun'un ses tonundaki incinmişlik ona bunu hatırlattı.

Gerçi bugünlerde ne zaman Duncan'ı (ve Genny'yi, ama aynı zamanda sadece Duncan'ı) düşünse ya da Duncan'la sohbet etse daha da geç oluyordu.

Onlar için mutlu olmalıydı.

Tekrar bir araya gelmişlerdi.

Birbirlerini

seviyorlardı. Tanrım,

hem de çok.

Corey, Genny'nin annesinin babasını sevmesi dışında hiç böyle bir sevgi görmemişti.

Ama Duncan ve Genny genç ve güzelken, sahip oldukları şey... canlı görünüyordu.

Aşkları onlarla birlikte var olan bir varlık gibi görünüyordu, baktıkları, besledikleri bir şeydi.

Öyle bir şey ki, varlığı sona ererse onlar da sona erecek.

Tam anlamıyla değil. Hayatlarına devam edeceklerdi ama bir şey - önemli bir şey, belki de her ikisinin de ayrılmaz bir parçası - yok olacaktı.

Ama daha fazlası, Duncan'ın incindiğini duymak, arkadaş, incinmiş

Corey'nin söylediği bir şey yüzünden... Tanrım.

Onun nesi vardı?

"Kendine zaman ayırmaya ihtiyacın var mı dostum? Çünkü Gen ve ben gidebiliriz," diye teklif etti Duncan, Corey tekrar sessizleştiğinde ve Corey dikkatini arkadaşına verdiğinde.

"Sadece, bilirsin işte..." İnandırıcı bir yalan bulmaya çalıştı. Ve yarı gerçeğe yetindi. "Evli olmak, düğün

harika, balayı harika ve sonra..." omuz silkti, "zor."

Duncan şaşkın görünüyordu.

Sonra Gen'le hemen birbirlerinin yanına taşındılar ve ilk sorunu yaşamadılar.

"Siz kavga falan mı ediyorsunuz?" Duncan sordu.

Corey hiç düşünmeden Duncan için seçip satın aldığı pirzolaya döndü. Domuz pirzolası. En sevdikleri. Kalın, pahalı olanlar.

Bunu Dun'ın yüzüne, muhtemelen düzgün bir kasaba gidip ızgara yapmak için kalın pirzola almaya parasının yetmeyeceğini vurmak için değil, Duncan domuz pirzolasını sevdiği için yaptı.

Corey bunu yapmıştı çünkü... Çünkü...

Bu Duncan'dı.

Tanrım.

Onun sorunu neydi?

"Kardeşim," diye seslendi Duncan usulca, artık kızgın değildi, tamamen endişeliydi.

Ve bu onun arkadaşıydı.

Corey onun her şeyiydi.

Ve Duncan.

Corey'nin olmadığı her şey.

Daha iyi olan şeyler.

Corey'e gözünü kırpmadan, düşünmeden verdiği şeyler.

Corey için bir kurşunun önüne

atlayabilirdi. Onun için yalan söyler, hile yapar ve çalar.

Yapmayacağı tek şey, ikisinin de sevdiği kadından vazgeçmekti.

Neden yapsın ki?

Bu sevgiyi Duncan olarak kazanmıştı.

Onu mutlu etti.

Ve dahası, bunu geri verdi.

Tanrım, onun sorunu neydi?

Corey tekrar Duncan'a baktı.

"Kavga etmiyoruz. Ben sadece... alışmaya çalışıyoruz."

"O iyi bir kadın. Sana daha önce de söylediğim gibi, ondan hoşlanıyorum," diye yanıtladı Dun. "Ama eğer o sana göre değilse, biliyorum az önce büyük bir şey yaptın ama Cor..."

Dun'ın sesi ciddileşti çünkü söyleyeceği şey onun için önemliydi, en iyi arkadaşında olduğunu bildiği için önemliydi, çünkü Duncan bunu Corey için istiyordu.

Çünkü arkadaşı onu seviyordu.

"Dostum, mutlu olman gerek."

Corey başını salladı ve hızla, "Sorun o değil. Onu seviyorum. Gerçekten seviyorum."

Ve yaptı da.

Gerçekten
yaptı.

Bir çeşit.

"Ben sadece... bilirsin," diye devam etti Corey, "nasıl doğru... olunacağına dair iyi bir örneğim olmadı." Durakladı ve "Onun için" diye eklemenin önemli olduğunu düşündü.

Duncan hemen başını salladı. "Evet. Bunu duydum." Duymuştu ve anladığını düşünüyordu.

Ama yapmadı.

Corey'nin babası nasıl iyi bir koca olunacağı konusunda örnek alınacak biri değildi, kesinlikle iyi bir ebeveyn değildi ve Duncan'ın babası da öyle değildi.

Ama daha fazlası vardı.

Çok daha fazlası.

Corey'nin Duncan'da sahip olduğu şey de buydu.

Arkadaşı Corey'de bunların hiçbirini görmemişti. Corey'i, Corey'nin olmak istediği gibi gördü.

Zeki ve azimli ve sadık ve komik ve sevgi dolu.

Corey bu ilk iki şeyi kemiklerine kadar taşıyor olabilir. Ama son üçü sadece Duncan içindi.

Ve Genny.

Eğer bunları bırakırsa, içindeki iyiliği de bırakmış olacaktı. Arkadaşlarına verdiği iyiliği.

Karısına vermesi iyi olur.

"Yolumuzu bulacağız," diye güvence verdi Corey, artık kendine bile yalan söylüyordu.

Duncan onun gözlerinin içine bakarak, "O iyi bir kadın," diye tekrarladı. "Ve seni çok seviyor-"

"Aman... Tanrım..." diye bağırdı Genny, ikisi de konuşmalarına o kadar dalmışlardı ki sürgülü cam kapının açıldığını fark etmediler.

Duncan'ı arkadan yakaladı, kollarını ortasına doladı (ve tabii ki elleri hemen onunkilere gitti, parmaklarını anında birleştirdiler).

Sonra Corey'ye bakmak için başını yana eğdi, altın sarısı saçları kalın dalgalar halinde dökülüyordu, Corey'ye doğru yönelttiği gülümsemesi ıslık ıslıldı.

Ve evet, bunu görünce Corey karısını sevdi.

Sayılır.

"Neden bu kadar uzun sürdü? Açlıktan ölüyorum!" Genny ilan etti.

Duncan bir ses çıkardı, alçak bir sestti, neredeyse duyulmuyordu ama Corey ikisine de o kadar dikkat etmişti ki sesi duydu.

Bu sesin kime yönelik olduğunu Genny de duydu.

Başını kaldırıp ona baktı ve Dun'ın ona baktığını fark ettiğinde yüzü değişti ve Corey, Duncan'a o ifadeyle bakan yüzüne çok uzun süre bakarsa kot pantolonunun içine boşalacak kadar dürüst olabilirdi.

O da dikkatini başka yöne çevirdi.

Birçok anlarından birini paylaştılar.

Bu, nasıl bu kadar iştahlı olduğunu tam olarak hatırlıyordu.

Ve bu anıdan ne kadar keyif aldıklarını.

Corey'nin on iki yaşından beri birlikte yaşadığı o yanık varlığını hissettirdi ve dişlerini sıktı.

Sam dışarı çıktı.

Karısı.

O evliydi. Ona
baktı. Ona
gülümsedi.

O da gülümsedi.

Evet, çok güzeldi. Zekiydi.

Onun.

"Yakında, yakında yemek yiyeceğiz," diye Genny'ye söz verdi. "Harika. Sam, herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın olursa mutfak?" Genny teklif etti.

Karısı cevap verdi ve kadınlar kaçtı.

Balkondaki adamlar ağır işlerden kurtuldular ve Corey pirzoları bitirmek için acele etti, beyninin bunu Gen aç olduğu için yaptığı gerçeğini kavramasına pek izin vermedi.

Akşam yemeğini servis ettiler ve Sam ile Gen, gülerek, konuşarak ve yemek masasını aydınlatarak eğlendiler. Gerçi bunların çoğunu, yani aydınlatma kısmını Genny yapıyordu ama Sam de pek beceriksiz sayılmazdı.

Corey söze karıştı, çünkü Gen yemeğe ihtiyacı olduğunu paylaştığında hayatının anlamının onu beslemek olduğu gerçeğini beyninin kavramasına izin vermemiş olabilirdi, ama bu üç insanın hayatındaki en önemli insanlar olduğunu kendine hatırlattı. İkisi küçüklüğünden beri öyleydi. Bu ikisi, varoluşu boyunca yanında duran ya da arkasını kollayan tek kişilerdi.

Ve onun masasındaydılar.

Ve hepsi mutluydu (bir nevi). Yani hayat güzeldi.

Ancak, gece ilerledikçe Duncan'ın durgunlaşmaya başladığı Corey'nin gözünden kaçmadı.

Duncan oturmuş, yüzünde küçük bir gülümsemeyle Genny'yi izliyor, Sam konuştuğunda Corey de ona dikkatini veriyordu.

Ama sessizleşmişti.

Ve sonunda, Corey'nin gözünden kaçmamıştı, Duncan düşüncelere dalmıştı ve bu sadece Genny'yi izlerken oluyordu.

Corey tohumun ekildiğini biliyordu.

Ve bu bilgiye sahip olmanın ona hissettirdiği duygu, insanların neşe içinde olduklarını söylerken kastettiklerini tahmin ettiği şeydi.

Aynı zamanda kendisinden de tamamen nefret ediyordu.

Öyle ki, eğer bunu düşünmesine izin verirse, bu his göğsünde kabarcak, büyüyecek, genişleyecek, boğazını dolduracaktı...

Onun üstesinden gelmek.

Tamamen.

Ta ki onu karada boĝana kadar.

CHAPTER 14

HÜCRE

Imogen

TErtesi sabah, yatakta yan yatmıştım, Kurabiye vücudumun kıvrımlarına doğru kıvrılmıştı ve ben odanın karşısındaki büyüleyici meydana görüyordu ama ben ona bakmıyordum.

Bunun yerine, telefonumda bir aşağı bir yukarı geziniyor, aynı şeyleri tekrar tekrar okuyordum.

Duncan: Uyanık mısın, bebeğim?

Ben: Evet.

Duncan: Günaydın.

Ben: Günaydın.

Duncan: Coco ile at binmeye mi gidiyorsun?

Bana botlarımı verirse.

Siz kızlar Caramel ya da Streak'e binin. Pisto'a binmeyin. Gage'in aygırı sadece Gage'in sırtına binmeyi sever. Onu kontrol etmek için güçlü olmalısınız.

Ben: Tamam

Duncan: Yemekte görüşürüz.

Emin olabilirsin.

Ve hepsi bu kadar.

Daha önce birlikte olduğumuzda cep telefonları henüz icat edilmemişti.

Duncan'la mesajlaşmak neden benim için bu kadar önemliydi, neden kendimi kız gibi, genç ve baş döndürücü hissediyordum, bilmiyordum.

Ve bunu sorgulamadım.

Yüzümde aptalca bir sırıtış olduğunu bildiğim bir ifadeyle yatağıma uzandım ve kelimeler üzerinde bir ileri bir geri gidip geldim.

Kapı çalındı ve Cookie hemen araştırmak için harekete geçti.

Saate baktım.

Görünüşe göre, o mesaj dizisine o kadar dalmışım ki, zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım.

Saat dokuzda kahvaltı siparişi vermiştim.

Ve saat dokuzdu. Tam zamanında.

Kendimi hızla yataktan çıkardım, bornozumu silktim, sıkıca bağladım ve kapıya gittim.

"Günaydın Patrick," diye selamladım.

"Bayan Swan," diye yanıtladı görevli.

"Kahvaltı." Onu içeri almak için kenara çekildim. "Teşekkür ederim." Yiyecekleri bistro masasına yuvarladı.

Cüzdanıma gittim.

Kahvaltımı hazırlamayı bitirmeden önce bahşişini vermiştim ve o an, onu izlerken, Duncan ve benim bir gün önce tüm öğleden sonra ve akşamı o odada geçirdiğimizi hatırladım.

Corey'siz, eski sevgilisiz, sorunsuz bölgemizde yine de her şey hakkında konuşmayı başardık.

En azından önemli olan her şeyi.

Oğulları. Nelerden hoşlandıklarını. Sevdikleri ve terk ettikleri kızlar ve bunun Duncan'a ne kadar acı verdiği çünkü hepsini sevmiştir (adamın gerçekten bir kıza ihtiyacı vardı... ya da iki üvey kıza). River Rain'in nasıl ortaya çıktığı. Davaları için yaptığı çalışmalar. Kids and Trails programı. Çocuklarım. Çalışmalarım. Gurur duyduğum filmler. O kadar da harika olmayanlar. Bir filmde anlamlı ama küçük bir rol alabildiğim ya da eğlenceli bir kamera şakası yapabildiğim yarı emekliliğim.

Arayı kapatmamız gereken yıllar varken, konuşacak konu sıkıntısı çekmiyorduk.

Yine de bu, kanepede çok sayıda dokunma, sarılma ve öpüşme ile karıştı, sonra akşam yemeğinden sonra, daha fazlası, ama yatakta daha sıcak ve daha ağır.

Ve tabii ki bu arada Duncan, Cookie'ye aşık oldu.

Sonra tekrar, Cookie bir flörttü.

Oda servisini çağırdık ve akşam yemeğimizi o masada yedik.

Dürüst olmak gerekirse, gecenin sonunda eve gitmesini istemedim. Geceyi benimle geçirmesini istedim.

Ama Duncan bunu duymak istemedi.

"Öyle görünmeyebileceğini biliyorum," dedi, "ama bu çok hızlı oldu. Bir uzvumu kesmek ister gibi ayrılmak istiyorum ama en azından bir süreliğine ağırdan almamızın akıllıca olacağını düşünüyorum."

Elbette haklıydı. Oraya ulaşmak yirmi sekiz yıl sürmüş olsa da, sadece birkaç gün sürmüştü

bize geri dönmek için.

"Ve her neyse, Coco'nun çalışma odamı çiçeklerle ve basmalarla kaplamadığından emin olmak için kırımını eve götürmem gerekiyor," diye bitirdi.

Bu da veda öpücüğümüzün benim gülmemle bittiği anlamına geliyordu.

Patrick kahvaltımı bitirmişti ve dışarı çıkıyordu.

Ona bahşisini verdim ve telefonumu almak için yatağa gittim.

Cookie'yi çoktan doyurmuştum (çok severdi ama kahvaltıyı geciktirmeye tahammülü yoktu), dişlerimi fırçalamış ve yüzümü yıkamıştım.

Sonra yatağa geri döndüm.

Şimdi kahve içmeye çok hazırdım.

Telefonumu aldım ve ben yemek yerken (ve Duncan orada değilken) kendi yeri olduğuna karar verdiği masaya Cookie ile birlikte yerleştim.

Yanımdaki koltukta oturuyor, masanın üzerinden bakıyor, beni izliyor.

Sienna Sinclair kesinlikle her şeyi bir araya getirmiş. Sadece personeli profesyonel, açık bir şekilde ayırık ve arkadaş canlısı değildi ve otelinin gördüğüm her santimi harikaydı, kahvaltımın düzeni bana Paris'teki Ritz'de geçirdiğim zamanları hatırlattı.

Tereyağı çiçek şeklinde kalıplanmıştı. Reçel kaseleri ve küçük krema sürahileri kristaldi. Kahve cezvesi gümüştü. Çin porselenleri, şey... Çin porseleniydi. Yiyecekleri yerleştirmeden önce masayı taze, gıcır gıcır bir örtü ile kaplarlar ve her zaman çiçekli küçük bir vazoyu koyarlardı.

Bugünkü pembe tatlı güllerden oluşan bir demetti.

Ve kruvasanlar mükemmeldi. Reçel ev yapımı. Granola serpilmiş ve yerel balla çizgili Yunan yoğurdu ve böğürtlen kasesi zengin ve lezzetliydi.

Telefonum çaldığında ilk kruvasanımı yemiş, yoğurdumun yarısını bitirmiş ve ikinci fincan kahvemi doldurmuştum.

Ona baktım ve Stephanie olduğunu gördüm. Stephanie Giron.

Arkadaşım.

Ve ajan.

Nadiren çalışsam da sık sık konuşurduk. Çünkü artık işlerin daha az olduğu bir zamandaydık ve on beş yıllık birlikteliğimizden sonra arkadaş olmaya odaklanabilirdik.

Telefonu açtım. "Hey, Steph."

"Buna inanamayacaksın."

Duncan ve benimle ilgili olabileceğini düşünerek gerildim.

Bildiğim kadarıyla, El Gato'dan bu yana kimse başka bir fotoğrafımızı çekmemişti ve ben de artık eskisi gibi gündemde değildim, bu yüzden bunun öldüğünü varsayabilirdim.

Ama asla bilemezsin.

"Teddy yeni bir dizi hazırlıyor. Etrafta alışveriş yapıyor ve Teddy'nin araçlarından biriyle şaşırtıcı olmayan bir şekilde, iki ağ ve üç yayın hizmeti çok ilgileniyor. Ama hangi ismin ekleneceğini bilmek istiyorlar. Ve o da sizin isminiz olmasını istiyor."

Donmuş bir halde pencereden dışarı baktım.

Teddy, Rita's Way'in yaratıcısı Theodore Mankowitz'di.

O zamandan bu yana uzun ömürlü, popüler, beğenilen bir dizi daha yapmıştı. Artık adı, gerçek hayattan, gerçek insanlardan meseleleri ele alan hassas, düşünceli, yüksek kaliteli televizyonla eşanlamlıydı.

O günlerde, planlanmamış hamilelikler ve kanserin yanı sıra, AID'nin bu toplumdaki tahribatı da dahil olmak üzere eşcinsellik, karışık ırk ilişkileri, bağımlılık ve en sevdiğim hikaye olan Rita'nın genç bir adamla tanışması konularına da değinmiştik.

Benim şu anda olduğum yaştan sadece birkaç yaş büyük olan Rita, kırklı yaşlarının başında bir adamla tanıştı. Birbirlerine aşık oldular. Çok güzeldi ve Rita'yı canlandıran aktris Maggie Mae ile ona aşık olan Troy'u canlandıran Gordon Fuller tarafından çok iyi canlandırılmıştı.

Ancak, popüler değildi.

O kadar ki, Teddy ilk kez pes etti.

Aileleri karıştırmalarını (Rita yetişkin çocuklarla, Troy ilk gençlerle) ve onları evlendirmelerini, böylece Rita'nın sonunda biraz mutlu olmasını istemişti.

Sonunda Teddy onları ayırdı çünkü halk Rita'yı bir puma olarak görüyor ve o zamana kadar sekiz sezon boyunca izleyicilerimizin hayranlığını kazanmış olan bu sevgili aile reisine sırtını dönüyordu.

Beni ve Maggie'yi çileden çıkarmıştı, daha sonra diziden çıkarılan Gordon'dan bahsetmiyorum bile.

Ancak Rita'nın eski sevgilisi Kenny otuzlu yaşlarında bir kadınla evlenmiş olsa da (o korkunç araba kazasında ölmeden önce) ve onlar için sorun olmasa da, Rita erkeğine sahip olamıyordu.

Hepimizin buna kötü tepki verdiğini ve dizinin sona ermesinin nedenlerinden birinin de bu olduğunu düşünmüşümdür. Teddy o bölümün işe yaramadığını düşünerek kendini başarısız hissetti. Ve geri kalanımız da hayranların tepkisi karşısında hayal kırıklığına uğradık.

"Ve sen başlamadan önce," dedi Steph kulağıma, "bana pilot senaryoyu gönderdi ve Gen, bu olağanüstü. Thirtysomething'i düşün ama elli kişilik bir kadro ve Sex and the City."

Hiç şansın yok.

"Bu kulağa olağanüstü gelmiyor, Steph. Sex and the City?"

"Biliyorum. Ama unutma. Bu Teddy."

Kahvemden bir yudum aldım, çünkü bu düşünülmesi gereken bir şeydi.

"Senaryoyu okudum Gen, hoşuna gitmeyeceğini düşünseydim bunu sana gerçekten söyler miydim?" Steph sordu. "Normal işlerinden daha komik ama bir o kadar da derin. Kırk sekiz yaşın altında yardımcı olmayan kadın ya da erkek hiçbir karakter yok. Kadın odaklı bir dizi. Seksi. Zekice. Bu karakterler hayati ve gerçek. Ve bana, diziyi dayattığı kanallar dışında kimseye göstermediğini, çünkü sizi istediğini söyledi."

Bu inanılmaz güzel hissettirdi.

Ve bunu Teddy'nin söylemesi büyük bir iltifattı.

Ancak.

"Tamam Steph, heyecanını anlıyorum tatlım. Ama bunu konuşmuştuk ve hayatımın o kısmı bitti. Küçük konserler. Sette birkaç gün. Phoenix'te yaşıyorum ve-"

"Şu anda Kuzey Kaliforniya'da geçiyor. Ancak Teddy filmi Phoenix'te çekeceğini, orada pek çok mekan çekimi yapacağını ve

Orada. Senin için."

Aman Tanrım.

"Ciddi misin?" Ben sordum.

"Evet. Ve bahsettikleri para büyük bir bütçe. Sadece pilot bölüm için bile. Anti-ageism diye bir şey var, gittikçe kızışıyor ve kesenin ağzını tutanlar, en çok paraya sahip olan insanların bu paraları özel yapım biralara, içkili mekanlara ve gece kulüplerine harcamadıklarını ve dışarıda bunları yaptıkları için evde televizyon izlemediklerini fark ettiler."

Kahvemden bir yudum daha aldım ve bunu da düşündüm.

"Bu da sizin için pazarlık yapabileceğimiz paranın da büyük bütçeli olduğu anlamına geliyor," diye devam etti.

İhtiyacım olmamasına rağmen, para paraydı. Geri çevirebileceğiniz bir şey değildi ve pazarlık yaparken alabileceğiniz kadarını alırdınız.

Ve benim yaşımda, o sektörde, değerimin karşılığını talep etmek büyük bir kazanç olurdu.

"Senaryoyu oku Gen," diye ısrar etti. "Bu iş batabilir," diye paylaştım.

"Evet, olabilir. Ama o zaman herhangi biri olabilir. Ama beni dinleyin, Outlander son derece popüler ve iki başrol oyuncusu sürekli birbirlerine giriyor ve ikisi de yirmi üç yaşında değil."

"İkisi de elli üç yaşında değil."

"Ama elli üçe yirmi üçten daha yakınlar." "Sadece."

"Hâlâ doğru."

Beni orada yakaladı.

"Bana teklif edilen son etli rol, benden yedi yaş küçük bir aktörün annesini oynamaktı," diye hatırlattım ona.

"O saçmalık sırasında seninleydim Gen, hatırlıyorum. Onlara siktir olup gitmelerini söylemek kariyerimin en önemli anıydı. Ama bu Teddy."

Buna ihtiyaım olmadığı söylenebilirdi, çünkü çok sevdiğim bir adamla ilişkime devam ettiğim çok açıktı ve bu duygunun geri gelmeyeceğine dair hiçbir belirti yoktu.

Hem de fazlasıyla.

Ve dürüst olmak gerekirse, buna odaklanmak istedim. Ve sadece buna.

Ama ben

srkleniyordum.

Chloe'nin dükkanı

vardı. Matt'in okulu

vardı.

Sasha bir hayat ğrencisi olarak derinlere dalmıştı.

Tom beş yıllık bir kontratın iki yılını tamamlamıştı ve bu süre zarfında Davis Kupası, yıl sonu finalleri ve Olimpiyatlar da dahil olmak üzere tüm grand slam turnuvalarında yorumculuk yapıyordu. Bu zamanlar dışında ise kk ama zorlu bir tıbbi uygulama ile meşguldü.

Akıntıya

kapılmıştım.

Ve bunu

biliyordum.

Tüketilecek çok fazla okuma, oynanacak telefon uygulaması oyunları, katılacak özenle seçilmiş hayır işleri ve hazırlanacak Met Gala bir kadının yapabileceği kadardı.

Ve işimi seviyordum. İşimi. Bu

benim hayalimdi.

Bir raf ömrüm olduğunun farkında değildim. Ben Meryl Streep değildim. Helen Mirren değildim.

Ama benden yedi yaş küçük bir adamın annesini oynamak?

Gerçekten mi?

"Bana senaryoyu gönder," dedim.

"Teddy çok heyecanlanacak!" diye cevap verdiğinde heyecanını duyabiliyordum. Ama bu konuda eski kafalı davranıyor. Bu konuda çok ketum davranıyor, bana kuryeyle gönderdi. Basılı kopya. Dijital kopyanın evdeki bilgisayarında olduğunu söylüyor, bulutta bile değil. Aynısını sana da yapacağıma söz verdirdi. Bu yüzden kargo ile göndermem gerekecek. Ama kimse okuyamaz. Basılı sayfalara kimse dokunamaz. Mary bile."

"Elime geçtiğinde size haber veririm, okuduktan sonra da sohbet ederiz."

"Harika, Gen."

"Tamam, Steph."

"Gitmene izin vereceğim. Bunu çıkarmam ve Teddy'yi aramam gerek." "Söz verme."

"Kızım, kiminle konuşuyorsun?" diye sordu. Ama cevap verme şansım olmadı. "Yakında konuşuruz. Şimdilik hoşça kal."

"Ciao."

Telefonu kapattık ve ben ne hissedeceğimi bilemez bir halde telefonuma baktım.

On yıl önce olsa, bu bir heyecan olurdu.

Ancak on beş yıl boyunca bana teklif edilen rollerin kalitesinin düşmesi ve son teklifle doruğa ulaşması...

Bu teklif, uzun süredir stüdyo yöneticisi olan bir arkadaşının öğle yemeğine davet etmesinin hemen ardından geldi.

"Hayatım, Lucy Liu'ya ihtiyacın var. Yönetmenliğe başla ve zeki ama sekssiz olabileceğin bir TV programı bul. Ya da Goop'unu bul. Kristal karışumlu su şişeleri falan satabilirsin. Zor olduğunu biliyorum ama senin gibi yetenekler için tek yol bu."

Lucy'nin Elementary'deki rolünün cinsiyetsiz olduğu fikrine katılmıyorum.

Zekiydi, ama sadece gardırobu, zekası ve saçma olmayan, onunla birlikte tavrı bile ona atlamak istememe neden oldu ve ben lezbiyen değildim.

Ayrıca sikim de yoktu.

Ve bu işi yürüten de Dick'ti. Birçok yönden.

Kariyerim boyunca, oyuncu seçme kanepesinden başarıyla uzak durdum.

Ve bugüne kadar, kendimi ve huzurumu kariyerimin üstünde tutmaya istekli ve güçlü olduğum için bunu yapmadığım için biraz utanç duydum.

Bunu yapmıştım çünkü ilk gerçek konserim Teddy ile olmuştu ve Teddy kesinlikle o adam değildi.

Ama bunu aynı zamanda Tom'a çabucak bağlandığım için de yapmıştım ve bu durum çok istediğim bir film rolünün dizginlerini elinde tutan bir yapımcı tarafından ima edildiğinde ve Tom'a söylediğimde, o da istifini bozup söz konusu yapımcıyı ziyarete gitti.

O rolü alamadım.

Ama aktris olan bir arkadaşım beni aradı ve "Tommy ne yaptı bilmiyorum kızım ama o pisliği hadım ettiği için ona teşekkür et" dedi.

Tom'un yaptığı şey benim yapmam gereken şeydi.

Eğer bu saçmalığa bir son vermezse, "Bonnie gazetecilerin karşısına geçecek ve senin ne kadar aptal olduğunu bir daha asla bir filme bilet satamayacağın şekilde anlatacak" dedi.

Haksız değildi. Amerikan halkı, ürkütücü bir adamın Rita's Way'den Bonnie'ye iş bulması için sakso çektireceğini mi düşünüyordu?

İşi biterdi.

Ama bunu yapan ben olmalıydım. Gerçekten yapmalıydım.

Gazetecilerin önünde gitti.

Ama o zaman bir daha asla çalışmazdım. Asla.

Biliyordum.

Benim yerimde olan her kadın bunu biliyordu.

Ve bu tür pisliklerin bize verdiği kalıcı hediye, bunu mahvettiğimiz için taşıdığımız utanç oldu çünkü seçtiğimiz mesleğe devam etmek için bu konuda hiçbir şey yapmadık.

Her nasılsa, buna bir son vermek için boynumuzu tehlikeye atmak bizim sorumluluğumuzdu, onların iyi insanlar olma sorumluluğu değil.

Ve sonunda işler patladığında, bu ne kadar harika olursa olsun, parmakların işaret edilmesine şaşırmadım.

Neden bir şey söylemediler?

Hiç kimse sahip olunan gücü ve bu güce karşı durursanız ne kadar biteceğinizi gerçekten anlamadı.

Bu aktrislerin çoğunun Hollywood tepelerinde dokuz milyon dolarlık evlerde yaşamadığını ve seçimlerinin çalışıp yemek yemek ya da yememek olduğunu anlamadığınızda evde oturup yargılamak çok kolaydı.

Ama Tom'un bunu yapması ve benim sonraki yirmi küsur yıl boyunca Tom'la birlikte olmam, bunun bir daha asla yaşanmayacağı anlamına geliyordu diyebiliriz.

En azından benim için değil.

Bu düşünceyle telefonum çaldı ve sanki onu çağırmışım gibi Tom'un resmi ekranda belirdi.

Yemeğimi bitirip duş almam, sonra da Duncan'la öğle yemeğinde buluşmadan önce Chloe'ye gitmem gerekiyordu, aramayı cevaplamak için ekrana bastım ve hoparlörü açtım.

"Hey, Tommy."

"Ciddi misin Imogen? Yani, cidden mi?" Öfkeli ses tonu beni tutukladı.

O kadar ki, konuşamadım. O konuşabiliyordu.

"Bir anlaşma yapmıştık," dedi. Anlaşma mı?

Tekrar konuştuğunda hangi anlaşmadan bahsettiğini düşünmeye çalışıyordum.

"Peki ya o? O mu? Tanrım, gerçekten onunla yeniden mi başlıyorsun?"

Duncan'la yeniden bir araya gelmenin verdiği mutluluk sersemliği ile yeniden işe dönmenin verdiği şaşkınlık birbirine karıştı ve kafama dank etti.

Tom ve ben bir anlaşma yapmıştık.

Sıradan da olsa çıkmaya başlasaydık, paylaşırdık.

Paylaşmadım.

Her şey o kadar çılgıncaydı ki, bunu düşünmedim bile.

Ama yine de, o Insta fotoğrafı ne gösterirse göstereceğin, bu daha dün olmuştu.

"Tom,

konuşalım."

"Siktir git, Gen."

Sözleri üzerine bedenim şiddetle sarsıldı ve telefon bağlantısı kesildi.

Duncan'ın patlamaya hazır bir

öfkesi vardı. Tom'un yoktu.

O bir sporcuydu ve profesyonel tenisten emekli olduğunda bile çok aktif olmaya devam etti, sürekli oynadı ve her gün egzersiz yaptı. Sakin kalmak ve odaklanmak için kullandığı çeşitli zihinsel uygulamalardan bahsetmiyorum bile ve nadiren strese girerdi. Çocuklarımıza karşı sabrını kaybedebilirdi ama bu çok sık olmazdı ve Chloe'yi (ve bununla yüzleşmek zorundaydım, Sasha) düşünürsek, bu oldukça büyük bir yetenektir.

Kesinlikle kaybedebilir.

Ama bunu sadece sevdiği biri incindiğinde ya da ondan faydalanıldığında ya da haberlerde onu kızdıran şeyler duyduğunda yaptığını görmüştüm.

Hiçbir zaman, bir kez bile, evliliğimizdeki sorunları tartışırken, devam edemeyeceği sonucuna vardığımızda bile, benimle ilişkisini kaybetmemişti.

Yıllarca çocuklarıma affetme sanatını anlatmış olan ben bile onu affedecek gücü kendimde bulamadım.

Ve o sabah yine aklımda ne yapacağımı bilmediğim bir şey vardı.

Bu da telefonum tekrar çaldığında ve arayanın Mary olduğunu gördüğümde cevap vermek istemediğim anlamına geliyordu.

Ancak Mary'nin yapması gereken bir iş vardı ve benim ona bu işle ilgili kararlarımı veremeyecek olmam onun işini imkânsız hale getiriyordu. Bu yüzden onun zamanını boşa harcamamaya çalıştım, çünkü bu sinir bozucu olurdu, ama aynı zamanda bunun bedelini de ben ödüyordum.

"Merhaba tatlım," diye selamladım, sesim gergin çıkıyordu.

"Evet, şey, o Insta fotoğrafı, bunun olması kaçınılmazdı." Belli ki bilmediğim bir şey bildiğimi düşünüyordu.

"Pardon?" diye sordum.

"Insta çekimi. Ve Szabo bağlantısı. Medya Corey'i Winston, Illinois'de yaşadığınız dönemden beri tanıdığınızı söylüyor. River Rain web sitesinde Duncan Holloway'ın biyografisinde Winston, Illinois'de büyüdüğü yazıyor. Yani bazı muhabirler memleketinizden birilerini aramış. Ve insanlar ünlüler hakkında konuşmayı sever. Artık Holloway ile lise aşkı olduğunuzu, yirmili yaşlarınızda tekrar bir araya geldiğinizi, ayrıldığınızı ve şimdi hashtag'inizin imowayreunitedanditfeelssogood olduğunu biliyorlar."

Lanet olsun.

"Ve bil diye söylüyorum, Mindi'yi geride tutuyordum," diye devam etti Mary, reklamcım Mindi Leigh Russell'i kastederek. "İkinizi resmileştirmek için onun peşindeler. Ne söylemek istediğini bilmek istiyor."

"Öncelikle senin için, benim saygıdeğer, sevilen ve takdir edilen kişisel asistanım, yani kızımın oyunlarından birine dahil olmadığın zaman..."

Mary ve ben önceki sabah konuşmuştuk. Ve Chloe'nin planına sürüklendiğini itiraf etmişti.

Onu azarlamadım.

Yine de Chloe'nin onun işvereni olmadığını, benim olduğumu açıkça belirttim. Chloe'nin hayır demeyi imkânsız değilse bile çoğu zaman zorlaştırdığını anlamama rağmen, başka biri olsaydım, kışına tekmeyi yerd ve Duncan'la işler çılglık çılgılığa kötü gitmiş olsaydı, bunu düşünürdüm.

Mary çok zekiydi.

Tüm bunları nazik bir şekilde söyledim. Ama o anladı.

"...Duncan ve ben bu işin nereye varacağını görmeye karar verdik." Kesik bir sevinç sesi çıkardı.

"Bu da demek oluyor ki, planladığımız gibi bir hafta boyunca burada kalacağım, böylece bunu keşfetmeye başlayabiliriz."

"Senin adına gerçekten çok mutluyum Gen," dedi, sesi gerçekten çok mutlu geliyordu.

"Basına gelince, Duncan ve ben bu konuşmayı yaptık ve Mindi'nin verebileceği açıklama, Bayan Swan ve Bay Holloway'in özel hayatlarını tartışmadıklarıdır."

Bir an sessizlik oldu ve sonra, "Ne? Genny, bu asla işe yaramaz. Bu, 'biz ateşli, ağır ve büyük bir parçayız, bu yüzden otel odalarını parçaladığımız veya Afrika'dan bir çocuğu evlat edindiğimiz haberlerine hazır olun' anlamına geliyor."

"Ellerine geçen tek şey bu."

"Gen, ben reklamcı değilim ama beş yıldır seninle birlikteyim, yani boşanma ve-"

"Mary," diye sertçe sözünü kestim. "Söyleyeceğimiz şey bu."

"Tom ve Duncan takımına gidecekler Gen ve herkes Tom'u seviyor, özellikle de sen. O kazanacak."

Lanet olsun.

"Otel odalarını parçalamak ya da ne yazık ki sevgi dolu evlere ihtiyacı olan çocukları evlat edinmek için çok yaşıyım. Duncan da öyle biri değil. Ve eninde sonunda buna alışacaklar," dedim ona.

"Mindi'nin aşıkların yeniden bir araya gelmesi olayını çevirmesine izin vermelisin," diye ısrar etti.

Gerçekten.

"Bu konuyu onunla konuşacağım." "Tanrı'ya şükür," diye nefes aldı.

"Ama şimdilik ya sessiz kalabilir ya da benim söylediklerimi söyleyebilir. Bunlar onun tercihleri."

"Tamam, ona söylerim."

"Ve bana bir senaryo gönderilecek. Muhtemelen yarın alırsın. Kuryeyle buraya getirebilir misin?"

"Senaryo mu?"

"Heyecanlanma. Ve bunun hakkında konuşamam. Açma da. Sadece lütfen otele kurye ile gönderin."

"Tamamdır patron. Şimdi e-postalara bakmalısın. Her zamanki gibi bir sürü davet aldın. Ve hayırları biliyorum, ama belkiler hakkında cevaplara ihtiyacım var."

"Duncan bugün çalışıyor ve Chloe ile ben bu sabah ata bineceğiz. Öğleden sonra bineceğim."

"Güzel. Şimdi gitmene izin vereceğim. Chloe'yle iyi eğlenceler ve umarım Duncan'la bir şeyler keşfetmekten keyif alırsın. Ve onunla tanışmak için gerçekten sabırsızlanıyorum."

Bu beni gülümsetti. Büyük değil ama en azından bir gülümsemeydi.

"Sağ ol, tatlım. Kendine iyi bak." "Sana da. Görüşürüz."

Sonra da gitti.

Duncan'ı aramaktan başka çarem yoktu.

Tarihteki ilk cep telefonu görüşmemizin ve tekrar bir araya geldikten sonraki ilk telefon görüşmemizin, o gece akşam yemeği için spagetti ve köfte (eskiden beri en sevdiği) yapmamı isteyip istemediği gibi bir şey hakkında olmasını isterdim.

Onun evinde.

Çünkü onun mutfağında yemek yapmak için ölüyordum.

Harika bir mutfağı vardı, ki harika bir evi olduğunu düşünürsek bu sürpriz değildi.

Ama ne yazık ki, başkaları hakkında olmak zorundaydı.

"Selam tatlım." diyerek hemen telefonu açtı.

"Merhaba, bir saniyen var mı?"

"Yani Corey'le bağlantı kurduklarını duydun." Bu beni şaşırttı.

"Sen de mi duydun?"

"Reklamcımız Sheila'nın telefonu durmadan çalışıyor. Siz merak etmeyin, ofiste sekerek dolaşıyor. Buna bayılıyor. 'Çünkü bir yerde hidrolik kırılma hakkında ne düşündüğünüzle ilgili bir telefon daha alırsam, cevap her zaman hidrolik kırılmaya kesinlikle karşı olduğu olduğunda, çılgılık atacağım' diyor. Cevabın, bu onları ilgilendirmez olduğunu biliyor, bu sözlerle değil, ama yine de bunun boktan bir şey olduğunu düşünüyor."

"İşte bu," diye mırıldandım. "Bu yüzden mi aradın?" diye sordu.

"Hem evet, hem de hayır, çünkü reklamcıyla konuşmadım. Ama onun bu konuda tecrübesi var. Ve benim

Asistan aptal değildir. Bu yüzden reklamcımdan önce bu işin çirkinleşebileceğini paylaştı."

"Nasıl?"

"Şey..." Allah kahretsin! "Tom ve ben gerçekten gözde bir çifttik Bowie. İşler çirkinleşebilir ve uygunsuzlaşabilir ama bunu durdurmak mümkün değil ve-"

"Tekrar ediyorum, bu umurumda mı?"

"Tom Takımı Duncan Takımına karşı yarışı kazandığında, kazanabilirsin."

Bir kahkaha patlattı.

Şaşkın bir sessizlik içinde oturmuş onu dinliyordum.

Kendini kontrol edebildiğinde, "Anladığım kadarıyla ikiniz bir şeyleri kurtarmışsınız, böylece çocuklarınız Dora ve benim gibi çöplerinizle uğraşmak zorunda kalmayacak, ama bitti mi?" diye sordu.

"Öyle olmasaydı seninle bir şeylere başlamazdım."

"Tekrar ediyorum, bu umurumda mı? Tom Takımı kazanabilir ama sen yine de benim atlarıma bineceksin, benimle öğle yemeği yiyeceksin, evimde akşam yemeği yiyeceksin, yatağında olacaksın ve birbirimizin hayatında olmak için bunu çözeceğiz. Bu bir rekabet değil. Ama yine de. Ben kazandım."

Gözlerimi kapattım ve başımı çevirdim, sadece evinde yemek yiyeceğimizi söylemesine sevindiğim için değil, bir dakikamı ayırdım.

Ben bir şey söylemeyince "Gen?" diye seslendi. Gözlerimi açtım ve bir şeyler söyledim.

"Bunu bu şekilde karşılayan benim için çok önemli Bowie. Imogen Swan olmak çok şey ifade ediyor. Seninle Gen olabilmem, hatta senin için sadece Gen olmam bile çok şey ifade ediyor."

"Bebeğim, sen benim için sadece Gen değilsin. Sen Imogen Swan'sın, ünlü aktris. Sen aynı zamanda Genny'sin, yürüyüşlerimizde dizlerine kadar çamura batmaktan ve saçlarına dallar batmasından rahatsız olmayan kızsın. Ve Gen, futbol oynarken tribünlerden baktığım ve babamın herkesin arasından bağırarak kenardan bana koçluk yaptığını duyabildiğim kız. Ayrıca Genny, eve döndüğümde açlığımı karşılayan ateşli parça. Ve şimdi, Gen, harika bir anne, ilginç bir kadın ve hala içine girmek istediğim gerçekten ateşli bir parça. Öyle mi?"

"İşleri yavaşlatacaksan seks konuşması yapamazsın Bowie."

"Bu gece bazı şeyleri hızlandırıyorum, çünkü Chloe az önce mesaj attı ve dükkanına geri dönmesi gerektiğini söyledi, bu da bir noktada buraya döneceği anlamına geliyor, ama bir pencерemiz var. Sen gittikten sonra gidecek. Sen de geceyi benim evimde geçireceksin. O yüzden bu gece gelirken temiz külot getir. Ve Cookie."

Aman Tanrım.

"Spagetti ve köfte yapabilir miyim?"

"Ne istersen yapabilirsin."

"Duş almam ve kız arkadaşım Bowie ile ata binmem gerekiyor."

"O zaman gitmene izin vereceğim. Ama Gen?" "Evet?"

"Daha önce bizim zamanımız değildi. Şimdi bizim zamanımız. Dışarıdaki şeylerin kafanı karıştırmasına izin verme. Biz biziz. Her zaman bağlarız. Bu iş bizde."

"Haklısın, sevgilim."

"Öyleyim, bebeğim. Şimdi git. Birkaç saat sonra görüşürüz."

Vedalaşıp telefonu kapattık ve a k l ı m a hemen Tom geldi.

Belki de kıskançlık krizleri yatışmamıştı. Tom

Takımı kazanırsa hiç sevinmeyecekti.

Çünkü gerçek kazananın Duncan olduğunu biliyordu.

Tom da tezahürat yapan kalabalığa bir dizi parlak kupa göstermişti.

Yani mükemmel bir yarışmacıydı. Ve

çok acılı bir kaybeden.

CHAPTER 15

YEMEK

Duncan

Duncan muhtemelen arabasından inip, kıcını kaldırıp arabaya binerek büyük bir rekor kırmıştır.

Garajına girip Genny'nin Cayenne'ini orada gördükten sonra mutfağın kapısını açtı.

Belli ki Bettina, onun istediği gibi işleri halletmiş ve ona bir kumanda vermişti.

Ayrıca Genny'ye bir dizi anahtar vermesini de istemişti. Bu çabasında başarısız olduğundan şüpheliydi.

İçeri girdiğinde köpeklerle karşılaşmış.

Ve sarımsak kokusu.

Son olarak, Genny'yi, eski Genny'sini, eskiden menzilinde dururken ilk kez gördü.

Çıplak ayak. Kot pantolon. Ve Chloe'nin çaldığı ve süslü giysileri terlemesin diye ata binerken giymesi için ona verdiği River Rain tişörtü.

Onunla ögle yemeği için buluşmaya geldiğinde değişmişti ama o zaman kızının hafif parmakları olduğunu itiraf etmişti.

Ona bunu çoktan öğrendiğini ve umursamadığını söylemişti.

Ona çok büyük gelmişti ve belinden düğümlemişti.

İçinde harika görünüyordu.

"Umarım sakıncası yoktur, ama bana eski bir tane olduğunu ve her zaman daha fazlasını alabileceğinizi söylemişsiniz ve sos sıçramaları-"

Tişörtünün üzerindeki gözlerini kaçırmamıştı. Ayrıca sözünü de bitirmemişti.

Çünkü erkeğiniz nefesinizi sıkarken ve dili boğazınızdayken konuşmak zordu.

Adam öpüşmelerini kestiğinde, kadın bulanık bir şekilde ona baktı ve mırıldandı: "Erkeği eve böyle karşılamamanın küçük kadının işi olduğunu sanıyordum."

"Ben aydınlandım. Seni öpmek konusunda tamamen eşit fırsatlara sahibim."

"Fuzzy?"

"Bebeğim, odaklanamıyorsun bile." "Seni açıkça görebiliyorum, Bowie."

Onu güldürmek için, ama sadece bunun için, bir kolunu ona doladı ve üç parmağını yüzünün önünde tuttu.

"Kaç parmağımı kaldırıyorum?"

Kollarını adamın boynundan çekti, ellerini ellerinin arasına soktu, ona zayıf, hiç de öyle demek istemeyen bir itiş verdi ve "Kapa çenenin Bowie," dedi.

Ama bunu gülerek yaptı.

Ona sırtıttı, hızlı bir öpücük verdi, gitmesine izin verdi ve sobaya baktı.

Genny'nin köfteleri ve kırmızı sos.

Lanet olsun.

Onu özlediğinden daha çok bunu özlediğine neredeyse kendini inandırabilirdi.

Tamam,

neredeyse değil.

Yakın bile değil.

Ama spagetti ve köftesini çok severdi.

Gen'in annesi Marilyn bir kadındı ama Marilyn'in annesi İtalyan'dı ve Marilyn'e yemek yapmayı o öğretmişti.

Genny gibi.

Köfteleri sanat eseri idi.

Ve onun fırında ziti'sinin kendi dini olmalı.

Marilyn'i düşünen, mutfağının kokusunu alan ve Genny'nin mutfakta yemek pişirdiğini gören Duncan kıkırdamasına engel olamadı.

"Şimdi komik olan ne?" diye sordu.

Kaşıklığın üzerinde duran tahta kaşığı aldı ve ona baktı.

"Annemi düşünüyordum. Senin arka verandanda takılırken, annem esmer ve yarı İtalyan olmasına rağmen senin o sarı saçlara ve mavi gözlere nasıl sahip olduğunu yüksek sesle merak etmişim ve onun cevabı 'Kocamın üstün spermleri var' olmuştu."

Genny kıkırdadı ve kalçasını tezgâha yasladı. "Tanrım, bunu hatırlıyorum. Çok utanmıştım."

"Daha on altı yaşındaydın. On altı yaşında, kız ya da erkek, hiç kimse babasının spermi olduğunu düşünmek istemez."

Bir havlu kaptı ve koluna vurarak, "Hâlâ bunu düşünmek istemiyorum Bowie," dedi.

Ona bir kez daha sırttı ve tahta kaşığı büyük fıçıya daldırdı (Gen kırmızı sosunu yaparken asla cimrilik yapmazdı, ama bu onu daha iyi yapıyordu, çünkü birkaç gün içinde bir mucize gerçekleşir ve yenmezse, gelecekteki güzel zamanları sağlamak için dondurucuya giderdi).

Kaşığı dudaklarına götürdü, üzerine üfledi ve sonra tadına baktı.

Lanet olası cennet.

"Denetimden geçti mi?" diye sordu.

"Artık yiyebilir miyiz?" diye sordu.

Dehşete düşmüş görünüyordu. "En az yirmi dakika daha kaynamaya devam etmeliyiz."

"Kusura bakma, antrenmanım

bitti," diye dalga geçti. Kız

gözlerini devirdi.

Şimdi...

Onu Chloe'ye verdi.

"Köpeklerinizi selamlamanız ve Cookie'ye onay mührünüzü vermeniz gerekiyor," diye emretti.

Bunu yapmak için bacaklarının etrafında toplanan hayvanlara doğru eğildi ve "Cookie iyi yerleşti mi?" diye sordu.

"Görünüşe göre, onu jet-set seyahatlerime götürebilirim. Çok güzel yerleşti. Ama Tuck'ın hayranı olduğundan emin değilim. Büyük odayı aldığından beri onu görmedim."

"Bunu atlatacaktır," diye mırıldandı Duncan, Shasta ve Rocco'yla işini bitirip Killer'ı kollarına alarak doğruldu.

Gen oraya taşındığı için Tuck da taşınmak zorunda kalacaktı.

En azından yarı zamanlı olarak orada olacaktı. Phoenix'te olmadıkları zamanlarda.

Ve eğer istediği gibi olsaydı, bu çoğu zaman yarı zamanlı olurdu.

"Bira?" diye sordu ve buzdolabına yöneldi.

Etrafına bakındı, tezgahın üzerinde bir kadeh şarap olduğunu gördü ve "Evet" diye cevap verdi.

Buzdolabına doğru eğildi.

Killer'ın gitmesine izin verdi, Cookie'yi aramaya başladı ve şu paylaşımı yaptı: "İlk kez söylemek gerekirse, Gage birkaç gün önce babasının spermi olduğunu anladı. Bu kavramdan tamamen iğrendi ama anladı çünkü daha önce senin içindeydi, yine senin içinde olacak ve şu anda aynı şeyi bilen tüm arkadaşlarıyla nasıl başa çıkacağına dair strateji geliştiriyor."

Kanepenin arkasına kıvrılmış olan Cookie'yi bulduğunda (gerçi tatlı bir kedicikti ve bu yüzden gerinmek ve elindeki bazı çiziklere uzanmak için kıvrıldı), döndü ve Gen'in elinde bir şişe bira ile açık buzdolabında durduğunu ve dehşet içinde ona baktığını gördü.

"Oğlumun, annesi ve ben ona ne kadar öğretmiş olursak olalım, uygun sosyal söylemin ve bazı durumlarda davranışın temellerini henüz kavrayamadığına dair bir uyarı daha. Bu nedenle ağzından çıkan ya da vücudundaki diğer deliklerden çıkan sesler konusunda hiçbir sorumluluk kabul etmiyorum" diyerek sözlerini tamamladı.

Glmsemeden önce gözleri kırıştı ve buzdolabının kapağını kapatıp doğrudan şişe aacağının bulunduğu çekmeceye giderken başını salladı.

Mutfağa aşına olmuştu. Buna bayılmıştı.

Cookie'ye onay damgasını vurduktan ya da daha doğrusu, onunla işinin bittiği ve çekip gideceği mesajını aldıktan sonra adaya döndü ve Genny birayı ona uzatırken bir tabureye kayd.

Şarabını aldı ve "Günün nasıl geçti?" diye sordu.

"Sade, ki bu iyi bir şey. Yetişmem gereken bir sürü şey vardı.

E-posta tribble'lar

gibidir." Yumuşak

bir şekilde güldü.

"Seninki mi?" diye

sordu.

"Şey, um..." Ocağa gidip karıştırmak için ondan ve şarabından uzaklaştı.

"Şey, ne?" diye sordu, kızın tereddütü karşısında şaşkıncı.

Yeniden bir araya geldiklerinde çok fazla zamanları olmamıştı ama utangaç davranmadığı sürece -ki bu engelin üstünden hemen atlamış gibi görünüyordu- her zaman tamamen açık görünüyordu.

"Tamam, öğle yemeğinde paylaşmadığım şeyler var," dedi tencereye.

Öğle yemeği iyiydi. Hafifti. Bir gün önce, her şey kendileriyle ilgiliyken ve başka şeylerin bunu etkilemesine izin vermezken yedikleri şey.

Onunla paylaşmadığı bir şeyler olmasını pek istemiyordu.

"Ne gibi?" diye sordu, boynunda bir gerginlik hissetti, çünkü yeniden bir araya gelmelerinin üzerinden çok zaman geçmemişti ve her ne kadar harika gidiyor gibi görünse de, bu noktada çok yeniydi.

Her şey berbat olabilir.

Ve bu olmasına izin veremeyeceği bir şeydi. Bir

daha olmaz.

Kaşığı geri kalanının üzerine koydu ve şarabına ve ona döndü.

"Tamam, İyi, ve adam kim yaratıldı Rita'nın Yol başka bir dizi geliştiriyor ve bunun için beni istiyor."

Gerginlik gitti ve gülümsedi. "Bu harika."

Onu inceledi. "Duncan, bir dizide başrol olmak çok fazla iş demek."

"Yani?"

"Eğer ilgilenirsem ve film tutarsa, Phoenix'te çekeceğini söylüyor."

"Daha da iyi."

Onu daha yakından inceledi. "Gerçekten bununla bir sorunun yok mu?"

Duncan içinde bir şeylerin ürperdiğini hissediyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

Bu tahriş edici.

"Neden bununla ilgili bir sorunun olsun ki?"

"Bir sezonun ne kadar süreceğine bağlı olarak, çekimler için çoğu zaman Phoenix'te ve muhtemelen bazı durumlarda Los Angeles'ta olmam gerekir. Ve buna pazarlamak için yapmam gereken seyahatler dahil değil."

"Gen, elli farklı şehirde yetmiş beş mağazam var ve beş tane daha açmak için planlama aşamasındayız. Ayrıca çok aktif iki hayır kurumunun resmi sözcüsüyüm. Ben uygulamalı bir CEO'yum. Ve verdiğim her söze yüzde yüz bağlıyım. Ofiste masa başında oturan bir angaryacı olmadığım zamanlarda Prescott'ta kıcımın üstüne oturup televizyon izlemem."

"Öyle demek istemedim."

"Ne demek istedin?"

"Sadece... bu kadar aleni olunca farklı oluyor."

"Yani Tom'un senin çalışmanla ve dışarıda olmanla ilgili bir sorunu olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır, çünkü Tom kendi çapında ünlü biriydi." "Yani ünlü olmadığım için alamayacağımı söylüyorsunuz."

"Bu haliyle alışılması gereken bir şey olduğunu söylüyorum, ancak Teddy'nin şovlarının yapmaya eğilimli olduğu gibi yükselirse, ciddileşebilir, hayatı istila edebilir ve stresli olabilir."

"Ve sen bununla başa çıkamayacağımı düşünüyorsun." Doğruldu ve yüzü sertleşti.

"Ne düşüneceğimi bilmiyorum, Duncan," diye tersledi. "Bana ne söylediğimi söyleyip durma. Henüz okumadığım bir senaryodan çıkabilecek olası bir iş hakkında bir tartışma başlattım. Sana, karakterine ya da ben çalışırken hayatla başa çıkma becerine gölge düşürmüyorum. Ama bunu yapıyoruz." Aralarında bir el tokatladı. "Ve eğer zamanını alacak ve özellikle de seni benden uzaklaştıracak, mesela yanımda yatamayacağın bir işe kalkışacak olsaydın senden nasıl bir konuşma beklerdim, şu anda bunu seninle yapıyorum."

Artık en ufak bir rahatsızlık duymuyordu.

"Tamam, Genny, sakın olabilirsin ve bunun için teşekkür ederim ve sadece şunu belirtmek istiyorum, eğer bunu yapmak istiyorsan ve senin için bir anlamı varsa, anlaşıcağım ve anlaşıcağız. Dora bir satış elemanı. Yazılım satıyor. Alanı ABD'nin dörtte biri. Bu işte iyi, çok kazanıyor ve çok seyahat ediyor. Bu işe biz ayrıldıktan sonra başladı. Çocuklar doğmak üzereydi. Ama ondan önce de satış işindeydi, o zaman da başarılıydı ve böyle olmak için çalışmanız gerekir.

Bu yüzden her zaman mutfakta kurabiye pişirmiyordu. Aynı ölçekte olmayabilir ama bu benim karşılaşmadığım bir şey değil."

"Tamam, peki," diye kestirip attı.

"Sinirlendiğim için özür dilerim tatlım, ama Imogen Swan olmaktan ve diğer şeylerden çok bahsediyorsun ve bununla başa çıkma yeteneğime gölge düşürmüyor olabilirsin, ama öyle hissediyordum ve sinir bozucu olmaya başlamıştı."

"Bunu görebiliyorum," diye

ısırdı. Adam ona baktı.

Sonra da "Pekala, aslında sorun nedir?" diye sordu.

Şarabına baktı.

Sonra onu yakaladı ve bir sürü geri fırlattı.

Onu yere bıraktı ve şöyle dedi: "Tom bizi biliyor ve ben ona söylemedim. Aramızda bir anlaşma vardı, birimiz biriyle çıkmaya başlarsa diğerini uyaracaktık, ne kadar sıradan olursa olsun. Tom da seni ve benim için kim olduğunu biliyor ve bu nedenle bunun sıradan bir şey olmadığını farkında. Ve Dora'nın benimle bir sorunu olduğunu yakın zamanda öğrenmiş olabilirsin, sen gelecek vaat eden ve çok popüler, yani çok başarılı bir mağazanın CEO'su olarak ortaya çıktığında, Tom senin kim olduğunu biliyordu ve sorunlar vardı. Bu sorunları aştığını sanıyordum ama bu sabah duygularını tam olarak paylaşmasa da ben anladım ve bir şekilde bunu bir ihanet olarak görüyor. Ve çok kızgın ve Tom kızmaz. Bana değil."

"Sana karşı bir pislik miydi?"

"Aynen öyle ve bu Tom değil."

"Kendini kaybetmemeye çalış bebeğim," dedi yumuşak bir sesle uyararak.

"Kızamazsın. O haklı. Ona söylemeliydim. Bunu ben söylemeliydim."

"Sen boşandın, o bunu gerçekten anlamıyor, Gen."

Başını iki yana salladı. "Biz böyle biri değiliz."

Boynundaki o gerginlik geri geldi ve "Belki de kim olduğunu paylaşmalısın" dediğinde kelimeleri dikkatliydi.

Ocağa gitti. Sosu karıştırdı.

Bekledi ama pek sabırlı

değildi. Adaya geri döndü.

Ellerini ona dayadı, onlara yaslandı, başı eğildi. Ona baktığında, destek alması gerektiğini biliyordu.

O da öyle yaptı.

Ve bunu yapması iyi oldu.

"Tamam, görüyorsunuz, sevdiğim son adamı kaybettiğimde en iyi arkadaşımı da kaybettim."

Sikeyim.

"Ve Tom beni aldattığında, hiç şüphe yoktu, çünkü gömleklerinden birinde benim olmayan bir parfüm kokusu aldım ve gerçekten de Chloe'nin olduğunu düşündüm, ama beni terk ettiği için onunla dalga geçtim ve yalan söyleyip kızının olduğunu söyleyemezdi. O da bana itiraf etti."

"Tanrım, bebeğim," diye fısıldadı

Duncan. Kız başını salladı.

"İyi değildi. Ve her ne kadar bir parçam olsa da, sonraki aylarda, bitmek bilmeyen görüşmelerde

Kariyerim azaldığında, bana teklif edilen roller daha az ilginç, daha az zorlayıcı ve sonunda sadece aşağılayıcı olduğunda, kendime döndüğümü anlayan danışmanlık. Bu da evliliğimi, onu ve seks hayatımızı unuttuğum anlamına geliyor. İtiraf etmeliyim ki, üzülererek ve azımsanmayacak bir suçluluk duygusuyla, seks hayatımız uzunca bir süre yok oldu. Yine de dışarı çıkıp benim dışımda biriyle yatması doğru değildi."

"Hayır," dedi Duncan nazikçe.

"Ama o yaptı. Ve ben bunu atlatamadım. Denedim. Ama yapamadım. Bu ikimiz için de sinir bozucuydu. Ve elimizde kalanlara zarar veriyordu. Hâlâ sevgiye, saygıya, geçmişe, ailemize ve benim için çok önemli olan en iyi arkadaşşıma dayanıyordu."

Gözyaşları gözlerini aydınlatıyordu ve Duncan'ın oturduğu yerde kalması çok zordu ama oturdu ve "Anlıyorum" dedi.

"Bu yüzden evlilikten vazgeçip arkadaşşığımızı sürdürmek için bir anlaşma yaptık. Şimdiye kadar da işe yaradı."

"Ve şimdi de ben varım."

Tekrar başını salladı. "Ve şimdi de sen varsın."

Duncan, "Ve onu sahip olduğun şekilde kaybetmek istemezsin," sonucunu çıkardı.

Başını salladı ve başka tarafa baktı.

Şimdi tam zamanıydı.

Taburesinden kalktı ve ona doğru ilerledi.

Onu kollarına çektiğinde karşı koymadı.

Kadıninki sadece gevşekçe adamın etrafına dolandı ve yüzünü adamın göğsüne gömdü.

Ve haklıydı.

Zamanı gelmişti.

Çünkü onu kaybetti.

"Ağlamıyorum çünkü orada bir şey var. O sadece öldü, Bowie. Onu öldürdü ve bunu yapmak istemedi ama yaptı. Artık onunla samimi olamıyordum. Kafamın içindeydi. Ona böyle mi dokundu? Onu oradan öptü mü? İki kez sevişmişlerdi ve sadece o vardı ve inanıyorum ki bunu paylaşırken yaşadığı karmaşa, bunun bize ne yaptığını bilmesi ve bunun elli kadınla binlerce kez ya da sadece bir kez olabileceğini ve bunun önemli olmayacağını bilmesi. Olan olmuştu."

Başını arkaya doğru eğdi ve rimeli biraz aktı.

"Ama seni kaybetmiştim ve sen gitmiştin. Çok seks yaptık, ama kötü bir gün geçirdiğimde beni dinledin, annem delirdiğinde güldük ya da baban bir pislik olduğunda bana yüklendin. Sen benim aradığım kişiydin ve sonra Tom benim aradığım kişi oldu. Başka birini kaybedemezdim."

"Tamamen anlaşılabilir," dedi yatıştırıcı bir şekilde.

"Ve şimdi yapamam, diğer gitmemi geri alsam bile," diye itiraf etti, sonra yüzünü tekrar göğsüne bastırdı.

"Bunu asla sormayacağım Genny," diye güvence vererek sırtını sıvazladı.

O söyledi. Ciddiydi.

Başlangıçta zor olacaktı.

Ama eğer bu adam ona karşı bir pislik gibi davranmasına neden olan kafasını karıştıran her neyse onu çözebilirse, Duncan bunu yapmaya hazırды.

"Evet," diye tersledi. "İşte böyle bir şey oluyorsun."

Sırıttı, eğildi, başının üstünü öptü ve sonra sordu: "Yani bu sabah sana kendini kaybetti, ne oldu?"

"Ona mesaj attım ve durumu kontrol altına aldığında beni arayabileceğini ve bunu konuşacağımızı söyledim." Başını tekrar arkaya eğdi. "Beni aramadı."

"Ona bir konuşma yapmalısın, güzelim."

"Ne?" diye sordu, gözlerini kırpıştırarak ve bir elini kaldırıp yanağını sıvazlayarak.

Maskara felaketi.

Öyle demedi.

"Gen, eğer düşündüğüm gibi biriye, ki onu hayatında tutmak istediğini biliyorum, o zaman konuşmayı duyacak ve kendine çeki düzen verecektir. Kafasını toparlaması için ona zaman ver. Ve sonra onu ara. Her şey yoluna girecek."

"Onun için mazeret uydurmuyorum, diyorum ki, yaşarsın, öğrenirsin ve Tom'u evlilik yatağımızı kirlettiği için affedemediğimi fark etmeme rağmen, Tom beni sadece onu affedemediğim için değil, aynı zamanda ona dönmediğim için de affedemedi, bu da onu aramaya itti. Gördüğün gibi Bowie, benim her zaman başvuracağım kişi olduğunu biliyordu ve bu onun için çok şey ifade ediyordu. Ve o krize girdiğimde ona gitmedim. Bunu bir ihanet olarak gördü. Mesele şu ki, o da dönüp aynı şeyi kışkırttı, çünkü dürüst olmak gerekirse, bana ulaşmak için çok fazla çaba sarf etmedi. Yani ikimizin de çuvalladığını anlıyorum ama onunkinin çok daha büyük bir çuvallama olduğunu söylemek çocukça değil. Ama bunu yapamayız, sen ve ben. Patinaj çekip bunun hakkında konuşamayız. Bir evlilikte, bir ilişkide kıyıya vuramazsınız. Gözünü her zaman topun üzerinde tutmalısın."

"Tamam, şunu açıklığa kavuşturalım, eğer susar ve kafana takarsan, seni silkeleyip kendine getirmek için iznin var mı?"

Şiddetle başını salladı. "Kesinlikle. Kendimi ne kadar gülünç ve acınası hissettiğimi anlatamam."

Kocamla birbirimizle konuşmadığımız için evliliğimiz sona erdi. Ve artık çok geçti. Şimdi sen ve ben birbirimizi yeniden bulduk. Ve bu imkansız. Ve sen benim için o kadar değerlisin ki, ağzımı açıp konuşmadığım için seni bir kenara atarsam ne yaparım bilmiyorum."

Ve benim için çok şey ifade ediyorsun.

Evet, hayatlarında bu adamla birlikte olabilir.

Kesinlikle.

"Şey, sadece işaret ediyorum, görünüşe göre şu anda bununla ilgili çok fazla sorunuz yok," diye alay etti.

Vücudu sarsıldı.

Sonra onun içinde eridi. Ve
bunu gülerek yaptı.

Teşekkürler.

Onu daha da yakınına soktu ve ona sarıldı. Azaldığında, berbattı ama yapılması gerekiyordu.

"Bunu yaşadığın için üzgünüm. Sana bunu yaptığı için üzgünüm. Ve onu kaybettiğin için de üzgünüm. Umarım o da kendini toparlar ve senin sahip olduğun şekilde onu geri alabilirsin."

Doğru.

Onu çıkardı.

Şimdi kolay olan.

"Ama yaşadığın ve öğrendiğin için mutluyum tatlım. Çünkü ben de seni kaybedersem ne yapacağımı bilmiyorum. O yüzden ikimiz de gözümüzü toptan ayırmayalım ve bunun olmamasını sağlayalım."

İçine gömüldü ve "Anlaştık" diye mırıldandı.

"Şimdi hatırlıyorum da, taze pişmemiş köfte servis etmektense kendi elini kesmeyi tercih ederdin.

Tahminime göre kızartma zamanı geldi. Ancak maskaranızın bir felaket olduğunu sizinle paylaşmazsam işimi yapmamış olurum, bu yüzden muhtemelen önce onunla ilgilenmelisiniz."

Kadın adamın kollarından fırladı ve elleri yüzüne doğru uçu.

"Ohmigod!" diye bağırdı.

"Can I başla KIZARTMA ise seni içinde ve banyoyu siler misin?" diye sordu.

Başını salladı ve havalandı, "Düşük ısı, Bowie. Kızarmış, yanmamış."

Sanki bunu
unutacakmış gibi.

Eskiden köfte işini çok yapardı.

Ancak çoğu zaman vejetaryen olsa da babasıyla hemfikir olduğu bir konu vardı.

Bir adam nasıl et pişirileceğini
bilirdi. Tava çoktan
dışarıdaydı.

Buzdolabında köfteleri buldu. Onları
da eksik etmemiş.

Üç düzine kadar olmalılar. Tanrım.

Gen, onları (ya da en azından ilk turunu) tavaya koyarken sosa bakmak için ona yeniden katıldı.

Muhtemelen doğru yaptığından emin olmak için yakın durdu.

Bu yüzden bir kolunu onun omuzlarına doladı ve bu görevi tamamlarken onu orada tuttu.

"Dinlediğiniz için teşekkürler," diye fısıldadı.

Onu sıktı. "Bir şey değil."

"Yanlış bir şey olduğunu bildiğiniz ve onu çıkardığınız için teşekkürler."

"Bunun için de rica ederim."

"Ve dürüstçe paylaştığın için teşekkürler, Imogen Swan m e s e l e s i y l e seni rahatsız ediyordum. Bunu yapmaktan vazgeçeceğim."

Döndü ve kızın başının yan tarafını öptü.

Sonra dedi ki, "Sen yap. Eğer sinirlenirsem, bunu konuşuruz."

Ama bunu halledeceğiz, Gen. Tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldandı, ağırlığını onun yanına vererek.

"Kardinaller ne zaman gelecek?" diye sordu.

"Ne?"

"Bir futbol takımını doyuracak kadar kazandığınızı varsayıyorum."

Bir "puh" sesi çıkardı ve kalçasını onunkine bastırdı.

Adam ete bakıp sırttı.

Garajda bir kapının açıldığını duyunca sırtımayı bıraktı.

"Chloe bu gece dönecek mi?" Gen sordu, çünkü belli ki o da duymuştu.

"Hayır, ama ne olursa olsun, kapınızın açacağı ondaydı, şimdi sizde olan bir şey."

"Yani kızım benden önce benim yerimi mi aldı?"

Garaj kapısına doğru ilerlerken ona bir gülümseme attı. Kapıyı açtı.

Ve iç çekti.

Çünkü Gage'in dört arabalık garajdaki yerinde, en küçük oğlunun turuncu Subaru Crosstrek hibridinden dışarı katlanan sadece Gage değildi.

Ama Sully.

Cuma gecesi idi, yani hafta sonu ders yoktu.

Ama Tanrı aşkına, en yaşlısı neredeyse iki bin mil uzakta yaşıyordu.

Görünüşe göre Gage Tucson'dan geliyormuş.

Yolda Sky Harbor'a da uğramıştı.

"Lütfen gözlerimin beni yanılttığını söyleyin," diye seslendi.

"Kimin Cayenne'i baba?" Gage Porsche'ye bakarak geri seslendi.

"Küresel uydu ağı çöktü de beni arayamadın mı?" Duncan sordu.

"Is o Burada... gibi, Şimdi mi?" Sully sordu
Geri, Duncan'a bakıyor.

"O ama sen değildi sözde içinol." Duncan işaret etti.

"Kutsal Sikeyim, Sul, Biz horoz engelleme
Baba," Gage açıkladı.

Duncan kapının kilidinin çalışıp çalışmadığını kontrol etti.

"Tanrı'ya şükür rimelimi düzelttim," diye fısıldadı Genny.
Arkasında.

Hâlâ kapıyı kendi etine ve kanına karşı kapattığı yerden omzunun üzerinden ona baktı.

Gülmemek için çaba sarf ederken acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

"Bizi içeri alacak mısın baba?" Sul sordu.

Her ikisini de, muhtemelen Bettina'yı arayıp Cumartesi günü gelip temizlemesi için yalvaracakları çamaşırlarla dolu kocaman çantalarıyla orada görmek için dönüyordu ki, Gage'in burnunu çektiğini duydu.

"Yüce Tanrım, bu koku da ne?" diye sordu, sonra da kardeşini ve babasını geçerek içeri girdi.

Sully arkasından geldi.

"Oğul iki ya da Gage, neyse ki anatomisinin diğer kısımları yerine çoğunlukla midesiyle düşünüyor," diye tanıttı.

Genny kıkırdadı.

Gage pişen sarımsak ve et kokusunu unutmuş, ağzı bir karış açık Genny'ye bakıyordu.

Duncan, "Aynı zamanda kurnaz ve kadınlarla arası çok iyi," diye şaka yaptı.

"Kutsal cannoli," diye nefes aldı Gage. "Filmlerdekinden yedi bin kat daha güzelsin."

"Vay canına, teşekkür ederim Gage," diye sıcak bir şekilde cevap verdi Genny.

"Baba," dedi Sul nefesinin altından, Duncan'ın kaburgalarına dirsek atarak.

Duncan, "Bu da oğlu Sullivan ya da Sully," dedi. Gen elini uzattı. "Memnun oldum, Sully." Gen onun elini tuttu. "Seninle tanışmak gerçekten çok güzel, uh..."

"Genny," diye doldurdu Gen.

"Doğru, Genny," dedi elini pompalayarak.

Gage onu iterek yolundan çekti ve elini ona doğru uzattı.

"Evet, Genny. Genny. Selam. Gage."

Onu aldı ve salladı. "Merhaba, Gage."

"Anlıyorum, insanlar El Gato'da yemek yerken fotoğrafınızı çekiyor. Ünlü olmanıza bile gerek yok. Sizi El Gato'da görsem fotoğrafınızı çekerdim" dedi.

"Ve tekrar teşekkür ederim. Bu çok tatlı," dedi Genny, artık titremiyordu ama Gage hâlâ titriyordu.

Duncan alçak sesle, "Bırak onu evlat," dedi.

Gage yaptı ve patladı geri gibi a
kedi kim bir salatalıkla karşılaştım.

Sul yine nefesinin altından, "Tanrım, sen tam bir
ahmaksın," dedi.

"Kapa çeneni, Sul," diye ısırıldı Gage.

"O zaman sakın ol, Gage. Tanrım. O sadece bir
insan." "Muhteşem bir insan."

"Daha önce de muhteşem kadınlar
gördün." "Bizim mutfağımızda değil."

Duncan, "Pekâlâ, bu iş bitti," diye karar verdi.

Genny, köftelere ulaşmak için oğullarının yanından
geçerken bile ona bakarak, "İyi ki çok yapmışım," dedi.

"Evet, güzel," diye kabul etti, çünkü oğulları yemeklere
bayılıyordu ve onu (Gage söz konusu olduğunda daha çok)
tattıkları anda seveceklerdi. Oğullarının arasına baktı.
"Ama her ne kadar sizi sevsem ve sizinle geçirebileceğim
zamanın özlemine çeksem de, yine de ikinizin neden burada
olduğunuzun sırrını benimle paylaşmadan öğrenmek
istiyorum."

"Senin moral desteğine ihtiyacın olduğuna karar verdik,"
dedi Gage, çantasını bırakmış, Genny'yi bir köpek yavrusu
gibi takip ediyordu.

En büyük çocuğuna döndü.

Ve beklediğini aldı.

Dürüst hikaye.

"Endişelendik," dedi Sullivan sessizce. "Belki bir şey
söylemiyorsundur diye. Onun senin için çok özel olduğu
belliydi. Ama sonra sosyal medyada hiçbir şey görmedik."

"Baba, hayatında hiç evde bu kadar et oldu mu?" Gage, Genny'nin yanında asılı dururken seslendi.

İkinci oğlunu görmezden geldi.

Duncan, Sully'ye "Paylaştığımız her an Instagram'da yayınlanacak diye bir şey yok," dedi.

"Ayrıca babamız arayıp kalbi kırıldığı için çocuklarına ihtiyacı olduğunu söyleyecek değil, değil mi?" Sul geri döndü.

Kahretsin, deliydiler.

Ama iyi çocukları

vardı.

"Anladım evlat, ama gördüğün gibi her şey yolunda."

"Kristal küremiz kırıldı, biz de bir şansımızı denedik,"

Gage

konuşmaya girdi.

Genny yine kıkırdamaya başladı.

Sonra, Duncan oğlunun ukalalığından hoşlanmadığını, oysa aslında hoşlandığını, çünkü çocuğunun çok komik olduğunu söylemeye fırsat bulamadan, kadın söze karıştı.

"Tamam, birbirimizi hiç tanımıyoruz ama bu yemekle ilgili çok önemli bir dönüm noktasındayız, o yüzden herkes elini taşın altına koysun. Suyun kaynamasını istiyorum. Spagetti hazır. Fırının sarımsaklı ekmek için önceden ısıtılması gerekiyor. Tabaklara ve çatal bıçaklara ihtiyacımız var. Sonra da salata hazırlanmalı."

Gen de mutfağında annelik yapıyordu. O da buna bayılırdı.

Gage sertçe selam verdi ve "Emredersiniz kaptan. Su üstündeyim."

Sonra bir tencere almaya gitti.

"Fırını neye ayarlamamı istersin, Genny?" Sully sordu, şimdi kendi çantasını bırakmış ve fırına doğru gidiyordu.

Fırın.

"Dört yüz, Sully. Teşekkür ederim," diye cevap verdi Genny.

"Gen'in istediklerini yerine getirin ve o brandanın zar zor barındırdığından emin olduğum koku serbest kalmadan önce bu çantaları hizmete götürün. Ve Tanrı aşkına, patlamadan önce köpeklere biraz dikkat edin," diye emretti Duncan.

Shasta aslında heveslenmeye başlamıştı.

Fırın açıldı ama çocuklar köpekleri sevmeye odaklanmadan önce tencereye su koyulmamıştı.

Ama sonra işe koyuldular.

İşler yoluna girdi ve Duncan Genny'nin ev yapımı Sezar sosunu marulların üzerine dökerken, çocuklar da akıllıca davranıp artık tabak, peçete ve çatal-bıçak takımlarının bulunduğu adaya oturdular ve onu izliyorlardı.

"Yani, ünlü insanlar yemek mi pişiriyor?" Gage sordu.

Duncan, kardeşi olmamayı diliyormuş gibi kardeşine bakan Sully'ye baktı.

"Pek sayılmaz, maiyetimin bir parçası olarak benimle her yere gelen bir aşçım var, ama grip olduğu için ona ihtiyaç var," dedi Genny kayıtsızca.

"Vay canına, harika, bir aşçı!" Gage, muhtemelen evdeyken bunun yeme alışkanlıkları için ne anlama geleceğini düşünerek haykırdı.

Sully, "Şaka yapıyor, Gage," diye içini döktü.

Gage yıkılmış görünüyordu. "Aşcınız yok mu?"

Makarnayı döndürürken aynı zamanda ona doğru dönerek, "Hayır, tatlım. Özür dilerim. Ama benden hoşlanmanı sağlayacaksa, bir tane kiralayacağım."

Sully, "Eğer anlamadıysan, Genny, senden zaten hoşlanıyor," diye paylaştı.

Sullivan'a göz kırptı ve sobaya geri döndü.

"Harvey ve Beth yemeğe falan mı geliyorlar?" Gage sordu.

Duncan ona baktı. "Hayır." Gage'in taburesinde dönüp girişe baktığını görünce, sorduğu sorunun hazırlanan yemek miktarıyla ilgili olmadığını anladı. Bu yüzden, "Neden?" diye bitirdi.

"Çünkü ışıklar gördüm. Birisi geliyor-"

Köpekler havlayarak ve Killer'ın durumunda havlayarak ön kapıya doğru koştular.

Oğulları evdeyken akşam planları için zaten şansı kalmamıştı.

Ama Gen'i otele geri götürüp geceyi onunla orada geçirmesinin uzun süreli izler bırakmayacağını düşünüyordu, aynı zamanda çalışma odasının yeniden dekore edilme tehlikesi de yoktu.

Ve oğullarını, özellikle de sadece tatillerde eve gelen ve son üç yıldır bahar tatilinde o bile olmayan Sully'yi görmekten mutluydu.

Gen eninde sonunda onları tanımak zorunda kalacaktı, onlar oradayken rahat ve sakin görünüyordu, gergin ya da garip değildi, bu yüzden Duncan bunu iyi bir şey olarak görüyordu.

Ama Harvey ve/veya Beth de bu karışıma katılırsa, kendini kaybedebilirdi.

Duncan, Sully'ye, "Kim olduğuna bak ve onları gönder," diye emretti.

"Hallediyorum," dedi Sul, taburesinden kayarak.

"Başka yardıma ihtiyaçın var mı, Genny?" Duncan kruton ve parmesanı karıştırmak için içine atarken Gage teklif etti.

Gen, "Ekmeği kontrol edebilirsin," dedi.

Gage, kardeşinin söylediği aynı şeyi mırıldanarak "Hemen," dedi ve taburesinden atladı.

Genny'nin gözlerini hisseden Duncan, oğlundan ona baktı.

Ona mutlu bir gülümseme verdi. Onun çocuklarını seviyordu.

Aileyi severdi.

Yemek yapmayı severdi.

Evet, bu iyi bir şeydi.

Bir kadın sesi duyulduğunda yüzü dondu, "Oh! şu değerli bebeklere bakın!"

Ve sonra köpekler mutlu bir şekilde havlıyor.

Sonra Gen'in gözlerinin büyüyerek "Sasha" diye fısıldamasını izledi.

Sasha mı?

Kızını mı?

Genny aniden odadan dışarı fırladı.

Duncan Gage'e baktı. Gage de Duncan'a baktı.

Sonra ikisi de n kapıya doğru yöneldiler.

"Anne!" diye bağırdıklarını duydular. Köpekler heyecanla havlamaya devam etti. "Kızım!" diye karşılık verdiler.

Köşeyi döndüğünde Gen açık kapıdaki bir bedene çarptı, kollarını bedene doladı ve bedeni bir o yana bir bu yana salladı.

"Uh..." Gage sordu.

"Onun kızı," diye mırıldandı Duncan.

"Ah," dedi Gage.

Sully kenarda durmuş, hareketsizce bakıyordu.

Çok hareketsiz.

Duncan nedenini hemen anlardı.

Gen geri çekildi ama ellerini Duncan'ın göremediği bir kadının üzerinde tuttu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Chloe bana bu Duncan'la tanışmam gerektiğini söyledi. Ve ben de Duncan'la tanışmak için buradayım."

Gen yana kaydı ve ona seslendi, "Bak hayatım, Sasha burada."

Gage durdu.

Chloe babasının rengine ve annesinin tarzına sahipti.

Sasha annesine benziyordu.

Uzun, sarı, kumsal saçları, fevkalade yırtık kot pantolonu, küçük saten tişörtü, büyük, sarkık hırkası, iki düzine kolyesi, ayağında mokasenleri ve tamamen makyajsız, ama sağlıklı bronzluğu buna rağmen.

En azından ayakkabıları vardı.

Bu, her iki oğlunun da zihinsel olarak çıkarması gereken ek bir giysi olacaktı.

Yaptıkları da buydu.

"Sen Duncan'sın," dedi Sasha, elini uzatarak öne doğru gelirken.

Yanılıyordu.

Annesinden daha uzundu. Zayıftı. Willowy.

Ama Genny'nin mavi gözlerine ve parlak, kocaman gülümsemesine sahipti.

"Evet." Elini uzattı. "Sasha, seninle tanışmak çok güzel evlat."

Parmaklarını onunkilerin etrafına doladı, diğer elini üstüne koydu ve "Hemen arkadayım," dedi.

Adam onu bıraktı ve kadın bir o yana bir bu yana dönerek oğullarını süzdü.

"Oğullarım, Sullivan ve Gage."

"Merhaba çocuklar!" diye heyecanla selam verdi, önce selamına karşılık vermek ve elini sıkmak için kendini toparlayan Sul'a gitti. Sonra da tahta gibi elini sallayan ve bakışlarına engel olamayan Gage'e. Sonra dönüp haykırdı: "Tanrım, anne! Köfte mi yapıyorsun?"

"Evet, sevgilim," diye onayladı Gen.

"Daha önce içtin mi?" Sasha, Duncan'a bunu yapmak için geri dönerek sordu.

"Uzun zaman önce," diye yanıtladı Duncan. Ve sonra, bu bilgi onun kaldıramayacağı bir ağırlık gibi görüldüğünde, hızlıca, "Ve gerçekten onlara tekrar sahip olmayı dört gözle bekliyorum. Oğullarımın onlara sahip olmasını. Ve seni masamda görmek. Burada olmana sevindim. İçeri buyurun. Şarap ya da bira ister misin?"

Sasha, "Kesinlikle bira," diye cevap verirken Gen onu öne çıkarmak için tuttu.

Gage hemen, "Ben bakarım," dedi ve aceleyle uzaklaştı.

"Tanrım, burası sanki... sanki... harika," dedi Sasha, hareket ederken etrafına bakınarak. "Yani, burası şimdiye kadar bulunduğum en havalı yer olabilir. Ciddiyim."

Gen, "Bu da bir şeydir Bowie, zira birçok mihrace ve Dalai Lama ile pek de mütevazı olmayan evlerinde yemek yemiştir," diye seslendi.

"Yapmadım anne, aptallığı bırak," diye azarladı Sasha. "Yani, Dalai Lama değil."

Genny, "Zamanın yüzde doksan dokuzunda nerede olduğunu bana bildirmeyerek başımı ağrıtmayı bıraktığında aptal olmayı bırakacağım," diye karşılık verdi.

"Her neyse," diye mırıldandı Sasha, sonra sordu. "Bowie?"

"Eğer çok şanslıysanız ve Chloe'nin yaptığı gibi Bowie'nin kalbini kazanırsanız, hikayeyi öğrenebilirsiniz."

"Bu tamamen ruhani bir şey," dedi Sully. Ve bunda ciddiydi.

Gage ona açık bir bira uzattı. "Çok teşekkürler!" Sasha sevinç içinde ağladı.

Gage, "Size hizmet etmek için yaşıyorum," demek yerine, "Lafı bile olmaz," diye mırıldandı.

"Sul, Sasha'ya bir tabak getir," diye emretti Duncan, ocaktaki yiyecekleri kontrol etmeye giderken. "Gage, ekmeğe bak."

İki çocuk da hareket etti.

"Chloe onun kalbini mi kazandı?" Sasha annesine sordu. "Evet," diye yanıtladı Genny.

"Chloe?" Sasha şaşkınlığını gizleyemedi. Genny güldü.

Duncan kıkırdadı.

"Chloe kim?" Sully ona yaklaşarak mırıldandı. "Genny'nin en büyük kızı," diye yanıtladı Duncan.

"Ondan bir tane daha mı var?" Gage de yakındaydı ve sesi boğuk geliyordu.

Duncan yine kıkırdadı.

"Yani şimdi ikisiyle de tanıştın mı?" Sully sordu.

"Evet," diye yanıtladı Duncan.

"Bizim de bir kardeşimiz var. Hale'i sahiplendiğimize göre aslında iki tane."

İki oğlu da sıçradı çünkü bu Sasha'dan geliyordu ve o da tam oradaydı, saçlarını geriye atmış, sos kazanının üzerine eğilmişti.

Burnunu çekti, gözlerini kapadı ve uzun bir "Ah." sesi çıkardı. Duncan, Gage'in inlediğini duydu.

Botlarına baktı.

Annesine dönüp baktı ve "Sizi bir ziyafet bekliyor. Annemin kırmızı sosu her şeydir."

Ve onlara doğru tatlı bir gülümsemeyle uzaklaştı.

"Az önce bir martı sesi mi duydum?" Gage sordu.

Duncan gülmekten karnına ağırlar girdiğini hissetti.

"Ve anne, haberin olsun, o yönden haberler gelecek. Ve Hale'den değil."

Bu, Duncan'ın şimdi annesine bakmakta olan Sasha'ya sertçe bakmasına neden oldu.

Duncan Genny'ye döndü.

Korkmuş görünüyordu.

"Ne tür haberler?" diye sordu.

"Matt'in sana söylemesine izin vermeliyim," diye mırıldandı Sasha.

"Hayır, bebeğim, o lokmayı düşürüp de devamını getiremezsin. Ne?" Genny talep etti.

"Tamam, yani onu kaybedemezsin," diye başladı Sasha. "Uh-oh," diye mırıldandı Sul.

"Vay anasını," dedi Gage.

"Sadece dökül," diye emretti Genny.

"Tıp fakültesini bırakıyor," diye açıkladı Sasha.

"Uh-oh," diye mırıldandı Sul.

"Vay anasını," dedi Gage.

Genny'nin yüzü kızarmaya başlamıştı. "O..." "Gen-" Duncan oraya girmeye çalıştı. "Ne?" diye bağırdı.

"Anne-" diye başladı Sasha.

Ama Genny harekete geçmişti. Çantasına.

Hiç şüphesiz telefonu da oradaydı.

"Sana söylemesine gerçekten izin vermeliydim," dedi Sasha ısrarla.

"Evet, yapmalıydın, ama şimdi çıktı, geri dönüşü yok ve... lanet olası telefonum nerede?" Gen öfkeyle çantasını karıştırıyordu.

"Bu o mu?" Gage yardımsever bir tavırla sordu ve Duncan ona bakınca elinde bir telefon tuttuğunu gördü.

Kahretsin.

"Evet, hayatım, teşekkür ederim." Genny oğluna doğru yöneldi.

Yaklaştığında, Duncan onun yoluna çıktı. "Bebeğim, bir adım at ve ona kilitlen."

"Evet, anne, sakın ol," diye teşvik etti Sasha. Gen gözlerini Duncan'dan ayırmadı.

"Oğlum beş yıllık eğitimini çöpe atıyor," diye karşılık verdi.

"Doğru, işte bu yüzden ona kilitlenmeniz gerekiyor."

"Önemli bir şey değil zaten anne. Veterinerlik okuluna gidebilmek için işi bırakıyor."

Gen's vücut seğirdi ve sonra o döndü için Kızını.

"Pardon?"

"Purdue'ye girdi," diye paylaştı Sasha.

"Hadi canım? Çok doğru," dedi Sully.

"Biliyorum," diye yanıtladı Sasha. "Onunla çok gurur duyuyorum. Gerçekten çok iyi bir okul."

"Biliyorum," dedi Sul ona. "Oraya gidiyorum." "Gerçekten mi?" diye bağırdı.

"Evet," diye onayladı Sul.

Sasha annesine döndü. "Anne! Harika! Birini tanıyacak!"

"Aslında henüz tanışmadılar, Sash," diye belirtti Gen, gözle görülür bir şekilde sakinleşerek.

"Yani? Hepimiz aile olacağız, değil mi?" Sasha geri döndü. Büyük odadaki hava durağanlaştı.

Ancak Gen, Duncan'a bunun çok erken olduğundan endişelendiğini belirten bir ifadeyle baktı.

Duncan da yüz ifadesinin muhtemelen aynı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Tanrım, aptallaşmayı bırakın," diye araya girdi Gage. "Sanki iki kişiyiz de neler olup bittiğini bilmiyoruz. Senin mutfağında yemek pişiriyor baba. Ve biz geldiğimizde, bundan bir şey anlamamamız ve ona karşı nazık olmamız gerektiği hakkında 'konuşmak' için kıcımızı kaldırıp çalışma odasına gitmedin. Genny yemek pişiriyordu ve sen salata yapmaya başladın. Ve o kediye tanımiyorum," diyerek Cookie'yi işaret etti, "ama bizim kedimiz olmadığını biliyorum ve sen başka bir kedi almadın çünkü başka bir evcil hayvan alma konusunda sert davranıyordun, yani belli ki Genny'nin kedisi. Ve işte kedi ve sen Chloe denen hatunu zaten tanıyorsun ve ona Bowie hikayesini anlattın, yani ailelerin kaynaşması gerçekleşti. Biz programa uyuyoruz, sen de rahatlayabilirsin. Yeesh."

"Evet, rahatlayabilirsin, yeesh," diye onayladı Sasha ve sonra, "Cookie!" dedi ve Cookie'nin yanına gitti.

Sul, "Tamam, sizi bilmem ama bu yemeği yakında yemezsem öleceğim," dedi.

Gage, "Kesinlikle, burada yüz tane köfte var ve ben bunların yüz beş tanesini yiyebilirmişim gibi hissediyorum," dedi.

Sully sarımsaklı ekmeği çıkarmıştı.

Ayrıca durumu kontrol altına almaya niyetliydi.

Yaptığı da buydu.

"Gage, şu eti ateşten al. Ve Sasha, Cookie ile selamlaşman bittiğinde makarnayı kontrol edebilir misin?"

Sasha, "Ben de varım," diye kabul etti.

Gage köfteleri süzmek için bir tabağa koymak üzere kağıt havlu çekmeye başlamıştı bile.

"Yaptı mı I bkz. Ahırlar mı?"

Sasha sordu, yaklaşıyor Mutfak.

"Evet," diye yanıtladı Sully, ekmeği Gen'in hazırladığı sepete koyarken.

"Atlarınız mı var?" Sasha'nın sesi heyecanlıydı ya da görünüşe göre dinlenme halinden daha heyecanlıydı.

"Üç tane," diye yanıtladı Gage.

"Rad!" Sasha ağladı.

"Ata mı biniyorsun?" Sul sordu.

Belinde bir dokunuş hissetti ve Genny'nin yaklaştığını görmek için aşağı baktı.

Daha da yaklaştı, kolunu ona doladı. Adam

da kolunu onun omuzlarına doladı.

Yanağını onun göğsüne bıraktı.

"Totes!" Sasha cıvıldadı.

"Yarın seni dışarı çıkarırım. Streak'e binebilirsin. O babamın. Harika bir at," dedi Sully ona.

"Harika!" Sasha test etmek için bir makarna ipliği çıkararak haykırdı.

"Yemeğe hazır mısın?" Duncan Genny'ye mırıldandı. Kadın başını arkaya eğdi.

Kadının yüzünden yayılan mutluluk karşısında nefesini tuttu.

"Evet, sevgilim," diye cevap verdi.

Bu mutlulukla kendini durduramadı, eğildi ve ağzını onunkine değdirdi.

Harekete geçtiklerinde Sasha, "Çok tatlısınız!" diye dikizledi.

Gage, "Gag," diye mırıldandı. Sully kıkırdamaya başladı.

"Makarna bitti!" Sasha duyurdu.

Ve dünyada her şey yolundaydı.

CHAPTER 16

KABUS

Corey

Bir yıl önce.

COREY, Genny'nin koltuğuna oturmuş, pencerenin önünde durup kuzey Phoenix'e bakarken onu izliyordu.

"Demek her şey bitti," dedi

pencereye. Sesi düzdü.

Öldü.

Tıpkı yarım saat önce onu kapıda karşıladığında gözlerinin o l d u ğ u gibi.

Corey kanepedeki koltuğunda kıpırdamadı, hiç kıpırdamadan durdu.

Bunu, özür dilememek, biraz mahremiyet bulmak ve sonra telefonunu çıkarmamak için yaptı.

Çünkü iyi yerleştirilmiş birkaç telefonla Tom Pierce'ın hayatını mahvedebilirdi.

Yok et onu.

Artık Wimbledon'da saha kenarı yorumculuğu yok.

Tıbbi lisans iptal edildi.

Alenen aşağılanmış.

Maddi olarak çökmüş.

Ve tam da bunu yapmak istiyordu.

Hem de çok.

Adamın nesi vardı?

İşte oradaydı, gezegendeki en mükemmel kadındı, Tom yüzüğünü onun parmağına takmıştı, çocuklarını onun rahmine yerleştirmişti, geceleri onun yanında uyuyordu ve o başka biriyle mi yatmıştı?

Delilik.

Katıksız

delilik.

"Boşanma davası açtık." Hâlâ pencereyle konuşuyordu. "Önleyici bir saldırı, arkadaşlığımız ve evliliğimiz sona ermeden önce bunu şimdi yapmak."

Yüce İsa.

"Sen ciddi misin?" Corey sordu.

Ona döndü, elinde highball, içki dolabından ona hazırladığı gimlette buzlar çınılıyordu.

Genny kendi kokteyllerini (ve onunkileri)

hazırlayabilirdi. Genny her şeyi yapabilirdi.

Bununla birlikte, o etraftayken, Tom bunu onun için yapmakta ısrar etti.

Bu bir şeydi. Onlar için iyi bir şey. Corey'i sonsuza kadar rahatsız e d e n bir şey.

İkisini de eğlendiriyordu, içlerinden gelen bir şakaydı bu.

Ama daha fazlası vardı.

Corey, Genny'nin bunun cesurca olduğunu düşündüğünü söyleyebilirdi. Çünkü öyleydi.

Tom gittiğine göre, Corey ısrar etmişti.

Ancak daha önce, bardağı ona uzattığında, denedi ama yüzünün buruştuğunu gizleyemedi.

Corey'nin ona içki hazırlamasının ne kadar anlamsız olduğunu gizleyemediği gibi, bunu yapanın kocası olmamasının ne kadar acı verdiğini de gizleyemiyordu.

Bu nedenle, sonunda tek yapabildiği beklenmedik bir darbeye dönüşen içi boş bir jest yapmak oldu.

Bu konuda iyisin.

"Pardon?" diye sordu.

Sözlerini ona tekrarladı. "Arkadaşlığınız bitmeden önce mi?"

"Evet," diye yanıtladı.

"Ne arkadaşlığı?"

"O zamandan beri benim en iyi arkadaşım-" Doğru.

Hayır.

Corey bu saçmalığı dinleyemezdi.

Bir daha olmaz.

Özellikle de "o zamandan" sonra ne olduğunu bildiği için.

Buna dayanamadı.

Bu ona hatırlatılamazdı. Yıllardır bunu düşünmemiştir. Yalancı.

Her gün düşünüyorsun.

"Sekiz yaşından beri senin en iyi arkadaşınım," diye ısırdı.

Çenesini kapattı.

"Adam aletini sen olmayan birine soktu," diye devam etti.

İrkildi ve bu irkilmenin gücü sadece duygusal bir acı değildi. Gerçek bir acıydı. Fiziksel bir acıydı. Sanki Corey ona bir bıçak saplamıştı.

Ama kendini durduramadı.

"O bir arkadaş değil, Genny."

Kadının omurgasının dikleştğini gördü ve bundan nefret etti.

Yıllar geçtikçe -çılgınca geldiğini biliyordu ama umursamıyordu- onun zayıf bir kadın olmasını çok daha fazla tercih edeceğini öğrenmişti.

Bu çelik, onu Amerika'nın sevgilisi yaptı. Bu çelik, ona Hollywood'da en çok kazanan kadın oyuncu olduğu kısa ama görkemli bir dönem kazandırdı ve bunu hak etmişti (ve kaybetmeyi de hak etmemiştir). Bu çelik, Chloe'nin saçmalıklarına, Matt'in gururlu, kibirli bir pislik olmasına ve Sasha'nın raydan çıkmasına katlanmasını sağladı.

Sam'in saçmalıklarından bahsetmiyorum bile. Ve Hale'in...Tanrım.

Yetişkin oğlu bir kamp danışmanıydı, Tanrı aşkına (Genny ve Tom bunun harika olduğunu düşünüyorlardı, Corey'nin anlamadığı bir şeydi bu).

Bu çelik aynı zamanda Corey'nin ona birçok kez açtığı kollarına düşmesini de engellemiştir.

Corey gezegendeki her kadına sahip olabilir.

Ama Imogen Swan değil.

Ve daha da önemlisi, Genny değil.

"Zalimce konuşmak istemem," dedi, sesi buz gibiydi, "ama bu konuda nereden geldiğimi bilmiyorsun, Corey."

"Tekrar ediyorum, seni sekiz yaşından beri tanıyorum. Bana hep sahip oldun. Sana asla bok gibi davranmadım. Sana hiç kazık atmadım. Bir kere bile. Bir kez bile."

Oh evet var.

Kafasının içindeki sesi duymazdan geldi, bunu yapabilme yeteneği hayatı boyunca sahip olduğu bir yetenektir.

Son zamanlarda kaymıyormuş gibi davrandığı bir hediye. Ama kayıyordu.

Konuşmaya devam etti.

"Biliyorum Genny, burada oturmuş, her zaman senin yanında olan biri olarak, seni mahveden bir adamla arkadaş kalmaya devam edeceğini söylemeni dinliyorum."

"O benim çocuklarımla babası."

"Sam'le on yılı aşkın bir süredir konuşmadım," diye karşılık verdi. "Onunla asistanlarım ilgileniyor. Bu işe yaramadığında da avukatlarım ilgileniyor. Ve bu sürenin çoğunda çocuğumuz tam olarak büyümemişti."

Gözleri öfkeyle parlıyordu, sadece ona değil, oğluna da.

"Bu övünülecek bir şey değil Corey." Hale'in

milyonlarca görüntüsü beynine hücum etti.

Özellikle de oğlunun ona nasıl baktığı. Ve

onun Tom Pierce'a nasıl baktığı.

Ve Hale'in Corey'e başka birini hatırlatması.

Tanrım, siktir, Tanrım, siktir.

O haklıydı.

Son zamanlarda harcamak zorunda kaldığı türden büyük bir zihinsel çabayla bunu bir kenara itti.

Neyin önemli olduğuna odaklanmak zorundaydı. Onun için.

Bu şimdi Genny ve Tom'la birlikte oluyordu.

Oğlunu düşünemiyordu.

Böylece, dikkatini Gen'in üzerinde toplamak için ayağa kalktı.

"Demek istediğim, en iyi arkadaşın tam burada duruyor. Ben hep buradayım. Her zaman buradaydım. Her zaman da burada olacağım. Senin için."

"Seni çok seviyorum," dedi yumuşak bir sesle ve bu söz onu usulca, tam karnından vurdu. "Ama kalbimi tuttular."

Onlar

mı?

Olama

z.

Hayır,

hayır, hayır.

Hayır!

Hayır!

"Buna hiç sahip olmamış olmandan nefret ediyorum," diye konuşmaya devam etti, sesi üzgün, tatlı, onu öldürüyordu.

Onu öldürmek.

"Bunu hep senin için istedim. Birinin seni tanımasını..." diye fısıldadı. "Sen. Her şeyin. Seni sen yapan şey. Seni heyecanlandıran şey. Dayanamadığın şeyler. Ne için yaşadığınızı. Uğruna öleceğiniz şeyler. Size doğru bir bakış atarlar ve ruh halinizi bilirler. İki saniye dinledikten sonra, kahkaha atmaya başladığınızda bunun bir kıkırdamayla mı yoksa bir gülücük çelengiyle mi sonuçlanacağını bilirler. İlk kelimeyi paylaşırken ses tonunuz anında hazır olmanız gerektiğini gösterir, çünkü konuşmak üzeresinizdir. Sana

söyleyemeyeceğim şeyler var, sana veremeyeceğim şeyler
var Corey, her zaman yanında olsan da, ne kadar

çok I tapıyorum Sen. Şeyler. Önemli şeyler.
Önemli

şeyler. Tom'un sahip olduğu şeyler. Bowie'nin
sahip olduğu şeyler." Şu isim.

Bowie.

Duncan.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır.

Parlak ışık gözlerine vurdu, gözyaşları parıldadı.

"Ve yine kaybettim. Bowie..." başını salladı, "neredeyse
hayatta kalamıyordum."

Yapmamıştı.

Onu bir araya getirmek zorundaydı.

Onu ayırdın, en azından bunu yapabilirdin.

Corey bu düşünceyi de bir kenara itti ve bu kolay oldu,
sadece çok fazla pratiği olduğu için değil, aynı zamanda
onu bir araya getirmek zorunda olduğu gerçeğini
değiştirmedeği için.

Ve yaptı da.

"Seni incitmek istemiyorum, seni ruhum kadar
seviyorum Corey," diye konuşmaya devam etti. "Ama
anlamıyorsun. Ne kaybettiğimi anlamıyorsun. Şimdi... iki
kez."

İki kere.

Bu kelimeyle **b i r l i k t e** içinden kaygan bir şey aktı,
zapt edemediği bir şey.

Bir uyarı işareti.

Çünkü anladı.

Ona bakmayı kes.

Anladı.

Başka tarafa bak!

Tamamen anladı.

BAKMAYI KES!

Çünkü ondan aldı. SÖYLE ONA.

Yapma.

SÖYLE ONA.

Asla.

ONA YILLAR ÖNCE SÖYLEMELİYDİN. ONA YILLAR ÖNCE SÖYLEMELİYDİN. BUNU BİLİYORSUN. BAHANELER. HEP BAHANE ÜRETİYORSUN.

Siz hiçbir zaman gerçekten istediğinizi elde edemediniz, onlar neden etsin ki?

BELKİ DE HİÇBİR ZAMAN ONA AIT OLMADIĞI İÇİNDİR?

Her şey onun.

O DEĞİL. VE ONU UZUN ZAMAN ÖNCE KAYBETTİ. BİR ZAMANLAR VARDI. İKİSİNE DE. VE ÖNEMLİ OLAN TEK ŞEY ONLARDI.

Madem onlar için bu kadar önemliydi, neden gitmesine izin verdiler?

BIRAKMADILAR. O BIRAKTI.

Çekip giden o değildi.

VE BİR BAHANE DAHA. BUNU BİLİYOR. ONU UZAKLAŞTIRANIN KENDİSİ OLDUĞUNU BİLİYOR.

Corey kollarını açıp, "Buraya gel, Genny," diye mırıldanmadan önce kafasındaki düşünceleri kovmak için başını salladı.

Ona geldi, kollarına girdi, yanağını göğsüne bastırdı ve ağladı.

Corey onu katladı, sıkıca sardı, ona sarıldı ve kederini dinledi.

İşte o zaman hissetti, Genny ona böyle sarılmıştı, ona güveniyordu, başka hiç kimseye vermediği bir şeyi ona veriyordu.

Tom değil.

Duncan değil.

Sadece ona veriyorum.
Onları kaybetmenin acısını yaşıyor.
İkisini de.
O sadece Corey'indi.
Ve tam o anda ona sarıldığında, kırk yılı aşkın süredir hissetmeyi reddettiği şeyi hissetti.
O ve o... Onlar uymuyordu.
Sen uyuyorsun.
Uzun boyluydu, inceydi ama kıvrımları vardı.
Uzun boyluydu, hâlâ zayıftı, gençliğindeki gibi kamış inceliğinde değildi ama inceydi.
Ama uzun boylu bir kadının ihtiyaç duyacağı kadar uzun değildi.
Tom gibi.
Duncan gibi.
Duncan'ı düşünmeyi bırak.
Corey sağlam, fit, kaslı değildi.
Tom gibi.
Duncan gibi.
Duncan'la uğraşmayı bırak.
Lüks bir apartman dairesinde yaşıyordu ve yirmi bin dolarlık küpeler takıyordu ama dağlardaki bir kulübede de evinde gibi rahat ve huzurlu olurdu. Belki de dağlardaki bir kulübede daha rahat ve evinde olurdu.
Corey'nin beş evi vardı.
Ve bunların hiçbirisi dağlarda bir kulübe değildi, olmayacaktı da.
Kırılgan değildi.

Zayıf değildi.

Ancak ezilmesi zor olanlar, sonunda bu başarıyı elde ettiğinizde, asla düzeltilemeyecek şekilde kırılmış olanlardır.

Bunu Sam'i kırduğında öğrenmişti. Genny'yi ilk kez kırduğında.

Hale'i kırduğında.

Hale'i sen kırmadın. O seni tanımıyor bile. Hale seni kırdı.

Oğlun seni kırdı.

Sana ihtiyaç duyarak.

VE SENİ SEVIYORUM.

Corey gözlerini kapadı ve geçmişte pek çok kez yaptığı gibi, elinden kayıp gitmekte olan bir başka yeteneğini durduramadan, düşüncelerinin neden olduğu hissin göğsüne hücum ettiğini hissetti.

Doktoru bunların panik atak olduğunu söyledi. Doktoru yanılmıştı.

Corey onların ne olduğunu biliyordu.

Senin

yok. O

yaptı.

Yapamazsın.

O yaptı.

Rüyasında görmüş.

Tanrım, kabuslar.

Suçluluk duygusu.

Gezegendeki en zengin adamlardan birisin. Bu hale gelemezsiniz... Bu dünyada istediğinizi iyi davranarak elde edemezsiniz.

VE İSTEDİĞİNİ ADIL OYNAMAYARAK MI ELDE ETTİ? YOKSA
BUNUN YERINE HER ŞEYİ MI KAYBETTİ?

Cevap yok.

Cevap buydu. Genny onun
kollarında ağladı.

Onun için en değerli şeyi kaybetmişti. İki
kez.

Hayır, hayır,

kaybetmemişti. Bir
kere kaybetmişti.

Geçen sefer de ondan almıştı.

Yani bitti, demişti.

O yüzden gir içeri.

ONA NE YAPTIĞINI SÖYLE.

Bitti, demişti. Tom'la.

Tom ile bitti. Şimdi
sıra sende.

ONU NASIL KIRDIĞINI ANLAT. İYİLEŞMESINE YARDIM ET.
ONDAN ALDIĞIN ŞEYİ ONA GERİ VER.

GERİ VER ONU.

Bitti.

Evet,

bitti.

Bitmişti.

"Aptal gibi davranıyorum," diye göğsüne doğru söylendi.

Ona tutundu ve sesi sertleşerek cevap verdi: "Değilsin.
O... iyi bir evliliğiniz vardı. O iyi bir adamdı. İyi bir babaydı.
Sen..."

Hepsi bu.

Her şeye sahipti.

Bunların hepsi önemliydi.

O da daha önce her şeye sahip olmuştu.

Ondan daha iyiydi.

Ama Duncan kendi şartlarıyla multi-milyoner oldu.

Hala ondan daha iyi.

KİMSE DUNCAN'DAN DAHA İYİ DEĞİLDİ.

"Corey?"

Onun yüzüne baktı.

Kırmızı gözler, mini bir rimel felaketi, burun delikleri hala titriyor.

Muhteşemdi.

"Her şeye sahiptin tatlım," dedi nazıkçe. "Bunu kaybetmek kolay değil."

Başını salladı, çenesini indirdi, alnını kısa bir süre adamın göğsüne bastırdı, sonra tekrar ona baktı.

"Phoenix'e geldiğin için teşekkürler. İhtiyacın yoktu..." Titrek bir gülümseme. "Bunu bitirmeyeceğim. Hiç ihtiyacın olmadı... ama her zaman benim yanımdasın."

Tabii ki seni ezen, Tom'un bile düzeltemeyeceği şekilde kıran ben olduktan sonra, Tom seni kırdığında ikinizi de düzeltmesine izin vermemenin nedeni de buydu.

Başka nerede olabilirdim ki?

Adamın yüzünü inceledi, orada görmemesi gereken bir şey gördü ve yanlış yorumladı.

"İyi olacağım, Corey. Söz veriyorum. Ben her zaman iyiyim. Bunu biliyorsun."

Başını sallama sırası ondaydı.

"Yine de uçup gelmen, burada olman benim için dünyalara bedel." Kollarıyla onu sevgiyle sarstı. "Beni dinlemek için. Benimle ilgilenmek. Oldukça meşgul bir adamsın."

Son söylediği alaycıydı ama sözlerindeki gurur derindi.
Onunla gurur
duyuyorum.
Yaptığı her
şeyi.
Neye dönüştüğünü.
Suçluluk duygusu.
Göğsü doldu taşı.
Boğulmak böyle bir şey miydi?
Birdenbire çok ciddileşti ve kollarını ona sımsıkı doladı.
"Benim için burada olman dünyalara bedel Corey."
"Her zaman, Gen," diye
mırıldandı. Kadın
gülümsemeye zorladı.
"Aç mısın?" diye sordu. Gözlerini
gölgeler kapladı.
Ama gülümsemesini genişletmek için zorladı.
Başını salladığında da sözsüz yalan
söylüyordu. Bu yüzden Corey onu yemeğe
götürdü.
Bu, baş başa paylaştıkları son yemek olacaktı.
Ama Corey o anda bunu bilmese bile, o yemeğın her
anını aylar boyunca hatırladı.
Bu, hayatının en önemli, en değerli iki saatiydi.
Corey, en iyi arkadaşı Genny ile
birlikte. Değerli.
Her zaman olduğu gibi bir karartı olsa bile.
Çünkü biri kayıptı.

Corey'nin kafasının içindeki sesleri susturması aylar sürdü.

Ve bunu yaptığında, evindeydi.

Corey hayatında birkaç şeyi çok iyi öğrenmişti ve bunlardan biri de Duncan'ın her zaman olduğu gibi olmasıydı.

Belirleyici.

Bu nedenle, bu sesleri susturmaya karar verdiğinde, dalga g e ç m e d i .

Duvardaki kasaya gitti, açtı ve dosyayı çıkardı.

Bir şeyler ekledikten sonra bir kenara koymak dışında d o s y a y a hiç dokunmamıştı. Sürekli büyüyen o dosyayı hiç açmamıştı.

Tek bir sayfa bile
okunmadı. Tek bir
resim bile
görüntülenmedi.

Ama doğru O zaman, o aldı o Dışarı,

Tam için Her yeni raporla birlikte kronolojik olarak patlıyor.

Yirmi beş yıl.

Bir adamın hayatının yirmi beş yılı.

En iyi arkadaşının hayatının yirmi beş yılı.

Corey manzarası olmayan bir odada oturuyordu; okyanus kıyısındaki geniş evinde bunu bulmak zordu.

Dosyayı açtı.

Ve en tepeden başladı, bunu yapmak için saatler harcadı, her resmi inceledi ve müfettişlerinin Duncan Holloway'in hayatı hakkında kendisine bildirdiği her kelimeyi okudu.

Duncan'ın aldığı riskleri
görmek. Ve karşılığını.

Edindiği arkadaşlar, ona kazık atmayanlar.

Duncan'ın bile eski karısının ne kadar sorunlu olduğunu

a n l a y a m a d ı ğ ı derin bir anlayış kazanıyor.

Ve Corey, Duncan'ın iki oğlunun ne kadar olağanüstü olduğunu anladığından kesinlikle emindi.

Corey hepsini öğrendi ve zihninin çalışma şekliyle, tıpkı bir araya getirilmiş ama parçalara ayrılmış bir yapboz gibi, bazı parçalar hâlâ yerli yerinde dururken, diğer büyük ve önemli parçalar kopup gitmişken, yol boyunca bunları birbirine uydurdu.

Ve son parça da yerine oturup bütünlük ortaya çıktığında, kendisini yok eden bir netlikle onların uyabileceğini gördü.

Eğer Duncan, Corey tarafından iyi bir adam, hırslı bir adam, sevgi dolu bir adam, sadık bir adam ve sadece kim olduğunu ve ne istediğini değil, aynı zamanda onu nasıl elde edeceğini de bilen biri olduğu konusunda bocalamaya teşvik edilmeseydi...

Evet, Corey bunu yapmasaydı ve bu yeterince hızlı işe yaramadığında, Duncan'ın Corey'ye olan sevgisinin, ona olan güveninin bunu gerçek yapacağına dair bir yalan söyleseydi, uyum sağlayabilirlerdi.

Genny ve Duncan çalışabilirdi. Birlikte bir hayat kurabilirlerdi.

Ama Corey onu aldı.

Ancak, her nasılsa, tüm bunlara, tüm yaptıklarına rağmen, onu en çok rahatsız eden şey, olmaları gerektiği gibi olsalardı -birlikte- bir kızları olabileceğiydi.

Duncan'ın bir kızı olabilirdi.

Kurbağalardan nasıl korkulmayacağını öğretmek için.

Corey de bir kızı olmasını isterdi. Ya da iki.

Ama onlara kurbağalardan çok daha fazlasını öğretebilirdi.

En azından Corey'nin şansı vardı, kendi kızları olmasalar bile.

Duncan.

Corey bu düşünceyle gözlerini kapadı, Chloe ve Sasha'nın görüntüleri zihnine hücum etti ve ağırlaşan kalbi daha da ağırlaştı.

O da gözlerini açtı.

Eğer o müdahale etmeseydi onlar var olmayacaktı. Matt.

Duncan'ın çocukları.

Ama sonuçta, olması gereken onlar değildi. Olması gerekeni değiştirmişti.

Corey Szabo, bir sonraki başkanın hangi erkek ya da kadın olacağını belirleme gücüne sahipti.

Bu nedenle, bunu düzeltebilir.

O vardı kanıtlandı aracılığıyla onun
hayato o olabilir bir şey yap.

Ve bu onun yapacağı bir şeydi. Bu amaçla, o dosyayı yok etti.

Ancak diğerlerini bizzat kendisi ehil ellere teslim etti ve ardından çok özel, kapsamlı ve titiz talimatlar verdi.

Bunu yaptıktan sonra, Duncan ve Imogen ile bozduğu ilişkiyi düzeltmek için gereken zamanı en ince ayrıntısına kadar düşünerek geçirdi.

Birkaç şeyi daha düzeltmenin yanı sıra.

Özellikle hayati derecede önemli bir şey.

Ve sonra, her zaman başarılı, her zaman istediği sonuca ulaşmaya adanmış, hiçbir taş bırakmayan adam

hiçbir şeyin engel olmadığından kesinlikle emin olmak için çevrilmemiş, kazanılmamış hiçbir bahis, elde edilmemiş hiçbir başarı...

Corey yanlış düzeltmek için planını harekete geçirdi.

Ve doğal olarak bu, parmağının yepyeni bir silahın tetiğini çekmesiyle sonuçlandı.

CHAPTER 17

RÖPORTAJ

Imogen

T o sonraki Sabah, I oldu
çoğunlukla Uyan, tam uyukluyordum ki
kupanın komodine çarptığını duydum.

Böylece gözlerimi açtım ve Duncan'ın kıcını yatağa, vücudumun kıvrımlarına doğru yönelttiğini görebildim.

Bakışlarımı ona doğru
kaldırdım. "Hey," diye
fısıldadım.

Yüzünde bir şey hareket etti, büyük, güzel ve derindi.

Onun yatağında, bana kahve getirirken ve orada otururken, hiç şüphe yok ki ben de bir şeyler hissettim.

"Hey," diye cevap verdi.

Dirseğimin üzerine kalktım.

"Hayvanlar besleniyor. Çocukların karnı doydu" dedi.
"Zaten atların üzerindeler. Siz ağır ağır sabahınızı yapın.
Ben duş alıp biraz çalışacağım. Sen ne zaman

Sıraladık ve çocuklar döndü, bugün ne yapacağımıza karar vereceğiz."

"Tamam."

Eğildi ve alnımdan öptü.

Sonra ayağa kalktı, "Kahve komodinin üzerinde," diye mırıldandı.

Kahveye baktım, sonra Duncan'ın muhteşem odasından daha da muhteşem banyosuna doğru yürüyüşünü izledim.

Sonra gözlerimi pencereden dışarı, onun görkemli manzarasına çevirdim.

Çocuklar yüzünden otelde değil, oradaydım.

Bu dün gece oldu. Yemekten sonra. Sasha oyun var mı diye sorduktan sonra. Gage ve Sully çalışma odasına gidip en az on masa oyunuyla döndükten sonra.

Kod Adları ile başlamıştık. Splendor'a geçtik.

Ve sonra Ticket to Ride ile ciddileşti.

Bira, şarap ve Sasha onlara benim Kurabiye Canavarı olduğumu söyledikten sonra, çocuklar içine mini M&M'ler attıkları şekerli kurabiye hamurunu "bir araya getirdiler", hepimiz sırayla fırından çıkardık ya da daha fazlasını koyduk ve tabii ki onları yedik.

Sıcak.

En iyisi.

Aslında, Duncan, çocukları ve kız arkadaşım (ve kurabiyelerle) tüm gece en iyisiydi.

Chloe, Matt ve Hale olsaydı her şey daha iyi olabilirdi.

Ancak geç olmaya başladığında Duncan, "Anneni ve Cookie'yi otele geri götürüyorum, Sash. Sen

Orada onunla birlikte yatabilirsin ama Chloe'nin odasını kullanmakta özgür olduğunu bilmeni isterim."

"Chloe'nin odası mı?" diye soran bir üçlü oldu.

Sullivan'ın ve Gage'inki şaşırmıştı. Sasha'nınki ise somurtkandı. "Sasha'nın odası şimdi, eğer isterse, "

Duncan

düzeltildi.

"Ben odamda kalıyorum. Ve anne," diye beni hedef aldı, "Cookie'yi böyle gezdirmemelisin. Strese girecek."

"O iyi," dedim.

"Strese girecek," diye tekrarladı. "Stresli görünüyor mu?" diye sordum.

Gage'in kucağına kıvrılmış, mırıldanırken hiç de stresli görünmüyordu.

"Peki o zaman, çözemediğiniz kodu kırıyorum, hepimiz yetişkiniz, bu yüzden aptallık etmeyin. İkiniz birlikte yatıyorsunuz diye komplekslere kapılmayacağız," diye karşılık verdi.

"Kesinlikle," dedi Gage.

"Evet, aslında Genny'yi otele geri götürmen biraz garip. Özellikle de kızları burada kaldığı için," diye araya girdi Sully.

Duncan bana baktı.

Onun güzel odasında kalmayı tamamen kabul etmiştim.

Onunla birlikte.

Tom ve benim çok aktif ve tatmin edici bir seks hayatımız vardı, ta ki ben kafamın içine girene kadar. Aynı çatı altında çocuklarım varken partnerimle olan yakınlığımı sürdürmemiş değildim.

Tabii ki, birbirimizden uzun süre ayrı kaldıktan sonra Duncan'la ilk kez bu şekilde bağlantı kurduğumda, çocuklarımızın hepsi uzak tarafta olsalar bile, ki bu evde uzaktı, evde olmamalarını tercih ederdim.

Ama yan yana uyuyabilir ve (şimdilik) bunu bekleyebilirdik.

En önemlisi, onu terk etmek istemedim.

Kızımı bırakmak istemedim.

Oğullarından ayrılmak zorunda kalmasını istemedim.

Ve aslında Cookie'nin strese gireceğinden endişelendim.

O yüzden omuz silktim.

Duncan sırttı.

Bu da onun seçimiydi.

Çocuklardan önce emekli olduk ve bu şekilde yeniden bağlantı kuramadık.

İçinde gecelik, yedek kıyafet ve banyo malzemelerim olan bir çanta getirmiştım.

İkimiz de yatmak için hazırlandık, sırayla banyoya girdik.

Sonra yorganın altına girdik, Duncan beni kollarına aldı ve birbirimize çocuklarımızın ne kadar harika olduğunu sıfır tevazu ile fısıldadık.

Uyuyana kadar. Ya

da en azından ben.

Ve harika uyumuştum.

Yatakta, Duncan'ın kollarında, bir daha asla sahip olamayacağımı düşündüğüm huzurlu, doğru ve güzel bir şey?

Evet, bir bebek gibi

uyumuştum. Şimdi şimdi

oldu.

Çocuklar ata biniyordu.

Samantha konusunda ne yapacağımızı hâlâ konuşmamıştık.

Oğlumu arayıp ona bir erkekle görüştüğümü ve bunun ciddi bir şey olduğunu söylemem gerekiyordu.

Tom'la aramı düzeltmem gerekiyordu.

Duş devam etti.

Uzandım, kahvemden bir yudum aldım ve Duncan'ın biz uyurken şarj olması için şarj cihazıma taktığı telefonumu aldım.

Tom'a mesaj attım. Bil diye söylüyorum, Sasha burada. Ve neden kızgın olduğunu anlıyorum. Buna hakkın var. Şimdi bunu konuşmamız gerek. Ne zaman hazır olursan buradayım.

Bunu gönderdikten sonra telefonumu bir kenara bıraktım, kahvemden bir yudum daha aldım, yorganı üzerimden attım ve yataktan çıktım.

Zamanı değildi ve doğru değildi.

Yine de her zaman zamanı gelmişti ve her zaman doğrudu.

Ama sonuçta Duncan duşta çıplaktı ve bunu bilerek, onu orada hayal ederek, kendime dokunmadan onun yatağında yatmamın hiçbir yolu yoktu.

Ve onun bana dokunmasını tercih ederdim.

Banyoya açılan dumanlı camlı çift kapıyı kapatmıştı.

Birini açıp içeri girdim ve arkamdan kapattım. Duş en önemli yerd.

Şimdi cam duvarlarda damlacıklar vardı ve biraz buharlanmıştı.

Ama işte
oradaydı. Benim
Duncan'ım.

Onu tekrar ilk gördüğümde haklıydım ve öpüşme seanslarımızda bunu hissetmişim (ama görmemişim), biraz

Karnının etrafındaki ağırlık.

Ama hoşuma
gitti.

Ve Tanrı.

Şu kalçalar? Omuzlar? O göğüs? O penis?

Tam geceliğimi yukarı çekmeye başladığımda beni gördü.

"Bebeğim," dedi.

Onu çıkardım, duşun kapısına doğru yürüdüm ve
külotumu aşağı ittim.

"Bebeğim," diye hırladı.

Sikini böyle daha çok seviyordum.

Kapıyı açtım ve içeri girdiğimde külotumu çıkardım.

Beni tuttu, kalçalarımı kavradı ve beni kendine çekti,
"Yatağıma ilk senin girmeni istedim" derken bile sırtı spreyi
alıyordu.

"İhtiyaç var," diye cevap verdim, ellerimi kaygan
göğsüne doğru kaydırdım, oradaki saçlar nemli ama yine de
pürüzlüydü.

Çok güzel.

"Genny-"

Ellerimi kaldırdım ve sakalını iki yanından kavradım.

"Öp beni Bowie, sonra da becer beni," diye emrettim.

Ela gözleri parladı.

Sonra söyleneni yaptı.

Çıplaktık. O sertti.

Biz bizdik.

Ve uzun, çok uzun bir zaman olmuştu.

Yani bu asla sakın ve uzun olmayacaktı. Yatakta
bile.

Öpüşme, okşama ve yalama vardı, meme ucumu ağzına aldı ve yaklaşık iki saniye boyunca çekti.

Ve ben hazırdım.

"Bowie," diye inledim.

O biliyordu.

O her zaman biliyordu.

Ve ben de kalktım, cama çarptım. Oh, evet.

Bacaklarımla onu çevreledim, aramıza bir el soktu, sonra beni aşağı çekti ve ona sahip oldum.

Onu yakalamıştım.

Onu geri

almıştım. Benim

Bowie'm.

Ellerimi ıslak saçlarına doladım ve ikimizin de bakışları kilitlenmişken içime girdi.

"Daha sert," diye

yalvardım.

"Genny."

"Beni daha sert becer,

Bowie." Beni daha sert

sikti.

Onu öptüm.

Bir eliyle kıcımlı tutarken, diğer eliyle kalçamın etrafından dolanarak önden içeri girdi.

Öpücüğü kestim. "Hayır,

sadece sen." "Büyük olmasını

istiyorum."

"Hayır, sadece-"

Derin sürdü ve işte oradaydı.

Başım geriye doğru sarsıldı, cama çarptı, sonra öne doğru düştü ve orgazmımın başlangıcında nefes nefese kaldığımda omzuna kondu, sonra geri kalanı boyunca inledi.

Ve bu iniltieler sonsuza dek sürdü.

Başka bir deyişle, Duncan istediğini aldı.
Büyük bir şeydi.

Süzülürken kollarımla onu çevreledim, burnumu, dudaklarımı, dilimi boynunun derisinde, sakallı çenesinde, kulağında gezdirdim, parmaklarımla boynundaki saç çizgisini takip ettim, onun itişleriyle sıkıp bırakırken ensesini okşadım.

Homurtularından heyecanlandım ve kontrolünü kaybettiğinde daha da heyecanlandım ve beni neredeyse şiddetli bir şekilde camın içine soktu.

Tanrım, evet, Duncan'la bunu sevmiştim. Duncan'la bunu hâlâ seviyordum.

Ve ben onu çok özlemiştim.

Serbest bırakılması o kadar lezzetli gelen derin bir iniltiyle geldi ki, tüm vücudumun titremesine neden oldu ve içime doğru çarptı.

Oscar kazanmaktan daha iyi olan sert nefeslerini tenimde hissettim.

Oscar kazanmamıştım.

Ama bunun ruhumun derinliklerine kadar doğru olduğunu biliyordum. Kendini toparladığında başını kaldırdı. Ve fısıldadı, "Tanrım, seni özledim."

Yüzünde sıcaklık, mutluluk ve milyonlarca başka iyi şey dolaştıktan sonra şakacı bir ifadede karar kıldı.

"Her zaman sağlam bir sikişi sevmişsindir."

Ona gülümsedim, çünkü şakacı Duncan'ı seviyordum.

Ve sonra dedim ki, "Evet. Annemi ve babamı henüz genç ve hayat doluyken tanıdığınızı ve onları bu şekilde hatırladığınızı. Annem hakkında anlatacak hikayelerin var ve bu hikayeler benim tarihimin derinliklerine iniyor.

bilir. Corey'nin geri çekildiği, mızızlandığı ve acele etmemizi söylediği zamanlar olduğunu, bana bir çiçek ya da keşfettiğin bir av izini göstermek için beni patikadan çıkardığını. Babanın senin üzerindeki gücünü anlamaya başladığın o yıllarda senin yanında olduğumu ve yakında o mu yoksa kendin mi olacağına karar vermen gereken zamanın geleceğini. Ve sen bana bakabilirdin, ben de sana destek olabilirdim. Birbirimize bağlanmamızı seviyorum Bowie," onu çeşitli şekillerde sıktım ve vücudunun tepki olarak titremesini izlemekten ve hissetmekten keyif aldım, "birbirimize bağlanmamızın tüm yollarını. Bunu özlemiştim ve geri kazandığım için çok mutluyum."

Cevap vermedi.

Sözlü olarak.

Aletini kaybedene kadar beni cama karşı öptü ve sonra hava almak için kalkmak zorunda kalana kadar beni biraz daha öptü.

Mesaj alındı.

Ama yine de konuştu.

"Sen haklıydın tatlım, ben yanılmışım," dedi, sesi kısık ve güzeldi. "Senin burada olman mükemmeldi. İşte biz buyuz. Geri durmak yok. Ve biz biz olmalıyız. Her zaman."

Tamamen katılıyorum.

Bunu belirtmek için ona hızlı bir öpücük verdim.

Sonra dedim ki, "Şimdi orgazm oldum, kahve ve kahvaltıya ihtiyacım var."

Beni ayağa kaldırdı ama bunu gülerek yaptı. O zamanlar biz de böyleydik.

Ve ne buluyordum... şimdi.

Çok güldük.

Komikti. Sevimli olduğumu düşünüyordu.

Eğer babası kafasını karıştıracak bir şey yapmazsa, her zaman güler, şakalaşır ve dalga geçerdik.

Ve oğlum, bunu da kaçırmıştım.

Yine de şimdi duş aldık, ciddileşti, dokunma, öpüşme, elleme oldu ama sonunda Duncan bitirmem için beni bıraktı.

Duştan çıkıp havluyla kurulandığımda, losyon sürdüğümde, saçıma ürün sürdüğümde, külotumu, sütyenimi ve bornozumu giydiğimde, elinde kupam ve içinde krem peynirli kızarmış simit olan bir tabakla içeri girmişti.

"Eski kahveyi attım, bu taze. Yemek için bu yeterli mi?" diye sordu, her şeyi benim bulunduğum leğenin yanındaki tezgâha koyarken, kullandığı leğen değildi.

Kraliçe'nin kruvasanı değildi. Ama yine de mükemmeldi.

"Fazlasıyla. Teşekkürler."

Boynumu öpmek için eğildi ve "Acele etme. Çocuklar hâlâ dışarıda. Bana ihtiyacınız olursa ofisimde olacağım." Sonra da gitti.

Harika banyosunda acele etmedim. Hafif makyaj. Saçımı uçurdu.

Kot pantolonumu giymiş, kazağımı çekiştiriyordum ki Sasha'nın "Anne!" diye bağırdığını duydum.

Sasha bana anne demedi.

Ve o çığlığın sesi kanımı dondurdu. Kazağımı çektim ve koşmaya başladım.

Galeride onu merdivenlerin dibinde gördüm, sanki merdivenleri koşarak çıkmaya hazırlanıyor gibiydi.

Gage yakındaydı. Duncan zaten oradaydı.

Ama onun gözleri sadece benim içindi.

"Buraya gelmeli ve bunu görmelisiniz," diye ilan etti.

Sonra da Duncan'ın ofisinin bulunduğu koridorun karşısındaki koridora doğru tepindi.

"Durum kötü baba," dedi Gage. "Hadi gel." Ve sonra koridorda kayboldu.

Duncan'a baktım ve "Koridorun sonunda ne vardı?" diye sorarak hızla merdivenlerden inmeye başladım.

"Oyun odası. Yemek odası. Havuz odası."

"TELEVIZYON?"

Odayı görmüş olmama ve kocaman bir televizyon olmasına rağmen başını salladı.

Ben de koşmaya başladım.

Duncan beni takip etti (koşmuyordu ama bacakları benimkilerden uzundu) ve odaya önce ben, hemen ardından o girdik.

Sasha hemen konuşmaya başladı. "Sully YouTube'dan izliyor. Ama biz ata binerken telefonum patladı. Çocukları de öyle. Orada izledik ve yarışarak geri döndük. Çünkü her yerde o var."

Televizyona baktım ve nefesimi tutamadım. Samantha televizyonun üzerindeydi, kedicik köşeli koltukların bir tarafında o vardı,

Diğer tarafta Elsa Cohen, ünlülerle röportaj yapan (ya da daha doğrusu dedikodu taciri).

"Sanırım o kısım, Sul. Eteğini düzeltiyordu," dedi Gage ona.

Sully geri döndü ve Sam'in bazı şeyler söylemesini dinledik, sonra başladı.

"Ve evet, bu megalomanyak davranış Duncan Holloway ve Imogen Swan'ı etkiledi."

"Ohmigod," diye nefes aldım.

"Biliyorum," diye tısladı Sasha öfkeyle.

Samantha: "Aslında, Corey Gen'e patolojik bir şekilde aşık olmasaydı şu anda muhtemelen otuzuncu yıldönümlerini kutluyor olacaktı."

Elsa: "Patolojik olarak aşık mı?"

Samantha: "Evet, çünkü onlar ayrılmazlardı. Her zaman öyleydiler. Üçü, ama en çok Gen ve Dun. Corey'in de karıştığı yıldızlar gibi aşıklardı. Onları o ayırdı. Duncan'a Genny ile yattığını söyledi ve hepsi bu kadar. Duncan ona bir kardeş gibi güveniyordu. Gen'in hiç şansı yoktu."

Sully, "Bu orospu kafayı yemiş," diye ısırıldı.

Elsa: "Corey Szabo, Duncan Holloway'i Imogen Swan'ın kendisiyle yattığına mı ikna etti?"

Samantha: "Anlamıyorsun. Gen'i tanıyordum ve ondan boşanmam için bana da aynı şeyi söyledi ve ben de ona inandım ve o böyle bir kadın değildi. Kendisini aldattıktan sonra Tom'dan boşanması da bunu kanıtlıyor."

"Aman Tanrım!" diye bağırdım.

"Orospu çocuğu," diye kırptı

Duncan. "Biliyorum anne," diye tersledi Sasha.

"Telefonuma ihtiyacım var," dedim acilen. "Nerede o?" Gage sordu.

"Komodinin üzerinde, hayatım," diye cevap verdim. Gage koşmaya başladı.

Samantha: "...ve tekrar bir araya geldiklerini gördüğüm için ne kadar mutlu olduğumu anlatamam. Belli ki onlara verdiği ayrılık hediyesi bana verdiği hediyeyle aynıydı. Yalan söylediğini paylaşmak. Sanki bu onlarca yıllık trajediyi değiştirecekmiş gibi. Sanki bu onun olduğu adamı ve yaptığı şeyleri silecekmiş gibi. Ama hiçbir şeyi değiştirmez. Ve şu anda dünyaya onun gerçekte nasıl bir adam olduğunu anlatmak için buradayım. Bu adam yıllarca milyarlarıyla iyi ya da nazik hiçbir şey yapmamışken ölümünden bir ay önce bir hayır kurumu kuramaz ve bu mirasın üzerinde dinlenebileceğini düşünemez. Bu yüzden onun mirasının tam olarak ne olduğunu paylaşmayı kendime görev edindim. Ve iyi bir şey değildi. Ve eğer Gen bunu görürse söyleyebileceğim tek şey," kameraya baktı ve kamera anında ona sıkıştı, "Üzgünüm. Corey'nin yalanlarına inandığım ve seni bir arkadaş olarak kaybettiğim için üzgünüm. Duncan'ı kaybettiğin için üzgünüm. Ve oğlum o yılanın elindeyken onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim. Sen olmasaydın, kim bilir Hale ne olurdu?"

"Ben ve Tom, seni kaltak," diye televizyona homurdandım.

Ekran durdu ve Sully sessizce, "Sizinle ilgili olan buydu," dedi.

Duncan'a bakmaya başladım ama o "Hale?" deyince dikkatimi kızıma çevirdim. Evet, benim! Annem ve Duncan'la birlikteyim. Annenin nesi var böyle?" Sonra durakladı. "Tamam. Tamam." Telefonu kulağından çekip dürttü. "Hoparlördesin."

"Genny?" Hale'in sesi aradı.

Ben "Buradayım tatlım" diye cevap verirken Gage odaya koşarak girdi ve telefonumu bana uzattı.

"Hiçbir fikrim yoktu," dedi. "Onu on kez aradım. Beni

engelledi."

"Bunu neden yapsın ki?" Ben sordum.

"Hiçbir ipucu yok. Hiçbir fikrim yok. Tanrım, çok üzgünüm." "Sen değildin, Hale," dedim ona.

Elimdeki telefonum çaldı.

Ona baktım.

Arayan Mindi'ydi, reklamcım.

Sessize aldım ve Hale'e döndüm. "Bunu kabul etme."

"Neyse ki, babamın bir oğlu olduğunu hatırlaması ve her şeyi bana bırakması sayesinde artık bir milyarderm. Jeti de dahil. Şimdi doğrudan ona gitmek ve ne yapmaya çalıştığını öğrenmek için uçak pistine doğru yola çıkıyorum."

"Mary'yi aradı," diye paylaştım. "Ben... şey, kendimi işlere kaptırdım ve geri aramadım. Belki de beni uyarmak istemiştir."

"Evet, belki de o parazit pirenin karşısındaki kanepeye oturup ağzını bozmadan önce seni uyarmalıydı."

Daha fazla katılamazdım.

Hale'in acılı annesiyle olan ilişkisi, kayıp babasıyla olan ilişkisinden çok daha sağlıklı değildi.

Neredeyse otuz yıl boyunca ona sahip olmadığı şeyleri vermek için elimden gelenin en iyisini yapmakla kalmamış, aynı zamanda oğullarıyla ikisinin de işlerine karışmıştım.

Bu yüzden bir sonraki yaptığım şey içime işlemiştir.

"Uçuş planını değiştirip buraya, Arizona'ya gelmeye ne dersin?" Ben önerdim.

Telefonum elimde titredi. Bu sefer arayan Tom'du.

Lanet olsun.

Hale, "Hayır Gen, üzgünüm, bunun için cevap istiyorum," dedi. "Babamın çamaşırlarını herkesin içinde yıkaması umurumda değil, ama sen ve Tom?"

"Seni duyuyorum ama gitmem gerek. Tom arıyor."

"Ona üzgün olduğumu söyle ve havalandıktan sonra arayacağımı söyle."

"Tamam tatlım, hoşça kal," dedim aceleyle, Duncan'a baktım, çenesini kaldırdı, yüzü taş gibi sertti ve odadan çıkıp Tom'un telefonuna baktım. "Selam Tommy," diye usulca selam verdim.

"Sanırım Corey seni becermekten vazgeçmedi ve ardında o acı ineği bıraktı," diye mırıldandı.

"Tom, çok özür dilerim."

"Karımı değil, başka bir kadını becerdim Genny. Bu senden başka kimseyi ilgilendirmezdi. Ama ödenmesi gereken cezalar var ve sahip olmak için çalıştığımız, istediğimiz hayatların bedeli bu."

"Tom, bunun doğru olması gerekmiyor. Sam'in yaptığı şeyi yapmaya hakkı yoktu."

"Bana asıldı."

Koridorda dururken elimi duvara doğru kaldırdım ve ona yaslandım.

"Çok sayıda," diye ısırdı.

"Samantha mı yaptı?"

"Evet."

"Tom," diye fısıldadım.

"Sanırım onu reddedip başka biriyle yattığım için çok kızgın," diye çıkarım yaptı.

"Neden bana söylemedin?"

"Çünkü onun bir önemi yoktu ve Tanrı şahidim olsun ki pek çok kadın bunu yaptı Gen ve sen de bunu biliyordun. Asla önemli değildi.

Ama onunla birlikte Hale'i de görmemiz gerekiyordu ve onun hayatı zaten yeterince berbattı. Hem ondan kaçıp hem de onun büyümesinin bir parçası olamazdım, çünkü o senden kaçıyordu. Bu yüzden hiç olmamış gibi davrandım. Durdu ve yemin ederim, bunu yaptığını unuttuğunu sandım."

Telefonu kulağımdan aldım ve öyle sert sıktım ki, başka bir şeyden yapılmış olsaydı elimde paramparça olurdu.

Lanet Corey.

Ve lanet Samantha.

Öyle ya da böyle, ikisi de sürekli olarak Beni beceriyorsun.

Ve daha kötüsü.

Hayal kırıklığı Hale.

Telefonu tekrar kulağıma götürdüm. "Bunun ne olduğunu biliyoruz ve onunla ilgili değildi. Döndüğün kadınla ilgili değildi. Bizimle ilgiliydi."

"Biliyorsun, ben dünya çapında bir sporcuydum. Milyonlar kazandım. Cirolardan daha fazla milyonlar kazandım. Lanet olası Henry Gagnon'un bileğimi kaldırıp yüzümü çektiği siyah-beyaz fotoğraflarım var, elli bin dolarlık saatler takıp bu boku pazarlıyorum. Tıp diplomamı aldım. Ve yaptığım en güzel şey seni kazanmak oldu."

Gözlerimi kapattım ve omzum duvara çarptı.

Açtım ve başladım, "Tom-"

"Sen mutluysan, ben de eninde sonunda mutlu olacağım. Bunu istemekten nefret ediyorum, seni özleyeceğim ve bana hala güvendiğini biliyorum ama bir molaya ihtiyacım var. Sonsuza kadar olmayacak, tatlım. Ama biraz dinlenmeye ihtiyacım var.

Sen başka bir adamla birlikteyken seni hayatıma almadan önce başka bir adamla birlikte olmana alışmıştım."

"Birlikte görülmemiz gerekiyor," dedim acilen.

"Bunun dönüşü yok," diye cevap verdi.

Duvardan ittim. "Evet, var. Yalan söyleyeceğiz."

Telefon hatlarından bile h i s s e d e b i l d i ğ i m bir sessizlik oldu, sonra "Yalan mı?" dedi.

"Ben koyarak a Açıklama dışarı içinde bir saat Samantha Wheeler, Elsa Cohen'e yalan söyledi."

"Genny-"

"Elsa'yı da Sam'i de sikeyim."

"Unutuyorsun, bu senaryoda bir kişi daha var," dedi tereddütle.

"Ortaya çıkarsa, onun da yalan söylediğini söyleriz. Ben lanet olası Imogen Swan'ım ve sen de lanet olası Tom Pierce'sın, bize inanacaklar ve gerekirse hepsinin bağırsaklarını deşeceğiz. Kimse benim lanet aileme bunu yapamaz."

"Ge-" diye başladı.

Sözünü kestim. "Nereden biliyordu?"

"Hale biliyor. Sadece ona söylediğini varsayabilirim." "Hale bunu sana asla yapmaz."

"İtiraf etmeliyim ki, eğer böyle bir şey yaptıysa, bu beni ciddi şekilde üzen bir kısımdı."

"Onu aramalısın. Annesinin kışında ne olduğunu öğrenmeye gidiyor. Senin için endişeleniyor. Onu arayıp bir şey söyleyip söylemediğini öğrenmelisin. Çünkü eğer söylemediyse, şüpheli bir şeyler dönüyor demektir ve bu işin aslını öğrenmeliyiz."

"Bu o olamaz," dedi sessizce. "O bunu yapacak türden bir insan değil."

Becerdiği kadından bahsediyordu.

"Üzgünüm Tom, ama senin de onunla bağlantıya geçip bunu öğrenmen gerekiyor. Ya da daha iyisi, avukatımızı çağır."

"O gerçekten öyle biri değil, Gen. Ben olsam sikimi içine sokmazdım."

"Tom, beni seven hayranlarıma söylediğim ilk yalanı açıklamak üzereyim. Ve sizinkilere. Bu programda herkese ihtiyacımız var."

"Yalan söylemenle bir değilim Imogen. Senin olduğun her şey buna karşı."

"Onunla bütünleşmek için tam beş dakikan var, Tom, çünkü sen olsan da olmasan da bu gerçekleşiyor."

Sessizdi.

Beş dakika değil ama en azından bir dakikanın yarısı kadar.

Sonra dedi ki, "Ben onunla ve Hale ile temasa geçeceğim. Ben söyleyene kadar Mindi'nin bir şey söylemesine izin verme. Bir saate ihtiyacım var."

"Tamamdır. Ama ben onu başlatıyorum. Zaten o zamana ihtiyacı olacak."

"Seni seviyorum ve bize yaptıklarımın pişman olarak mezara gideceğim."

Yine gözlerini sıkıca kapattım.

Sonra dedim ki, "Ben de seni seviyorum ve bu pişmanlığı yaşadığın için benimkine pişman olarak gideceğim."

"Yakında konuş, tatlım."

"Elbette, Tommy. Kendine iyi bak. Ya Tom?"

"Buradayım."

"Sen benim vazgeçilmez erkeğimsin ve başka bir erkeğim olsa bile sen hep öyle kalacaksın. Her zaman. Kendini benden uzak tutman gerektiğine karar versen bile, ben seni böyle düşüneceğim."

"Seni seviyorum Gen," derken sesi gırtlaktan geliyordu.

"Ve seni seviyorum."

Telefonu kapattık ve kızımın "Yalan mı söylüyorsun?" diye sorduğunu duyduğumda telefonumu kulağımdan daha yeni çekmişim.

Gözlerinin içine baktım.

"Kesinlikle."

Gözlerimin içine baktı.

Ve sonra dedi ki, "Seni çok seviyorum."

Ona gülümsedim ve "Kız kardeşini ara ve iyi olup olmadığını öğren ve onu bilgilendir. Sonra da kardeşini ara."

"Matt-"

"Matthew ailesinin yanında olacaktır."

Başını salladı, başını telefonuna eğdi ve koridordan büyük odaya doğru hızla yürüdü.

Duncan açıkça oğullarını bizim dramımızdan uzakta karantinaya almıştı.

Oyun odasına geri döndüm ve "Çok üzgünüm" dedim.

"Ben de çok üzgünüm. O kaltak tam bir kaltak. Seni, babamı ve eski sevgilini öyle yere serdi. Ne oluyor lan?" Sully kırıptı.

Gözlerimi kırıptım çünkü Sullivan şu ana kadar sakın görünüyordu. Babası gibi.

"Sasha berbat bir halde ve bu doğru değil. Onları hiç ilgilendirmedeği halde dünyanın babam hakkında böyle şeyler bildiğini hayal bile edemiyorum. O bir c-word ve keşke bunu söyleyebilseydim, ama babamla yaşamıyorum bile ve eğer yaşasaydım beni yirmi beş yaşına kadar cezalandırırdı," diye ekledi Gage.

Tamam, Duncan'ın çocuklarını sadece onun çocukları oldukları için severdim.

Ama şimdi sadece Duncan'ın çocuklarını sevdim çünkü onlar iyi çocuklardı.

İkisine de zayıf bir gülümseme verdim ve Duncan'a baktım. "Çok üzgünüm, sevgilim."

"Üzgün olman gereken bir sığın var,"
diye çıkıştı. "Yalan söylüyorum," dedim
ona.

"Ne?" diye kırıptı.

"Tom hakkında. Bunu yapmadığına dair bir açıklama yayınlayacağım."

"Güzel. Bu kimseyi i l g i l e n d i r m e z . Ofisime mi ihtiyacın var?"

Ona baktım.

Duncan'ım.

Korumacı, neredeyse hatalı.

Bana karşı.

Ve benimkini.

Ve bu düşünce üzerine, her şey olmaya başladı.

Sonra oradaydı, elleri çenemi kavrıyordu, yüzü benimkinin içindeydi. "Gen, bir saat içinde dağıl. Seni yakaladık. Ama şimdi kendini sıkı tutmalısın."

Başımı salladım, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum.

"Sheila'yı aramalıyım, bebeğim. İfadene ihtiyacım olacak, böylece sorularla karşılaşırsa bu konuda bir dil geliştirebilir."

Tekrar başımı salladım.

"Ofisime git. Birazdan kontrol edeceğim. Kahvaltını bitirdin mi?"

Yine başımı salladım.

"Biraz daha kahve ister misin?"

Tamamen cin.

Ben öyle bir şey demedim.

"Evet, lütfen." dedim.

"Sul, Genny'ye bir fincan, krema ve bir şeker getir, ofise götür," diye emretti.

Sully, "Anladım baba," diye karşılık verdi ve gitti.

"Gage, Sash'in yanında kal. Yakın değil, ama sana ihtiyacı olduğunda orada olduğunu bilecek kadar yakın."

Gage, "Yola çıkıyorum baba," dedi ve yola koyuldu.

"Anlayışınız için teşekkür ederim," diye fısıldadım, sesim titriyordu.

"Haklısın, bazen bu Imogen Swan saçmalığı tam bir baş belası oluyor."

Bu beni gülümsetti, gerçi titriyordum da.

Aşağı inerken beni yukarı çekti ve çabucak öptü.

Beni geri ittiğinde, gitmeme izin vermedi.

Ama dedi ki, "Bunu atlatacağız. Hepimiz atlatacağız.

Şimdi gidip ailelerimizle ilgilenin."

Bu beni kendime getirdi. Ve son

bir kez başımı salladım.

Çenemi sıktı.

Ben de ailelerimizle ilgilenmek üzere odadan çıktım.

"SONRA, 'onunla bütünleşmek için beş dakikan var Tom, çünkü bu gerçekleşiyor' dedi." Sasha üçüncü kez aktardı.

Bu kez Harvey ve Beth'e, ikisi de manevi destek sağlamak için oradaydı.

Ve evet, Beth fritözünü getirdi, çünkü Harvey: "O lanet şeyi bizimle tatile götürecektir." Bu da beraberinde: "Evet Harv, çünkü karavanımızda kamp yapıyoruz ve benim de bir mutfakım var, ayrıca tatilin tadını çıkarabilmek için kısa sürede iyi yemek pişirmeye ihtiyacım var."

Bu Heddy geldikten sonraydı.

Şu anda Gage'in bana yedirdiği üçüncü gimleti içiyordum ve o anda, bir gün önce kırmızı sos ve köftelerim için malzeme almak üzere markete gittiğimde gimletlerim için malzeme stoklama öngörüsüne sahip olduğum için çok mutluydum.

Çok daha önce Sienna Sinclair cep telefonuma şöyle bir mesaj bırakmıştı: "Gitmenize üzüleceğiz ama bugünkü röportaj için daha da üzgünüz ve eğer kararınız buysa bunu anlayışla karşılayacağız. Bunu söylüyorum çünkü gazetecilerden hem telefonla hem de yüz yüze talepler aldık. Politikamızın hiçbir misafirimiz hakkında bilgi vermemek olduğunu paylaştık, ancak hiçbir zaman bizde kayıtlı bir Imogen Swan olmadı. Ve emin olun, tüm personelim bu politikamızın çok iyi farkında. Lütfen kendinize iyi bakın ve The Queen'de kaldığınız için teşekkür ederiz. Sizi ağırlamak bizim için bir zevkti."

Ve söyledikleri tamamen yalan değildi, çünkü orada Virginie Forbes adına kayıtlıydım.

Bir kadın hakkında
konuş. Klas bir
kadın.

Bu, Sasha ve çocukların beni (ve Cookie'yi) toparlamak ve bizi Duncan'a taşımak için Queen'e kısa bir yolculuk yaptıkları anlamına geliyordu.

Şimdi öğleden sonraydı ve Sasha, çocuklar, Heddy ve Beth, Mindi'nin Samantha Wheeler'ın Tom Pierce hakkında ciddi yalanlar söylediği yönündeki sert ifadelili karşı çıkışının sonuçlarını keyifle izliyorlardı.

Ve evet, Hale'yi bunu yapacağım konusunda uyardıktan ve onayını aldıktan sonra, aynı şeyi çocuklarımla babasına yapmaya çalıştığında o kaltağı otobüsün altına attım (bu, annesinin kocama ve Hale'nin tanıdığı tek gerçek ailenin babasına sataşmasına duyduğu öfkeyi yatıştırdıktan sonra oldu).

Bu nedenle, röportajının Tom Pierce'a sık sık teklifte bulunmasından kaynaklandığını ve her zaman reddedildiğini, röportajını Tom'a karşı küçük bir intikam eylemi olarak gördüğümüzü ve ailemiz için ne anlama geldiğini göz önünde bulundurarak buna sessiz kalamayacağımızı paylaştım.

Duncan ve ben, Mindi ve Sheila, bir konferans görüşmesinde geri kalanına karar verdik.

Samantha'nın kendisi, Corey ve benim hakkımda söylediği şeylerin "tartışılmayacak özel konular ve kişisel geçmiş" olduğunu.

Bunun "o konuda yalan söylemedi" anlamına geldiğini biliyorduk.

Ama biz bu açıklamayı Corey'i korumak için yapmadık. Tam tersi bir sebepten dolayı yaptık.

Tüm bunların sonucunda, herkes onu sevdiği ve mutlu olmasını istediği için tüm dünya Duncan'ın ve Tom'un tarafındaymış gibi görünüyordu. Yani şimdi, eğer o

konu açıldığında, çıkması gereken potansiyel kadınlar tartışılıyordu.

Sanırım Sam'e teşekkür etmem gereken bir şey vardı.

Ama kişiselleştirilmiş kırtasiye malzemelerimi almak için acele etmeyecektim.

Yayınlar, Sam'in ve hatta Elsa'nın yer aldığı, röportajdan ya da diğer fotoğraflardan kareler alarak onlarla dalga geçen çeşitli kaba memlerle dolup taşı.

Bunun beni mutlu ettiğini söyleyemem.

Çok fazla umursamasaydım, muhtemelen bunu atlatmam uzun sürmezdi diyebilirim.

Duncan'ın (ve Killer'ın) büyük koltuğuna sarılmıştım ve giderek daha fazla sarhoş oluyordum.

Ama bu henüz Duncan'ın beni becermesiyle başlayan ve çocuklarımızla vakit geçirmemizle devam etmesi gereken mutlu bir günün bu şekilde sona ermesinin beni çileden çıkardığı gerçeğine dokunmamıştı.

Sasha, koridorda Tom'la yaptığım konuşmayı tekrarlayarak hayatının en güzel anlarını yaşıyor olsa bile.

"Bir de Hale'in annesinin kıkında ne olduğunu öğrenmeye gittiğini paylaştığı bölüm vardı," dedi Sasha. "Yine de benim favorim hepsini iç organlarını çıkarmakla tehdit ettiği bölümdü."

"Dürüst ve ben 'içini boşaltmak' ne demek onu bile bilmiyorum. Yine de kulağa doğru geliyor," diye cevap verdi Gage.

"Bebeğim, neden kötü bir ruh hali içinde olduğunu bilmiyorum. Bu

"Duncan kulağıma fısıldadı.

"Huh," diye Chloe'nin en sevdiği nakaratı homurdandım ve biraz daha cin içtim.

Köpekler (yine) akıllarını kaybetti ve kapıya doğru koştular, Killer da dahil olmak üzere, her ikimizin de kucagında uzandığı yerden uçarak sıçradı.

Bu, Cookie'nin Gage'in uzanmış bacaklarının kıvrımına yerleştiği yerden dağılmasına (benden kaçmıştı, ama bu konuda çok üzülmedim, geri dönecekti) ve Tuck'ın Sasha'nın kalçasındaki tüneğinden fırlamasına (o da kaçmıştı, ilk görüşte aşktı, her iki şekilde de) neden oldu.

Bounce, akıllıca, bir masanın altına saklanıyordu.

Sully, "Kim olduğunu göreceğim," diye içini çekti ve yerdeki yerinden kalktı.

"Herkes gittiğinde ya da uyuduğunda seni arabama atıp dairene götüreceğimi ve en az bir ay boyunca evimizde barikat kuracağımı biliyorsun, değil mi?" Duncan sordu.

Ona baktım. "Bu bütün gün duyduğum en iyi ikinci şeydi, birincisinden sonra en iyi şeydi ama bunu topluluk içinde tartışamam."

Bana seksi bir gülümseme
verdi. "Yo!" diye duyduk.

Sully sanki birine sesleniyor gibiydi. Onları durdurmak
için.

Büyük odanın girişine baktık ve saniyeler içinde Chloe,
Sul'un yüksek topuklu ayakkabılarıyla hışımla içeri daldı.

"Sakin ol, seksi çocuk," diye Sully'ye çıkıştı, sonra da
bana, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, sevgilim," diye cevap verdim.

Duncan'a, "İyi misin Bowie?" "Ben
iyiyim tatlım, sen iyi misin?"

"Ben... değilim..." diye ısırdı.

"Buraya kadar gelmenize gerek yoktu," dedim. "Biz-"

"Yapmadım mı?" diye tersledi. "Kaltak suratlı Wheeler aileme savaş ilan etti ve ne oldu? Adeline'daki Straight Up'a gidip yumuşak bir viski mi içmem gerekiyor?"

"Sullivan, Gage, Harvey, Beth, bu Genny'nin en yaşlısı. Chloe," diye tanıttı Duncan.

"Anlaşıldı," diye
homurdandı Gage.

"Nasılsınız, nazik insanlar. Ve Heddy, yüzüne bayıldım," dedi Chloe ve sonra bana, "Annerrr, Insta'da olmamız, ata binmemiz, güzel görünmemiz, mutlu ve zengin olmamız ve o kaltağı kıvrandırmamız gerekiyor."

"Sanırım onu bir gün için yeterince kıvrandırdım," dedim kızıma, kelimelerin hiçbirinin gevelememiş olmasından oldukça memnun bir şekilde.

"Pek sayılmaz," diye karşılık verdi. "Ama koca yalan için iyi karar.

Onaylıyoru

m."

İçimi
çektim.

Sasha'ya döndü. "Ne? Coachella'dan beri beni görmüyorsun ve şimdi de görünmez mi oldum?"

Sasha yerdeki yerinden kalkıp kız kardeşine doğru ilerleyerek, "Sen bu kadar sinirliyken fazla yaklaşmamaya çalışıyorum," dedi.

Chloe ona yukarıdan aşağıya baktı ve "Tanrım, lütfen sana stil vermeme izin ver. Bu Free People işi çok uzun sürüyor ve bu... ıstırap verici."

"Kapa çeneni," diye karşılık verdi Sasha, kız kardeşini kocaman bir kucakla sararak. Chloe de ona sıkıca ve uzun uzun sarıldı.

"Babamla konuştun mu?" Chloe fısıladı.

"Evet," diye fısıldadı Sasha. "Sen mi?"

"Evet."

"O seninle iyi mi?"

"Kızgın ama dayanıyor. Ya sen?" "Aynı."

Gage, "Biliyorsunuz, ikiniz de delicesine ateşlisiniz ama hepimizin sizi duyabilmesinin tek nedeni bu değil," diye paylaştı.

Kızlar ayrıldı ve ikisi de Gage'e baktı. Ama şaşırtıcı olmayan bir şekilde konuşan Chloe oldu.

"Tabii ki, Bowie'siniz, bu yüzden kusursuzsunuz."

"Neyim ben?" Gage sordu.

"Kusursuz. Kusursuz. Mükemmel. Günahkarca yakışıklı. Bir kalp kırıcı. Açıkçası, seni elime almam gerekecek."

Harvey eğlenerek
homurdandı. Beth bir
kıkırdamayı yuttu.

Heddy homurdandı.

Gage babasına baktı ve içgüdülerinin keskin olduğunu kanıtladı, çünkü korkusunu gizlemedi.

"Tatlım," diye başladı Duncan sandalyemizden kalkarken, "sana bir martini yapsam ve sen de oturup rahatlasan ve oğullarımı korkutmasan nasıl olur?"

Bunun üzerine dikkatini Sully'ye çevirdi ve, "Seni henüz tam olarak kabullenemedim bile. Tanrım, babanın genleri neredeyse suç teşkil ediyor. Sen gerçekten yasa dışısın."

"Aynı şeyi senin için de söyleyebilirim," diye karşılık verdi Sul, yerdeki dinlenmesine devam etmek için içeri girerken.

Chloe dudaklarını bükerek, "Dokunaklı," diye mırıldandı. Harv, "Eminim Yargıç da aynı şekilde düşünüyordur," diye araya girdi. Olamaz.

Chloe'nin bakışları Harvey'ye kaydı. Ama oraya önce Gage geldi. "Yargıç mı?"

Harv başını Chloe'ye doğru salladı. "O ve bu kız neredeyse mağazadaki ayakkabı ve çizme vitrinine bağıracaklardı. Kameraya çektim. Hepimiz yüzlerce kez izledik. Hiç ses yok ama yine de harika."

"O ve Yargıç mı?" Sully şaşkınlığını gizlemeden sordu. Chloe, "O bir h a ş a r a t , " diye burnunu çekti. köpekler ve insanlar koltuğuma tüneyebilsin diye.

Killer da onunla geldi ve kucağıma tünedi.

"Onunla takıldığınızı kesinlikle görebiliyorum. Yani, Ryan Reynolds ve Sandra Bullock bir şeydi, değil mi?" Gage sordu.

"Dostum, çok haklısın," diye kabul etti Sul.

Chloe, "Ryan Reynolds'a benzemiyor" dedi, ancak Sandra Bullock'a benzerliğini inkar etmedi.

Gage onu görmezden geldi. "Zıt kutuplar birbirini çeker derler.

Değil mi?"

"Aman Tanrım, Yargıç'ı çılgına çevirecek. Ve buna ihtiyacı var. Sully parmaklarını şıklattı ve bebekler koşarak geldi."

"Ma mère bien-aimée, konuşmalarını kesmelerini sağlayın," diye rica etti Chloe.

"Hayatım, annen kötü bir gün geçirdi. Kendi savaşını kendin ver," diye yalvardım.

"Kim bu Yargıç?" Sasha sordu, her zamanki gibi heyecanlıydı, kız kardeşinin bir aşkı vardı ve tüm bu heyecan, kız kardeşine söz konusu aşk hakkında sopa göstermek için yem bulmaya odaklanmıştı.

Chloe hemen, "Onun yanına yaklaşmayacaksın," dedi, sonra da kılıf olarak, "Dediğim gibi, o bir haşarat," diye ekledi.

Sully yumuşak bir sesle, "Merak etme," dedi. "Kız çok güzel ama onun tipi değil. Sanırım son kız arkadaşı hava durumu ya da onun gibi bir şey yapıyordu. Hatırlamıyorum. Ama Phoenix'te televizyona çıkmıştı. O havalı tipleri tercih ediyor." Durakladı ve sonra kusursuz bir zamanlamayla, "Senin gibi."

Yüce Tanrım.

Duncan Chloe'ye bir martini uzatıyordu.

Sonra tekrar yanıma sokuldu (ve Katil).

Bunun üzerine fısıldadım, "O kısımdan bahsetmemiştin."

"Üzgünüm bebeğim, Yargıç'ın aşk hayatını takip etmiyorum. I

o kısmı bilmiyordum. Gördüğüm tek şey kadınların ona kendini attığı, yakaladıklarını değil. Oğlanlar yine de onunla sıkı fıkı. Okulda olmadıkları zamanlarda ikisi de Kids and Trails'in takım liderleridir."

"Hmm," diye

mırıldandım. Sırıttı.

"Cevap yok mu Coco?" Sasha alay etti.

"Bana martini getirmeyen herkesi görmezden geliyorum, bu da bu odadaki tek kişinin Bowie olduğu anlamına geliyor," diye yanıtladı Chloe.

Sasha kıkırdadı.

Sully ve Gage birbirlerine sıırıttılar.

Harvey, "Bir sonrakini ben getiririm kızım, çünkü çok komiksin ve seni tanımak istiyorum," dedi.

"Pekâlâ, ben de seni görmezden gelmiyorum," diye izin verdi Chloe. Harvey kahkahalarla gürlledi.

Duncan kulağıma, "İşte bu yüzden umurumda değil," dedi.

Ona döndüm ve odada olup bitenlerden dolayı bunu gülümseyerek yaptım.

"Pardon, tatlım?"

"Bu," dedi başını odaya doğru eğerek, "işte bu yüzden tüm o saçmalıkların bir önemi yok. Çünkü buna sahibiz. Bir şekilde, her zaman buna sahip olacağız. Ve eski sevgilin de buna sahip ve siz bu işi çözdüğünüzde, o da bizimle birlikte buna sahip olacak. Yani diğerlerinin hiçbir önemi yok Genny."

Çok haklıydı.

Bunu ona ağızımı onunkine değdirerek söyledim.

Uzaklaştığımda gözlerinde gördüğüm tatlı, sıcak bakış herhangi bir gösterge ise, mesajımı aldı.

Gage, "Bunu anladığımdan emin değilim Sash, sen ve kız kardeşin görünüş ve benzeri her şey açısından daha farklı olamazdınız," dedi.

Sasha cevap vermeden önce Chloe tehlikeli bir ses tonuyla, "Sash?" diye sordu.

En küçüğüm en büyüğüme baktı ve "Sende Duncan ve Bowie hikayesi var. Ama bende çocuklar ve Bitchface Wheeler draması var."

Chloe'nin gözleri kısıldı. "Ah canım," diye fısıldadım. Duncan kıkırdadı.

Harvey'nin bütün kızları vardı, bu yüzden ne yapacağını çok iyi biliyordu.

"Bir jalapeño popper kullanabilirim. Peki ya siz? Patlayıcı kullanabilen var mı?" diye sordu

Harvey. Gage, "Ben her zaman bir popper kullanabilirim," dedi.

"Sanırım bu benim işaretim," dedi Beth, bütün kızları da vardı, koltuktan kalkmakta tereddüt etmedi.

"Yardım edeceğim!" Sasha ayağı fırlayarak bağırdı.

"Kusura bakmayın, beni beslemek üzere olan güzel bayan, ama martinimin tadını çıkarıyorum. Bowie bana hayatımda içtiğim en iyi martinileri yapar. Ben yemeğe yardım edeyim," diye araya girdi Chloe.

Sasha kız kardeşine bir bakış fırlattı. Daha fazla gimlet emdim.

Duncan yine kıkırdadı.

Tuck, Sasha'yı mutfağı kadar takip etti. "Et tu, Tuck?" Chloe kediye sordu. Tuck onu görmezden geldi.

Sırıttım.

Duncan daha fazla kıkırdadı.

"Bebeğim," diye seslendi

Heddy.

Arkadaşıma baktım.

"Ailenizi seviyorum," diye ilan etti.

"Ben de öyle, Heddy," diye cevap verdim. "Kesinlikle istiyorum."

CHAPTER 18

O GÜN

Duncan

Duncan koy ve kupa . Kahve üzerinde Genny'nin komodini, ama bunu onun yüzünü izleyerek yaptı.

Gözlerini araladı ve gözbebeklerini adama doğrulttu ama onun dışında hareket etmedi.

Bu yüzden kendini onun vücudunun kıvrımlarına oturttuğunda kıkırdıyordu.

"Günaydın," diye selamladı.

"Bluh," o inledi, yuvarlanıyor için onu geri ile ön kolunu gözlerine siper etti.

Ona doğru eğildi, iki eli de yatağın içinde yanlarındaydı. "Sanırım on beşinci gimleti hissediyorsun," diye alay etti. "Bluh," diye tekrarladı kadın, yüzünü buruşturarak.

"Tavsiye, tatlım, yirmi yaşındakilere ayak uydurmaya çalışma."

Utanmadan suçu başkasına attı. "Oğullarınız buna göz yumuyor."

"Benim oğlanlar mı? Kızların içki içerken seninleydi ve bu pisliğe yumurta atıyorlardı."

"Sakın 'yumurta' deme," diye inledi.

Sırıttı. "Her zamanki gibi çok tatlı bir sarhoşsun ama bir dahaki sefere iyilik yap bebeğim. Kendinden geçtiğin için çılgınca sarhoş seks yapamayacak kadar sarhoş olmadan önce bu işe bir son ver."

Kolunu ondan uzağa doğru savurdu ve başını o yöne çevirdi. "Ulk, Duncan'la çılgınca sarhoş seks yapmayı özledim."

"Bu sahneyi ünlülerin dramı olmadan yeniden canlandıracağız ve on üç, on dört ve kesinlikle on beş, ama muhtemelen on bir ve on iki de."

"Ugh."

Kıkırdamaya başladı.

Sonra da ona bok atmaya devam etti.

"Kızlarınızı sevin ama onlarla oturup konuşmanız gerek."

Başını ona doğru çevirdi ve göz göze geldiler. "Neden?"

"Evimi olduğu gibi seviyorum. Misafir odamda kimin adı yazacak kavgası yüzünden onu parçalamalarına ihtiyacım yok."

Dudakları yukarı kıvrıldı.

"Yine de," diye devam etti, "barışabildiklerini ve sonunda paylaşabildiklerini görmek güzel."

"Bir numaralı kız dersi Bowie," diye başladı. "Kavga ettiklerinde, kavga etmelerine izin ver, çünkü her zaman barışır ve bunu yatağı paylaşarak, bütün gece konuşarak ve kıkırdarak yaparlar, dün gece yaptıkları da buydu. Ya da birbirlerini örerek

diğerinin saçı. Gerçi Chloe hiçbir zaman saçının örölmesine izin vermedi. Sasha yedi yaşındayken ona düzleştirici kullanmayı öğretmişti, Sasha'nın parmaklarını yaktığını düşünen annesinin şaşkınlığına rağmen. Ama sanırım sizin evinizde geçirdiğim bu süre, Sasha'nın saçının bir yerinde örgü olmadığını bildiğim en uzun süre."

Sırıttı ve "Seni öpebilir miyim?" diye sordu.

"Ağzım lağım çukuru gibi, o yüzden kesinlikle olmaz."

Daha büyük bir sırıtışla, "Vücutları alkolü olgun bir yetiştikten yetmiş kat daha hızlı işleyebildiği için hepsi alt katta, sipariş üzerine krep yapan Chloe tarafından yönetiliyor," dedi.

"Yine yemekten bahsediyorsun, Bowie."

Onu görmezden geldi. "Ve Goldwater Gölü'ne gidip etrafta dolaşmak istiyorlar. Anladığım kadarıyla sen buna hazır değilsin?"

"Bu evde hem sizin çocuklarınız hem de benim üç çocuğumdan ikisi varken ailece geçirdiğimiz zamanın bir saniyesini bile kaçırmıyorum."

Tanrım, bu kadını seviyordu.

"Ancak," diye devam etti, "eğer bir çalılıkta midemi boşaltmak için kişisel bir mola vermem gerekirse, hiçbiriniz Imogen Swan'ın kusmak gibi temel bir şey yaptığını paylaşamazsınız. Gizlilik Sözleşmelerinizin telefonlarınıza gönderilmesi için Mary'ye mesaj atacağım. Onları online olarak imzalayabilirsiniz."

Bir kahkaha patlattı.

Ama kadın haklıydı.

Çocuklar, oğlanlar da dahil olmak üzere, iki gün daha yanlarındaydı.

Sul ve Gage Pazartesi günü derse girmemek için profesörleriyle anlaşmışlardı (bu Sully'nin gerçekten anlaştığı anlamına geliyordu ve

Gage muhtemelen kaçacaktı) ve ikisinin de Salı günü geç saatlere kadar dersi yoktu.

Bu yüzden oğulları Salı sabahı hava kararırken yola çıkacaklardı, böylece Gage Sully'yi uçağına yetişmesi için Sky Harbor'a götürebilecek ve sonra da Tucson'a gidecekti.

Bunu bilen ve babalarından miras almış olmaları gereken endişe verici bir rekabetçi çizgi sergileyen Chloe ve Sasha, her ikisinin de Duncan ve oğullarına ilgi, şefkat ve çok farklı, ancak her ikisi de sevimli kişiliklerini cömertçe sunmaları için bu çekişmenin içindeydiler.

Başka bir deyişle, hiç şüphesiz harika geçecek iki günü dört gözle bekliyordu.

Genny, "Bana on beş dakika verin, toparlanayım," dedi.

"Acele etme, bebeğim. Goldwater hiçbir yere gitmiyor."

Bunu söylerken telefonu çaldı.

Komodine baktı ve sonra ona, "Matt arıyor," dedi.

"Bana verir misin lütfen?"

Şarj cihazından çıkardı ve ona uzattı.

Oğluya vakit geçirebilmesi için hareket etmeye de niyetliydi ama kızın eli dışarı fırlayıp parmakları bileğine dolanınca bunu yapamadı.

"Merhaba sevgilim," diye selamladı, yatakta biraz doğrulup. "Evet, ben iyiyim. İyiyim. Sen iyi misin?" Durakladı ve "Biliyorum ama çaresiz zamanlardayız." Bir duraklama daha ve daha keskin bir tonda, "Bunu anlıyorum Matthew, ama kasıtlı olarak çok ince bir noktaya değinmek gerekirse, babanın borcunu karısını kaybederek ve oğlunun onu neredeyse hayatından çıkararak ödediğine inanıyorum. Sana yalvarmadan önce bu konuyu uzun uzun düşünmeni tavsiye ederim."

Kızgın ve endişeli arasında gidip gelen bir ifadeyle Duncan'a bakıyordu.

Tekrar konuştu.

"Onu savunmuyorum. Sana onun da bir insan olduğunu hatırlatıyorum ve seni çok sevdiğimi söylüyorum. Ve bunu yaptığım için de, öyle bir zamanın gelmesini istemiyorum ve o zaman gelecek Matt, işleri berbat ettiğin, çok büyük bir hata yaptığın ve birini incittiğin zaman, babanla kaybettiğin zamana derin bir pişmanlıkla bakacaksın. İnsan."

Oh, evet.

Bu kadını seviyordu.

Duncan uzandı ve onun çenesini okşadı.

Kadın başını onun dokunuşuna çevirdi.

"Evet, iyi," dedi. "Evet." Bir duraklama. "Evet, biliyorum ve hayır, kızgın değilim. Senin mutlu olmanı istiyorum. Ve evet, Sasha bana söylememeliydi. Ama Matthew, sen bundan daha iyisini bilirsin. Eğer sır olarak saklamak istediğin bir şey varsa, Chloe'ye söylersin. Bunu mezara kadar götürecektir. Sasha'ya söyleme. O da tam olarak bunu yayınlayacağı reklam panosunu tasarlayacağı süre kadar sessiz kalacaktır."

Duncan kıkırdadı.

Onun bunu yapmasını izlerken endişesi azaldı. Elini çenesinden çekti.

"Pekâlâ," diye devam etti, "madem bir sömestr izin alıyorsun, gel anneni ziyaret et. Seni seviyorum ve sana tapıyorum. Ama akşamdan kalmayım, bir duşa ve Sasha'nın smoothie'lerinden birine ihtiyacım var, çünkü Goldwater Gölü çevresinde yürüyüşe çıkacağız." Durakladıktan sonra, "Evet, yürüyüş. Eskiden hep yürüyüş yapardım." Bir duraklama daha ve "Evet, sanırım Chloe de geliyor."

Ve sonra kahkahası geldi.
Eğilip kızın alnından öptü ve onu yalnız bırakmak için
o. ayağa kalktı.

Bu sefer, ona izin verdi.
Odadan çıktı ve Sully salondan çıkarken
Duncan merdivenlerden inerken büyük odaya doğru
ilerliyordu.

"Genny için bir şey geldi baba. Masanın üzerine
koydum," dedi Sul.

"Teşekkürler, dostum."

Pazar günü teslim edilen şeyin ne olduğunu
biliyordu. Senaryo.

Bunu ona götürecekti.

"Kasabaya inip hemen bir mağazaya uğrasak olur mu?"
Sully sordu. "Sash'in ihtiyaçları karşılandı ama Coco
yürüyüş malzemelerine ihtiyacı olacağını söylüyor."

Pazar günü olduğundan ve Yargıç Pazar günleri
çalışmadığından, bunun güvenli olduğunu düşündü.

"Genny için bir şeyler getirmesini söyle. O da geliyor,"
diye yanıtladı Duncan.

Sully gülümsedi. "Harika."

Oğlu mutfağa doğru yürümeye devam etti.

Duncan ofisine doğru yöneldi ve o sırada arka cebindeki
telefonu çaldı.

Telefonu çıkardı, numarayı bilmiyordu ama etraflarında
yükselen onca pisliği düşününce ve bunun daha fazlası
olduğuna dair bir işaret olmadığını umarak aramayı kabul
etti. Çünkü eğer öyleyse, bununla ilgilenmek istiyordu ve
sonra göle gidebilirlerdi.

"Duncan Holloway," dedi.

"Dun, kapatma."

İki gün önce o sesi hatırlamazdı. Şimdi hatırlıyordu.

Samantha Wheeler.

"Bu numarayı nereden buldun?" diye homurdandı, ofisine doğru çok daha hızlı ilerledi ve sonra kendini içeri kapattı.

Eğer bu bir dram olacaksa, bunu kendi başına sürdürecekti.

Ailesinin canına tak etmişti.

"Hâlâ ortak arkadaşlarımız var," diye cevap verdi.

"Artık arkadaş değiliz, sana numaramı verdiler."

"Onlara özür dilemek için aramak istediğimi söyledim."

"Buna sahip olmak istediğimden emin değilim." "Lütfen beni dinle."

Lanet olsun.

"İki dakikan var Sam, sonra kapatıyorum," dedi, Corey'den gelen ve Bettina'nın topladığı, yakmayı çok istediği ama yakamadığı özür dileme kâğıtlarının olduğu kutuya bakarak. O kadar kâğıt boşa mı gitti? Birbirini kesiyordu.

Hurda olarak kullanmak için saklıyordu. Masasının arkasına oturdu.

"Dünya onun nasıl biri olduğunu bilmeli," dedi. "Buna katılmıyorum. Ama bu da umurumda değil. Benim umurumda olan

Genny ve eski sevgilisini bu işe bulaştırıyorsun."

"Tahmin ettim ve sanırım yanlış tahmin ettim." Bu onun dikkatini çekti.

"Tahmin ettin mi?" "Evet."

"Neyi tahmin ettin?"

"Tom hakkında. Yani, onlar neyseler oydular. Tom'un bunu yapması dışında hiçbir şey onları ayıramazdı. Ve o Tom Pierce. Çok çekici ve başarılı ve böyle adamlar böyle şeyler yapar."

Duncan derin nefes alıyordu.

Girip çıkıyordu.

"Dun?" diye seslendi. "Hala orada mısın?"

"Tahmin mi ettin? O adamı öyle bir yere yatırdın ki tahmin et?"

"Evet, Hale'in cevabı buydu," diye mırıldandı. "Ama daha yüksek sesle ve birkaç kötü sözle."

"Biliyor musun Sam, bu konuşmadan ne elde etmeyi umduğundan emin değilim, ama elde ettiğim şeyden hoşlanmadığımı söyleyebilirim."

"Senin ve Gen'in bana kızmasını istemiyorum." Delirmiş miydi?

Bariz olanı işaret etti.

"Bu çabanızda başarısız oldunuz."

"Duncan, bir zamanlar arkadaşlık ve eminim Gen sana oğlum için adım attığını söylemiştir. Son zamanlarda bunu ne kadar yaptığını açıkça göremedim ve ben-"

"Anladığım kadarıyla Tom Pierce onun gerçekten sahip olduğu tek baba."

Sesini kesti.

"Ve bu tam da düşündüğümüz şeydi," dedi Duncan. "Onun için bir oyun yaptınız, o buna yanaşmadı ve Corey'e yaptığınız gibi ona da vurdunuz."

"Dun, öncelikle senin gibi çok fazla erkek yok. Ya da eskiden olduğun gibi. Dünyayı erkekler yönetiyor ve eğer tüm çevre çalışmalarınızla fark e t m e d i y s e n i z , dünyayı

yere. Ve sadece bu konuda değil. Ve bunu yapıyorlar çünkü onlar erkek. Corey gibi erkekler. Aletlerinin ne kadar büyük olduğunu kanıtlama ihtiyacı hissedenler, en azından Corey'ninki o kadar da büyük değildi."

"Bu saçmalığı bilmeme gerek yok ve diğer saçmalıklar hakkındaki felsefen de umurumda değil" demeden önce dudaklarının büküldüğünü hissetti.

"Kocamla yattığını sanıyordum," diye tükürdü.

İşte oradaydı.

Duncan, "Yani seninkini geri almak için Tom'la bir oyun oynadın," sonucunu çıkardı.

O konuda bir şey yok.

O yapmıştı ve nedeni de buydu.

"Sonra da programınıza uymayınca onu asıp kuruttunuz," diyerek sözlerini tamamladı.

"Onun gibi adamların tüm bu saçmalıkları yanlarına kâr kalmamalı."

"Tom Pierce'tan bahsediyorsanız, onunla hiç tanışmadım, henüz değil. Ama kendi gözlerimle gördüğüm kadarıyla, iki akıllı, birlikte yaşayan kızın ve eski karısının sadakatine sahip olduğunu biliyorum. Ve kendi kulaklarımla duydum, aynı şeyi senin lanet olası oğlun da söylüyor. O yüzden böyle bir adamın senin acı saçmalıklarını nasıl yuttuğundan emin değilim. Yine de aklından geçmediği belli olan bir şeye dikkat çekeceğim. Ona yaptığınızı yapmak, onlara yaptığınızı yapmak anlamına geliyordu."

"Dediğim gibi, tahmin ettim ve yanlış tahmin ettim ve arıyorum
özür dilemek için. Tom'u da arayacağım."

"Adam adına konuşamam ama bunu düşünmek için bir dakikanızı ayırmak isteyebilirsiniz çünkü sadece bir tahmin, sizi dinlemeye benden çok daha az meyilli olabilir."

"Gen'den özür dilemem gerekiyor çünkü yıllarca ona karşı nazik davranmadım. Corey'nin saçmalıklarına inandım, tıpkı senin gibi ve o benim için asla Gen'den başka bir şey olmadı. Hale için birbirimizin yanında olmamız gerektiğinde değil. Ve kesinlikle Hale'e karşı değil."

"Arzularını ona bildireceğim Sam, ama seni uyarayım, şu anda onun en sevdiği kişi olmaktan çok uzaksın, bu yüzden nefesini tutma derim."

"Bu bir hataydı," diye tısladı.

"Son günlerde Sam, bunlardan çok yapıyorsun."

"İlki aşık olmak, Corey Szabo'ya gerçekten sırılsıklam aşık olmak."

Bu onun veda atışıydı.

Bağlantıyı kesti.

Ve işin boktan tarafı, veda atışının iyi bir atış olmasıydı.

Yaptığı şeyi savunmuyordu ama Duncan, Corey Szabo'ya sevgisini ve güvenini vermek konusunda bir iki şey biliyordu. Bu düşünceyle gözleri en yakınındaki mektuba takıldı,

Çocukluğundan beri en sevdiği arkadaşı, bir mermi yemeye karar vermeden önce bir noktada yazmıştı.

Öfkeyle kaptı. Ve okudu.

DUN VE GENNY,

Ne kadar söylesem az. Özür dilerim. O bendim. Bendim çünkü seni seviyordum Genny. Tanrım, bunu hiç anlamadın. Çok açık olduğumu sanıyordum. Ama sen hiç anlamadın. Ve onu seçtin.

Ben de ona söyledim. Sana söyledim, Dun. Sana Genny ile yattığımızı söyledim. Ve sana söyledim çünkü bana inanacağını biliyordum. Genny'yi o kadar çok seviyordum ki, ona sahip olmak için seni feda etmeye hazırdım.

Ben de yalan söyledim ve sana seks yaptığımızı söyledim. Ve evliydim.

Tanrım, ne boktan bir durum.

Genny'den vazgeçip Samantha'yla evlenerek bunu kendime ben yaptım.

Elbette ikiniz de düğünüme gelirdiniz. Elbette ikiniz de birbirinizden ne kadar hoşlandığınızı hatırlayacaktınız. Ve tabii ki, takılacaktınız ve tekrar ayrılmaz olacaktınız. İkinize de telefonla bile ulaşamıyordum çünkü çalışmıyorsanız ya da uyumuyorsanız sevişiyordunuz. Ve bu her gün devam etti, haftalara, aylara, bütün bir yıla dönüştü.

İşkence gibiydi. Beni deli ediyordu. Bunu durdurmak zorundaydım.

Beni terk etsin diye Sam'e de aynı şeyi söyledim ve o da terk etti. Hamile olduğunu bilmiyordum.

Ama bu sondu. O beni affetmedi, Dun, sen de Genny'yi affetmedin, ben de yoluma devam ettim, ikiniz bittiniz. Ama sonra Gen, sen Los Angeles'a taşındın ve Duncan, sen Utah'a gittin ve benim tek yaptığım kimsenin istediğini elde edememesini sağlamaktı.

O zamanlar bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum. O zamandan beri biliyordum, itiraf etmeliydim. Sana söylemeliydim, Dun. Ya da sana, Genny. En azından ikinizin arasını düzeltmeliydim.

Ama cesaretim yoktu. Kendime bunun için çalıştığımı söyledim, ama sonra her zaman bir şeylerin yoluma çıkmasına izin verdim.

Her zaman, bir şeylerin yoluma çıkmasına izin verdim.

Dünyada en çok sevdiğim iki insana neden dünyanın en affedilmez şeyini yaptığımı açıklayamayacak kadar meşgul olduğuma dair milyonlarca bahanem vardı.

Şu anda bunu okuyorsanız ve zayıf bir şey yapmazsam, yine yanlış bir karar vermezsem ve yapmaya karar verdiğim şey hakkında fikrimi değiştirmezsem, bunun beni ne kadar rahatsız ettiğini bilirsiniz.

Gen, sen ve Tom ayrıldığınızda biliyordum. Ve evet, ikinizin de özgür olduğunu ve nihayet bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini bilmem bu kadar uzun sürdü.

Lütfen, yanlış anlamayın. Bunu kabul ediyorum. Olduğum adam olarak ve yaptığım şeyleri yaparak satın aldığım hayatla nihayet yüzleştim.

Ve bu artık yaşayamayacağım bir hayat.

Bu ikinizle de ilgili değil. Ya da Sam ve ona yaşattıklarım. Ya da Hale ve ancak mükemmel bir ceza olarak, onun büyüyüp sen Duncan olmasını izlemem ve en iyi arkadaşıma yaptıklarımı sürekli hatırlattığı için onu görmeye bile katlanamamam.

Benimle ilgili.

Bunu, korumam ve sevmem gereken insanlara yaptığım şeylerle kendime yaptım.

Biliyor musunuz, gerçekten bir depoyu bu kutunun içindeki kelimelerle kaplı kağıtlarla doldurmayı düşündüm, ama ben

Çünkü bunun seni ne kadar kızdıracağını biliyorum Dun.

Şu kadarını söyleyeyim ki, ikinizden çaldıklarım ve bunu yapmamın bencilce nedeni için duyduğum pişmanlığın derinliğini anlatmaya dünyada kâğıt yetmez.

Ama umarım, ikinizin de kim olduğunu düşünürsek, bana hak etmediğim bir şey verirsiniz.

Sadece iki son dilekten biri ve Gen, diğeri Hale için.

Bu, bir odada birlikte durmanız ve birbirinize karşı kim olduğunuzu hatırlamanızdır.

Ve benim götürdüğümü tekrar bulacak ve benim de götürdüğüm gibi olacaksınız.

Mutluyum.

Göstermediğimi biliyorum ama sizi gerçekten sevdim çocuklar. Corey

MEKTUBU BİTİREN Duncan, Corey'nin baştan aşağıya kaplayan kusursuz, minicik el yazısına baktı.

Boğazı kapalıydı.

Göğsü yanıyordu.

Kalbi acıyordu.

Corey ona bir kez bile Bowie demedi.

Bir kere bile.

Çünkü ona bu ismi babası verdi.

Ve dürüst olmak gerekirse, bazen Duncan babasından kimin daha çok nefret ettiğini bilmiyordu.

Onu.

Ya da Corey.

Kapı çalındı ve Sasha'nın da kapının etrafında olduğunu görünce kafası sarsıldı.

"Hey!" diye seslendi. "Ben-" Durdu, baktı ve çok daha az canlı bir tonda "İyi misin?" diye sordu.

Mektubu masaya fırlattı. "Ne istiyorsun, tatlım?"

İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Anneme bir smoothie götüreceğim ve Sul ona bir şey geldiğini söyledi, onu da götürecektim. Ama o o zamandı. Şimdi bilmem gereken şey senin iyi olup olmadığın."

Zeki.

Düşünceli.

Sevgi dolu.

Genny'nin kızı.

"Aldığımızda bitirmemiştik ama Corey Amca'nın mektubunu okumayı yeni bitirdim."

Daha uzağa geldi ve masasının karşısındaki sandalyelerden birine yaslanarak, "Oh, adamım, sana biraz ağır mı davrandı?" dedi.

"Annen henüz görmedi, bu yüzden seninle paylaşmadan önce onun görmesini tercih ederim."

Başını salladı. "Anladım."

"Paketi ona götüreceğim."

"Tamam, mutfağa uğrayıp ona smoothie almak ister misin?"

"Evet," diye cevap verdi ve sandalyesinden kalkarak masasının üzerindeki mektubu ve kalın zarfı aldı.

"Duncan?" Sasha seslendi.

Masanın etrafında dönerken ona baktı.

"Corey Amca'nın saçmalıklarını üstlenme. Adamın kafası karışık."

Onun basit ama derin tavsiyesi karşısında Duncan kıkırdamasını engelleyemedi.

"Bunu yapmaya çalışacağım, tatlım."

Ona doğru geldi ve kolunu onun koluna doladı, ayrıca daha da yaklaşmak için ağırlığının bir kısmını onun pazularına verdi.

Evet.

Genny'nin

kızı.

Genny'nin

kızı.

"Her neyse, bilirsin, yani hayat garip," dedi kapıya doğru yürüyüp geçerken, "Corey Amca'ya gölge düşürmeyi bıraktım, çünkü o bir pislik. Ama uzun zaman önce yaptığı şeyi yapmasaydı, Chloe, ben, Sul ve Gage burada olmayacaktık. Ve son zamanlarda yaptıklarını yapmasaydı, siz de olmazdınız. Yani, bilirsiniz, canı cehenneme, ama en azından tamamen ezik biri olarak gitmedi."

Ona doğru sırttı. "Evet, Sash, en azından bunu yaptı."

Kız ona ıslıl ıslıl gülümsüyordu ve adam fark ediyordu ki, kızın sahip olduğu tek şey buydu.

Watt değerlerinde farklı nüanslar vardı ama hepsi de güneşin gücüyle patlıyordu.

Mutfağa gittiler ve sonra Duncan üst kata çıktı.

Odasına girdiğinde Genny'nin bornozunu giymiş, saçları tepesinde dağınık bir şekilde düğümlenmiş, pencerenin önünde durmuş, çok sayıdaki bavuluna baktığını gördü.

Onu gördüğünde, "Daha az kadeh içip bavulumu boşaltmalıydım," dedi.

"Yani şimdi taşıyor musun?"

Vücudu sarsıldı. "Tanrım, Duncan, ben-"

Ona gülümsedi. "Bunu bitirme bebeğim ve eğer burada bırakmak istediğin bir şey varsa," elindeki zarfla bavulları işaret etti, "bırak gitsin. Ama sanırım ikimiz de anladık, o boş dolap sadece senin değil, kafamın bir yerinde onu aslında senin için inşa ettiğimi."

Kıkırdadı ve "Benim Phoenix'te, senin de burada olacağın geleceğimiz hakkında zor bir konuşma mı yaptık?" dedi.

"Hemen hemen."

Daha fazla kıkırdadı ve "Üzgünüm hayatım ama Tom taşındığında dairenin içini boşaltıp tamamen yeniden düzenledim. Kendi dolabımı genişletmek ve bir buhar duşu eklemek için ebeveyn odasındaki ekstra dolabı aldım. Chloe de benim genişletilmiş dolabımı doldurmak istiyordu ve bunun için acele etti."

Buna hiç şaşırmadı.

Yine de bu buhar duşu ilgisini çekmişti.

"Bu bir sürpriz değil, ama benim bir takım elbisem bile yok, bu yüzden bana yarım ayak asılı alan ve bir çekmece verin, iyi olacağım."

"Benim için dünyalara bedelsin ve bu yüzden Chloe'ye takım elbisen olmadığını söylemeden önce sana tam bir hafta veriyorum," dediğinde kızı kadar parlak bir şekilde gülümsüyordu.

Ne kadar komik ve korkutucu olsa da, tek yapabildiği zoraki bir gülümsemeyle karşılık vermek oldu.

Çünkü, lanet olsun, ona daha fazla bok atmak istemiyordu.

Gülümsemesinin durumunu fark etmediğinde hâlâ akşamdan kalmayla savaştığını biliyordu.

"Lütfen bana bunun Sasha'nın smoothie'si olduğunu söyle," diye yalvardı.

"Öyle." Ona uzattı.

Aldı ve sonra en azından yarısını geri emdi.

"Vay anasını Gen," diye mırıldandı kadın bardağı ağzından çıkardığında.

"Portakal, zencefil, muz, yoğurt, vanilya ve su," diye açıkladı.

"Hidrasyon ve elektrolitler," diye tahmin etti.

Gülümsedi. "Sasha dünyanın tadını çıkarmak için yola çıkmadan önce diyetisyen olmak için eğitim alacaktı."

"Bu evde zencefil mi var?"

Bardağı kaldırdı ve baktı. "Tadı biraz pütürlüydü, o yüzden muhtemelen toz kullanmıştır."

"Senaryon geldi."

"Harika." Onun eline bakarak gülümsedi.

"Ve Samantha numaramı aldı. Açıklamak ve özür dilemek için aradı. Ayrıca, Hale size paylaşmadığını söylediğinde Tom'u nasıl öğrendiğini ortaya çıkarmak için saldıığınız köpekleri de geri çağırabilirsiniz. Boşanmanızın nedenini tahmin etti."

Gülümsemesi kayboldu.

"Tahmin mi ettin?" "Evet."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı.

Öfke yüz hatlarını kaplamıştı.

Hak etmişlerdi, ama her şeyi geride bırakıp günlerini iyi geçirmeden önce atlatmaları gereken daha çok şey vardı.

Ve sonra hayatlarının geri kalanı.

"Ayrıca sizden özür dilemek için atış yapmak istiyor. Karar sizin. Ama sizi muhtemelen sürpriz olmayacak bir konuda uyaracağım. O sapkın biri. Corey'i gerçekten sevdi ve Corey onun kalbini kırdı ve Corey de bunun iyileşmesine asla izin vermeyecek türden bir kadın. O yüzden tavsiyem, bırak tükürsün gitsin."

"Büyük olasılıkla bu tavsiyeye uyacağım Bowie, tabii Hale başka bir yoldan gitmemi istemezse."

Başını salladı.

Ve sonra en kötüsüne bulaştı.

"Ve Corey'nin mektubunu okumayı bitirdim." Solgunlaştı.

Lanet olsun.

"Okumalısın," dedi sessizce.

Bir sonraki çeyrek smoothie'yi mideye indirmeden önce bir saniye ona baktı.

Daha sonra elini kaldırdı ve adam ona üzerinde mektubun bulunduğu zarfı verdi.

İkisini de aldı ve pencerenin önündeki iki büyük deri sandalyeden birinin kenarına tüneyerek oturdu ve bardağı masanın üzerine koymak için uzandı.

Yazıyı sedirin üzerine fırlattı.

Ve mektubu okumak için başını eğdi.

İşini bitirdiğinde eli aşağıya doğru kanat çırpı ve onun manzarasına bakmak için tüneğinde döndü.

Kadın hiçbir şey görmüyordu; o konuşmadan önce bunu biliyordu. "Biliyor musun, Corey'nin de seninki gibi bir babası vardı."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Biliyorum."

"Elbette biliyorsun, sizi bir araya getiren şey buydu."
Başını çevirdi ve bakışları onunkilere geldi. "Ama sen sendin ve o bir bücürdü."

"Evet," diye zorladı Duncan.

"Babası uzun boylu, zayıf ve güçlüydü, tıpkı Hale gibi. Senin gibi."

Duncan hiçbir şey söylemedi.

"Corey öyle biri değildi."

Duncan sessiz kaldı.

"Aynaya her baktığında ya da biri ona kötü bir şey söylediğinde bundan kaçamasa bile, babası bunu unutmasına asla izin vermedi."

"Hayır," diye onayladı
Duncan. Ve evet, o
zamanlar?

Duncan Corey'nin babasından belki de Corey'nin ondan nefret ettiğinden daha fazla nefret ediyordu.

"Seni her zaman ne kadar kıskandığınızı şimdi anlıyorum," diye fısıldadı.

"Evet."

"Ve sana ne kadar taptığınızı da görüyorum." Bu daha zordu.

Ama aynı fikirde değildi.

"Evet."

"Onu affediyorum," diye fısıldadı, sanki çirkin bir sırrı itiraf ediyormuş gibi.

"Elbette biliyorsun," diye fısıldadı. "Sen sensin. Ama bebeğim, ben değilim. O benim kardeşimdi. Tanrı aşkına, Gage'in Sully'ye bunu yapması gibi bir şey olurdu."

"Anlıyorum, Bowie."

Sessiz kaldılar, birbirlerinin gözlerini tuttular.
Gen bozdu.

"Kendini öldürdü çünkü-"

"İntihar etti çünkü hayatında birlikte yaşayamayacağı kötü seçimler yaptı. Bizimle hiçbir ilgisi yoktu. Ve bunu o mektupta açıkça belirtti, Genny."

"Biliyorum" derken sesi kısılmıştı.

"Sana sarılmam gerek," dedi ona.

"O zaman neden bunu yapmıyorsun?" diye sordu. Güzel soru.

Yarım saniye içinde kız onun kollarındaydı.

Gözyaşlarına boğulmadı ya da ağlamadı bile.

Yanağını onun göğsüne yasladı, kollarıyla onu çevreledi ve sıkıca sarıldı.

"Suçluluk duyuyorum, çünkü aslında şimdi her şeyin şoku geçtiği için onu özlemiyorum. Çok çalışıyordu," diye itiraf etti.

"Bunu aklınızdan çıkarmaya çalışın. Zor olabilir ama bu da senin suçun değil."

İç çekti.

Sonra dedi ki, "Hale paylaşmadı. Her şeyi aldı ama bir mektup ya da bir dilek var mıydı bilmiyorum-"

"Eğer olsaydı, sana söyler miydi?" "Evet, ya da Tom."

"O zaman hazır ol bebeğim, çünkü bildiğimiz bir şey var, Corey çok titizdi. Ve sistematik."

Başı geriye doğru eğildi ve "Aman Tanrım" diye nefes aldı. Adam başını salladı. "Biri gitti. Biri kaldı."

"Seni yanında istedi-" "Evet."

"Aman Tanrım."

Tekrar birbirlerine baktılar.

Ve sonra tereddütle sordu, "Bunu yapacak mısınız?"

"Bir adama babasının bir zamanlar iyi bir adam olduğunu söylemek mi? İyi bir arkadaş. Komik, zeki ve durmaksızın sadık? Ta ki öyle olmayana kadar?"

"Bowie-"

"Evet, yapacağım. Her çocuğun babasının içinde böyle bir şey olduğunu bilmesi gerekir."

İşte o zaman geldiler.

Gözyaşları.

Yüzünü onun göğsüne bastırdı.

Sabahının makyaj kısmına henüz gelmediği için mutluydu.

O sessiz ve hüzünlü bir şekilde ağlarken ona sarıldı. Ve bunu manzaraya bakarak yaptı.

Corey yürüyüşlerinden nefret ederdi.

Ama ata binmeyi ve suyun etrafında olmayı severdi.

Duncan'la, Genny'yle ve çocuklarıyla birlikte orada olmayı da çok isterdi.

Mavi gökyüzünde süzülen bulutlara bakarak, "Berbat ettin dostum, kocaman," diye düşündü.

Derin bir nefes aldı ve Corey'i oğluna verme zamanı geldiğinde hatırlaması gereken bir sonraki düşüncesine bıraktı.

Ama lanet olsun, seni özledim.

GEN ONU YUVARLADI.

Sürpriz olmadı.

Kadını her zaman en tepeyi severdi.

Sonra ona bindi, sıcak ve aç bir şekilde ona baktı ve sadece yüzündeki o ifadeden boşalmamak için konsantre olmak zorunda kaldı.

Ama onun sikine nasıl vurduğu da gözlerden kaçmıyordu.

Ya da ne kadar muhteşem olduğunu.

Onun Genny'si.

Tam şurada.

Yüzündeki ifade daha da sıcaklaştı.

Duncan, "Sakin gelme Genny," diye uyardı.

Gülümsedi, boğucu ve kendini beğenmiş.

Sonra nefesi kesilmeye başladı.

Kalçalarını kavradı, bir karın kıvrımı yaptı ve onları tekrar yuvarladı, kendisi üstteydi.

"Bowie!" diye bağırdı.

Bir bacağını kaldırdı ve daha sert bir şekilde üzerine gitti, klitorisine gitmek için bir eliyle etrafına geldi.

"Sadece sen," diye nefes nefese içe doğru bir vuruş yaptı.

"Clit," o homurdandı üzerinde başka bir Bir,
bulma o ve yuvarlanmaya başladı.

"Klitorisime girersen çok hızlı boşalırım."

"Bebeğim, bunu duşta yapmadım ve sen iki saniye içinde boşaldın."

"İki saniye bile sürmedi," dedi nefes nefese, kalçalarını kaldırıp sıkarak.

İsa.

Lanet olası

coşku. "Pekala,

üç."

Ters ters bakmaya çalıştı, k ı k ı r d a m a y a başladı ve sonunda inledi.

"Evet," diye fısıldadı.

Adamın saçlarını avuçlarının arasına aldı. "Evet," diye ısırđı.

Bu Genny'ydi. Her zaman.

Yavaş ve tatlı başlayabilirler.

Ama her zaman sert ve hızlı bir sikişle bitmesini isterdi.

Aynı onun gibi.

Kalçalarını döndürdü ve içeri girdi.

Ve dorua ulaştı, sevimli, seksi küçük hava üflerken, tüm gücüyle onu kavradı.

Kız tekrar boşalana kadar klitorisine ve amına bakmaya devam etti.

Sonra kendi üzerine yoğunlaştı.

O bunu yaparken, kadın dudakları, dili ve parmaklarından daha fazlasını, dişlerini ve tırnaklarını da devreye soktu.

Bu yüzden zihninin boşalması ve patlaması uzun sürmedi.

En iyisi.

En iyisi.

Her

zaman.

Kesinlikle.

Duncan onun boynuna sokuldu, öpüştüler, sonra kayarak çıktı ve sırt üstü yuvarlandı.

Onunla birlikte yuvarlandı ve kendini onun yanına yapıştırdı. "Sence çocuklar duymuş mudur?" diye fısıldadı.

"Bu ev sağlam inşa edilmiş, kapıları kapalı ve biz onlar Dışarıda etrafında ve Ateş ukuru, takas hayalet

Hikayeler. Chloe'nin kazanacağından emin olduğum bir yarışma. Gerçi Sully onu zorlayacaktır. Ama biri bir şey için gelse bile duymazlar." Ona sırtıttı. "Sen zaten sessizsin."

"Suratsızsın," diye cevap verdi. Adamın kaşları kalktı.

"Suratsız mı?"

"Çok gürültü yapıyorsunuz. Bu büyük bir heyecan. Ama yine de çok fazla gürültü."

Gülmeye başladı.

Sözlerini bitirdiğinde ona gülümsüyordu ve "Bizi duymadılar" dedi.

"Tamam," diye fısıldadı. "İyi günler." Hayır, iyi bir gün değildi.

Genny ve çocukları ve onun göl etrafında yürüyüş yapması, güneşin parlaması, Chloe'nin şımarıklığı, Sasha'nın tatlılığı, Sully'nin soğukkanlılığı, Gage'in şapşallığı, eve gelmek, akşam yemeği pişirmek, birkaç tane geri atmak ve sonra yıldızların altında ateşin yanında oturmak?

"Harika bir gün," diye yanıtladı.

Göğüs kollarıyla oynamaya başladı, gözleri onu izliyordu, "Bunu seninle geri almayı seviyorum" dedi. Bakışları onunkilere geldi. "Seksi kastediyorum."

"Geri dönmeni seviyorum, ama aynı zamanda yatağında olmanı da seviyorum." Onun kıcını kavradı. "Şimdiye kadar sahip olduğum en ateşli parça."

Ona gülümsedi, öpmek için eğildi ama geri çekildiğinde, "Bunu söylemek zorunda değilsin," dedi.

"Bu bir çizgi değil, sevgilim," diye cevap verdi. Kız kuşkulu görünüyordu.

Duncan iki kolunu da ona doladı ve onu yukarı çekti, böylece yüz yüze ve göğüs göğüse geldiler.

"Gözünü toptan ayırmamak, dürüstlük, başlangıçta Dora ile iyiydi. Senden farklıydı. Dürüst olmasına rağmen, ona ya da sahip olduklarımıza karşı bir şey yok, o kadar iyi değildi. Ama işe yaradı. Biz çalıştık. Tatmin ediciydi. Sağlıklıydı. Çünkü duygular oradaydı. Birbirimizi seviyorduk. Ve sonra o döndü. Ve bunların hiçbirisi olmadı. Sanki bir gösteri midillisiydim, onun için gösteri yapıyordum, her hareketimde, her saniyemde, onu ikna etmem gerekmeyen bir şeye ikna etmeye çalıştığımın farkındaydım. Öyle bir noktaya gelmişti ki, sikime baktığı anda sertleşmezsem, 'Bu kanıtıyor' gibi şeyler söylüyordu. Onu becermekten benim için bile kalkamayacak kadar yorgunsun. Şöyle diyebiliriz, bir erkeğin performans göstermesi için bazı uyarıcılara ihtiyacı vardır ve bu o değildir."

"Ah, Bowie," diye fısıldadı.

"Boşandığımızda iki yıldır seks yapmıyorduk. Ve bu benim suçumdu. Sonunda, benim hakkımda böyle düşünebileceğine kendini ikna etmişti, ona dokunmaya dayanamıyordum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bunu onunla yattığımı kanıtlamak için bir bahane olarak kullandı."

"Ah, Bowie," diye tekrarladı, daha üzgün, daha sessiz.

"Bunu sana Dora'yı oraya koymak için söylemiyorum." Kaldırdı, tekrar yuvarlandı, böylece göğüs göğüse geldiler ama Genny sırt üstü yatıyordu. "Bunu sana söylüyorum bebeğim, çünkü bilmen gerekiyor. İki yıl ve ondan önce işler pek iyi gitmedi ama ben yolumdan sapmadım. Taşındıktan sonra, ona ve belki de kendime bir şeyler kanıtlamak için, boşanmadan çok sonrasına kadar hiçbir şeyle çıkmadım."

Şimdi üzüntüsü yüzünden akıyordu, "Sevgilim."

"Mesele şu ki, seni asla terk etmeyeceğim, Gen."

Ne dediğini anladı, vücudu onunkinin altında kıpırdadığında bunu anladı.

"Bowie," dedi usulca, kollarını ona dolayarak. "Asla," dedi ona. "Ve sadece bir erkek olduğun için değil cidden harika bir sikiş." Gözleri kocaman oldu.

Sonra bir kahkaha patlattı.

Bunu yaparken ona sırttı ve azalmaya başladığında onu öptü.

Onu ortasına yuvarladı ve sonra biraz elleme, biraz yalama, biraz emme oldu, sonra sakalından bir ısırık aldı ve yüzüne girdi.

"Temizlenip gelmem lazım," dedi ve onun üzerinden kaydı. Yatak odasına doğru yürürken onun kıcını izledi.

Yastıklara uzanmış, ellerini başının arkasına koymuş, dikkatinin ay ışığının aydınlattığı göl manzarasından çekilmesine çok da üzülmeden onun geri dönüşünü izliyordu.

Ona doğru geldi ve sonra bir ağaç gibi sallanarak üzerine düştü.

Homurdandı ve kollarını ona doladı. Kadın yüzünü onun yüzüne koydu.

"Burası geceleri neredeyse gündüz olduğundan daha güzel. Tüm o yıldızlar. Ay çok parlak. Çılgınca."

"Beğendiğine sevindim, bebeğim."

"Sen Şükran Günü'nü alıyorsun ama ben Noel'i alıyorum." Konuşma değişikliğini çabuk kavrayamadı. "Pardon?" diye sordu.

"Süslemelerimi yapan bir şirketim var ve Gage'in de dediği gibi onlar bu işten çekildiler. Sen ve çocuklar Noel için eve gelmek zorundasınız."

"Kendi dekorasyonumu kendim yapıyorum ve onlar için bir sorun yok, bu yüzden senin kışın burada."

"Yarı yarıya," diye pazarlık etti.

"Erkekler annelerine zaman tanınmalı," diye uyardı. "Tamam, bir yolunu buluruz," diye izin verdi.

"Tom?" diye sordu.

Dudağını ısırdı ama "Hâlâ çocuklarla birlikte tatil yapıyoruz" demek için bıraktı.

"Başa çıkabilirse burada hoş karşılanır."

"Tanrım, Tanrım, Tanrım," diye tısladı şiddetle, ses tonundaki ve ifadesindeki ani değişim onu şaşırtmıştı, sakalını tuttuğundan bahsetmiyorum bile, "Seni seviyorum."

Ona baktı.

Sonra onu yuvarladı.

Adam onu öpmeden önce, "Lütfen bana tekrar seviştığımızı söyle" dedi.

"Genny, bebeğim, artık yirmi altı yaşında değilim."

"O zaman öpüşür ve birbirimizi hissederiz," diye ilan etti. "Uzun, çok uzun bir süre."

"Bunu yapabilirim."

Ona parlak bir şekilde gülümsedi. Yüce İsa.

İşte oradaydı.

Onun

yatağında.

Genny.

"Ben de seni seviyorum Imogen ve asla vazgeçmedim." Gözleri sulanırken gülümsemesi sekteye uğradı.

İşte o zaman onu öptü.

Ve öpüşüler ve birbirlerini hissettiler.

Uzun, çok uzun bir süre.

CHAPTER 19

AYARLAMA

Duncan

"N "İyi geceler
Bowie." "İyi
geceler, tatlım."

Ona gülümsedikten sonra Duncan, Sasha'nın odasına giden koridora doğru ilerleyişini izledi.

O diğer tarafa gitmeye başlamadan önce, döndü ve "Biliyor musunuz, hepinizin kazanmama izin verdiğinizi biliyorum" dedi.

"Çocuklarımı iflas ettiriyorsun, sevgilim," dedi ona.

"O zaman hepiniz sevimli aptallar olmayı bırakıp gerçekten oynamalısınız," diye cevap verdi.

Kendisinden en son ne zaman sevimli ya da aptal diye bahsedildiğini ya da hayatında böyle bir şey olup olmadığını hatırlayamıyordu.

Ama Sasha için ikisi de iltifat gibi geliyordu.

"O notu göndereceğim," dedi ona.

Ona güneşli gülümsemelerinden birini daha atıp kısa bir el salladıktan sonra koridordan aşağıya sıçradı.

Duncan onu gözden kaybedene kadar hareket etmedi ve sonrasında da bir süre hareket etmedi.

İki ayda bir evinde arkadaşlarıyla poker oynardı.

Annesi tekrar hayatına girdiğinden ve Sasha da hayatına girdiğinden beri sadece son ikisinde oturmuştu.

Bu süre içinde, Gen'in ona evini, Chloe'nin dükkânını göstermesi ve Duncan'ın Genny'nin yanında ilk etkinliğine, Arizona Humane Society için düzenlenen bir bağış etkinliğine katılması için üç kez kısa ziyaretler için daireye gitmişlerdi.

Bu da artık bir takım elbisesi olduğu anlamına geliyordu.

Ve Chloe onu seçmekle kalmamış, o denerken mükemmele (ya da onun mükemmellik olarak gördüğü şeye) uyması için dükkândaki terziye patronluk taslamıştı.

Söylemeye gerek yok, Genny ile birlikte çekilmiş çok sayıda fotoğrafı vardı.

Ve onlar bir açıklama yapmadan, artık "resmi "ydiler.

Bu süre boyunca Sasha, soluk sarı renkli üstü açık Beetle'ıyla kulübe ve konut arasında gidip geldi.

Yine de poker gecesi kulübede olmaya özen gösteriyordu.

Duncan, annesinin poker gecesinde bulunmaya özen gösterdiği yere gitti.

Küvet.

Oraya vardığında havadaki nemi hissetti ve yaktığı mumların kokusu hâlâ burnuna geliyordu,

ama orada değildi.

Bu yüzden geri döndü ve adımlarını geri takip etti.

Daha sonra evindeki üçüncü favori yerine, banyosunun ve yatağının dışına gitti.

İn.

Tasarımcılardan oluşan bir ordu gelip burayı basma ve çiçeklerle doldurmamıştı ya da apartman dairesini ilk gördüğünde onun estetiğinin ne olduğunu keşfetmemişti: ihtişam ve zenginlik.

Genny onu olduğu gibi sevdi.

Kayalara oyulmuş bir kemeri ve derin bir ocağı olan büyük taş şömine. Rahat, derin koltuklu, deri sandalyeler, arkalarında örtüler. Ahşap zemin üzerinde birbiri üzerine bindirilmiş birkaç ince ama renkli kilim. Işıktan çok sıcak parıltılar yayan küçük, göze batmayan ayaklı lambalar. Ve içkileri koymak için elinizin altında kaba yontulmuş masalar.

Gen o odayı çok sevmiş ve sahiplenmişti. Odanın küçük ve rahat olduğunu ve televizyonu olmadığını söylemişti ki bu da Gen'in pek hoşlanmadığı bir şeydi. Mesleği düşünüldüğünde bu bir sürprizdi. Ama kesinlikle okumayı tercih ediyordu.

Ya da odaya girdiğinde onu bir sandalyeye kıvrılmış, Cookie kucağında, sandalyenin etrafındaki köpekler zıplayarak onu karşılamaya gelmiş ve Tuck da ocağın üzerindeki katlanmış battaniyenin üzerinde uyukluyorken gördüğünde yaptığı şeyi.

Telefonunda o oyunu oynuyordu. Ona baktı, suçlu görünüyordu.

"Lanetli ormanı temizlemem gerekiyor," dedi ona.

Kendisine eşlik eden köpeklerle birlikte ona doğru ilerlerken kıkırdadı.

Sabah insanı değildi.

Öyleydi. Gözlerini açmadan en az bir saat önce günle yüzleşmek için erkenden kalktı. Ondan sonra da yataktan kalkması bir saat sürerdi.

Bu da onun bir gece insanı olduğu anlamına geliyordu.

Duncan saat 10 gibi yatma eğilimindeydi.

Gen gece yarısı gibi yatardı.

Bu işi cinsel olarak hallettiler, çünkü yatağa girdiğinde onu uyandırdı ve o oradayken, tekrar bayılmadan önce hızlı ya da o kadar hızlı olmayan bir sikiş yapmak için her şey hazırды.

Ve sabahları, zaten bir saat yatakta kalacaksa, ona geri dönüp onu meşgul edebileceğini düşündü.

O da öyle yaptı.

Bu, genellikle normalden bir saat sonra ofiste olduğu anlamına geliyordu.

Ama hayatı boyunca çok çalışmıştı. Bunu hak etmişti.

Bunu hak etmişlerdi. Bu yüzden onu alıyordu. Ve ona veriyordu.

"Gittiler," dedi dizinin dibindeki ocağa oturup Tuck'a biraz sevgi vermek için uzanırken.

"Evet."

"Hepiniz Sasha'nın yine kazanmasına izin mi verdiniz?" diye sordu. Sırıttı. "Evet."

Başını salladı ama bunu sırtarak da yaptı.

Bunu yapmayı bıraktı ve endişeyle sordu, "Veda etmememin kabalık olduğunu düşünmüyorlar mı?"

"Bebeğim, içeri girdin, merhaba dedin. Geri geldin, kontrol ettin, yiyecekleri tazeledin. Ve iyi geceler demek için tekrar geldin. Şimdi gece yarısını geçti. Seni kapıda bekleyip giderken onlara el sallamanı beklemeleri kabalık olur. Ben öyle şeyler yapmam."

Bu onu rahatlattı. "İyi arkadaşların var Bowie."

"Evet."

"Özellikle Harvey. Ona bayılıyorum."

"Hayranlık bunu tanımlamak için uygun değil ama o sahip olduğum en iyi arkadaş."

Bu söylenecek yanlış bir şeydi. Yüzüne bir gölge düştü.

"Buna sahip olmana sevindim," diye fısıldadı.

"Ben de öyleyim. Ve bende var, Genny. Harv, Beth ve kızları da uzun zamandır benimle. Yani her şey yolunda."

Ya bu gölgeyi uzaklaştırdı ya da bir sonraki sözlerinin ardındaki düşünce uzaklaştırdı.

Ve bunları söylemeden önce gözlerine belli bir ışık vurdu. "Yatmaya hazır mısın?"

Onun yanında uyuması ve her zaman orada yaptıkları diğer şeyler.

Şöyle ki.

"Önce bir şey hakkında konuşmalıyız."

Anında yerleşti, eğer ihtiyacı olursa buna hazırды ve bu da her zaman olurdu.

Ona bunu verdiğini hatırlatmıştı. Ama o geri verdi.

Sonra.

Ve şimdi.

"Ne?" diye sordu.

"Sasha," dedi ona.

Başka bir şey söylememeliydi. Onun ne düşündüğünü biliyordu.

Yine de ona söyledi. "Tatlım, yönlendirme konusunda ne demek istediğini şimdi anlıyorum. On yedi, on sekiz yaşlarında mezun olup üniversiteye gitmek ya da başka bir meslek edinmek üzereyken hayatlarının geri kalanı hakkında karar vermeleri için çocuklara çok fazla baskı yapıldığını düşünüyorum. Kim olduklarına dair hiçbir fikirleri yok ve dünyanın nasıl işlediğinden habersizler, dolayısıyla hayatlarında ne yapmak istediklerine dair karar verebilecekleri bir noktada değiller. Bana kalsa, hepsi Sash'ın yaptığı gibi zaman ayırır, dünyayı ve içindeki yerinizi biraz öğrenir, sonra da bu dünyaya adım atarlardı. Ama onun böyle yapmadığını hissediyorum. O..."

Nasıl tarif edeceğini bilmiyordu.

Gen yaptı.

"Kayıp. Sürükleniyor.

Amaçsız." "Evet," diye kabul etti.

"Sence boşanma yüzünden olabilir mi?" diye sormadan önce başını boynunun üzerinde döndürdü.

"Bilemem bebeğim. Onu bir aydır tanıyorum ve tek bildiğim bu. Güneşli. Tatlı. Canlı. Ama yönsüz. Bu bir değişiklik mi?"

Başını salladı.

"Babası ve erkek kardeşi gibi o da bir sporcuydu. Matt tenis oynardı. İyiydi. Tom kadar iyi değildi ama çok azı öyledir. Sasha plaj voleybolu oynardı. Ve harikaydı. Koçları onunla ve bizimle profesyonel olma ve Olimpiyatlarda yarışma olasılığı hakkında konuştu. O rahat bir kız.

Çocuk. Chloe ailedeki tüm dramı yaşadı. Ama bununla birlikte, Sash azimliydi. Bunu yapmayı seviyordu. Phoenix'e taşındıktan sonra, bunu yapmaya devam edebilmesi için gidip gelerek çok zaman geçirdik. Her şeyi yapardı. Ve sonra... durdu."

"Boşanmadan önce mi, boşanma sırasında mı yoksa sonrasında mı?"

"Boşanma sırasında," diye fısıldadı.

"Onunla konuşmalısın, Genny."

"Yaptım, Bowie. O da bana sakın olmamı söylüyor. O iyi biri. Herkesin yaptığını yapmıyor olması, yaptığı şeyin yanlış olduğu anlamına gelmez. Ona herkesin bir vakıf fonu ve onları yırtık kotlar ve işlemeli üstler içinde tutan zengin ebeveynleri olmadığını söylüyorum. Okula gitmesi ve bir hayat kurması için kenara ayırdığımız paraları çarçur etmiyor. O az bakım gerektiren biri. Chloe'yi üç yıl boyunca Fransa'da tutmak çok daha pahalıydı."

Buna hiç şaşırmadı.

"Ben de karşılığında hayatta bir şey olmadan dolaşamayacağınızı paylaştım," diye devam etti. "Sana katılıyorum, bir süre için sorun yok. Hatta iyi bile. Başkaları bu ayrıcalığa sahip değilken o sahip olduğu için şanslı. Ama ona bunun sonsuza dek süremeyeceğini söyledim ve Sash kolay kolay sinirlenmez ya da sabırsızlanmaz, ama bu onu kesinlikle her ikisi de yapıyor."

"Onu parasal olarak kesebilir misin?" diye sordu.

Başını salladı ama bunu yaptığı için mutlu görünmüyordu. "Tom ve ben onun güvenini kontrol ediyoruz. Yirmi altı yaşına gelene kadar güveninin tamamını alamaz. Ama Bowie, bu son çare. Cezalandırıcı görünüyor. Ve o yanlış bir şey yapmıyor. Sadece hiçbir şey yapmıyor."

"Evet," diye mırıldandı.
Gen, "Noel'den sonra onunla bir konuşma yapacağım,"
diye karar verdi. "Onunla konuşmak için Coco'yu
çağırmaya ne dersin?"
önerdi.
"Sanırım Sasha'nın Chloe'nin söylediklerini yapmaya en
az meyilli kişi olduğunu tahmin edebilirsiniz."
"Belki de. Chloe aynı zamanda bir abla, kendine hakim
ve sevdiği biri için yapmadığı sürece nefes almıyor ve Sasha
da bunu biliyor. Bu yüzden başlangıçta pek iyi gitmeyebilir
ama aynı zamanda onun düşünmesini de sağlayabilir."
Gen, "Chloe'yle bu konuyu konuşacağım," derken de
düşünüyordu. Tatilden sonra."
"Güzel. Şimdi, yatma zamanı."
Dalgın ifadesi kayboldu ve gözleri onunkilere kaydı.
Sonra Cookie'yi kucakladı, sonra sandalyesinden kalktı,
kediye koltuğa bıraktı ve yürüdüler,
birbirlerine sarılıp odalarına gittiler.

DUNCAN onu neyin uyandırdığını bilmiyordu, özellikle de poker,
birkaç viski, geç bir gece ve hızlı ve sert biten yavaş bir
sikişten sonra.
Ama uyandı.
Boş bir yatağa.
Hiç düşünmeden ayağa kalktı, yorganı bir kenara atıp
onu aramaya hazırды.
Ama onun pencerede durup geceye baktığını görünce
yerinden kıpırdamadı.

Ya onun hareket ettiğini duydu ya da uyanık olduğunu hissetti, çünkü konuştu.

"Kar yağdı."

Odaya gelen parlaklığın, insanlığın ışıkları tarafından karartılmamış bir ayın olağan parlaklığı olmadığını anlayabiliyordu.

Gezegenin teması: doğanın güzelliğini azaltmaktan yok etmeye kadar her şeyi yaparak yarattıkları şey.

"Yatağa geri dön," diye seslendi.

"Yaşadığınız evlilikten nefret ediyorum," dedi pencereye.

Kahretsin.

Evet, Harv'ın sahip olduğu en iyi arkadaş olduğuna dair yorumu onu etkilemişti.

"Yatağına dön bebeğim," diye tekrarladı.

"Kız yapma şansımız olmamasından nefret ediyorum. Kızlarımla çok iyi anlaşıyorsun. Seni onlarla izlemeyi seviyorum. Doğuştan yeteneklisin."

"Gen, lütfen yatağa dön," diye tekrarladığında sesi daha alçak ve sertti.

"Bunu yapmam gerek," diye cevap verdi, yine daha alçak sesle, daha gırtlaktan. Bunu duyan Duncan hiçbir şey söylemedi.

"Sadece bu seferlik," diye devam etti. Duncan sessiz kaldı.

Genny konuşmasına devam etti.

"Bunun işe yaramayacağını anlıyorum. Bunun bizi bunaltacağını anlıyorum. Anlıyorum, eğer bu olmasaydı, çocuklarım olmazdı ve evet, Tom ve sen de

ve Dora'yla geçirdiğim güzel zamanları. Bunların hepsini anlıyorum."

Durdu.

Bekledi.

Tekrar başladı.

"Ama annem seni severdi. İlişkimizin bu şekilde bitmesine onun benden daha çok üzüldüğünü düşündüğüm zamanlar oldu. Ve babamın hiç oğlu olmadı. Sen onun için öyleydin. Bana bakabilmek için bunu saklamaya çalıştı ama yıkıldığını biliyordum. Bu yüzden gerçekte ne olduğunu öğrenecek, bizi tekrar bir arada görecektir ve seni tekrar hayatlarında görecektir kadar yaşayamadıkları için de nefret ediyorum."

Bu kemiğe kadar keser.

Yine de Duncan kıpırdamadı.

Konuşmadı da.

"Düşünmenin faydasız olduğunu biliyorum, eğer bunu başarsaydık, üstesinden gelseydik, birlikte kalsaydık, o zaman başka hangi keşkeler olurdu? Dora'yla yaşadıklarına asla katlanamayacağını biliyorum. Dünyada herkesten çok sevdiğim ve güvendiğim adamın bana ihanet etmesine asla izin vermezdim. Bebekler yapardık."

Tekrar durdu.

Duncan kıpırdamadan durdu çünkü tek bir hareketinin onu kadına götüreceğini biliyordu.

Ve bunu atlatmak için yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu hissetti.

Böylece hayatlarının geri kalanı boyunca yapmaya niyetli olduğu şeyi yaptı.

Ona ihtiyacı olanı verdi.

"Bu yüzden sadece bu seferlik, aramızda kalsın, sadece bizim olsun diye, kendime asla izin vermediğim bir an için izin vereceğim çünkü ben

zayıf ve anlamsız olduğunu düşünüyorum."

Kadın devam etmeyince, adam sessizliğini bozarak sordu: "Neye izin vereceksin bebeğim?"

"Nefret etmek," dedi. "Dora'nın sana yaşattıklarından nefret etmek. Ve Corey'nin bize yaptıklarından nefret etmek. Onlardan nefret etmek değil. Ama yaptıklarından nefret etmek."

"Bu sadece izin verilen değil, aynı zamanda anlaşılabilir bir durum," diye belirtti.

Bunun üzerine ona döndü. "Biliyorum. Ama hissediyorsun ve seni tüketmemesi için gitmesine izin veriyorsun, Bowie. Bunu biliyorsun. Bunu babanla yaptın. Bu arada, bu kuralın tek istisnası o. Ondan nefret ediyorum."

Bu Duncan'ı kıkırdattı.

"Senin geri dönmen ciğerlerime yeniden nefes girmesi gibi bir şey. Nefret ettiğim bir başka şey de bunun için Corey'e teşekkür etmemiz gerektiği. Bu yüzden bunu sadece bir kez yapacağım. O da bu minnettarlığı sadece bir kez duyacak. Çünkü sonuçta bu sen ve benle, kim olduğumuzla ve birbirimizden asla vazgeçmeyeceğimizle ilgili. Tamamen değil."

Buna hakkı vardı.

O onaylayamadan, kadın konuşmaya devam etti.

"O kurbağayı bana fırlattığın için teşekkür ederim Bowie. Zorlu bir tırmanış oldu ve o patikanın bazı kısımlarında keşke ikimiz de seyahat etmek zorunda kalmasaydık dediğim yerler var ama burada, seninle birlikte olmak her şeye değerdi."

Doğru.

Ona vermişti. Artık işi bitmişti.

"Bu yatağa geri dön, Genny," diye hırladı.

Kadın yatağına geri döndü.

Onu kendine yaklaştırdı ve sertçe öptü.
İşini bitirdiğinde, yüzünü onun boğazına gömdü ve daha da yaklaştı.

Onu sıcak tutmak için yorganı omzuna kadar çekti.
Kar üzerindeki ay ışığıyla aydınlanan oda sessizdi. Gen bunu bozdu.

"Artık bunu bir kenara bırakabilir ve sadece seninle olmaya konsantre olabilirim."

"Güzel," diye mırıldandı.

"O yerde misin?" diye sordu.

"Bebeğim, bana yakın bir yerdeysen, o yerdeyim.
Oğullarımın iyi olması, şimdi senin çocuklarının iyi olması ve benim seninle olmam dışında bu dünyada hiçbir şeyin benim için anlamı yok."

Cevap vermedi. Verdi ama.

Ve onun söyleyeceklerini sevdi.

Gidecek bir yeri olmadığı için daha da yakınına sokuldu. "Şimdi uyu," diye emretti adam, kızın işi bittiğinde. "Tamam, Bowie."

"Seni seviyorum."

"Ve seni seviyorum."

Onu çıkardıktan sonra Gen hemen uyumaya devam etti. Ona verdiğinde, Duncan onu bulamadı.

Bu yüzden ay bir bulutun arkasına düştüğünde uyanıktı ve tekrar yağan karı görmek için başını kaldırdı.

O yükseklikteki yollar sabahları berbat olacaktı.

Yani evden çalışacaktı.

Gen, Bettina ile birlikte alışverişe çıkıyor, mutfağı stokluyordu.

İyiydiler. Güvenli.

Ve yerleşti.

Bu düşünceyle Duncan sonunda uykuya daldı. Ve dışarıda kar yağmaya başladı.

Daha da büyük bir gölün yanındaki büyük bir kulübeyi huzur içinde örtmek.

CHAPTER 20

EN İYİ ARKADAŞLAR

Corey

Kırk bir yıl önce.

YATAKTAYDI, kıvrılmıştı, yüzü yastığa gömülmüştü, artık ağlamıyor olsa da. Tekrar ağlamaya başlarsa babası onu duymasın diye yastığı orada tutuyordu.

Babası onu duyarsa kötü olur.

Gerçekten kötü.

Genellikle gerçekten kötüydü. Evindeki her şey ve her şey hiç iyi değil ile çok kötü arasında değişebilirdi ve bu sayaçtaki çizgi çoğunlukla sağa işaret ederdi.

Ama uyanık olması ve ağlamak gibi pısrık bir şey yaparken yakalanması ciddi, gerçekten, gerçekten kötü olurdu.

Geç olmuştu ve uyuyor olması gerekiyordu.

Ama uyuyamadı.

O günden sonra
olmaz. Ve o
geceden sonra.
Çünkü, evet...
Kötü olmuştu.
Musluğu duydu.
Penceresine bir
tıklama. Hayaletler
mi?
Hayaletler bedensel değillerdi,
dokunamazlardı. Yapabilirler miydi?
Belki...
Zombiler
? Oh
adamım.
"Corey," diye fısıldandığını duydu ısrarla.
Yatakta hızla döndü ve Dun'ın pencereden baktığını
gördü.
Dun göz göze geldiklerinde arkadaşı ona sırttı ve
ardından Genny'nin kafası onun yanında belirdi.
O da ona sırttı. Bu da
ne...?
"Hadi," diye fısıldadı Duncan.
Sessizce yataktan kalktı ve pencereye gitti.
Dikkatlice iterek açtı. "Burada
ne yapıyorsun?"
"Haydi," diye tekrarladı Duncan. "Bayan Swan bekliyor."
Bayan Swan mı?
Ne?
Yatağının yanındaki çalar saate baktı. Vay
anasını.
Saat neredeyse on birdi.

Hiç bu kadar geç kalkmadığı gibi, iki saat önce uyumuş olması gerekiyordu.

"Acele et," diye ısrar etti Genny. "Kot pantolon, dostum," dedi Duncan.

Neler olup bittiği hakkında hiçbir fikri yoktu, ama bugün bugündü ve arkadaşları oradaydı (ve Bayan Swan da oradaydı).

Corey başıyla onayladı ve olabildiğince sessiz bir şekilde giyinmek için acele etti.

Sonra Duncan'ın ve Genny'nin yardımıyla pencereden dışarı çıktı.

"Kova," dedi Duncan, pencerenin altında asılı duran büyük plastik boya kovasını göstererek. "Geri tırmanmak zorunda kaldığında kullanmak için."

Duncan böyleydi işte, her zaman her şeyi düşünürdü. Corey ona sırttı.

Sonra, savaştaki askerler gibi, yan bahçeden kaldırımındaki arabaya doğru koştular.

Genny ön yolcu kapısını açtı.

Bayan Swan, "Doğum günü çocuğu ön koltuğa oturacak," dedi. Genny döndü ve Corey'ye gülümsedi.

Duncan ve Genny arkaya geçmek için yer değiştirirken, Corey çok sevdiği ön koltuğa tırmandı ve Bayan Swan'a baktı.

Çok güzeldi. Çok güzeldi. Genny'ye hiç benzemiyordu ama çok güzeldi.

Özellikle de şu anda olduğu gibi, kötü oldukları için çok mutluydu (Bayan Swan kötü olma konusunda en iyisiydi) ve ona kocaman gülümsüyordu.

Ama arabanın ışıkları altında adamın yüzünü gördüğünde gülümsemesi tuhaflaştı.

Dang.

O bir anneydi. Bir anneden hiçbir şey saklayamazsın. Çok uzun zaman önce bırakmıştı.

Ama onun ağladığını bildiğini biliyordu.

Birdenbire, neredeyse Genny'ninki kadar parlak olan gülümsemesi tüm gücüyle geri geldi ve "Yola koyulsak iyi olur, zamanımız azalıyor. Doğum gününe ancak bir saat kaldı dostum. Hemen işe koyulmalıyız."

Ve sonra, araba hâlâ çalışır durumda olduğu için, farları sönük bir şekilde, gizlice uzaklaştı.

Ta ki sokağın köşesini dönüp onları çalıştırana kadar.

Ama gecenin karanlığında yarım blok araba sürmesi.

Çok havalı.

Arkadaşlarına dönüp bakmak için koltuğunda döndü. "Ne planladınız?"

Bayan Swan, "Sana söylemeseler iyi olur, yoksa doğum günü pastalarının yanında fazladan bir top dondurma alamazlar," diye uyardı, sonra da ağzındaki baklayı çıkarmaya niyeti yokmuş gibi, "Hay aksi," dedi.

"Doğum günü pastası..." Corey sözünü bitiremedi çünkü birdenbire olanlar onu etkiledi ve boğazı düğümlendi.

Önüne, yola doğru baktı ve bunu sertçe yaptı.

Ayrıca doğum gününün ailesiyle nasıl geçtiğini düşünmeden yaptı.

Ya da doğum günü olmamasını.

Arabadaki hiç kimse bir Şey söylemedi ama hepsi biliyordu. Bildiklerini biliyordu.

Özellikle de Dun.

Corey'nin doğum günlerinin nasıl olduğunu biliyordu. Corey'nin her gününün nasıl olduğunu biliyordu. Ama Şimdi... Genny vardı.

Genny ve Bayan Swan.

Beş dakika içinde Genny'nin evindeydiler ve o zamana kadar kendini toparlamıŐtı.

Birkaç dakika sonra, Bay ve Bayan Swan'ın mutfak masasındaydı, önünde mağazadan alınmıŐ, üzerinde büyük krema girdapları olan, mumları yanan, mükemmel miktarda, her Şeyi olan o harika pastalardan biri vardı!

Bayan Swan ona, "Bunun neden en sevdiğin pasta olduğunu hayal bile edemiyorum, sevgilim," dedi. "Sana istediğin her Şeyi yapardım. Sıfırdan."

İŞte bu yüzden, yıllar önce Genny ona en sevdiği pastanın ne olduğunu sormuŐtu.

Bayan Swan mutfakta iyiydi, kurabiyeleri En iyisi.

Ama-

Corey daha tek kelime edemedi Bay Swan, "Kızının arkadaşını kaçırıp ona gece yarısı doğum günü partisi veren bir kaıkla evlendiğimi hayal bile edemiyorum," dedi.

Corey gerildi ama Genny gerilmedi. Sırttı.

Bunu yaptığı için Corey, Bay ve Bayan Swan'ın arasına baktı ve Bay Swan'ın o sözleri söylemiŐ olabileceğini ama pasta için hazır olduğunu hemen anladı.

Ve Corey'nin doğum gününü kutlamaya hazırız.

Corey, karısından bakıp Corey'nin onu incelediğini gördüğünde bunu anlamıştı.

Parmak eklemlerini masaya vurdu, elini kaldırdı, Corey'yi işaret etti ve sonra başıyla onu onayladı.

Gen onunla gurur duyduğu bir şey yaptığında, örneğin mükemmel bir takla atıp aynı derecede mükemmel bir dönüş yaptığında ne yapmıştı? Ya da Duncan, tilkiyi tuzakta bulduklarında ve Bay Swan'a haber vermek için geri döndüklerinde olduğu gibi, yaptığı için gurur duyduğu bir şey yaptığında. Sonra Bay Swan tilkiyi kurtarmalarına yardım etmek için ormana geldi ve Duncan da onun yanında çalışarak tilkiyi daha güzel bir şekilde tuzağa düşürdü ve veterinerine götürüp bacağını düzelttikten sonra ormana geri getirdi.

Ya da Corey Bay Swan'ın gurur duyduğu bir şey yaptığında, örneğin Genny'ye çarpım tablosunu öğrenmek için kullandığı numarayı gösterdiğinde.

Corey sonra Bayan Swan'a döndü. "Harika kek yapıyorsunuz. Ama asıl mesele kreması, Bayan Swan," dedi.

Bunu söylediğinde, parmağını pastanın içine soktu ve bir miktar krema alıp ağzına götürdü.

"Ne demek istediğini anlıyorum" demeden önce dudaklarını şapırdattı.

Sonra başını pastaya doğru eğdi. Bir davetiye.

Yapamadı.

Yapamadı çünkü evinde böyle bir şey yaparsa başına neler geleceğini düşündü (doğum günü ya da başka bir nedenle evinde hiç pasta yemediler). ile

Babası izliyordu (her zaman **y a p t ı ğ ı b i r** şey). Ve annesi kaşlarını çatıyor (her zaman yaptığı bir şey).

Ama...

Bayan Swan'ın yüzüne sertçe baktı.

O...

Yaptım.

Kendi parmağını içeri sokarak bir kepçe dolusu krema aldı ve ağzına attı.

Lezzetli.

Bir doğum gününün tadı tam da böyle olmalı.

Doğum gününün tadı hiç de öyle değildi. O günkü değil.

Hiçbir

zaman.

Şimdiye

kadar.

Bayan Swan ona göz kırptı.

Sonra herkes serbest kaldı, Corey geri döndü, Gen ve Dun içeri girdi, Bayan Swan içeri girdi ve Bay Swan mırıldandı, "Yüce Tanrım. Elimde bir sürü gece yarısı sırtlanı var."

İçeri girmeden önce bunu mırıldandı.

Bütün krema ve pastayı parmaklarıyla yediler.

Kek parçalanıp kreması masaya bulaştığında (Bayan Swan'ın umurunda bile değildi) Bayan Swan, "Şuna bakar mısınız? Üzerine dondurma koyacak pasta yok." Gıdıkladı. "Sanırım dondurma yapmalıyım."

"Yesssssss," diye tısladı Genny, Corey'nin koluna mutlu bir şekilde vurduktan sonra kendi kolunu pompaladı.

Ona gülümsedi.

Bayan Swan nazikçe, "Gen, canım, havluları taşımama yardım et," dedi.

Corey, Bayan Swan Genny'yle ya da onlardan herhangi biriyle böyle konuştuğunda hep hissettiği gibi, bu tonu midesinin tuhaf bir yerinde hissetti.

Gen için bunu seviyordu. Duncan'ın da sevdiğini biliyordu.

Bayan Swan nasıl da nazik olabiliyordu, özellikle de kızına ne yapması gerektiğini söylerken.

Bayan Holloway, Bay Holloway yokken de böyle olabiliyordu.

Ama Bay Holloway ve Corey'nin ailesi? Asla.

Gen ve Bayan Swan hepsine kendi nemli mutfak havlularını verdi, böylece ellerini ve ağızlarını temizlemeleri için bolca yüzey alanına sahip oldular ve Bay Swan kurulanmaları için masanın üzerine bir yığın kuru havlu bıraktıktan sonra Duncan, "Bay Swan?" diye seslendi.

Sesini duyunca Corey ona baktı. Corey'nin arkadaşı tuhaf görünüyordu.

"Doğru, doğru... dondurmadan önce. Yapmamız gereken-" Bay Swan başladı.

Bayan Swan onun sözünü kesti. "Sevgili kocacığım, sen bundan daha iyisini bilirsin. Hiçbir şey dondurmadan önce gelmez."

"Bunun var."

Gözleri dans etti ve dudakları kıpırdadı.

Sonra başını salladı.

Bunun üzerine Gen ve Dun yıldırım gibi hareket ederek sandalyelerinden atladılar ve Corey'nin yanına geldiler.

"Hadi!" Duncan, Corey'yi koltuğundan kaldırmak için çekiştirerek neredeyse bağıırıyordu.

Corey gitti ve onu evin içinde, onlar takılırken yasak olan bir yere yönlendirdiler.

Bay Swan'ın çalışma odası.
Ama hemen içeri girdiler.
Ve masası oradaydı.
Okuma koltuğu da oradaydı. Ve
orada...
Başka bir masa.
Çok daha küçük bir
tane. Bir de...
A...
Olamaz.
Yine ağlayacaktı.
Çünkü o küçük masanın üzerinde büyük, mavi bir fiyonk
vardı.
Yani onun için olduğunu biliyordu.
Bay Swan, "Duncan ve Genny bize ne istediğini söyledi,
evlat," dedi. "Biz de düşündük ki..." Boğazını temizledi.
"Genny ile çalıştığını söyleyebilir ve gelip onunla
oynayabilirsin."
"ok pahalı," diye fısıldadı Corey.
Öyle de oldu.
Tam olarak ne kadar olduğunu biliyordu ve çok pahalıydı.
"Duncan ve Genny bir süre harçlıklarını biriktirdiler
ve... ben ve Bayan Swan da biraz katkıda bulunduk
diyelim," diye açıkladı Bay Swan.
Corey bakakaldı.
Elinde yay olan şeye baktı ve baktı. "Hunh,"
diye homurdandı Dun.
"Gidip açmayacak mısın?" Genny heyecanla bağırdı.
Onlara baktı.

"Dostum, bu bir kişisel bilgisayar. Kimsede bunlardan yok," diye hatırlattı Duncan ona. "Tek konuşabildiğin şey bu ve..." İşaret etti. "Tam şurada."

Corey kımıldamadı.

Arkadaşlarına baktı.

Genny evde bir sürü ev işi yapıyordu. Corey her zaman evi süpürmek ya da annesinin gümüşlerini parlatmak zorunda olduğu için takılamadığından şikayet ederdi.

Ama Duncan.

Genny'nin bu kadar çok ev işi yapmasından hiç şikayet etmezdi.

Ayrıca Duncan.

Çok uzun zaman önce, gazete dağıtmaya başlamıştı. Çok uzun zaman önce.

Corey arkadaşlarına baktı.

Ve baktı ve baktı.

"Gidip açmayacak mısın Corey?" Genny fısıldadı.

Bir hareket hissetti ve başını kaldırıp şimdi birlikte duran Bay ve Bayan Swan'a baktı. Bay Swan kolunu Bayan Swan'a dolamıştı ve Corey onlara doğru baktığında başını kocasının omzuna çevirdi.

Ama o bunu yapmadan önce Corey gözyaşlarının aktığını gördü. Arkadaşlarına geri döndü.

"Sizler en iyisisiniz," dedi usulca. Duncan yutkundu.

Genny dudağını ısırды.

Sonra Duncan dedi ki, "Bütün gece bekleyemeyiz. Seni eve götürmeliyiz." Başını bilgisayara doğru salladı. "Git

Aç şunu dostum. Deneme sürüşü
yap." Onlara son bir kez baktı.
En iyi arkadaşları.
Gelmiş geçmiş en iyi arkadaşlar.
Sonra bilgisayara gitti ve onu açtı.

DONDURMALARI VARDI.

Çünkü Bayan Swan, Bayan Swan'dı.
Ve onun doğum günüydü.
Ama onu eve götüren Bay Swan'dı.
Duncan'ı da eve götürecekti ama Genny de gelmek için
ısrar etti.

Ve Bay Swan da Bay Swan'dı.
Artık çok geç olmasına rağmen ona izin verdi.
Olması gereken yerde bulunmazsa Corey'nin başı daha
çok derde girecekti, Bay Swan'ın bunu bildiğini düşündü ve
önce onu bıraktı.

Corey dışarı çıkarken, "Işığını aç ve kapat evlat, çok
hızlı, böylece içeride güvende olduğunu bileyim," diye
talimat verdi. "Çok hızlı Corey, izliyor olacağız."

İzliyor olacaklardı.

İzliyorlar.

Corey için.

Corey eğilip direksiyonun arkasındaki Bay Swan'a başıyla
selam verdikten sonra arka koltukta oturan Genny ve
Duncan'a baktı.

Onlara gülümsedi ve "Teşekkürler çocuklar" dedi.

"Rica ederim," diye cıvıldadı Gen, tamamen gece
yarısı dondurması ve kekiyle kafayı bulmuştu, ama aynı
zamanda bu sadece

Genny.

"Sorun değil dostum," dedi Dun, her zamanki gibi soğukkanlıydı ve Duncan'ın tek söylediği buydu.

Onlara tekrar başını salladı, arabanın kapısını kapattı ve durup geri koğmadan önce bahçenin yarısına kadar koğmuğtu.

Doğruca Bay Swan'ın arabasının arka kapı penceresine gitti.

Genny bunu yapabilse de çok endişeli görünüyordu, Corey'ye bakarken donup kalmığtı, bu yüzden Duncan pencereyi açmak için ona doğru eğildi ve ikisi de dışarı bakarken ona doğru eğilmiş kaldı, başları birbirine çok yakındı, Gen'inki altın rengi, Dun'inki karanlıktı.

"Her şey yolunda mı Corey?" Duncan sordu, tıpkı Mrs. Swan.

Hepsi nazikçe.

Corey onu da yanına aldı.

Duncan da endişeliydi. "I..."

Kelimeleri ıkaramadı. "Sen-?"

Genny'nin ne soracağını asla bilemezdi.

Korkup kaçmasın diye çok hızlı bir şekilde, "Sizi seviyorum çocuklar," diye geveledi.

Sonra da açık bıraktıkları yatak odasının penceresine doğru koğmadı.

Ona doğru koğtu.

Ve arkasına bakmadı.

EPILOGUE

TATİL

Sullivan

"Y Babamız telefonu kapattı, tatlım. Boise'deki açılışla ilgili bir şey. Seni almak için burada olmak istedi, ama bunu görmesi gerekiyordu. Konuştuğumuz gibi aşağıya iniyor." "Mesaj attı ve sorun değil, Genny."

Ona gülümsedi, onu yakından izliyordu.

Terminalin dışında selamlaşmışlar ve bagaj alımına doğru yürüyorlardı.

Muhtemelen insanların ona bakmasına, bazılarının telefonlarını çıkarmasına, bazılarının saklamamasına alışacaktı ama şimdilik hepsinin göğsüne vurmak, yüzlerine bakmak ve neye baktıklarını sormak istiyordu.

"Yani, apartman dairesinde birkaç gün geçirdikten sonra hep birlikte eve gideceğiz," dedi.

"Harika," diye mırıldandı.

"Sana daireyi göstereceğim için heyecanlıyım. Henüz görmediniz. Gage bayıldı."

Evet, öyle yaptı.

Gage neredeyse her hafta sonu oradaydı. Genny ve babam orada olmadığına bile.

Öte yandan Sasha orada, Chloe de Phoenix'te yaşıyordu ve hepsi birbirini evlat edinmişti, hatta Sash ve Coco'nun sürekli mesajlaştığı Sully bile.

Coco ironik gifleri bir sanat haline getirmişti.

Ve Sash her gün ona gün doğumu, yıldızlı geceler ya da kumlu plajların fotoğraflarını gönderiyor ve altına da "Günlük Zen Anınız" yazıyordu.

"Evet, bana söyledi."

"Annenle biraz vakit geçirecek misin?"

Kahretsın.

Babası Sul bunu saklayabilirdi.

Bunu yapabiliyordu çünkü Sully uzakta yaşıyordu ve duygusal olarak babası ona çok yakındı.

Genny bir anneydi.

Bir anneye hiçbir şey yapamazsın. Genny gibi birine değil.

Bunu biliyordu çünkü onu çok az tanıyordu ve yine de onun aradığını düşünüyordu.

"Evet," diye homurdandı.

Çantasının nereden çıkacağını gösteren ekrana vurdular ve kadın hiçbir şey söylemedi.

Atlıkarıncaya kadar yürüdüler ve o hâlâ hiçbir şey söylemedi.

Ama annesine biraz zaman tanıyacağını biliyordu, annesinden çok Genny için.

Annesinden kaçmak istemesi bir sorun olmaya başlamıştı ve muhtemelen bunu babasıyla konuşması gerekiyordu.

Babam ve Genny tekrar bir araya geldiklerinde ona biraz vermişti ve babası bunu iyi karşılamıştı.

Gerçi Sully geri kalanını düşünmüyordu.

Hayır, Duncan Holloway'e oğlunun lise yıllarının tamamının berbat geçtiğini çünkü annesinin, babasının hareket eden her şeyi becerdiğine dair tüm komplo teorileriyle onun müttefiki olacağına karar verdiğini ve her zaman (babam etrafta yokken) onun bokunda olduğunu, kendi babasını gözetlemesini istediğini ve tüm saçmalıklarını gevelediğini söylemek mi? Ayrıldıktan ve babam taşındıktan sonra bile bu devam etti mi?

Hayır.

Babam bunu hoş karşılamayacaktı. Sully saklamıştı ve yalan söylemişti.

Babası ve Gage için.

Gage'i bu pisliğe bulaştırmasını istemiyordu.

Ve babasının ondan nefret etmesini istemiyordu.

Yani bu onun sorumluluğundaydı.

Ve işleri bitip ayrılmaya karar verdiklerinde çok rahatlamıştı. Her şeyin biteceğini düşünmüştü.

Ama onun yerine, annesinin hasta olduğunu anlayıp bunu atlatan onurlu bir evlat olması gerekiyordu.

O yaptı.

Onun hasta olduğunu anlamıştı. Ve onun için bundan nefret ediyordu.

Ama bunu atlatmak çok zordu.

Çünkü herkes onun iyi olduğunu düşünüyordu.

Ama Sully'nin tek gördüğü, onun daha fazla oyun oynamasıydı.

Yani kendi seçimi olsaydı, babam ve Genny ile takılır ve belki onu arayıp "Hey" ve "Mutlu Noeller" derdi.

Gage ile hediyesini gönderiyor.

Ama bu asla onun seçimi değildi.

Telefonu çaldı ve ona baktı. Gage.

Geç saate kadar dersi vardı ve eve yeni gelmişti.

"Gage senin evinde," diye bilgilendirdi onu.

"Harika," diye mırıldandı.

"Affedersiniz, siz Imogen Swan mısınız?"

Dönüp onunla konuşan kısa boylu kadınla arasına girdiğinde tüm vücudu şişmiş gibi hissetti.

Genny, "Sully, sorun yok," diye mırıldanarak elini Sully'nin koluna koydu ve yanına geldi. Sully'ye merakla bakan ve muhtemelen onun bir koruma olduğunu düşünen kadına, "O korumacı biri," diye açıkladı.

"Ben onun üvey oğluyum ve alınma ama Noel için evdeyim ve üvey annemin sadece üvey annem olabilmesini istiyorum," dedi.

Genny'nin gözlerini üzerinde hissedebiliyordu ama gözlerini kadından ayırmadı.

"Aman Tanrım, sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim." "Gerçekten, sorun değil," dedi Genny.

"Selfie ya da başka bir şey istemeyecektim. Ben sadece büyük bir hayranınızım ve filmlerinizi ve Rita's Way'i ne kadar çok sevdiğimi söylemek istedim."

"Ve bunun için teşekkür ederim. Gerçekten, sorun değil," diye cevap verdi Genny. "Sadece, umarım anlamışsındır, sevdiklerim korumacıdır."

Sevdiklerini.

"Evet, anlıyorum. Ve buna sahip olmana sevindim," dedi kadın Genny'ye. Sonra Sully'ye, "Babana benziyorsun. Aynı yakışıklısın."

"Teşekkürler," diye zorladı. Sonra biraz daha zorladı, "Kaba davrandığım için özür dilerim."

"Anlıyorum. Muhtemelen bu tür şeylerle her zaman uğraşmak zorundasınız. Eminim sıkıcı oluyordur." Ona küçük bir gülümseme verdi, bir tane de Genny'ye ve uzaklaştı.

Genny'ye baktı. "Üzgünüm, bu hiç hoş değildi. O bir hayran ve ben aşırı tepki verdim."

"Bana üvey annem demene kesinlikle değer," diye alay etti.

İçindeki gerginliğin bir kısmının gittiğini hissetti ve "Muhtemelen Noel'de bir yüzük alacaksın. Yani resmi değil ama olacak."

Meraklanmış görünüyordu. "Baban paylaştı mı?"

"Hayır, ama o gerçekten iyi bir hediye vericidir, bu yüzden şaşırmam çünkü bunun gerçekten iyi bir hediye olduğunu düşünüyorum."

Kolunu onun koluna doladı ve ona doğru eğilerek, "Evet, bu gerçekten iyi bir hediye olurdu," dedi.

Ve evet.

Bu kesmedi mi?

İşte oradaydı, Imogen Swan ona yaslanmış bir halde bagaj alım yerinde duruyordu ve ortada bagaj falan yoktu.

Ve bavul türünden bahsetmiyordu.

Onunla tanıştıktan birkaç hafta sonra sonbahar tatili için geri dönmüştü, o ve kızlar da oradaydı ve bu bir patlamaydı. Tıpkı ilk seferki gibi, ama neyse ki dışarıdan bir güç buna karışmamıştı.

Sonra Şükran Günü vardı ve harikaydı.
Genny iyi bir aşçıydı, ama Chloe bu konuda harikaydı.

Arada babasıyla Facetime yapıyordu ve bazen merhaba demek için araya giriyordu ama babasına gevezelik ederek ve kendisini sevdirmeye çalışarak geçirdiği az zamanı da almıyordu.

Sadece merhaba dedi ve nasıl olduğunu sordu. Ve babasını mutlu etti.

Tanrım, babasını hiç Genny'nin yanında olduğu kadar rahat ve huzurlu görmemişti.

Ve babam oldukça rahattı.

Tüm bu saçmalıklar onları başlattı ve birkaç ay sonra bu oldu.

Kavgaya da bağırış çağırış yok ve babası her şeyi halletmiş gibi davranmaya çalışıyor.

Sadece
mutluyum.

Sadece
Genny.

Çantasını aldılar ve kadın onu arabasına kadar götürdü. "Arabayı sürmek ister misin?" diye sordu.

Porsche
kullanmak mı?

"Evet."

Anahtarlığı ona uzattı.

Çantasını onun bagajına koydu ve bindiler.

Geri geri çıkarken ona, "Ben hiç konuta gitmedim," diye hatırlattı.

"Phoenix'i tanıyor
musun?" "Çoğunlukla."

"Biltmore'a gidin, ben size oradan rehberlik ederim."

"Anladım."

Bu biraz zamanını aldı. Ama bunun onu yanlış bir güvenlik duygusuna sürüklemekle ilgili olmadığını anladı.

Bu ona zaman tanımakla ilgiliydi.

Ancak, onlar onun evindeyken ve konu Noel, tatiller ve aileden açılmışken, o bunu yaptı.

Çünkü o Genny'ydi. "Çok üzgünüm, Sully."

"Ayrılıklar olur," diye homurdandı. "Biliyorum ama acıtıyor."

O bilirdi. "Evet," diye kabul etti.

"Baban bana ondan gerçekten hoşlandığını söyledi." "Aubrey bok gibiydi."

"Tekrar, tatlım, çok üzgünüm."

Tamam, adı Genny'ydi ve havalıydı.

Ayrıca bir kadındı.

O da bunun için gitti.

"Bunu neden yapıyorlar?"

"Neyi yapıyorlar?"

"Noel'den önce ayrılmak mı? Yani, ne oluyor Genny? Benim için bir hediyeyi ziyan etmek istemediği için mi? İki hafta bekleyip tatili benim için berbat edemez miydi?"

"Bilmiyorum."

"Sanki benim hatammış gibi davrandı. Sanki üniversitede okumamalıymışım gibi. Bana ayrılmak istemediğini söyledi ama ona daha fazla zaman tanımadığım sürece bunun ötesini göremiyordu."

"Kızla hiç tanışmadım, o yüzden-" "Bu bencilce."

"Öyle görünüyor."

"Önemli değil. Umursamamalıyım."

"İşin kötü yanı da bu, Sully. Çünkü sen kendine bunu söyleyebilirsin ama kalbin farklı şeyler bilir."

Evet, bunu bilirdi.

Sekiz yaşından beri babasını seviyordu.

Sekiz.

Kırk dört yıllık aşk ve adam onu fena halde yakmıştı ve sonsuza dek ayrı kalmışlardı ve işte oradaydı, Duncan Holloway'in oğlunun yanında oturmuş, onun ayrılık sonrası hüznünü dinliyordu.

Kalbinin ne istediğini biliyordu.

Ve o da bunu istiyordu.

"Bunu istiyorum," diye fısıldadı.

"Pardon?"

"Hiçbir şey."

"Ne dedin, Sul?" "Hiçbir

şey."

"Tamam, tatlım."

O da buna izin verdi.

Çünkü o Genny'ydi.

Ve Genny olduğu için, "Babama verdiğin şeyi istiyorum" dedi.

"O zaman bu Aubrey değil." demeden önce bile ona baktığını biliyordu. Baban beş yıl boyunca Ay'da taşları inceleyebilirdi, çünkü bu onun tutkusuydu ve eve, yanıma gelirdi."

"Biliyorum," diye mırıldandı.

Elini uzattı. Koluna dokundu. Sonra geri çekti. "Sen gençsin. Onu bekle, Sully. O dışarıda."

Ve o Aubrey değildi.

Onları evine kadar götürdü ve arabayı ön tarafa sürüp vade yapmasını söyledi, "Çünkü garaj beni korkutuyor. Öyle ki

Sıkı. Oraya sadece Bowie kullanırken park ediyorum. Ondan önce hep valeye bırakırdım."

Söylenmemiş: ya da eski sevgilisi yaptı.

Tom Pierce da artık işin içinde olacaktı.

Şükran Günü'nden çekilmişti.

Ancak bu, Sash ve Coco'nun ayrılmak zorunda kalmasına neden oldu (Matt değil, o annesiyle ve onlarla birlikte evde kaldı).

Görünüşe göre Pierce, kızlarının ya da Genny'nin bu durumdan hoşlanmamasının tek nedeni, bu paylaşımı yapmalarının Şükran Günü yemekleri arasında iki saat araba kullanmaları anlamına gelmesi değildi.

Yani erkek gibi davranacaktı.

Sully bunu anlamadı ve her şeyin çok garip olacağını düşündü.

Ama aynı zamanda havalıydı.

Annesi ve babası birbirlerinden kaçmıyorlardı ama Sul'un bildiği kadarıyla birbirleriyle hiç konuşmuyorlardı. Medeniydiler ama arkadaşça değillerdi.

Annesi utandığı için, belki de babasını hâlâ çok seviyordu ve bunu bu kadar berbat ettiği için üzülüyordu.

Babası, çünkü ondan boşanmadan önce onu unutmuştu ve hayatına devam etmişti, birileriyle çıkıyordu ve şimdi de Genny'yle.

Yani evet, çok yakın arkadaş değiliz. Hem de hiç.

Vale kapısına dayandığında, yüksek binasının önündeki gösterişli geçitte daha yeni durmuştu.

"İyi akşamlar Bayan Swan."

"İyi akşamlar, Lucas," diye cevap verdi.

Sully kendini dışarı çekti ve kapağı açtığı arka tarafa doğru ilerledi.

"İyi akşamlar, Bay Holloway."

Muhtemelen kendisinden sadece birkaç yaş büyük olan adama göz kırptı.

"Uh, hey."

Adam gülümsedi.

Sonra ikisi de onun çantasını almak için birbirlerine girdiler. Sully, "Ben hallederim," dedi.

Lucas geri çekildi.

Kapı kolunu ona uzatmaya başladı ama Genny, "Onlarda bir tane var, Sully. Bu benimki."

O da ona uzattı.

Ona iyi akşamlar diledikten sonra, şık mobilyalar, su düzenekleri, gerçek canlı bitkiler, atatürk çiçeği dolu devasa saksılar ve resepsiyonda duran o güne kadar gördüğü en gösterişli menora da dahil olmak üzere şık tatil süslemeleriyle dolu lobiye kadar onu takip etti.

Ve bir sürü "İyi akşamlar Bayan Swan, Bay Holloway."

Kendilerini bile kandıramadılar.

Masanın arkasındaki adam zıpladı ve onlar için asansörün düğmesine bastı, dışarıda ve içeride, düğmelerin üzerindeki güvenlik kilidini kendi fobuyla açtı.

"Tanrım," diye mırıldandı kapılar

kapandığında. "Kardeşin buna çok çabuk alıştı." Bunun üzerine ona baktı ve kendini bir pislik gibi hissetti.

Çünkü uçaktan indiğinden beri ona ilk kez gülümsemişti.

"Gage bu lüks apartman yaşamını hissediyor," diye paylaştı. Ve bunun üzerine gülmeye başladı.

Salonu da bir o kadar lüks, tertemiz, ölümcül sessizlikte ve biraz da ürkütücüydü.

Kadın çift kapının bir tarafını açtı ve adam devasa kristal avizenin ışığıyla kör oldu.

Ve tüm alabildiği buydu.

"Sully!" Sash çığlık atarak geniş koridorda ona doğru koştu, uzun saçları uçuşuyordu, sanki savaşa falan gitmiş gibiydi.

Kız vurmadan önce çantasını düşürdü ki bu iyi bir şeydi, yoksa ikisi de düşecekti.

Ona sıkıca sarıldı, sonra geri sıçradı ve bağırdı, "Tanrım! Burada olmana çok sevindim! Nihayet! Bowie bir gelse de Noel'e başlayabilsek!"

Noel'e daha dört gün vardı ama o bunu paylaşmadı.

Onu içeri sürüklüyordu.

Coco köşeyi döndüğünde yakaladığı tek şey bir sürü beyaz, siyah parçalar, altın rengi ve parlak pembe patlamalarıydı.

Her zamanki gibi, saçları ve ayakkabıları da dahil olmak üzere bir moda dergisinden fırlamış gibi görünüyordu.

Parmakları, içinde beyaz köpüklü mavi bir içki olan martini bardağına dolanmıştı ve ona sırtıyordu.

"Sullivan," diye selamladı. "Cocoroco," diye karşılık verdi.

Kadın gözlerini devirdi.

Gage onun lakabına bir ekleme yapmıştı. Bundan nefret ediyormuş gibi yaptı.

Çok tatlıydı.

Yaklaştı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu.

Kadın onun sırtını öptü ama adam uzaklaşmak istediğinde kadın çenesini kavrayarak onu yakaladı.

Gözleri adamın yüzünde gezindi, yumuşak, sıcak ve endişeliydi.

Sonra onunkini yakaladılar.

Ve dürüst olmak gerekirse, "O lanet olası bir aptal" diye çizdiğinde her şey daha iyiydi.

Tanrım, Judge onun hakkında her şeyi yoluna koyduğunda, gezegendeki en şanslı adam olacaktı.

Dışarıdaki baba.

Ve Sasha'yı kim kazandıysa.

Çenesini bıraktı ve içkisini kaldırdı. "Kardan Adam Jack ister misin?"

"Bilmiyorum, içinde ne var?"

"Mavi. Naneli. Ve bunun dışında, çok alkollü olması ve kardeşinin bunlardan bir sürahi yapması dışında hiçbir fikrim yok."

"Ben de varım."

Dudakları kıvrıldı ve süzülerek uzaklaştı. "Dostum! Bak!"

Sully sonra baktı.

Evet.

Bir sürü beyaz.

Ve siyah.

Siyah zeminler. Beyaz döşemeli mobilyaların bazılarında siyah ahşap. Çoğunlukla sadece beyaz döşemeli mobilyalar. O kadar çok kristal avize vardı ki, sanki dünyada hiç kalmamış gibiydi. Bazı altın aksanlar.

Genny'nin Noel süsleri beyaz, inci beyazı ve acayip pembeydi.

Onlardan çok vardı.

Ona baktı. "Babam süslemelerinizi gördü mü?"

"Elbette," diye mırıldandı.

"Peki onlar hakkında sana ne kadar saçmaladı?" diye sordu.

"Onlardan nefret ediyor," diye cevap verdi Genny, dudakları büyük kızınıninki gibi kıvrılmıştı.

Sully başını salladı ama sabırsızca bağırarak Gage'e baktı, "Sul! Bak!"

Kardeşi yüzünü birimin arka tarafına dönmüştü ve kollarını iki yana açmıştı.

Sully baktı.

Duvarın tamamı pencereydi ve bir balkonun ötesinde Phoenix, şehir temalı Noel ışıklarından oluşan bir battaniye gibi önlerine serilmişti.

"Bu... bok değil mi?" Gage sordu.

Yüzde yüz boktan bir şeydi. "Evet."

"Bana Bay Holloway derler. Size de Bay Holloway dediler mi?"

Holloway?"

"Evet."

"Bazen sırf 'Günaydın Bay Holloway' desinler diye lobiden geçiyorum. Ya da 'İyi günler, Bay Holloway.'"

Sully, "Şunu yapmayı kes," diye emretti.

Gage, "Yaşlandığında yapacağım ve zengin olmak ve ünlü birini tanımak hiç de eski değil," diye karşılık verdi.

"İşte bu yüzden kardeşimizi seviyor ve ona tapıyorum," dedi Chloe, beyaz köpüklü ve mavi sıvıyla dolu bir martini bardağını ona uzatırken. "Hayatta neyin önemli olduğunu anlıyor."

"Oh, Coco," Sasha dizlerinin üzerinde zıplayarak o kadar beyaz bir kanepeye indi ki, Sully açıkçası

Yakınında. "Bebeğimizi cesaretlendirmeyi bırak kardeşim."

Coco, "Unutmaması için son nefesime kadar bunu ona öğreteceğim," diye karşılık verdi.

Sully buna sırtarak bir yudum aldı.

Yuttuğunda, "Tanrım, alkol formunda Noel gibi," dedi.

"Gage Holloway, miksolojist," dedi Coco, sanki onu Gage'le tanıştırmıyormuş gibi.

"Ben kendi kendime atadığımız barmenim. Geçen hafta sonu Google'da tatil kokteyllerini araştırdım," dedi Gage. "Bir liste yaptım. Coco Total Wine'a gitti. Ve valeler dört kutu içki taşımak zorunda kaldı."

Genny, "Evet ve zengin olduğum için hepiniz çok şanslısınız," dedi. Şimdi kendi mavi beyaz kokteyli almıştı ve kışını kanepeye açılı bir sandalyeye doğrultuyordu. Oturur oturmaz da şık pantolonunun içinde uzun bacak bacak üstüne attı, ince topuklu ayakkabılarını hâlâ giyiyordu ve her santimiyle bir film yıldızı gibi görünüyordu. "Çünkü o dört kutu bana bin dolara mal oldu."

"Ne oluyor lan?" Sully sordu, sonra Gage'e baktı. "Babam bunu biliyor mu?"

Gage omuz silkti.

"İzin verin tercüme edeyim," diye araya girdi Chloe. "Annem para gibi kaba bir şeyden söz ederken şunu demek istiyor: Bunu bir kez yaptın, buna izin veriyorum. Bir daha yapma." Sully'ye doğru eğildi. "Bunu on üç bin dolarlık bir Chanel gece çantası satın aldıktan sonra öğrendim. Ve not edeyim, bende sadece bir tane var."

Bu haber üzerine, yudumlamakta olduğu için neredeyse tükürüyordu.

"Ama gerçekten, o kadar muhteŖem," diye bitirdi sözlerini.

"KardeŖim Cocoroco üzerinde büyük bir etkiniz olduğundan emin değilim."

"KardeŖimiz, mon magnifique frère. Ve biliyorum, mükemmel değil mi?" diye sordu.

Tanrım, bu pilici sevdi.

Ona gülümsemekten kendini alamadı.

"Hey, Cookie nerede?" Gage aniden sordu.

"Biz aŖaėıdayken onu evde bırakmaya karar verdik. Bettina onlara bakıyor. Arada gidip gelirken öğrendik ki, hem biri hem de hepsi olamaz ve Rocco'ya bağlandı," dedi Genny.

"Rocco'ya mı bağlanmış?" Sully sordu.

"ok tatlılar, birbirlerine sarılıyorlar," diye paylaŖtı Sasha.

Rocco, Tuck'ın pek hoŖlanmadıėı kediler ve Bounce'un saklandığı tavŖanlar da dahil olmak üzere her Ŗeyi ve herkesi severdi.

İyi ki Cookie'si varmıŖ.

"Gage, hayatım, Sully'nin çantasını alıp kardeŖine odanı gösterebilir misin?" Genny sordu.

"Hallediyorum," dedi Gage.

Gage çantasını almak için Sully'den önce salona gitti.

Sully, kimin omuzlayacağına dair saçma tartıŖmadan vazgeçti, kardeŖinin yapmasına izin verdi ve Gage ona "odalarına" kadar rehberlik etti.

Biraz zaman aldı. Bu ev aslında bir apartman dairesiydi. Ama çok büyüktü.

"Bizim için yeniden yaptırdı," dedi Gage ona, çantasını yastıklı baŖ ve ayakları olan iki kraliçe yataktan birine bırakırken.

Gri tvitten büfeler, altta eleen banklar.

Ayrıca ahşap panelli bir duvar vardı. Her yatak için kutu gibi ve temiz hatlı iki komodin. Üzerlerindeki ık lambalar fıralanmı platinden yapılmış gibi görünüyordu.

Ve görünürde beyaz ya da pembe yok.

"Yani, büyüdük ve birkaç yıl içinde kendi baımıza olacağız, en azından ben, senin için gelecek yıl ve Noel'de ya da ziyarete gittiğimizde birkaç günlüğüne onun evinde rahat edelim diye bir servet harcadı," diye bitirdi Gage.

Kardeinin ses tonu Sully'nin ona bakmasına neden oldu.

İkisi de ne dndklerini biliyordu ve aynı şeyi dnyorlardı.

Mesele Genny'nin zengin olması ve onlar için bir yatak odasını yeniden dekore etmesi değildi.

Sonunda her zaman sahip olmaları gereken aileye sahip olmuşlardı ve ikisi de bunu biliyordu.

Ve bunu takdir ettim.

Ama ikisi de en baından beri buna sahip olmayı diliyordu.

Sul, "imdi neden neredeyse her hafta sonu buraya geldiğini anlıyorum," dedi.

"Hayır, buraya geliyorum çünkü Chloe bana içki ısmarlıyor," diye aka yaptı Gage.

Sully ona sırttı ve sonra oturma odasındaki diğerlerine katıldılar.

Bir süre genel bir sohbet oldu. Ve sonra n kapı açıldı.

Sasha uçarak "Bowie!" diye bağırdı.

Sully, kot pantolonunun mavisinin lekelenmemesini umduğu bir koltuktan kalkarak Sasha'nın babasına bir çuval tuğla gibi vurmasını izledi ama Genny babasını karşılamaya giderken ona doğru yaklaşıncaya, "Matt nerede?" diye sordu.

Genny, "Evde, orada kalmaya ve bizim ona katılmamızı beklemeye karar verdi," diye cevap verdi.

Sully, "Üzgünüm, Gen," diye fısıldadı.

Matt'le Şükran Günü'nde tanışmıştı. İyi adamdı. Kız kardeşlerine hiç benzemiyordu. Olgun, hayatındaki kadınlara karşı açıkça korumacı.

Sully onayladı.

Genny Sul'la bu konuda konuşmamıştı ama oğlunun babasıyla arasını düzeltmesini istediğini biliyordu.

Bu henüz gerçekleşmemişti.

Ve görünüşe göre, bu yakın zamanda gerçekleşmeyecekti. Ve bu düşünülmesi gereken bir şeydi.

Çünkü bir bakıma Matt'in babasına yaptığıının aynısını annesine yapıyordu.

Genny onun pazularını kavradı, sıktı ve sonra uzaklaştı.

Babasına ulaştığında, babasının onu kolunun üzerinden biraz geriye doğru eğdiği kocaman bir öpücük aldı ve dürüst olmak gerekirse, bu bir Hollywood fotoğrafı gibiydi.

Şık kıyafeti ve topuklu ayakkabılarıyla, saçları parlak ve güzel, havalı içkisini havaya kaldırmış, bir adamın koluna eğilmiş, uzun boylu, esmer, yakışıklı bir adamdan öpücük alıyor.

Babam sonunda onu aldı.

Ve dahası, ayrıldıklarında ve Genny ona Sasha'nın her zaman gülümsediği gibi gülümsediğinde ve babamın yüzü şefkatli ve huzurlu bir hal aldığı anda...

Babamda da vardı.

Bildiği kadarıyla Genny, babasının daha fazla gecikmesi durumunda Sul'u alabileceğinden emin olmak için babasından önce yola çıkmıştı, gerçi bunu Gage de yapabilirdi. Ya da Sasha. Ya da Chloe.

Bu onların tarzı değildi.

Gage ve Sully yemek pişirirken eve girdikleri andan itibaren, çocukları büyümüş olsa bile, onlar ebeveynlik görevini üstlenmişlerdi.

Yirmi bir yaşına gelmiş ve büyümüş olsa bile Sully bunun berbat olduğunu söyleyemezdi.

Yine de, muhtemelen üç saattir ayrıydılar.

Öpüşüyorlar ve birbirlerine öyle bakıyorlardı.

Yine de, en son ayrıldıklarında bu ayrılık yirmi sekiz yıl sürmüştü.

Yani anladı.

"Baba, evcil hayvan olmamasını protesto ediyorum. Evcil hayvanların olmadığı bir yerde kalamam," diye seslendi Gage.

"Aş artık bunu. Hayvanlarımızdan ikisi HOA kurallarına uymuyor," diye karşılık verdi baba, Sully'ye doğru ilerlerken, en küçük oğluyla konuşuyor olsa bile gözleri en büyük oğluna yapışmıştı.

"HOA kimin umurunda. Onları gizlice içeri sokabiliriz," dedi Gage.

"Ben buna varım!" Sasha ağladı.

Babam eliyle Sully'nin ensesini kavradı, sıcak ve sıkı bir şekilde sıktı.

"Sul."

"Hey, baba."

"İyi misin?"

"Evet."

"Öyle mi?"

Babamın ne sorduğunu biliyordu.

"Chloe onun bir aptal olduğunu söylüyor."

"Chloe her zaman haklıdır."

Chloe, "İşte bu bir kahve fincanının üzerine konmalı," dedi. Herkes güldü.

Ama Sully için gerginliğinin geri kalanı uçup gitmişti.

Çünkü babamın eli boynundaydı, babam oradaydı, babam bunun onun için berbat olduğunu anladı.

Babamla birlikteyken her şey yolundaydı.

Babası onu bıraktı, Sully'nin elindekine ve odaya baktı ve sonra, "Tanrım, hepiniz ne içiyorsunuz?" diye sordu.

"Kardan adam Jack, bir tane ister misin?" Chloe teklif etti. Duncan Holloway zahmet bile etmedi.

En küçük çocuğuna döndü ve "Gage, babana bir bira getir" diye emretti.

Herkes buna da güldü.

Gage, evet, bembeyaz olan açık plan mutfağa gitti.

Sayaçlar bile.

Ve tezgah aletleri.

"Pembe süslemeli beyaz bir ağaç hakkında ne düşünüyorsun?" Babam ona sordu. "Yani, beyaz olmayan süsler."

"Alınma Genny," dedi babasının kolunun kıvrımında duran kıza, sonra da babasına, "Bence berbat bir durum."

Genny kıkırdadı.

Babamın gözleri kırıştı, onu tekrar boynundan yakaladı.
"İşte benim oğlum."

Evet.

Her şey yolundaydı.

Tom

Kapının zili çaldı ve açmaya gitti.

Adam dışarıda
duruyordu. "Duncan,"
diye selamladı Tom.

"Tom," diye karşılık verdi Duncan.

Kenara çekildi. "İçeri gelin."

Duncan içeri girdi.

Tom kapıyı arkasından kapattı, onu oturma odasına
götürdü ve "Bir içki ister misin?" diye sordu.

"Biran var mı?"

Adama baktı. "Ben de bir viski içecektim." Duncan
çenesini yukarı kaldırdı. "Bu daha iyi."

Tom içecek arabasına gitti ve sordu, "Buz? Su?" "Sek."

Tom başıyla onayladı ve iki eski moda bardağa iki
parmak doldurmaya başladı.

"Güzel bir yer," dedi Duncan.

Gömme oturma alanı olan oturma odasına, aydınlatılmış
havuza bakan pencere duvarına, sade ama rahat modern
mobilyalara bakmadı.

Satın aldığı ve dekore ettirmek için para ödediği evdi, orada çok uzun süre kalacağını düşünmediği için pek de umursamıyordu.

"Teşekkürler. Seninkinin oldukça muhteşem olduğunu duydum." "ok alış, ödüllerini topla."

Bunu tartışamazdı.

Yine de bazı ödüllerin diğerlerinden daha önemli olduğunu ve onları beslemeye devam etmezseniz parmaklarınızın arasından kayıp gittiklerini öğrenmişti.

Duncan'a bir bardak uzattı ve "Dışarıda oturur musun?" diye sordu. "Elbette."

Tom onu açılan panel kapılardan geçirerek hemen dışarıda bulunan ve iki sandalyenin yan yana dizildiği ateş çukuruna götürdü.

Phoenix, Phoenix'ti ama kışın geceleri soğuk olurdu.

Ateş çukurunu yaktı.

İşini bitirdiğinde Duncan'ın hâlâ ayakta olduğunu gördü.

"Otur," diye davet etti ve kendi koltuğuna gitti.

Oturdular.

Tom başlattı.

"Buraya gelmeniz çok hoş."

"nce sen ve ben olmalıyız. Garipliği aşalım," diye yanıtladı Duncan. "Yarın Noel Arifesi ve başlıyor." "Doğru, evet, ama o kadar yolu gelmene gerek yoktu. burada."

"Kuzey Scottsdale'de yaşıyorsun dostum, o kadar da uzak değildi."

Tom başını salladı, bir yudum aldı ve ateşe baktı. Bu konuda başka bir şey söylemeye gerek yoktu. Her iki adam da Duncan'ın Tom'un bölgesinde ilk kez buluşmayı kabul etmesinin çok yerinde olduğunu biliyordu.

İkisi de uzun süre bir şey söylemedi. Çok uzun bir süre.

Tom, Genny ve çocukları için her ne yapmaları gerekiyorsa onu yapıp hayatlarına devam edebilmek için bu işin nasıl sonuçlanmasını istediğini kafasında canlandırmış olsa bile.

Duncan sessizliği bozdu.

"Dinle, iyi olabilmeleri için bunu aşmamız gerekiyor."

Tom ona baktı. "Açıklamam gerektiğini hissediyorum."

Duncan başını salladı. "O benim değil, Genny'nin."

"O değil," diye karşılık verdi Tom. "Ama ben ona eşeklik ederken o senindi ve bunu açıklamak zorundayım" demek zorunda kaldığında ağzındaki tadı görmezden geldi.

Duncan şaşırmış
görünüyordu. Tom
konuşmaya devam etti.

"Hâlâ bir şansımız olduğunu düşünmüştüm. Biriyle çıkmıyordu ve onu geri kazanmak için başka bir kadına bakacak değildim."

Adamın tıslayarak nefes alışını izledi.

Tom sessizce, "Sanırım onun üstesinden gelebileceğin bir kadın olmadığını kanıtladın," dedi.

"Evet," diye kabul etti.

"Ama onu seviyorum ve her zaman seveceğim ve bunu yaparken de onun için en iyisini istiyorum. Ve sen onu mutlu ediyorsun. Kızlarım sana tapıyor. Oğlum..."

Gerçeği söyleyerek sözünü bitiremedi.

Oğlu Duncan Holloway'i sever, ona saygı duyar ve ona zaman ayırırdı.

Hiçbirini babasına vermedi.

"Kendine gelecektir," diye mırıldandı Duncan.

Tom ateşe baktı. "Kimsenin annesine zarar vermesine izin vermemesi gerektiğini ona çok iyi öğrettim."

"İşte bu yüzden yola gelecek. Çünkü sen ona bunu öğretirken, Genny de ona ailenin önemini öğretiyordu."

Tom haklı olduğunu
umuyordu. Bir yudum
daha aldı.

"Kızların harika, oğlun da iyi bir adam," diye başladı Duncan. "Başka bir durumda seni tanımak isterdim Tom. Aramızdaki şey büyük, ama ikimizin de bunun ötesine geçebilecek tipte adamlar olduğumuz konusunda yanılmadığımı düşünüyorum."

"Çünkü Genny bunu istiyor," dedi Tom.

"Çünkü Genny'nin buna ihtiyacı var," diye düzeltti Duncan. Evet.

O yaptı.

Tom'un da buna ihtiyacı vardı. Genny için. Ve çocukları için.

"Geçen gün mağazalarınızdan birine gittim," dedi Tom ateşe, sonra Duncan'a baktı. "Çok etkileyici. Etkileşimli. Tırmanma duvarı. Kayakları test edebileceğiniz mini kayak pisti. Müşterilerinizin dağ bisikletini deneyebileceği, etrafına inşa ettiğiniz toprak parkur. Burası bir mağaza ve bir doğa eğlence parkının bir araya gelmesi gibi."

"Kalabalığı çekecek bir şeyler olmalı," dedi bardağına doğru.

"Çocuklar ve Parkurlar programınız çok önemli."

Duncan döndü ve onun gözlerinin içine baktı. "Katılıyorum. Tom Pierce'la birlikte bir grup çocuğu dışarı çıkarıp bir video çekersek bağış toplama faaliyetlerini de desteklemiş oluruz."

Bir sürpriz.

Bu da iyi bir fikir.

Ve k e n d i l e r i , aileleri ve kamu için işe yarayacak bir zeytin dalı.

Başarılarını göz önünde bulundurarak bu adamı hafife almadı.

Ama etkilenmişti. "Ben varım," diye cevap verdi Tom. "Bunu yapabiliriz."

Kids and Trails bağış toplama promosyonunu kastetmemiştir. "Yapabiliriz."

"Şükran Günü için sizinle kalmayı tercih etti ama bildiğiniz gibi Hale Noel için eve geliyor. Onunla babası hakkında konuşmam gerekiyor. Ve bence sen de orada olursan bu onun için daha kolay olur."

"Ben zaten geliyorum, Duncan." "Arkadaşlarım bana Bowie der."

Tekrar birbirlerine baktılar.

"Tamam o zaman Bowie," dedi Tom, "Chloe yarın Genny's'de bize zorla zengin yemekli bir Fransız brunch'ı hazırlıyor. Hepimiz yukarı çıkıyoruz. Ben The Queen'e yerleşirim. Akşam yemeği senin evinde. Ve Noel sabahı döneceğim. Sizi uyarıyorum, Sasha hâlâ altı yaşındaymış gibi saat dörtte kalkıp herkesi uyandırmak için Noel müziğinin sesini açıyor. Gen kızını seviyor ama en azından sabahın bir kısmını geçirip duş almış, saçları güzelleşmiş, bir kat pudra ve rimel sürmüş olarak gelene kadar bekleyecek. Bu yıldızlıkla ilgili değil, kibirle ilgili. Toparlanmış görünmediği fotoğraflara bakmaktan nefret eder. Aile fotoğraflarına bile. Sekiz civarında göstermeyi hedefliyorum."

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Uyarılarına devam etti. "Matt benden uzak duracak."

"Annem orada olacak. Hale. Kızlar. Oğullarım. Genny. Garip bir durum olmadığından ve ikinize de göz kulak olunduğundan emin olacağız. Ama Genny'nin onunla konuşmayacağını garanti edemem. Bu konuda sabrı tükeniyor."

"Matt kendi aklını biliyor. Bunu iki yaşından itibaren kendi kendine tuvalet eğitimi verdiğinde anladık."

Duncan kıkırdadı.

Çünkü komikti.

Ve çünkü onlar buydu. Hikaye paylaşmak.

Hayatı paylaşmak.

Aile.

"Bunu yapabiliriz," dedi Tom.

Duncan viskisinden bir yudum aldı. Sonra Tom'a baktı.

"Yapabiliriz. Ve yapacağız." Tom nefes aldı.

Bırak çıksın.

Ve bir Phoenix gecesinde ateşin başında iyi bir adamın yanında oturup biraz daha viski içtim.

Imogen

Matt bağıını kanepenin arkalığına yaslayarak, "AMAN TANRIM, ÖLDÜR BENG," diye inledi.

"Neden? Bu çok radikal!" Gage bağırdı.

Matt Gage'e baktı ve "Seks sahneleriyle ilgili kısmı duydun mu?" diye sordu.

"Evet, ama Genny yan göğsünü bile göstermeyeceğini söyledi," diye karşılık verdi Gage.

Matt kusacakmış gibi görünüyordu.

Söylemeye gerek yok, az önce bir duyuru yapmıştım. Sonraki Hayat, yakında başrolde olacağım araç, hazırды.

Ve orada ilgili ayrıntıları sağladı.

"Üzgünüm Genny, ben yokum. Bu işi aldığın için senin adına mutluyum, ama hiçbir şekilde seks yapmanı izlemeyeceğim... herhangi biriyle, sahte seks bile olsa," diye ekledi Sully.

"Hepsi seks sahnesi olmayacak, Sully. Gözlerini kapatıp lalalalala diye bağırabilir ve birlikte izlediğin birinden bittiğinde sana söylemesini isteyebilirsin. Annemin seks sahnelerini izlerken ben de böyle yapıyorum," diye tavsiye verdi Sasha.

"Bence tüm bunlar çok heyecan verici!" Duncan'ın annesi Ruthy haykırdı. "Sete gelebilir miyim?"

"Ne zaman istersen," diye teklif ettim.

"Aman Tanrım. Daha önce hiç televizyona çıkmamıştım. Bu inanılmaz bir şey!" Ruthy ağladı.

"Biliyorum büyükanne," dedi Gage büyükannesine ve sonra bana, "Ben de sete gelebilir miyim?"

"Elbette," dedim ona.

"Söyleyebileceğim tek şey, yüzyıllar boyunca, belki de binlerce yıl boyunca, yumurtalıkları yumurta üretmeyi bırakmadan çok önce, gerekli olmadıklarının düşünüldüğü bir dünyada, olgun bir dişi cinsel varlık olarak açık ve gururlu olma cesaretine sahip bir anneye sahip olduğum için gurur duyuyorum. Bunun tek nedeni, karga ayağı oluşturuyor olabilecekleri, bir

Saçlarına tek bir ak düşmüştü ya da göğüsleri artık dik değildi," dedi Chloe görkemli bir şekilde.

Duncan kulağıma, "Emin ol bebeğim, göğüslerin hâlâ diri," diye mırıldandı.

Ona dirsek attım.

"Ve kızınızın 'belki' kelimesini kullanabilmesine ve bunu sahiplenmesine bayılıyorum," diye devam etti.

Bunun için dirsek yemedi.

Bu beni gülümsetti.

"Aferin size, ma courageuse mère," diye devam etti Chloe, şampanya kadehini bana doğru kaldırarak, "Güçle savaşın falan."

"Duyduk duymadık demeyin!"

Sasha bağırdı. "Evet, duyun duyun!" Ruthy koro halinde.

"Bizim sandalyemiz" haline gelen yerde yanıma sıkışmış olan Duncan'a baktım ve şimdi alaycı bir şekilde sırtıttığını ve başını salladığını gördüm.

Bunu Tom'a yapıyordu, Tom'a Killer eşlik ediyordu (Killer'ın iyi bir erkek zevki olduğunu söylemek gerekir) ve aynısını yapıyordu.

Duncan'ın senaryoyu okuduğunu söylemek yeterli.

Ve pilot bölümde, başroldeki kadın üç kez seks yaptı.

Kadın başrol olmak için anlaşmıştım.

Ve ilk sezonun tamamı bir yayın hizmeti tarafından yeşil ışık almıştı, Teddy'nin istediği de buydu, böylece görsel olarak ve dille daha "gerçek hayat" olabilirdik.

İlk senaryo heyecan vericinin de ötesindeydi.

Teddy'nin fikirleri ve sezon için benimle paylaştığı çalışmalar daha da önemliydi.

Ama kendimi adamadan önce Duncan'a sordum.

Yanıtı şu oldu: "Hangi yürüyüş botlarını stokladığımı size söylemeden geçemem."

"Sevgilim, senaryoyu okumalısın," diye cevap verdim. "Okuyacağım Gen, ama konu kapanmayacak."

Senaryoyu okudu.

Öylece kaldı.

Potansiyel olarak milyonlarca izleyicinin benim canlandırdığım hayat dolu, ilginç ve seksi bir kadının hayatını izlemesinden hoşnut olduğunu söyleyemezdim.

Ama sevdiğim şeyi yapmam konusunda beni her zaman destekledi.

Tom da aynıydı.

Gerçi seks sahneleri hiçbir zaman onun favorisi olmadı.

Görünüşe göre bu hayatımda bir tema olmaya devam edecekti.

Bir tema, ama bir sorun değil.

"Lütfen bu konu hakkında konuğmayı bırakıp önemsiz bir Çey yiyebilir miyiz?" Matt yalvardı.

"Evet, Noel Arifesi yemek festivalini bitirelim ki Bowie ve Sully ile Gage ve Ruthy'yi önemsiz şeylerden sonraki bir sonraki Noel Arifesi geleneğimizle tanıştırabilelim. Noel şarkısı dudak senkronizasyonu!" Sasha duyurdu.

"Ben de varım!" Gage söyledi.

Sully, "Tamamen yok," dedi.

"Duşta bile şarkı söylemiyorum ve seni seviyorum tatlım," diye başladı Duncan, gözlerini Sasha'ya dikerek, "ama bu olmayacak."

"Phooey! Sen, Matt ve babam. Killjoylar. Hale şarkı söylüyor!" Sasha geri döndü.

Hale, Sasha'ya "Ben o şarkının bir yorumunda on iki lord sığırdım ve siz kızlar diğer tüm bölümleri söylediniz," diye hatırlattı.

"Şarkı söylemenin erkekleri neden hadım ettiğini hayal bile edemiyorum," diye söylendi Chloe. "Mick Jagger şarkı söylüyor ve anladığım kadarıyla kadın istemeye gitmemiş."

Başımı eğdim.

"Chloe! Tanrı aşkına," diye ısırıldı Tom.

"Yanılıyor muyum?" Chloe babasına sordu.

"Hayır, ama bu şirkette kullandığınız dil doğru değil," diye karşılık verdi Tom.

Ruthy, "Beni kastediyorsan, aklından geçenleri söyleyen kızları hep sevmişimdir," diye araya girdi. "Zamanında ben de bunu daha çok yapmalıydım."

Bunun yılın yetersiz ifadesi olduğu söylenebilir.

"Söyleyecek daha çok şeyiniz var mı, peder?" Chloe sordu.

Tom'a baktığımda öfkelenildiğini ama ağzını açmadığını gördüm.

Sul, "Mick'in 'Deck the Halls' şarkısını söylemediğinden oldukça eminim," dedi.

"Her neyse, Coco ve ben Waitresses'in 'Christmas Wrapping' şarkısıyla başlıyoruz," dedi Sasha, ayağa fırlayıp başını telefonuna eğdi, muhtemelen müzik açıyordu.

Artık her aile üyesi Duncan'ın Sonos sistemine bağlıydı ve bu sistem evin her yerindeki dahili hoparlörlere bağlıydı. Böylece hangi odada olduğunuza bağlı olarak ne alacağınızı asla bilemiyordunuz.

Şimdiye kadarki favorim?

Duncan, Pazar sabahları tüm evinde Kızılderili flüt müziği çalardı.

Huzurlu.

Mükem
mel.

Herkes buna bayıldı.

Chloe bile.

Matt, Duncan'ın kanepesinden kalkarak, "Ben önemsiz bir Gey alacağım," dedi. "Bu iÇ ne kadar çabuk biterse o kadar iyi. Bilmeyenler için söyleyeyim, eninde sonunda sarhoş olup sahte mikrofonu vermeyecekler ve odada kimsenin olmadığını unutacaklar, biz de gecemizin geri kalanını istediğimiz gibi geçirebileceğiz. Gerçi bunu Mariah Carey diye bağırarak yapmak zorundayız."

"Penisim olmadığı için çok mutluyum," diye mırıldandı Chloe. "Ben de!" Sasha belirtti.

"Ben de," dedi Ruthy.

Duncan bana "İyi ki penisin yok," diye fısıldadı.

Onun güzel, gülen ela gözlerine baktım. Ve cevap verdim, "Ben de."

Duncan

"AKLINDA NE VAR?"

Gen ona deliymiş gibi baktı.

"Aklınızdan geçenlerin dışında," diye ekledi.

Noel akşamıydı. Paket açma çılgınlığından sonra.

Uyku sonrası (Sasha ve annesi için), masa oyunları ve Netflix'te The Christmas Chronicles'ın ortak izlenmesi.

Akşam yemeği öncesi, Sul ve Gage'in de orada olmasını istedikleri için geç olmuştu ve çocuklar anneleriyle geç bir Noel yemeği yiyorlardı.

Hava kararmıştı, yakında evde olurlardı.

Tom ve Hale arka verandada, Sasha'nın yaptığı sıcak tereyağlı romu içiyorlardı.

Gen ve Duncan da Corey'nin mektubuyla oraya gidiyorlardı.

Genny, "Noel dışında her şey iyi gidiyor, bunun için teşekkür ederim, sen kendin oluyorsun ve annen de büyükanne yapıyor, bu da her şeyin çok doğal görünmesini sağlıyor," diye söze başladı.

Onları arka kapıda durdurdu. "Büyükanne?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Ruthy anneyken bile büyükanne gibi davranırdı."

Sırıttı.

"Doğrulayıcı kanıt, kızlar için oda süitinden vazgeçti," diyerek ona bildiği bir şeyi söyledi.

"Şimdi, bebeğim, iki çocuk sadece sahip olmakla kalmayıp aynı zamanda onu isterken annemin iyi odayı almasının hiçbir yolu olmadığını biliyorsun."

"Evet,

büyükanneciğim." Ona

sırıttı.

Bundan hoşlandığını açıkça gösterdi.

Sonra ciddileşti. "Sullivan, Gage'le birlikte anneleriyle biraz vakit geçirmek için ayrıldıklarında infaz odasına doğru gidiyor gibi görünüyordu."

Bu yorumla birlikte Duncan fırlatıldı.

"Pardon?"

Onu inceledi ve "Fark etmedin mi?" diye sordu.

"Burada iyi vakit geçiriyorlardı ve ayrılmak istemediler. Ama daha da önemlisi, annelerine karşı dikkatli davranıyorlar. Uzun süre kırılğan olduğunu gösterdi ve şimdi bile, kendini toparladığında ona bu şekilde davranıyorlar. Onunla daha fazla zaman geçirdikçe bu durum da geçecektir."

"Pekala," dedi, bunu kastetmemiştii.

"Daha fazlası olduğunu mu düşünüyorsun?" diye zorladı.

"Sanırım Gage'de durum böyle, Sully'de ise başka bir şey var."

Bunun onu mutlu etmediğini söylemek hafif kalır.

"Onunla konuşacağım,"

dedi. "Buna sevindim."

Şimdilik, ilgilenmeleri gereken başka bir şey vardı.
of.

Pencereden dışarı baktı. "Hadi şu işi bitirelim."

Başını salladı ve ondan bile daha az mutlu görünüyordu. Sully hakkındaki haberle ilgiliydi.

Dışarıdaki iki adam da polar giyiyordu, Hale'inki Tom'un giydiğinden daha spor ve rahattı.

Ama verandasında dururken, arkalarında gölün üzerinde parlayan ayla birlikte, web sitesindeki bir pazarlama resmine benziyorlardı.

Onlar yaklaşırken, Hale Genny'ye gülümsedi.

Tom doğrudan Duncan'a baktı, Duncan çenesini eğip şimdi tam zamanı olduğunu söylediğinde yüzüne bir sorgulama ve ardından endişe yayıldı.

Duncan dikkatini Hale'e çevirdi. Onda biraz Sam görebiliyordu.

Ama çoğunlukla Corey'di.

İnşa edilmiş ve doldurulmuş Corey.

Tozlu kahverengi saçlar. Soluk yeşil gözler. Yüz hatları o kadar güzel ki, güneş ve hava koşullarındaki yaşam tarzı ve kişiliğı onlara yansımayaıdı, güzel olurdu.

Corey'nin sorunu buydu.

Corey aslında yakışıklı bir adamdı.

Ama uzun boylu ve acı verecek kadar zayıftı, bu yüzden ona "Sopa" deniyordu.

Ayrıca video oyunlarına ve Star Trek'in tekrarlarına bağımlı bir inekti. Dışarı çıkıp fiziksel bir şey yaptığı tek zaman Duncan'ın onu zorladığı zamanlardı.

Bu yüzden Corey sadece inek olduğu için değil, aynı zamanda eşcinsel ya da "kız" olduğu için de dalga geçildi, efemine olmasa bile, çocuklar sadece pislikti.

Duncan bunu düşünmek için zaman harcamıştı ve eskiden Corey'nin Duncan'ı koruyucusu, kalkanı olarak gördüğüne kendini ikna etmek kolaydı çünkü Duncan etraftayken böyle şeyler olmazdı.

Ama kendine karşı dürüst olduğunda, bunun doğru olmadığını biliyordu.

Çünkü ne zaman ellerinden gelse, onlar Kirk'ü izlerken Corey'nin yanında kıcını bir fasulye torbasına sokuyordu.

Spock, Bones ve diğlerleri daha önce kimsenin gitmediğı yerlere cesaretle giderler.

Oğullarını hayal kırıklığına uğrattıklarını açıkça belli eden boktan babalara sahip iki çocuktular, ortak ilgi alanlarını paylaşıyorlardı, tek çocuktular...

Ve ikisi de Imogen denen kızla takılmayı çok seviyorlardı.

Adamların yanına vardıklarında Hale, Genny'yi koluyla omuzlarından tutup kendi tarafına çekti ki Duncan bunu bütün kadınlara yaptığını fark etmişti. Hatta sonunda, onu biraz tanıdıktan sonra, Duncan'ın annesi.

Sevecen bir adamdı. Kelimelerle olduğu kadar fiziksel ve sözsüz olarak da iletişim kurardı.

Belki de ulaşılması zor çocuklarla yaptığı çalışmalardı.

Belki de sadece oydu.

"Sizde rom yok," diye belirtti. Genny yüzünü buruşturdu.

Hale gülmeye başladı.

Bunu görünce, doğrusu, Chloe ya da Sasha'nın neden oraya gitmediğini merak etti.

Muhtemelen oğullarının başına gelenler yüzünden.

Hale Matt'ti, bok vermeye, almaya, takılmaya, sarılmaya, her türlü kardeşlik görevine açıktı, sadece aynı kanı paylaşmadan.

Hale gülmeyi bıraktığında dikkatini vermeye başladı.

Çoğunlukla Gen'in yüzündeki ifadeye ve ardından Tom'un vücudunun çizgilerine.

Bu da onun "Ne oldu?" diye sormasına neden oldu.

"Tamam tatlım, baban Duncan'a ve bana-"
Genny'nin tüm söyleyebildiği buydu.
Onu bıraktı ve "Hayır" diyerek uzaklaştı.
"Tatlım, izin ver-" diye tekrar denedi.
"Benim de bir kutum var, Gen," dedi, sözleri kısıktı. "Sen ve Duncan'la olan o Insta fotoğrafından sonra."
Gen, Duncan'a baktı. O da karşılık verdi ve Tom'a baktı.
Tom onu yakaladı ve iç çekti.
"Evet, hepiniz onun oyunlarını biliyorsunuz," dedi Hale.
"Avukatlarına, Duncan'a oyununu kurana kadar bana vermemeleri talimatı verildi."
Tamam, işte oradaydı.
Hale babasının zekâsını da almıştı. "Hale-" diye başladı Tom.
"Siktir et onu, Tommy. Gen ve Duncan'a itiraf etmesinde bir sorun yok çünkü onlara bunu borçluydu. Ama kafasının arkasını paha biçilmez bir David Hockney'nin üzerine uçurduktan sonra bana babalık yapmaya çalışamaz."
Genny yüzünü buruşturdu.
"Hale," diye uyardı Tom.
"Üzgünüm, Gen," diye mırıldandı Hale ters bir şekilde. "Zaman tanıyacağız," dedi Duncan.
Hale, "Saygı duyuyorum Duncan, ama dünyada yeterince zaman yok," diye cevap verdi.
"Evet, ben de aynı şeyi düşündüm ve Genny ile bana yazdığı mektubu okumayı bitirmeden neredeyse yakıyordum. Sonra birkaç gün geçti ve onun oyunları benim onun kızlarını, onun da benim oğullarımı tanıdığım anlamına geliyordu ve bu da bugün sahip olduğun şeye yol açtı, Hale. Sözleri beni etkilemiş olsa da paylaşacağım.

Ben onu affetmedim. Ve kendimi yeterince tanıyorum, affetmeyeceğim. Asla affetmeyeceğim. Ancak bu durum, kendi canına kıymadan önce bunları yazmak zorunda hissettiğini bilerek okuduğum için üzgün olsam da, bunları okuduğum için memnun olduğum gerçeğini ortadan kaldırmıyor."

Yaklaştı ve hem Gen hem de Tom onun işaretini aldılar ve onlar da içeri girdiler.

Israrcı değil, sadece destekleyici.

"Ve bu çok üzücü," diye devam etti Duncan sessizce. "Çünkü onu affetmiyorum ama onu özlüyorum. Onu seviyordum. Ve bu kadar acı içinde yaşamasından ve bu kadar suçluluk duygusu içinde yüzmesinden nefret ediyorum, bunu sona erdirmek için gördüğü tek yol buydu. Ama bunların hiçbirisi benden aldıklarını geri vermiyor. Genny'yi kastediyorum. Ama Corey'i de kastediyorum. O benim sahip olduğum tek kardeşti ve yaptığı şey yirmi sekiz yıl boyunca Genny'siz yaşamam anlamına geliyordu ama sonsuza kadar Corey'siz yaşayacağım."

Hale yutkundu.

Duncan bundan hoşlanmıyordu ama devam etmek zorundaydı.

"Demek istediğim, bu affetmekle ilgili değil. Bu, ölmeden önce ona istediği son şeyleri vermekle ilgili. Ve en azından bunun için, bunu ona verme fırsatım olduğu için mutluyum."

Hale dikkatini Gen'e çevirmeden önce onun gözlerinin içine baktı.

"Onu affediyor musun?" diye sordu. "Evet," diye yanıtladı.

"Elbette biliyorsun," diye mırıldandı ve ahırlara doğru baktı.

Duncan, "O halde zaman tanıyacağız," diye tekrarladı.

Hale ona doğru baktı. "Şu anda o çoktan öldü ve hâlâ seninle oynuyor."

"Bazı maçları oynamak istemezsiniz. Ama yine de kazanmak için oynamanız ve bunu yapmanız önemlidir," diye karşılık verdi Duncan.

"Tanrım, bunu duymamış olmam çok kötü, yoksa kahve fincanı işine ben de dahil olurdum."

Hale ve Tom dışında herkesin üzerinde Sully ya da Gage'e söyledikleri bir sözün yazılı olduğu yeni bir kahve kupası vardı.

Tom ve Hale'in de kupaları vardı. Tom'un kinde "BEN TOM PIERCE, VE BİR HELLA BACKSTROKE'UM VAR", Hale'in kinde ise "İYİ OL, YOKSA SENİ KAMPA DAVET EDİYORUM" yazıyordu.

Chloe o sırada üzerinde siyah yazılar olan kırmızı bir kupadan sıcak tereyağlı romunu içiyordu ve üzerinde "SENİ ELİMDEN ALMAK ZORUNDAYIM" yazıyordu.

Çocuklar ortaklaşa hediyeler verirlerdi, her zaman vermişlerdir ve bunun sahip oldukları tek paranın babalarından aldıkları gerçeğiyle bir ilgisi yoktu.

Her zaman "mükemmel hediye" konusunda işbirliği içindeydiler.

Ve bu yıl, fikir üretmeleri gereken daha fazla insan olmasına rağmen hayal kırıklığına uğramadılar.

"Sadece şimdi değil, tamam mı? Noel'deyiz," dedi Hale bir şekilde.

Gen, "Yarın gidiyorsun, sevgilim," diye işaret etti.

"Ama şimdi değil, Genny, tamam mı?" diye sordu.

Bir an düşündü ve başını salladı. "Bana biraz daha rom lazım," diye mırıldandı Hale.

"İzninizle."

Duncan yoldan çekildi ve Hale eve girdi.

Sasha neredeyse anında onun üzerine düştü. Ama tatlı, anlayışlı

Coco...

Gözlerini pencereden dışarı dikmiş onlara bakıyordu. Sonra Hale'ye doğru ilerlemeye başladı.

"Beklediğim gibi gitti," dedi Tom.

Genny, "Biz pes edene kadar oyalanabileceğini düşünmesinden endişe ediyorum," dedi.

Duncan, "Sonuçta isteyip istememesi onun kararı, tatlım," diye cevap verdi.

Hepsi mutsuz bir sessizliğe gömüldü.

Tom, "Bana da biraz daha rom lazım" diyerek kırdı.

Gen'in koluna dokundu, Duncan'ın çenesini kaldırdı ve içeri girdi.

Duncan kadının yanına gitti.

"Bunu Noel'de yapmamalıydık," diye endişelendi.

"Endişelenmeyi bırak, bebeğim. Bu pencereyi açmış olsaydık, Noel'de babasının sandığından daha fazlası olduğunu öğrenecekti. Açmadı ve şimdi Sash ve Coco ile birlikte içeride ve iyi olacak. Bir şansımız daha olacak."

"Evet," diye mırıldandı, evin içine baktı ve onun yanına yığıldı.

Duncan onu kendine çekti.

"Bu kocaman kulübeyi inşa etmek iyi fikir," dedi.

Dikkatini pencerelerden evine çevirdi ve olup bitenleri inceledi.

Büyük, gerçek ağacın altında tek tek belirlenmiş yığınlar halinde duran, paketleri açılmış tonlarca hediye.

Mekânın orman gibi kokmasını sağlayan gerçek çelenkler, kırmızı ve gümüş süsler, çam kozalakları ve parlak kırmızı kadife kurdelelerle süslenmişti.

Köpekler, kediler ve bir tavşan uyukluyor ya da karışıyor.

Chloe, Sash, Tom ve Hale mutfakta bir şeyler konuşuyorlar.

Matt ve Duncan'ın annesi oturma odasındaki sehpanın üzerinde kart oyunu oynuyorlar.

Ateş çıtırdıyordu.

Bütün gün Noel müziği çalmıştı. Ve oğulları yakında evde olacaktı.

Evet, çocuklar anneleriyle birlikteyken ve Gage okula gittikten sonra evin içinde tek başına dolaşıyordu ve bunun eğlenceli olmadığı zamanlar da vardı.

Ama şimdi Gen, Phoenix'te olduklarından daha fazla onunla birlikteydi.

Kızlar istedikleri zaman geliyorlardı, sanki alışveriş merkezine gidiyorlardı ve bu iki saatlik bir yürüyüş değildi.

Ve Genny hayatına geri döndüğünden beri işe gittiği her gün, Genny kapıdan girdiğinde evdeydi.

Yeni dizisinin çekimleri Şubat ayında başladı, yani yakında bitecek.

Ama önemli değildi.

Oğullarının kristal küresi kırılmış olabilir ama onunki kırılmamıştı. O evi ailesi ve Genny için inşa etmişti.

Ve bundan zevk alan da oydu.

Ve bunun hayatının geri kalanında her gün alacağı en güzel hediye olduğunu biliyordu.

"Bugün seni sevdiğimi söyledim mi?" Gen sordu ve ona baktı.

Ve bir hediye daha.

"Bana Noel kahvaltısını yaptıktan sonra, yemek içeren Noel kahvaltısını yapmadan önce söylemiştin," diye hatırlattı.

Yüzü orgazm anılarıyla yumuşamış ve seksi bir hal almıştı ki, "Tekrar etmekte fayda var. Seni seviyorum, Duncan William Holloway."

"Ben de seni seviyorum, Imogen Sarah Swan. Ve bil diye söylüyorum, bu sabah açtığın o şey sadece bir yer tutucuydu. Gerçek hediyen yatak odamızda."

Çenesi geriye kaydı.

Ardından, "Öncelikle, Van Cleef and Arpels Alhambra kolyeyi bir yer tutucu olarak görmüyorum" dedi.

Gülümsedi.

Konuşmaya devam etti.

"İkincisi, seninle seks yapmak bir hediye, ancak annen evin bizim tarafındaki bir odada olduğu için, açıkladığım gibi, huysuzluğun nedeniyle ağzın bir şekilde meşgul olmadığı sürece gerçek eylemden kaçınıyoruz."

"Birincisi, senin kuralın önümüzdeki üç gün boyunca seksin benim sana oral seks yapmamdan ibaret olduğu anlamına geliyor-" diye başladı.

"Şey, eğer aynı anda seni emmeme izin verseydin, bu olmazdı," diye sözünü kesti.

O gecenin ilerleyen saatlerinde bunu yapacaklarına anında karar verdi.

Bunu paylaşmadı.

İşine geri döndü.

"Ama seksten bahsetmiyorum Genny, yukarıda duran ve yalnız kaldığımızda sana vereceğim nişan yüzüğünden bahsediyorum."

Gözleri kocaman oldu.
Sonra ıslandılar.
Sonra iki eliyle onu sertçe göğsünden itti. "Bowie, bir kızı bir şey vereceğini söylememelisin.
ona bir yüzük. Seninle evlenmesini isterken yüzüğü ona vermen gerekiyor."
"Evet, eğer bunu uyarmadan yaparsam, bu beni hırçınlaştırmaya neden olur."
Bunun üzerine sertçe gülmeye başladı, sonra daha sert, sonra kollarına yığıldı ve sesler çıkarıyordu ama artık güldüğünü düşünmüyordu.
"Bebeğim?" diye seslendi saçlarının tepesine.
"Biz evleniyoruz."
"Evet, öyleyiz."
"Genny ve Bowie sonunda evleniyorlar."
Yanağını kızın başının üstüne yasladı.
"Ben de seni seviyorum, Gen."
"Biliyorum Bowie," diyerek onu sıkıca kavradı. "Oğlum, biliyorum."
Ya şuradaki? En güzel hediye.

Chloe

CHLOE verandada annesi ve Bowie'yi izledi.
Kalbi hafifledi.

Sonra onları izleyen babasına baktı, o da kızının dikkatini çektiğini fark edene kadar.

Sonra ona gözleriyle baktı, hâlâ tatlı olan sahte bir gülümseme takındı ve dikkatini Hale'ye çevirdi.

Ve kalbi ağırlaştı.

Chloe'nin kalbi ağırlaşmamıştı.

Kız kardeşinin yaklaştığını

hissetti.

"Bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek," dedi Sasha kısıp sesle.

Chloe Sasha'ya baktığında yüz ifadesinin üzgün olduğunu ve bakışlarının babalarına yöneldiğini gördü.

Chloe her zaman suçu üstlenirdi, ama çoğu zaman kıskırtan Sash olurdu.

Pekala, belki de "oldukça sık" abartılı bir ifade oldu.

"Mutluluk Operasyonu Birinci Bölüm işe yaradı. Şimdi sıra Mutluluk Operasyonu Bölüm İki'deydi," diye buyurdu Sasha.

"Hemen, ma ravissante sœur, hemen," diye yanıtladı Chloe.

Sonra tereyağlı sıcak romundan bir yudum aldı, yüzündeki ifadenin rahatladığını biliyordu.

Ama kafasında

bir şeyler

planlıyordu.

Son

Nehir Yağmuru serisi devam edecek...

Chasing Serenity ile...
Chloe ve Judge'ın hikayesi.

POSTSCRIPT

DÜZELTİCİ

Rhys

Koluna uzandı, manşetini yakaladı ve çekiştirdi, mürekkebi ışıktaki parlıyordu.

Sonra da tabloları taşıyan adamlara başıyla işaret etti.

Çok titiz davrandılar, hepsini aldılar. Diğerleri, satılanlar çoktan geri alınmıştı.

Onları Rhys'in söylediği yere bıraktıklarında işleri bitmişti.

Rhys'inki değildi.

Kapı ekibinin arkasından kapandıktan sonra, işi tamamlamaya koyuldu.

Telefon, bilgisayar, dizüstü bilgisayar, kameralar, hafıza kartları, bulutlar.

Silinmi

Ş.

Temiz.

Çok temiz.

Kullanılamaz değil.

Ama veriler geri alınamaz, her şey geri alınamaz. Hepsi varsayılan olarak ayarlanmıştı.

Gerçi hafıza kartlarını yok etti. Bulutlara gelince.

Bunlar sadece boşaltılmıştı ve sonra bu dizinlerdeki tüm bulut önbelleklerini temizlemek için programını indirip çalıştırdı, böylece geri yükleme seçeneği yoktu.

Daha sonra daireyi metodik bir şekilde aradı, ancak bunu yaparken kaba davranıyordu, bu yüzden normalde yaptığı gibi düzenli bir şekilde yapmadı.

Bunu yapmadı çünkü bu... kişi bunu yapması için gereken zamanı hak etmiyordu.

İki eski dizüstü bilgisayar daha buldu, şarj kablolarını aradı, fişe taktı ve sonra herhangi bir düzeltme yapma zahmetine girmede.

Takım elbise ceketinin iç cebinden flash belleği çıkardı, bir bilgisayara, sonra diğerine taktı ve saniyeler içinde her iki dizüstü bilgisayar da yanmıştı.

Şimdi

bunlar...

Kullanılama

z.

Fişlerini çekti, flash belleği aldı, tekrar cebine soktu ve bu dairede yaşayan adamın yedi milyon avro değerinde bir vakıf fonu varken, mücadele eden bir sanatçının cilasası olan yıpranmış kilimlerle ustaca serilmiş ahşap zeminlerde yürüdü.

Rhys etrafına bakındı ve gözden kaçırdığı bir şey gördü.

Bu nedenle televizyonun altındaki Xbox'a gitti ve onu da kızarttı.

Acı dolu bir homurtu duydu.

Göz ucuyla dairenin sahibini inceledi.

Koyu renk, kıvrık, uzun, sarkık saçlar. İnce burunlu. Uzun boylu.

Görünüşe göre kaslarını sadece estetik amaçlarla geliştirmiş.

Aslında Rhys, onu bu kadar kolay etkisiz hale getirmesinden dolayı onun adına utanmıştı.

Şimdi kış üstü yatmış, salya sümük ağlıyordu, ağzını kapatan banttı sümük akıyordu ama kıpırdamıyordu.

Herhangi bir hareket halinde, bağlı oldukları ipler bir, iki ya da tüm uzuvlarında dayanılmaz acılara neden olacaktı.

Hevesli sanatçı bunu hemen öğrenmişti. Rhys adama doğru yürüdü ve başında durdu.

"Anladığım kadarıyla Chloe Pierce o tabloları geri istedi ve ayrıca çektiğiniz tüm fotoğrafları yok etmenizi talep etti."

Adam hiçbir şey söylemedi.

Ama tabii ki yapamadı.

Rhys eğildi ve bandı kopardı.

Sanatçı miyavladı.

Rhys doğruldu ve kara kaşlarını kaldırarak ona baktı.

"Bunu sen yapmadın," diye devam

etti. Fransızca gevezelik ediyordu.

Elbette bunu anlıyordu ama iç çekti.

Adam İngilizceye geçti, "Onlar benimdi."

"Bunlar ona aitti, nasıl senin olabilirler?" Rhys hafifçe sordu.

"Fotoğraf makinelerim. Boyalarım. Benim sanatım. Vizyonum." "Onun vücudu."

Adam alay etti.

Rhys onu inceledi.

Sonra da şöyle dedi: "Tom Pierce size bu resimler için büyük bir para teklif etti ve kızının resimlerinin yok edileceğine dair güvence vermenizi istedi. Onu reddettiniz."

"Onlar benim!" diye tersledi adam.

"Evet, bunu Bay Pierce'a iddia ettiniz. Ancak sizden, kızının size onun resmini her ne amaçla olursa olsun kullanmanız için izin verdiğine dair belgeyi göstermenizi istedi..." duraksaması, bir sonraki sözlerinin doğruluğu hakkında ne hissettiğini açıkça ifade ediyordu, "sanatınız veya başka bir şey. Söz konusu belgeleri ibraz edemediniz."

Adamın buna verecek bir cevabı yoktu.

"Bayan Pierce bunun böyle olduğunu çünkü hiçbir şey imzalamadığını iddia ediyor."

Adam sessiz kaldı.

"Ben, sizin alanınızda yaptığım araştırmada böyle bir şey bulamadım."

Sanatçı nefesini dışarı itti.

"Ve sonra Bay Szabo size Bay Szabo'nun teklif ettiğinin beş katını teklif etti.

Pierce yaptı," dedi Rhys, sesi belirgin bir şekilde sakınlaşarak.

Uğursuzca.

Adam titremeye başladı.

"Önemli bir miktar," dedi Rhys. Hiçbir şey.

Rhys ona, "Ama bu teklifi üç katına çıkarmasını sen istedin," diye hatırlattı.

Sanatçı yıpranmış kilimlerine baktı.

"Bay Szabo'nun teklifini kabul etmeliydiniz, efendim," diye fısıldadı Rhys.

Adamın gözleri tekrar Rhys'e kaydı.

"Bayan Pierce'ın resimlerini gördüm, çok hoş biri." Kız kardeşinin resimlerini de görmüştü ama Sasha Pierce'ı düşünmesine izin vermedi. Onun dosyası daha sonraydı. "Ama gerçek bir erkek, bir kadının ilişkilerini bitirme kararını kabul eder, ona iyi dileklerini sunar ve yoluna devam eder."

"Sanki ben hiçbir şey ifade etmiyormuşum gibi çekip gitti. Ve o benim hayatımın aşkıydı," diye tükürdü adam.

"Bu tamamen doğru değil, çünkü o hayatınızda olsaydı ya da olmasaydı, onun istediği her şeye sahip olmasını isterdiniz ve bunu ona vermek için belinizi kırardınız." Bir duraklama daha. "Bu kalbini de kırman gerektiği anlamına gelse bile."

Bir alay daha.

Böyle bir adamın aşkı asla gerçekten bilmemesi yeterli olmalı.

Ama Rhys'in talimatı bu değildi.

"Sen ve ben birbirimizi anlamalıyız," dedi yumuşak bir sesle. "Bir şeyi gözden kaçırmış olabilirim diye."

Sanatçı yeniden titremeye başlamıştı.

Rhys daha sonra özenle inşa edilmiş stüdyosunda onunla biraz daha iyi vakit geçirdi.

Kısa bir süre sonra, koridorda ressamın dairesinden uzaklaşırken, gözleri daralmış bir şekilde manşetini tekrar çekti.

Oradaki kan damlasına değil. Ama bakışları değişmişti.

Rhys durdu.

Ayarladım.

Sonra da yoluna devam etti.

Nehir Yağmuru Serisi'nin yeni kitabından bir örnek için
okumaya devam edin...

S N E A K P E E K

DINGINLIĞIN PEŞİNDE

PROLOJE

KONFERANS

Corey

On beş yıl önce...

GENNY mutfakta yaz salatasıyla bir şeyler yapıyordu. Tom, Matt'le birlikte kulüplerinde tenis oynuyordu ve Tom'dan gelen son telefona göre, Genny'nin hazırladığı akşam yemeğini yemek için yakında evde olması gerekiyordu. Sasha sahilde taklalar atıyordu.

Chloe ise terastaydı, kollarını göğsünde kavuşturmuş, görünüşte küçük kız kardeşine göz kulak oluyordu ama daha çok denizden parıldayan güneşe bakıyordu.

Corey, Tom ve Genny'nin çocukları söz konusu olduğunda Matt'in iyi olduğunu düşünüyordu. Babasına çok benziyordu, Corey'nin katlandığı bir adamdı, ama Corey'nin

Herkes için, özellikle de Tom Pierce gibi hayatta her şeyi kolay elde eden erkekler için sabır.

Hayat kolay değildi.

Kazandığınız şey için acı çektiniz.

Bunun için çalıştın.

Bunun için
hile yaptım.

Onun için
çaldı.

Onu elde etmek için ne yapman gerekiyorsa.

Tom, görünüşü, tenis kortlarındaki yeteneği, rahat tavırları, sinsi gülümsemesi ve hiçbir şeye katlanamaması, hepsi onun kucağına düştü.

Genny de dahil.

Tatlı, güzel, yetenekli Genny. Amerika'nın en sevilen aktrislerinden biri.

Genny'nin en küçüğü olan Sasha'yı Corey bir türlü anlayamıyordu. Güneş gibi parlayan sarı saçları da dahil olmak üzere Genny'nin bazı özelliklerine sahip olmasına rağmen, ne annesine ne de babasına benziyordu.

Ya da Corey'nin tanıdığı
herhangi biri. Ama Chloe,
en büyüğü.

Tom'a bu kadar benzemeseydi, Corey'nin çocuğu
olabilirdi. Çok zeki.

Cehennem gibi kurnaz.

Chloe Pierce, içinde bulunduğu her durumu saniyeler içinde hesaplar, hangi sonucun amaçlarına en iyi şekilde hizmet edeceğini çözer ve sonra bunu yapmaya koyulurdu.

Ve on yaşındaydı.

Corey ona
tapardı.

Bu yüzden, onun bir şeylere sinirlendiğini görünce terasa çıktı ve bunu sadece

Genny'nin neredeyse hayat boyu arkadaşı olan Corey, sık sık olduğu gibi aileyle akşam yemeği için oradaydı ve Genny yemek yapmakla meşguldü, bu yüzden sıkılmıştı.

Bunu yaptı çünkü Chloe Pierce'ın zihnini meşgul eden şeyle ilgileniyordu.

Adam yaklaşırken Chloe ona on yaşlarında bir çocuk gibi, "siktir git" der gibi baktı.

Ve ona daha çok tapıyordu.

Neredeyse herkesi alıp satabilecek servete ve dolayısıyla güce sahip olduğu düşünüldüğünde, o dünyada ona böyle bakışlar göndermeye cesaret edebilecek çok az insan vardı.

Corey bakışı görmezden geldi ve Malibu kayalıklarının üzerinde duran bir evin terasının korkuluğuna yerleştirilmiş şeffaf cam levhaya yakın, onun oturduğu yerin yanındaki şezlonga geçti.

O da sandalyesinin ucuna oturdu.

"Dökül," diye emretti.

"Konuşmak istemiyorum Corey Amca."

"İstemek," diye düzeltti ve onun bu eleştiri karşısında anında dişlerini sıkıktığını duydu.

Corey gülümseyerek savaştı.

Corey, "Tekrar edeceğim, dökül,"

diye bastırdı. O söylemedi.

Corey bekledi.

Hâlâ gelmedi.

Corey beklemeye devam etti.

Chloe aptal değildi. Aslında vücudunun hiçbir hücrelerinde bu özelliğin izi yoktu.

Corey amcasının istediğini alacağını biliyordu.

Bu yüzden daha fazla zorlamadı.

"Orada..."

Sustu ve Corey ona biraz daha zaman tanıdı.

Tekrar eline aldı. "Çocuklar okulda Matt'e zorbalık yapıyor."

Bu Corey'i şaşırttı.

Matthew Pierce babasının vizyonuydu.

Dokuz yaşındaydı, şimdiden uzun boylu, esmer, çocuksu yakışıklılıkta yüz hatları vardı. Atletizm konusunda yetenekliydi. Zekiydi.

Gerçi o da içe dönük biriydi. Chloe (ve Tom) gibi bir lider değildi.

Sasha (ve Genny) gibi dışa dönük değildi, kendi işini yapmaktan son derece mutluydu.

O kadar ki, o yaşta bile insanlarla dolu bir evde yaşarken, münzevi biriydi.

Corey gibi.

Kıskançlık için mükemmel bir hedef. Zorbalar için mükemmel bir hedef.

"Ve bu senin sorunun çünkü...?" Corey sordu.

Başını ona doğru çevirdi ve şimdi ona aptal olduğunu düşündüğünü söyleyen on yaşında bir çocuk bakışı atıyordu.

"O benim kardeşim," diye tersledi.

"Kendi savaşını kendi verebilir."

"Ama öyle değil," diye karşılık verdi.

Corey bunu ilginç buldu ama şaşırtıcı bulmadı.

Büyük olasılıkla, Matt zorbalığı daha az önemseyemezdi.

Dokuz yaşındayken bile zekâsı o kadar gelişmişti ki (ve ailesinin dersleri de öyleydi), kaderin ona neredeyse her şeyden çoğu insanın sahip olduğundan daha fazlasını vermeyi uygun gördüğünün farkında değildi.

Çocuğun mutlu bir evliliği, son derece başarılı, varlıklı, sevgi dolu ebeveynleri vardı.

Yakışıklı.

Zekâ.

Tom bunu geliştirmeye devam ederse, Matt'in fiziksel mükemmellik versiyonunun ne olacağından bahsetmiyorum bile.

Matt Pierce'ın kimseye ihtiyacı yoktu ve bunun tek nedeni zaten her şeye sahip olması değildi.

Bu sadece oydu.

Sadece yapmadı.

"Kardeşinin umurunda olmadığı hiç aklına geldi mi?" Corey sordu. "Eminim kendi halinde gayet iyi olduğu gözünüzden kaçmamıştır."

"Öyle olmadı Corey Amca, ama zorbaların zorbalıkları yanlarına kâr kalmamalı. Bir," diye karşılık verdi Chloe.

Bir.

Bir listesi vardı.

Corey gülümsemeye karşı koydu.

"İki," diye devam etti, "o benim kardeşim ve kimse kardeşime bulaşamaz."

Başını salladı ve hiçbir şey söylemedi, çünkü üç tane olduğunu biliyordu.

"Ve üç," diye devam etti, "o bir Pierce. Ve hiç kimse Pierce ile saçmalıyor."

"Haklısın," diye kabul etti. "Peki bu konuda ne yapacaksın?"

Bu onu şaşırttı. "Ne?"

"Bu konuda ne yapacaksın?" Corey tekrarladı. "Bana zorbalık yapmıyorlar," diye belirtti.

Corey onun bakışlarını başka yöne çevirmeyecek şekilde tuttu.

Yapacağından değil.

Hoşlandığı kızla ilgili başka bir şey daha.

Ardından, "Sakın Chloe, sakın kimsenin sevdiğin birine zarar vermesine izin verme," dedi.

Göğsünde bir his kabardı, anında, ezici bir şekilde onu alt etmekle tehdit etti.

Bu duyguya alışkın olan ve yıllardır bunu deneyimleyen Corey çok az bir çabayla onu geri itti ve konuşmaya devam etti.

"Ne yapmanız gerektiği önemli değil, eğer kötü olduğunu düşünüyorsanız ve bu zararı durduracaksa, yapın. Yaramazlık olduğunu düşünüyorsanız ve bu zararı durduracaksa, yaparsınız. Yanlış olduğunu düşünseniz bile, bu zararı durduracak olsa bile, yaparsınız. Tereddüt yok, oyalanmak yok. Sadece yap."

Chloe ona baktı.

"Aynı şey senin için de geçerli," diye devam etti. "Kimsenin seni ezip geçmesine izin verme, Chloe Marilyn Pierce. Bunun olmasına asla izin verme."

Bir an düşündü ve sonra sordu: "Yani sence... bir şey yapmalı mıyım?"

"Bence zaten çok bekledin." Corey,

Chloe'nin bunu düşünmesini izledi.

Ve kız bu düşüncelere dalmak için neredeyse hiç zaman harcamadıktan sonra yavaşça gülümsediğinde hiç şaşırmadı.

Chloe

DOKUZ YIL SONRA.

"Delirdin mi sen?" Pierre bana sordu.

Ona baktım ve ilk kez onunla neden bir dakika geçirdiğimi merak ettim.

Sevimli
miydi?

Evet.

İyi bir vücudu var mıydı?

Evet.

Öyle mi? o ver Ben benimçok Birincisi, Kendime vermediğim orgazm mı?

Evet.

Pisliğin teki miydi? Görünüşe göre...evet.

Sesim buz gibiydi ve karşılığında "Bana asla satmayacağını söylemiştin" dediğimde kendimden oldukça memnundum.

"Ben bir sanatçıyım!" diye
bağırdı. Drama.

Sıkıcı.

O anda kendimle bir anlaşma yaptım ve bu anlaşmaya sadık kalacağıma yemin ettim.

Bir ilişkiye dramayı sadece ben getiririm.

Sesimi ayarladım ve bakışlarımız arasındaki bağı kesmedim.

"Senin için her şey demek olduğunu söylemiştin. Ona sahip olmadan kendin olmaktan vazgeçeceğini s ö y l e d i n .
Dedin ki

Doksan yaşında olacaksın ve duvarında benim resmimi yaptığın portrenin asılı olduğu bir odada öleceksin."

"Karnımı doyurmam gerekiyor, Chloe," diye tersledi.

Hiç kimse, hiç kimse, parayı onun yaptığı gibi göz ardı etmedi (yapmamak amacına hizmet etmediğı sürece, şimdi olduğu gibi), ilk etapta sahip olmayan.

Bu şekilde büyümedim.

Ben de öyleydim.

Ama annem çok hayır işi yaptı, babam da öyle, bizim çok şanslı olduğumuzu ve diğerlerinin çoğunun şanslı olmadığını anlamamızı sağladılar.

Pierre'le hiç para konuşmamıştık (çünkü ne kadar görgüsüzce) ve şehrin lüks bir semtinde muhteşem bir dairede oturmuyordu, gerçi yıkık dökük ya da köhne falan da değildi.

Yine de...

Pierre'in benim gibi olduğunu biliyordum.

Yani tüm bu olanlar büyük bir sahtekarlıktı. Hepsi.

Bana verdiği sözler de dahil.

Koyu renk, gevşek, uzun saçlarına, burnunun mükemmelliğine, omuzlarının genişliğine, çetrefilli gövdesine bakarken, ilk kez onun içini gördüm.

O bir sahtekârdı.

Sahteydi.

Bir taklitçi.

Belki daha da

kötüsü. Bir özenti.

Ve ona olan sevgimin bu kadar çabuk değişmesinden dolayı biraz endişelendiğimi itiraf etmeliyim.

Ama yaptılar.

Yürüyüp

gidebilirim... Hayır.

Yürüyüp gidecektim.

Ve beni endişelendiren

şey... umurumda değildi.

Bunu daha sonra düşünmeye karar verdim ve toplanmaya başlamak için harekete geçtim, aynı zamanda aklım bir sonraki adımımı düşünmeye başladı.

Kiralık bir daire bulana kadar (ve ailemi Paris'te bir daire kiralamam gerektiğine ve bunu yapmak için güven fonumu kullanmama izin vermeleri gerektiğine ya da daha iyisi bana izin vermemeleri ve bunun yerine parayı Avrupa'da kendini keşfetme zamanından en iyi şekilde yararlanması için sevgili kızlarına vermeleri gerektiğine ikna etmek için gereken işi yaparken) birkaç günlüğüne otel.

Bildiğim tek bir şey vardı, Fransa'dan ayrılmayacaktım. Hayatta olmaz.

Bavulumdan bir parça çıkardığımda (üç tane vardı) Pierre oradaydı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Toplanıyorum," dedim sıkılmış bir ses tonuyla, ki bu ses tonunu hiç etkilememiştim. Gerçekten de sıkılmışım.

Tamamdı

r.

Bunun

üzerine.

Bir sonraki maceraya. "Toplanmak mı? Öylece mi?"

Fermuarımı çekip bavulumu açarak ona döndüm. "O tabloyu geri almalısın," dedim ona. "Ve diğerini yok etmen gerekiyor. Ayrıca bana

çektiğiniz tüm fotoğrafları ve elinizdeki dijital kopyaları silin."

Ağzı açık kaldı.

Daha sonra bunu "Böyle bir şey olmayacak" demek için kullandı.

"Resimlerimi kullanmak için iznim yok, Pierre. Benim iznim olmadan bu resimleri satman ya da parasal amaçlarla kullanman yasadışıdır."

En son moda kulübe koşan, paparazzilerin objektifleri için olgunlaşmış, buna ihtiyaç duyan ve aynı zamanda bunu tamamen mahremiyetimin ihlali olarak hisseden bir Hollywood yıldızı değildim.

Pierre'e heyecan olsun diye poz vermişim. Bunu yapmışım çünkü ona karşı hislerim vardı. Onun çalışmalarını sevdiğim ve bir parçası olmak istediğim için yapmışım. Eğlenceli olduğu ve havalı olduğunu düşündüğüm için yapmışım. Ayrıca bunları satmayacağını düşündüğüm için de yapmışım.

Ama sonuçta, onun modeli olarak hareket ettim.

Benden para kazanacaksa önce bana ödeme yapması gerekiyordu.

İkincisi, benim iznime ihtiyacı vardı.

"Bu saçmalık," diye ısırdı.

"Benim kim olduğumu biliyor musun?"

Kibirli bir duruş değildi.

Ama Tanrı aşkına, benim Imogen Swan ve Tom Pierce'ın kızı olduğumu biliyordu. Amerika'nın sevgilisi ve korta çıkmış en iyi tenisçilerden biri.

Onlar gezegendeki en ünlü insanlardan ikisiydi. Elbette az önce söylediklerimin saçmalıktan çok uzak olduğunu biliyordum. O da biliyordu.

"Onlar benim resimlerim," diye iddia etti.

"Bu benim vücudum. Benim yüzüm," diye karşılık verdim. "Onlar bana ait ve ben izin vermedikçe onları kullanamazsın. Ve hatırlatırım, sana poz verdim çünkü benim resimlerimi asla satmayacağını söylemiştin. Senin için 'asla' üç aydan az sürdü. Ama "asla "nın gerçek anlamı "asla "dır Pierre. Yani o resimleri çekerken ve o işi yaparken niyetin hakkında bana yalan söyledin. Şimdi, sahip olduğun her şeyi teslim etmek ya da yok etmek istemiyorsan, bana bir milyon avro verebilirsin. Bence bu adil bir tazminat olur."

Gözleri kocaman oldu.

Ve Fransızca dilinden döküldü.

Dili öğreniyordum ama yarısını bile anlamamıştım.

"İngilizce," diye sordum.

"Sana bir milyon avro vermeyeceğim Chloe. O tabloyu geri almayacağım. Geri kalanını yok etmeyeceğim. Ve sen de gitmiyorsun."

"Oh, gidiyorum," diye onayladım. "Ve size hareket tarzınızı yeniden düşünmenizi tavsiye ederim."

Bu kez gözleri kısıldı. "Beni hem tehdit ediyor hem de terk mi ediyorsun?"

"Tam olarak bir tehdit sayılmaz ama çoğunlukla evet."

Şimdi, ses tonumu, hareketlerimi ve tavrımı anladığında, kafasına dank etti.

Aslında gidiyordum.

Birdenbire yaralı görüldü.

Aniden ve gerçekten.

Bu beni duraksatmadı.

Doğruyu söylemek gerekirse, çıplak fotoğraflarımı çekmesi ya da satması umurumda değildi. Harika bir vücudum vardı, onunla gurur duyuyordum ve yaptığı iş inanılmazdı.

Bu başka bir şeyle ilgiliydi. Çok daha büyük bir şey.

Tutulmayan bir sözdü.

İhanet.

Corey Amca çoğu zaman ürkütücü olabiliyordu (bu zamanlar annemin yanındayken).

Ama adam multi-milyarder bir teknoloji çarıydı. Bu da aptal olmadığı anlamına geliyordu.

Bu yüzden harika tavsiyeler verdi.

Her verdiğinde, o küçük mücevherleri sakladım, böylece zamanı geldiğinde onları çıkarıp parlatabilirdim.

Açıkçası, bu mücevherlerden biriyle, zaman yakındı.

"O tabloyu geri al ve geri kalanını yok et ya da bana ödeme yap, Pierre, seçeneklerin bunlar," diye özetledim. "Şimdi, bunu yapmak daha kolay olur," diye bavulu işaret ettim, "eğer gidip bir kahve alırsan."

Bana baktı, fırlatılmış, kızgın, incinmiş.

Yapmadığı şey gidip bir kahve almaktı.

İçimi çektim ve sonra işe koyuldum, acele etmedim ve her şeyi aldığımdan emin oldum çünkü geri dönmeyecektim.

Kapıda, dramatik ve yapmak istediğim şey olsa bile, sadece süpürüp gitmenin hoş olmayabileceğine karar verdim.

Bu yüzden durdum, ona döndüm ve usulca "Eğlenceliydi" dedim.

Surat asmayı bıraktı (eşyalarımı topladığım süre boyunca yaptığı şey) ve ela gözlerinde derin bir acı belirdi.

"Eğlenceli mi?" diye fısıldadı. "Eğlenceli miydi? Chloe, mon cœur, sen benim hayatımın aşkısın."

Onu şaşkınlıkla inceledim çünkü bu beni gerçekten şaşırttı.

"Bu nasıl olabilir?" Gerçekten bilmek isteyerek sordum.

"Bu nasıl olabilir... Bu nasıl olabilir... Bu nasıl olabilir?" diye sordu.

karşılık verdi. "Sen burada değil miydin," diye kolunu uzatarak daireyi gösterdi, "son altı aydır benimle birlikte değil miydin?"

"Bana yalan söyledin," dedim kesin bir dille. "Ve sevdiğin birine yalan söylemezsin."

Sanki ona tokat atmışım gibi kafasını kırdı. "Güle güle Pierre," dedim.

Ve arkama bakmadan, onu bir daha asla göremeyeceğimi bilmeden, ama görsem bile umursamayacağımı bildiğim için oradan ayrıldım.

Ve Ritz'e yerleştik.

Yargıç

BEŞ YIL SONRA.

"Yönünüz yok."

Yargıç, son bir buçuk yıldır birlikte olduğu kız arkadaşı Megan'ın karşısına oturdu ve hiçbir şey söylemedi.

O yaptı.

"Hırslı bir adama ihtiyacım var. Azimli. Ne istediğini bilen ve bunun peşinden giden, bunun için çalışan, bunun için savaşıyor."

Yargıç sessiz kaldı.

"Hâkim Bey, beni dinliyor musunuz?" diye sordu, ama cevap vermesini beklemedi, çünkü muhtemelen gözlerini dikmiş ona bakıyordu ve bunu sert bir şekilde yapıyordu, bu yüzden dinlediğini biliyor olmalıydı. Devam etti, "Yani, üzgünüm. Bu çok zor. Ama her zaman birbirimize karşı dürüst olmamız gerektiğini söylersin. Ve bu da benim dürüst olmam."

Bu onu konuşturdu.

"Tamam o zaman, dürüst olalım Meg. Gerçekten dürüst olalım. Diyorsun ki, ben senin istediğin yönde gitmiyorum. Hayat hedeflerim senin istediğin gibi değil. Ne istediğimi biliyorum, biliyorsun. Kim olduğumu biliyorum, bunu sen de biliyorsun. Sadece bunlar senin istediğin şeyler değil. Haksız mıyım?"

Yüzü buruştu. "Hiçbir erkek yaşamak için yürüyüş yapmak istemez." Tamam.

Şimdi sinirlenmeye başlamıştı.

"Bunca zaman birlikte olduktan sonra, yaptığım şeyin bu olduğunu mu düşünüyorsun?" Bar taburesinin üzerinde kaydı.

Onun ne yaptığını biliyordu ve bunun saçmalık olduğunu da biliyordu. Ve...

Evet.

Bar taburesi.

İkisi de Arizona'da yaşıyordu. Ama adam Prescott'ta, kadın Phoenix'te yaşıyordu, birbirlerine arabayla iki saat uzaklıktaydılar, yani birlikte yaşıyor ya da birbirlerini her gün görüyor değillerdi.

Yine de, bir yıldan uzun süredir özellerdi. Ona zaman ayırmak, onu görmek için Phoenix'e gitmek için elinden geleni yaptı.

Meg mi?

Pek değil, ama adil olmak gerekirse, işi buna izin vermiyordu. Yine de çok değil.

Yerel bir kanalda muhabirlik yapıyordu. Masanın arkasında bir sunucu olarak oturmayı hedefliyordu ve bunu başardıktan sonra daha büyük ve daha iyi şeylere geçmek istiyordu.

Ya da şöyle demeliydi, sette durup kameraya konuşmak, neden böyle bir şey olduğunu anlamadığı bir şeydi. Judge'a göre haber spikerleri bunu yaptıklarında bir partide kiminle konuşacaklarını bilmeden duran garip insanlara benziyorlardı. Ona göre, haberleri dinlerken, size haberi veren kişinin işi ciddiye aldığına güvenmeniz gerekirdi, bir tepsi ordövrün elden ele dolaşmasını beklerken gevezelik etmesine değil.

Meg'in bu görüşü paylaşmadığını söylemeye gerek yok.

Judge, ABD'de yetmişden fazla şubesi olan büyük bir açık hava mağazası için bir sosyal yardım programı yürüttü. Programın amacı şehirli çocukları doğaya çıkarmaktı.

Çocuklarla yürüyüş yaptı... çok.

Ayrıca kendi başına yürüyüşe çıktı ve dışarıda başka şeyler yaptı... hem de çok.

Ancak işinin büyük kısmı para toplamak, konuyla ilgili farkındalık yaratmak ve programın profilini yükseltmenin yanı sıra düzinelerce şehirde yılda yüzlerce yürüyüş yapan yüzlerce gönüllüyü içeren lojistiği yönetmekle ilgiliydi.

BMW alacak kadar maaşı yoktu. Ama alsa bile almazdı.

Ayrıca evsiz de değildi.

Ama buradaydılar, bir bardaydılar ve Meg bir yıl önce birbirlerine söz verdikleri halde onunla ilişkisini bitiriyordu. Her zaman olmasa da düzenli olarak birbirlerinin yanında uyuyorlardı. Birlikte tatillere gitmişlerdi. Birbirlerinin aileleriyle tanışmışlardı.

Ya da babasıyla yemek yemişti.

Annesiyle mi?

Kesinlikle olmaz.

"Yine de pek çok erkek ve kadın yaşamak için yürüyüş yapmak isteyecektir," diye devam etti. "Sadece ABD'de yaklaşık elli milyon insan düzenli olarak yürüyüş yapıyor."

"Yargıç-"

Daha bitirmemişti.

"Açık hava insanı değilsin. Sorun değil. Umurumda değil çünkü çok akıllısın ve hedefe odaklanmışsın. İlginç birisin. Komiksin. Tatlısın. Ve güzelsin. İstedğin şeye sahip olmanı istiyorum. Hedeflerinde seni desteklemek istiyorum. Mutlu olmanı istiyorum. İstemediğim şey ise beni kendi hayatına uymam gerektiğini düşündüğün bir kalıba sokman."

Doğru.

Gerçek dürüstlük mü?

Bu bir sorundu.

O anda bir tane olduğu için gafil avlanmamıştı.

Bazı şeyler söylemişti. Onunla birlikte olduğunda ve yaptıklarını başkalarıyla paylaştığında birkaç bakıştan fazlası olmuştu. Bazı telkinlerde bulunmuş, teşvik etmiş ve düpedüz zorlamıştı.

Sadece eğilip bükülmediğinde ve kesinlikle kırılmadığında bunu aşacağını düşündü.

Meg onda çekici bulduğu her şeyi anlattığında yüz ifadesi yumuşamıştı, çünkü Meg iltifatlardan hoşlanıyordu. Ona aşk dilinin kelimeler olduğunu söylemişti.

Bu yüzden ona kelimeler verdi, çünkü ihtiyacı olan şey buydu ve bu konuda açıktı, her ne kadar çiçekli konuşmalar yapan bir adam olmasa da.

Ayrıca adamın söylediklerinin ona bir kapı açtığını düşündü ve açmasa bile içeri girmeye çalıştı.

"Buraya dahil olabilirsiniz. Phoenix'te," dedi. "Çalışabileceğiniz pek çok hayır kurumu var. Genel olarak, burada tonlarca daha fazla fırsat var. Ve gerçekten, Yargıç, orada harcanıyorsun. Çok zekisiniz ve konuştuğunuzda insanlar sizi dinliyor. Sen doğal bir lidere. Daha büyük bir programda olmalısın. Yeni zorluklar peşinde olmalısın. Daha yüksek bir yere ulaşmalısın."

"Daha fazla ödeme yapan, ilerleme fırsatları olan ve seyahat etmemi gerektirmeyen kuruluşlar," diyerek onun söylemediği şeyleri tamamladı.

Ağzını açtı.

Ancak Megan'ın bu saçmalığı Yargıç'ın aynı konuda yaşadığı tek baskı değildi.

Ve eğer diğer kaynaktan gelenlere katlanmadıysa, kız arkadaşından gelenlere de katlanmayacaktı.

"Meg, hayır," diye onun sözünü kesti. "Ben işimi seviyorum. Yaptığım işi seviyorum. İşimi seviyorum. Bunu sana söylemiştim. Hem de birden fazla kez. Bu senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

"Senin için hiçbir şey ifade etmiyor muyum?" diye karşılık verdi. Uh. Hayır.

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," diye karşılık verdi. "Ve cevabın daha sert olurdu bebeğim, çünkü istediğim kişi olmadığın için senden ayrılmıyorum ve sen de hayatını buna göre ayarlamayacaksın. Yani bana verebileceğin tek cevap, fazla değil. Senin için fazla bir şey ifade etmiyorum. Yanlış adamla görüşüyorsun. Ve artık bitti, çünkü ya bunu anladın ya da benimle daha fazla zaman geçirmeden zararlarını azaltıyorsun."

Hakarete uğramış gibiydi. "Yargıç, seni seviyorum." Tamam.

Bu onu çok kızdırdı.

"Ve sen her şeyi bitiriyorsun çünkü sana karşı bir pislik değilim. Yalan söylediğim, aldattığım ya da çaldığım için değil. Senin önünde başka kadınlarla flört ettiğim için değil. Kavga ettiğimiz için değil. Güçlü bir şekilde inandığımız farklı fikirlerimiz olduğu ve bu farklılıkları aşamadığımız için değil. Bunun yerine, yönüm ve hırsım varken benim yönüm ve hırsım olmadığını düşündüğün için."

Onun araya girmeye başladığını gördü. Ama daha işi bitmemişti.

"Çocukların bedenlerini hareket ettirmelerini sağlamak istiyorum ve bunun için çok çalıştığımı da eklemek isterim. Onlara doğanın ne kadar olağanüstü olduğunu göstermek. Onları beton ve asfalt içermeyen manzaralarla tanıştırmak. Havanın daha taze olduğu ve yıldızların daha parlak parladığı yerleri. Onlara bu şeyleri korumamızın, onları güvende ve saf tutmamızın ne kadar önemli olduğunu ve bunu yapmadığımızda bunun ne anlama geleceğini açıklamak istiyorum. Çünkü yakında başka seçenekleri olmayan pozisyonlara düşecekler.

ama bu konuda bir şeyler yapmalılar ve bunu şimdi düşünmeye başlamalılar."

Yine bir şeyler söylemeye çalıştı.

Ama daha işin en önemli kısmına bile gelmemiştir.

o.

O yüzden susmadı.

"Ve yukarıda Hepsi, sadece için izin ver
onlar Biliyorum onlar değil

unutulmuş. Onları ve yaşadıklarını önemseyen ve bu deneyimleri, zihinlerini genişletmek isteyen ve sonuçta birlikte zaman geçirmeye değer olduklarını düşünen insanlar var. Ve bilmiyorum Meg, eğer bu senin için yeterince iyi değilse, o zaman haklısın. Gerçi hayatımızın bir yılını birlikte geçirdikten sonra seni terk etmek için bara götürmezdim. Ama bu bir şeyi değiştirmez. Sen haklısın. Biz hatalıyız. Ve bunu bitirmenin zamanı geldi."

Bunu duyunca ve kız ona bakarken, bar taburesinden kaydı, cüzdanını çıkardı, açtı ve masaya içkilerini ve henüz gelmemiş olan yiyecekleri ödemeye yetecek kadar para attı.

"Eve gitmeliyim," dedi. "Eşyalarımı almak için sana gelebileceğim zaman bana mesaj at. Geldiğimde seninkileri de toplayıp getiririm."

Adam gitmeye başladı ama kadın onun kolunu yakaladı.

"Bu sen gerçekten sadece Yürümek uzakta
gelen Bana mı?" diye sordu.

Durdu ve ona baktı. "Özür dilerim, çıkışınızı mı çaldım?"

Elini onun kolundan çekti. "Pislik gibi davranmana gerek yok."

Unh-unh.

Hayır.

"Dur bir saniye, beş dakika önce, dürüst olmak gerekirse, kıcımlı tekmelemek için bir önsöz olarak, yönümün, azmimin olmadığını ve ne istediğimi ya da bunun peşinden nasıl gideceğimi bilmediğimi düşündüğünüzü söylediniz. Ve ben sana istediğini verdim. İşimiz bitti ve ben çekip gidiyorum çünkü sen beni kaldırıma attıktan sonra burada oturup bir tabak patatesli nachos yemeni izlemek istemiyorum çünkü iki tane yemek o gün için sana ayrılan kaloriyi harcıyor. Ve ben bir pislik mi oluyorum?"

Doğru.

Bu kesinlikle sık gibiydi.

Kız kardeşi (ya da üvey kız kardeşi, ama o kadar uzun süredir buradaydı ki, onu gerçekten bu şekilde düşünmüyordu) sık sık Zen ustasına benzediğini söylerdi. Bay Açık Hava Adamı. Bay Sakin. Doğayla bir, insanlıkla bir. Ama onu kızdırırsanız tüm bunlar pencereden dışarı çıkar.

Ve yalan söylemedi.

"Belki de bir şey için savaşmak derken kendimi kastetmişimdir," diye önerdi azımsanmayacak bir incinmişlikle.

Midesi sıkışmıştı.

İyi bir duygu değildi.

"Peki bunu nasıl yapacağım Meg?" diye sordu sessizce.

"Yüz otuz mil uzakta yaşayamazsınız."

Yargıç gözlerini kapadı ve başını öne eğdi.

Çünkü bu işinizi bırakıp Phoenix'e taşınmanız anlamına geliyordu. "Yargıç," diye seslendi.

O açıldı onun gözler ve baktı at
Onu, ne tamamen kayıt altına alınıyordu.

İşte buydu.

Bitmişlerdi.

Ve bu onun için iyi değildi.

Çünkü ona aşıktı.

"Senden daha fazlasını istiyorum, işini bırakıp Prescott'a taşınır mısın?" diye sordu.

"Ne yaptığını biliyorum ama Phoenix'te ikimiz için de çok daha fazla fırsat var." diye cevap verirken sert bir kabuk gözlerinin üzerine çöktü.

"Sonra sen Los Angeles'ta bir iş buldun ve ben de seni takip ettim.

Sonra New York'a gideceğim ve seni orada takip edeceğim. Tamam mı?"

"Çocuklar için, doğa için, çevre için, her yerde programlar var, Yargıç. Hiçbirinden kaçamazsınız."

Eğiliyordu, çünkü kızın söylediklerini ve aralarında olup bitenleri düşünüyordu, çünkü kız haklıydı ve onu kaybetmek istemiyordu.

Ancak, kadının söylediklerinin son kısmı onu etkiledi.

Hiçbirinden kaçamazsın. "Onlar" tam olarak kimdi?

"Çocuk istiyor musun Meg?" diye sordu. Kızın başı seğirdi.

Anlattıklarından biri.

"Elbette," diye yalan söyledi. Vay anasını.

Yalan söylemişti.

Çocuk istemek hakkında.

Eğer doğru anladiysa, çünkü bu onun için çok önemliydi, bu konuşmayı üçüncü buluşmalarında yapmışlardı.

Eğer bu üçüncü değilse, dördüncüydü.

Ve bu konu hakkında son konuşmaları da bu değildi. "Çocuk istiyor musun Meg?" diye tekrarladı.

"Bunu konuşmuştuk, Yargıç," diye tersledi.

Başka bir şey daha. Kendisine savunamayacağı bir şey söylendiğinde hemen kavgacı bir tavır takındı.

"Evet, sen de bana söyledin. Şimdi, doğru söylediğinden emin değilim."

"Yalan söylediğimi mi söylüyorsun?"

"Hedging yaparken saçların titriyor diyorum. Ve saçın az önce sallandı."

Bu gibi konularda ona meydan okumaması gerektiğini biliyordu. Bağışçılar bir yana, çocuklarla düzenli olarak ilgilenip de aşırı dikkatli olmamak mümkün değildi.

"Sanırım aile için geç kalan kadınlardan biri olduğumu fark ediyorum," diye itiraf etti, sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Ama hiçbir şey
değildi. Büyük bir
boktu.

O da bunu biliyordu.

"Bundan bahsetmiştin ve ben de sana otuzlu ya da kırklı yaşlarımda olmaktansa ellili yaşlarımda olmayı ve ailemle birlikte istediğim hayatı yaşamayı tercih ettiğimi söylemiştim. Sen de aynı şeyi istediğini söyleyerek bana katıldın."

"Ölene kadar fit olacaksın, Yargıç," diye alay etti. "Seksen yaşına geldiğinde yürüyüş yapıyor, bisiklete biniyor ve kamp yapıyor olacaksın."

"Elbette, ama zaman ayrımcılık yapmıyor. Otuzlu ve kırklı yaşlarımda daha fit olacağımı kimse iddia edemez. Ve çocuklarım gençken, ben de gençken benden keyif almalarını istiyorum."

"Yargıç-"

"Bu büyük bir değişim Meg, arkasında bir şey var mı?" "Yargıç."

Bu sefer onun sözünü kesmedi. Sadece devam etmedi.
"Daha önce, b i z i bitirmeye mi yoksa değiştirmeye mi niyetliydin?"

sordu.

Hafifti ama çenesini kaldırdı.

Çenesinde bir gamze vardı.

Sevimli olduğunu

düşünmüştü. Hala da öyle.

"Benim için savaşıacak bir erkeğe ihtiyacım var," diye ilan etti.

"Bunu anlıyorum, çünkü benim için de aynısını yapacak bir kadına ihtiyacım var."

Bu kelimelere daha fazla anlam y ü k l e m e s i mümkün değildi.

Ve tam olarak nedenini

biliyordu. İrkildi.

Kahretsin.

Bu her şeyi anlatıyordu.

Adam ayakta kaldı, kadın orada oturdu ve birbirlerine baktılar.

Ve birdenbire anladı.

Anladı.

Nerede olduğunu anlamıştı.

Ve onun da nerede olduğunu anladı.

Bu, masaya ve ona daha da yaklaştığı anlamına geliyordu çünkü her ikisinin de masayı paylaşmaya ihtiyacı vardı.

"Tanrı şahidim olsun, seni incitmek için söylemiyorum Meg, ama sana aşığım."

Yüz ifadesi ısındı.

"Ama ben seni sevmiyorum," diye

bitirdi. Kadının yüzü karardı.

"Ve eğer kendine karşı dürüst olursan," diye devam etti Yargıç, "benim için de aynı şeyleri hissettiğini göreceksin. Birlikte harikayız. Yatakta harikayız. Harika zamanlarımız oldu. Ama ikimizin de diğerine daha fazla sahip olmak için vermek istemediği bir neden var. Birbirimize uymuyoruz. Aynı hedefleri paylaşmıyoruz. Aynı şeyleri önemli bulmuyoruz. Sizin ne istediğinizde ya da neyin önemli olduğunu düşündüğünüzde bir sorun yok. Benim bulunduğum noktada da yanlış bir şey yok. Sadece birbirlerine uymuyorlar ve sanırım ikimiz de bunu biliyorduk, sen bizi bunu anlayabileceğimiz bir yola soktun."

Gözleri çılgına dönmüştü ve bu yüzden adamın yüzünde gezinirken endişeliydi ve "Bunu bildiğimi sanmıyorum. Sanırım her şeyi berbat ettim."

"Biraz zaman ver tatlım," dedi nazikçe.

"Yargıç-"

Sonra eğilip ağzına sert bir öpücük kondurarak onun sözünü kesti.

Geri ekildiğinde, "Sonuç olarak, eğlenceliydi, sen harikasın ve bunu asla unutmayacağım Meg," dediğinde fazla ileri gitmedi.

Ağzı açıldı.

Ama ikisinin de işlerine devam edebilmesi için Yargıç uzaklaştı.

Ve arkasına bakmadı.

DISCUSSION & REFLECTION QUESTIONS

1. Corey sonunda Genny ve Duncan'ın, gençken hayatta çok farklı yollar seçmiş olsalar da, birlikte çalışabilecekleri sonucuna varıyor. Corey'nin haklı olduğunu düşünüyor musunuz? Eğer onları ayırmasaydı, Gen ve Bowie birlikte bir hayat kurmanın bir yolunu bulabilirler miydi?
2. Bu insanlar hayatlarını mikroskop altında yaşıyor. Ünlü insanların özel hayatlarının maruz kaldığı baskılar hakkında ne düşünüyorsunuz? Bunun başarının bedelinin bir parçası olduğunu düşünüyor musunuz? Yoksa sizce kamuoyu yanlış bir şekilde ünlülerin hayatlarının bu alanlarına girme hakkına sahip olduğunu mu düşünüyor?
3. Birçok erkek oyuncu 40'lı ve 50'li yaşlarına kadar başrollerde oynayarak aktif bir kariyere sahip. Genny'nin kariyerinin sırf belli bir yaşa -nispeten genç bir yaşa ulaştığı için durgunlaştığını okuduğunuzda ne hissettiniz? Sizce bu çifte standart günlük hayata da sızıyor mu?

4. İstatistikler, kadınların %81'inin hayatları boyunca cinsel taciz veya saldırıya maruz kaldıklarını bildirdiklerini gösteriyor.* Genny bu kitapta #MeToo hareketi ve sorumluluğun nasıl hızla kadınlara yüklendiği, cinsel taciz ve saldırı olaylarını bildirmediikleri için onları suçladıkları üzerine kafa yoruyor. Bu suçu üstlenme riskini, bunun olası sonuçlarını ve bazı durumlarda itibarları ve geçim kaynakları tehlikede olsa bile bu konuda çok açık olmaları gerektiğini.

Genny'nin konuşmadığı için utanç duyduğunu ifade etmesi hakkında ne hissettiniz? Oyuncu seçme kanepesi ile tehdit edildiğini, ancak Tom'un onu kurtarmaya geldiğini anlattığında ne hissettiniz? Kara listeye alınması ve kariyerinin fiilen sona ermesi anlamına gelse bile, bu durumla ilgilenenin Genny olması gerektiğini düşünüyor musunuz?

5. Corey'nin hayatının en başından beri sorunlu bir ruha sahip olduğu açıktı. Tek hataları ona güvenmek ve onu sevmek olan pek çok insanı incitti. Corey yanlış yaptığı insanlardan birinin ya da hepsinin affedilmesini hak ediyor mu?

6. Hem Duncan'ın hem de Corey'nin önemli ölçüde işlevsiz bir yetiştirilme tarzına sahip oldukları ve bunun da aynı (farklı olsa da) erkek tipini ortaya çıkardığı ima ediliyor: aşırı başarılı. Her iki adamla ilgili bazı içgörüler ortaya çıktıkça, düşünceleriniz bu ikilinin hayatlarını nasıl yaşamayı seçtiklerine ve servetlerini nasıl elde ettiklerine yöneldi mi? Genny'nin sevgi dolu ve destekleyici olduğu açıkça belli olan çocukluğunun

Genny mi? Nasıl ebeveynlik yapıyor ve hayatını nasıl yaşıyor? O da son derece başarılı. Yetiştirilme tarzının, nasıl bir insan olduğu ve bunu nasıl yaptığı üzerinde herhangi bir etkisi olduğunu hissettiniz mi?

7. Duncan'ın bir geyik avlamak zorunda kalması hayatının akışını değiştirdi. Bu onu Genny ile daha derin bir bağ kurmaya itti. Nasıl bir baba olacağının habercisi oldu. Ve hayatının misyonu olacak şeyin çekirdeğini oluşturdu. O bu hikayeyi anlatırken siz ne hissettiniz? Nihayetinde bu travmayı yaşamasına değdiğini düşündünüz mü, çünkü bu travma onu bugünkü haline getirdi mi? Yoksa ne olursa olsun o adam olacağını mı hissettiniz?

8. Imogen ve Duncan, her ikisinin de dolaylı olarak güvendiği biri tarafından acımasızca ihanete uğradıktan sonra ikinci şanslarını elde ederler. Birlikte geçirdikleri onca zamandan sonra, barışmalarının en sevdiğiniz kısmı neydi?

9. Sence Tuck artık tezgahdan uzak duracak mı?

10. İkinci şanslardan bahsetmişken, sizce Tom aşkta ikinci şansını bulabilecek mi? Onu ne tür bir kadınla birlikte görüyorsunuz ve sizce Imogen'in geride bıraktığı büyük ayakkaşları nasıl yönlendirecekler?

11. Açıkçası, bir sonraki hikaye Chloe ve Judge'ın düşman-aşık kinayesi. Düşman aşıkları sever misiniz?

Bu kinayenin en sevdiğiniz kısmı nedir? İlişkilerinin ne kadar patlayıcı olacağını düşünüyorsun?

*Kaynak: Ulusal Cinsel Şiddet Kaynak Merkezi

ABOUT THE AUTHOR

Kristen Ashley, Rock Chick, Colorado Mountain, Dream Man, Chaos, Unfinished Heroes, The 'Burg, Magdalene, Fantasyland, The Three, Ghost and Reincarnation, The Rising, Dream Team ve Honey serilerinin yanı sıra birçok bağımsız romanın da dahil olduğu yetmişden fazla aşk romanının New York Times çoksatan yazarıdır.

Hem bağımsız hem de geleneksel olarak kitap yayınlayan melez bir yazar, kitapları on dört dile çevrildi ve dört milyondan fazla kitap sattı.

Kristen'in Law Man adlı romanı en iyi Romantik Gerilim dalında RT Book Reviews Reviewer's Choice Ödülü'nü kazanmış, bağımsız olarak yayınlanan Hold On adlı romanı RT Book Reviews en iyi Bağımsız Çağdaş Romans dalında aday gösterilmiş ve geleneksel olarak yayınlanan Breathe adlı romanı en iyi Çağdaş Romans dalında aday gösterilmiştir. Kristen'in Motorcycle Man, The Will ve Ride Steady (Romance Reviews'dan Reader's Choice ödülünü kazandı) adlı kitapları Goodreads Choice Ödülleri'nde Romantizm kategorisinde finale kaldı.

Kristen'in Magdalene serisinin ilk romanı olan Vasiyet, Passionflix ile sinema filmi haline getirildi ve 2020 Sevgililer Günü'nde yayınlandı.

Gary'de doğan ve Brownsburg, Indiana'da büyüyen Kristen, Purdue Üniversitesi'nin dördüncü kuşak mezunudur. O zamandan beri Denver'da, İngiltere'nin Batı Ülkesi'nde yaşadı ve şimdi Phoenix'te ikamet ediyor. Bağımsız yayıncılık kariyerine başlamadan önce on sekiz yıl boyunca hayır kurumu yöneticisi olarak çalıştı. Şimdi tam zamanlı olarak yazıyor.

Türü romantizm olsa da, Kristen'in tüm romanlarında hakim olan temalar dostluk, aile ve güçlü bir kız kardeşliktir. Bu amaçla ve okurlarına destekleri için teşekkür etmenin bir yolu olarak Kristen, okurlarına geri vermek ve güçlü bir kadın topluluğunu teşvik etmek için tasarlanmış bir dizi program olan Rock Chick Nation'ı yarattı.

Rock Chick Nation'ın misyonu, en iyi hayatınızı yaşamak, gerçek benliğinize sadık kalmak, güzelliğinizin farkına varmak ve son olarak, ister arkadaşlarınız ve aileniz olarak yanınızda olsunlar, ister binlerce mil uzakta ve kim olduklarını bilmiyor olun, kız kardeşinizin arkasını kollamaktır.

RC Nation'ın programları arasında Kristen'in kız kardeşliği bir araya getirmek için düzenlediği partiler ve buluşmalarla dolu hafta sonları olan Rock Chick Rendezvous, Kristen'in aday gösterilen kadınlar için özel bir gece düzenlediği akşamlar olan Rock Chick Recharges ve Kristen'in okurlarının aday gösterdiği kâr amacı gütmeyen kadın kuruluşları için fon toplayan devam eden bir program olan Rock Chick Rewards yer alıyor. Kristen'in Rock Chick Ödülleri bugüne kadar Hayır kurumlarına 146.000 \$ bağışlanmıştır ve bu sayı artmaya devam etmektedir.

Kristen, eserleri ve Rock Chick Nation hakkında daha fazla bilgiyi KristenAshley.net adresinde okuyabilirsiniz.

Kristen Ashley ile bağlantı kurun

ALSOBYKRISTENASHLEY

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick

Kurtarma

Rock Chick

Redemption Rock

Chick Renegade Rock

Chick Revenge Rock

Chick Reckoning Rock

Chick Regret Rock

Chick Revolution

Rock Chick Yeniden Uyanıyor

Rock Chick Yeniden Doğuyor

The 'Burg Series:

Senin

İçin

Huzur

İçinde

Altın İz Gönül

Oyunları Söz

Bekle

Kaos Serisi:

İçindeki Rüzgârı

Ateşi Sahiplen

Ride Steady

Walk Through Fire

Hatırlanacak Bir Noel

Zorlu Yolculuk

Rüzgar Gibi Vahşi

Ücretsiz

Vahşi Ateş

Vahşi Rüzgar

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı

Rüyalar

Lady Luck

Breathe

Jagged

Kaleydoskop

Bounty

Rüya Adam Serisi:

Gizemli

Adam Vahşi

Adam Kanun

Adam

Motosikletli

Adam Sessiz

Adam

Rüya Takım Serisi:

Rüya Yapıcı Rüya

Kovalayıcı

Dream Bites Yemek

Kitabı Dream Spinner

Hayal Diyarı Serisi:

En Çılgın Hayaller

Altın Hanedanlık

Fantastik Kırık

Güvercin Gece

Yarısı Ruhu

Bal Serisi:

Derin Uç

En Uzak Sınır En

Büyük Risk

Magdalene Serisi:

Yükselen

İrade

Aradaki Zaman

Ay Işığı ve Motor Yağı Serisi:

The Hookup

Yavaş Yanma

Nehir Yağmuru Serisi:

Tırmanıştan Sonra

Üç Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar

Her Şeyimle

Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövaly

e

Creed

Baskı

nı

Deacon

Sebring

Hayaletler ve Reenkarnasyon Serisi:

Sommersgate House

Lacybourne Malikanesi

Penmort Kalesi

Masal Canlanıyor

Şanslı Yıldızlar

Yükseliş Serisi:

Her Şeyin Başlangıcı Plan

Başlıyor

Sonun Şafağı

Yükseliş

Mathilda, Süper Cadı:

Mathilda'nın Gölgeler Kitabı

Mathilda Karanlık Lord'un Yükselişi

Kristen Ashley'in diğer kitapları:

Cennet ve

Cehennem

Güvenli

Oynuyor

Üç Dilek

Karmaşık

Gevşek Uçlar

Hızlı Şerit

KRISTEN ASHLEY'İN BAŞLIKLARINI SİPARİŞ ETMEK İÇİN TIKLAYIN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.